ΝΙΚΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ
ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΛΟΥΘΗΡΟΣ
ΔΟΥΛΕΙΑ
ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ
ΧΕΓΚΕΛ
ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ
ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

III. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ
IV. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΥΠΕΡ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ"
V. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΘΕΛΗΣΗΣ.
VI. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ ΠΟΥ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ 5ΘΕΛΗΣΗΣ"
VII. ΤΟ ΒΙΒΛΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΩΜΕΝΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

ΧΕΓΚΕΛ

1 Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ 2 .Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η
ΛΟΓΙΚΗ & 19 .ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ . 1. ΛΟΓΙΚΗ & 26 ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ 2. ΛΟΓΙΚΗ & 37 ΕΜΠΕΙΡΙΣΜΟΣ 3. ΛΟΓΙΚΗ & 40 ΚΡΙΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ 4. ΛΟΓΙΚΗ & 64 ΑΜΕΣΗ ΓΝΩΣΗ [Λογική & 1—79]

ΘΕΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

1 . ΓΕΝΝΗΣΗ ΠΙΣΤΗΣ
2 .ΒΑΠΤΙΣΜΑ
3.ΖΩΗ ΠΙΣΤΕΩΣ
4 .ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ .
5.ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
6. ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ
7.ΑΠΕΙΡΗ ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ
8.ΔΕΙΠΝΟ ΑΠΟ ΠΑΠΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ
9 .ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ . 10 ΠΕΡΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ
11. ΠΕΡΙ ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ
.12.ΑΝΔΡΑΣ --ΓΥΝΑΙΚΑ
13 .Η ΨΥΧΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΨΙΧΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ
14. ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ .
15. ΓΑΜΟΣ
16 .ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ
17. ΠΕΡΙ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ
18.ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΑΣ
19.ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ
20. ΠΕΡΙ ΟΡΑΤΗΣ -ΑΟΡΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
21.ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ -ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
22 . ΚΥΠΡΟΣ
23 .ΠΕΡΙ ΓΝΩΣΕΩΣ
24 ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
25.ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συζήτηση μεταξύ Εράσμου –Λουθήρου για το εάν ο άνθρωπος έχει ‘’ελεύθερη θέληση’’ή για το αντίθετο ,δηλαδή ‘’Δουλωμένη Θέληση’’. που σημαίνει ότι τα πάντα έρχονται να γίνουν κατά την αναγκαιότητα του Θεού .[Παραλείπω τον Έρασμο που θα γίνει κατανοητός από την απάντηση του Λούθηρου].

ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ.

[Αποσπασμάτα] [140 σελίδες από 340] Έρασμος -Λούθηρος ολόκληρα στην Ιστοσελίδα [Λούθηρος -Χέγκελ -Κηρύγματα]

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΤΟ ΔΑΣΚΑΛΟ ΕΡΑΣΜΟ ΤΟΥ ΡΟΤΤΕΡΝΤΑΜ
Ο ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΛΟΥΘΗΡΟΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΧΑΡΗ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ

Κανείς δεν περίμενε, Σεβαστέ Έρασμε, ότι θα χρειαζόμουν τόσο χρόνο για να απαντήσω στη Διατριβή σου πάνω στην Ελεύθερη θέληση .Ούτε είναι ιδιαίτερό μου γνώρισμα να αναβάλλω ’ γιατί έτσι έχω δείξει μέχρι τώρα τον εαυτόν μου, σαν κάποιον που, ευχαρίστως, θα είχε αρπάξει την ευκαιρία να γράψει, και, μάλιστα, θα προσπαθούσε να την δημιουργήσει. Μερικοί, ίσως, θα θαυμάσουν για αυτήν την παράξενη μακροθυμία –ἡ φόβο – από την πλευρά του Λουθήρου. Οι αντίπαλοί του ζητωκραυγάζουν και συγχαίρουν τον Έρασμο για την κατάκτηση του Λουθήρου. Τραγουδούν το επινίκιο άσμα: "Επί τέλους εκείνος Μακκαβαίος, εκείνος ο πεισματάρης δογματικός, συνάντησε τον δάσκαλό του και δεν τολμά πια να ανοίξει το στόμα του", και ο Λούθηρος δεν ανάβει!

Καλώς, δεν κακίζω αυτούς για την έκπληξή τους. Παραχωρώ σ' εσένα το δάφνινο στεφάνι -κάτι χωρίς προηγούμενο, πράγματι, για μένα! -όχι γιατί απλώς ξεπέρασες εμένα κατά την συγγραφική δύναμη, και πνευματική ικανότητα,, (εμείς όλοι παραχωρούμε σε σένα ό,τι είναι οφειλόμενο αφού εγώ, πολύ περισσότερο, είμαι ένας τραχύς άνθρωπος, που έζησε την ζωή του σαν χωριάτης) αλλά, επίσης, γιατί σταμάτησες τον ζήλο μου για αγώνα, και αποξήρανες την δύναμή μου πριν η μάχη αρχίσει. Αυτό οφείλετο σε δύο πράγματα: Πρώτον, στην επιδεξιότητα σου στην συζήτηση, γιατί αναλύεις το όλο ζήτημα με αξιοσημείωτη συστολή, διὰ της οποίας πρόλαβες την οργή μου να εκδηλωθεί εναντίον σου. Δεύτερον, το γεγονός ότι η τύχη (ἡ ευκαιρία ἢ Μοίρα εάν προτιμάς), σε οδήγησε να μην πεις απολύτως

τίποτα, για ό,τι έχει ήδη ειπωθεί για το ζήτημα της δουλείας της θέλησης κατά το παρελθόν, ενώ απέδωσες πολύ περισσότερα επί της ελεύθερης θέλησης από ότι οι σοφιστές (σχολαστικοί] έκαναν πριν από σένα (θα πω περισσότερα επ' αυτού έπειτα) που μου φάνηκε ολοκληρωτικό χάσιμο χρόνου να απαντήσω στα επιχειρήματά σου.

II ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΑΞΙΩΜΑΤΩΝ ΣΤΗΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣΥΝΗ

1. Πρώτον, θα ήθελα να επισημάνω κάποια σημεία στην Εισαγωγή σου, όπου κάνεις κάποια προσπάθεια να προκαταλάβεις την θέση μας, και να ωραιοποιήσεις την δική σου. Κατ΄ αρχάς παρατηρώ, ότι, ενώ αλλού με επικρίνεις ότι είμαι υπερτολμηρός στο να κάνω αξιώματα, σ΄ αυτό το βιβλίο λες ότι "βρίσκεις τόση λίγη ευχαρίστηση στα αξιώματα που θα ήθελες, προθύμως, να λάβεις ΣΚΕΠΤΙΚΙΣΤΙΚΗ ΘΕΣΗ ,οπουδήποτε η απαραβίαστη εξουσία της Αγίας Γραφής, και οι αποφάσεις της Εκκλησίας επιτρέπουν, και παρά το γεγονός ότι, ευχαρίστως, υποτάσσεις τις κρίσεις σου σ΄ αυτές τις εξουσίες, σ΄ όλα αυτά που διατυπώνουν,είτε εσύ τα ακολουθείς είτε όχι”.

2. Το να μην λαμβάνεις ευχαρίστηση στα αξιώματα δεν είναι χαρακτηριστικό γνώρισμα της Χριστιανικής καρδιάς· αληθινά, κάποιος πρέπει να ευχαριστείται στα αξιώματα για να είναι Χριστιανός, έστω στο ελάχιστο. Τώρα, για να μην εξαπατηθούμε από τις λέξεις, ἀφησέ με να πω εδώ, ότι με το "αξίωμα" εννοώ στέρεα να κρατάς το έδαφός σου, να θέτεις την θέση σου, να ομολογείς αυτήν, να υποστηρίζεις αυτήν και να διατηρείσαι εν αυτή μη κατανικώμενος. Δεν πιστεύω ότι ο όρος έχει κάποια άλλη σημασία, είτε σε κλασικούς συγγραφείς, είτε στην σημερινή χρήση του. Και θεωρώ σαν αξίωμα αυτό που έχει παραδοθεί από ψηλά σε μας μέσα από τηνΑγία Γραφή.

3. Μακριά τώρα οι σκεπτικιστές και οι Ακαδημαϊκοί από την συντροφιά των Χριστιανών· ας έχουμε εμείς ανθρώπους που θέλουν να αξιώσουν, ανθρώπους διπλά ακλόνητους από τους πραγματικούς Στωϊκούς. Πάρε τον Απόστολο Παύλο. Πόσο συχνά δεν καλεί αυτό "πλήρης πεποίθησις " που είναι, απλά, ένας ισχυρισμός της συνείδησης, υψηλοτάτου βαθμού βεβαιότητας και πίστης. Στους Ρωμαίους 10, 10 καλεί αυτό ομολογία, "στόματι δε ομολογείται εις σωτηρίαν". Ο Χριστός λέγει, "οποιοσδήποτε με ομολογήσει ενώπιον των ανθρώπων, αυτόν θα ομολογήσω ενώπιον του Πατρός μου"

(Ματθ. 10,32). Ο Πέτρος μας διατάζει να δώσουμε τον λόγον για την ελπίδα που είναι
σ΄εμάς1Πετ.3,15).

4 Τι Πρωτέας άνθρωπος είναι αυτός που μιλά σε σχέση με "απαραβίαστη εξουσία" και "αποφάσεις της Εκκλησίας", καθώς εάν είχες πλήρη σεβασμό για τις Γραφές και την Εκκλησία, όταν την ίδια στιγμή μας λες ότι εύχεσαι να είχες ελευθερία να είσαι σκεπτικιστής: Ποιος Χριστιανός θα μπορούσε να μιλά έτσι;
Αλλά εάν αναφέρεσαι σε ουσιαστικές αλήθειες, λοιπόν, τι πιο ασεβές αξίωμα θα μπορούσε κάποιος άνθρωπος να κάνει, από το να θέλει να είναι ελεύθερος να αξιώνει ακριβώς ΤΙΠΟΤΑ σε σχέση με τέτοια πράγματα; Ο Χριστιανός οφείλει, μάλλον, να λέει αυτό: "Τόσο λίγο μου αρέσουν οι σκεπτικιστικές αρχές, που, στον βαθμό που η αδυναμία της σάρκας μου επιτρέπει, όχι απλώς θα κάνω αυτό αμετάβλητη αρχή να επιμένω σταθερά στο ᾽Αγιο κείμενο, σε όλα αυτά που διδάσκει, και να αξιώνω αυτήν την διδασκαλία, αλλά, επίσης, να θέλω να είμαι όσο μπορώ θετικός σε σχέση με αυτά τα μη ουσιαστικά, τα οποία η Γραφή δεν προσδιορίζει, γιατί η αβεβαιότης είναι το πιο ελεεινό πράγμα στον κόσμο".

5. Τι, τώρα, θα πούμε για την επόμενή σου διάταξη: "εγώ ευχαρίστως υποτάσσω την κρίση μου σε εκείνες τις εξουσίες, σε όλο αυτό που ορίζουν, είτε το ακολουθώ, είτε όχι". Τι εννοείς΄Έρασμε; Δεν είναι αρκετό να έχεις υποτάξει την κρίση σου στην Γραφή; Γιατί υποτάσσεις το ίδιο αυτήν στην Εκκλησία; που σημαίνει, τι μπορεί η Εκκλησία να αποκαθιστά, που η Γραφή δεν αποκατέστησε πρώτα; Και τι χώρο αφήνεις για εκείνη την ελευθερία και το δικαίωμα να κρίνεις τους κατασκευαστές τέτοιων αποφάσεων, επί της οποίας ο Παύλος μιλά στην 1Κορ.14, όταν λέγει "άσε τους άλλους να κρίνουν;". Αντικρούεις την ύπαρξη κρίσης στις αποφάσεις της Εκκλησίας, όταν ο Παύλος ορίζει ότι πρέπει να υπάρχει. Με μια λέξη, ό,τι λες έρχεται σ΄ αυτό: ότι δεν πιστεύεις να έχει την ελάχιστη σημασία, όπως και ότι ο καθένας πιστεύει, φθάνει ο κόσμος να είναι ήσυχος·. Θα ήθελες να είσαι ευτυχής για οποιονδήποτε που η ζωή, η φήμη, η ευημερία ή η επιρροή τον διεκδικούσαν, επειδή έλεγε "εάν αυτοί αξιώνουν, εγώ αξιώνω, εάν αυτοί αρνούνται, εγώ κάνω το ίδιο"· και θα ήθελες να ενθαρρύνεις αυτόν να μεταχειρίζεται τα Χριστιανικά δόγματα, όχι καλύτερα από τις απόψεις της ανθρώπινης φιλοσοφίας, σε σχέση με την οποία, φυσικά, είναι ανόητο να αγωνίζεσαι, και να μάχεσαι και να αξιώνεις, αφού τίποτα δεν προκύπτει πλην κακά συναισθήματα και αθετήσεις της

εξωτερικής ησυχίας. Το Άγιο Πνεύμα δεν είναι σκεπτικιστής, και τα πράγματα που Αυτός έγραψε στην καρδιά μας δεν είναι αμφίβολα ή γνώμες, αλλά αξιώματα, σιγουρότερα και περισσότερα βέβαια από τις αισθήσεις,και την ίδια την ζωή.

ΙΙ ΠΕΡΙ ΕΥΚΡΙΝΕΙΑΣ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

1.Τώρα έρχομαι σε ένα άλλο σημείο, που είναι συνδεδεμένο με αυτό. Χωρίζεις τις Χριστιανικές διδασκαλίες σε δύο τάξεις, και εξηγείς ότι χρειαζόμαστε να γνωρίζουμε την μία, αλλά όχι την άλλη. "Μερικές", λες, "είναι απόκρυφες, ενώ άλλες είναι ολοκληρωτικά ξεκάθαρες".

2. Όταν εσύ παραθέτεις την δήλωση του Παύλου, "η κρίση Του είναι ακατανόητος" φαίνεσαι να παίρνεις την αντωνυμία "Του" να αναφέρεται στην Γραφή, όμως οι κρίσεις που ο Παύλος εκεί επιβεβαιώνει ότι είναι ακατανόητες, δεν είναι εκείνες της Γραφής, αλλά εκείνες του Θεού. Και ο Ισαΐας 40 δεν λέει: "ποιος γνώρισε το νου της Γραφής: " αλλά: "Ποιος γνώρισε τον νου του Κυρίου:" (Ο Παύλος, πράγματι, βεβαιώνει ότι οι Χριστιανοί μπορούν να γνωρίζουν τον νου του Κυρίου, αλλά μόνο σε σχέση με εκείνα τα πράγματα που μας είναι δοσμένα δια του Θεού, καθαυτός λέει εκεί,στους1Κορ.2,,12

3. Κοντολογίς: Η ευκρίνεια της Γραφής είναι διπλή, ακριβώς καθώςεκεί είναι διπλή η έλλειψη φωτός. Η πρώτη είναι εξωτερική, και συνδέεται με το Λειτούργημα του Λόγου· η δεύτερη αφορά την γνώση της καρδιάς. Εάν εσύ μιλάς για εσωτερική ευκρίνεια, η αλήθεια είναι ότι κανείς, που δεν έχει το Πνεύμα του Θεού, δεν βλέπει το παραμικρό εξ΄ αυτών που είναι στις Γραφές. Όλοι οι άνθρωποι έχουν την καρδιά τους σκοτεινιασμένη, έτσι ώστε, ακόμα και όταν αυτοί μπορούν να συζητούν και αναφέρουν όλα αυτά που είναι στην Γραφή, δεν καταλαβαίνουν ή πραγματικά γνωρίζουν οτιδήποτε εξ΄ αυτής. Αυτοί δεν πιστεύουν στον Θεό, ούτε μπορούν να πιστέψουν ότι είναι δημιουργήματα του Θεού, ούτε οτιδήποτε άλλο, καθώς ο Ψαλμός 14, 1 θέτει αυτό,"ο τρελός είπε εν τη καρδία του, δεν υπάρχει Θεός". Το Πνεύμα χρειάζεται για την αντίληψη όλης της Γραφής, και κάθε μέρους εξ΄ αυτής. Εάν, από την άλλη μεριά, μιλάς περί της εξωτερικής ευκρίνειας, η θέση είναι ότι τίποτα, οπωσδήποτε, δεν είναι αφημένο σκοτεινό ή διφορούμενο,, αλλά όλα που είναι στην Γραφή παράγονται δια μέσου του Λόγου, εντός του διαυγέστερου φωτός και προκηρύσσονται σε ολόκληρο τον κόσμο.

III Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΟΥΜΕ ΠΟΙΑ ΔΥΝΑΜΗ ΕΧΕΙ Η "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1 Ακόμα πιο ανυπόφορη είναι η ταξινόμησή σου, της "ελεύθερης Θέλησης" μεταξύ"των ανώφελων δογμάτων,που μπορούμε να κάνουε χωρίς...". Στην θέση της, μας δίνεις ένα κατάλογο εκείνων που θεωρείς να είναι επαρκή για Χριστιανική ευσέβεια ένα σχέδιο, εντούτοις, που ένας Ιουδαίος, ή ένας Εθνικός, που δεν γνώριζε τίποτα από το Χριστό, θα μπορούσε εύκολα να σχηματίσει· επειδή δεν μνημονεύεις τον Χριστό πουθενά, καθώς εάν σκέπτεσαι. ότι η Χριστιανική ευσέβεια είναι δυνατή χωρίς τον Χριστό, εφ' όσον ο θεός, (“που είναι καλοσύνη εν εαυτώ", λες) είναι ολοκληρωτικά εκ καρδίας υπηρετημένος.

2. Εγώ πιστεύω αυτό ζωτικό. Εάν είναι "ανευλαβές", "αργόσχολο", ‘’περιττό"[οι λέξεις σου], να γνωρίζεις εάν ο Θεός προγνωρίζει οτιδήποτε συμπτωματικώς· εάν η θέλησή μας είναι, κατά κάποιο τρόπο ενεργητική σε ζητήματα που συνδέονται με την αιώνια σωτηρία, ή εάν αυτή είναι απλώς το παθητικό υποκείμενο του έργου της Χάρης· εάν κάνουμε τις καλές και κακές μας πράξεις από απλή αναγκαιότητα είτε, αντίθετα, είμαστε μάλλον παθητικοί, ενώ αυτές είναι κατεργασμένες σε μας, τότε μπορώ να ρωτήσω τι αποτελεί καλή, σοβαρή, χρήσιμη γνώση; Αυτό είναι αδύναμο στήριγμα, ΄Έρασμε,πάει πάρα πολύ.

3 .Το περίγραμμα της Χριστιανικότητας, το οποίο έχεις σύρει, περιέχει εκτός των άλλων αυτό: "Οφείλουμε να μοχθούμε, με όλες μας τις δυνάμεις, καταφεύγοντας στο θεραπευτικό βάλσαμο της μετάνοιας και προσπαθώντας με όλα τα μέσα να κυκλώσουμε το έλεος του Θεού, χωρίς το οποίο η ανθρώπινη θέληση και προσπάθεια είναι αναποτελεσματική".

Και αυτό: "Κανείς δεν θα ώφειλε να απελπίζεται της συγχωρήσεως από ένα θεό, που από τη φύση του είναι η ίδια η καλοσύνη". Αυτές οι λέξεις σου, στις οποίες δεν υπάρχει ο Χριστός και δεν υπάρχει το Πνεύμα, είναι ψυχρότερες από τον πραγματικό πάγο˙ πράγματι, απογυμνώνουν την ομορφιά της ευγλωττίας σου.

4. Αλλά εάν κάποιος δεν γνωρίζει τι αυτή η "δύναμη" είναι, τι οι άνθρωποι μπορούν να κάνουν, και τι είναι καμωμένο σ΄ αυτούς, τι αυτό το "μοχθείν" είναι, ποια είναι η έκταση και το όριο της ενεργείας του, τότε τι θα έπρεπε αυτός να κάνει. Τι θα πεις σ' αυτόν να κάνει; Ας δούμε: "Είναι ανευλαβές, αργόσχολο και περιττό"

[εσύ λες] να θέλουμε να γνωρίζουμε, εάν η θέληση μας ενεργεί οτιδήποτε σε ζητήματα που ανήκουν στην αιώνια σωτηρία, ή εάν αυτή είναι ολοκληρωτικά παθητική, κάτω από το έργο της Χάρης". Αλλά εδώ μιλάς για το αντίθετο, λέγοντας, ότι η Χριστιανική ευσέβεια συνίσταται στο" να μοχθούμε με όλες μας τις δυνάμεις" και ότι "έξω από το έλεος του Θεού, η θέλησή μας είναι ατελέσφορος". Εδώ πλήρως αξιώνεις ότι η θέληση είναι, κατά κάποιο τρόπο, ενεργητική στα ζητήματα που ανήκουν στην αιώνια σωτηρία, γιατί παρουσιάζεις αυτήν σαν μοχθούσα˙ και, πάλι, παρουσιάζεις αυτήν σαν αντικείμενο της Θεϊκής δράσης, όταν λες ότι, χωρίς το έλεος του Θεού, είναι αναποτελεσματική. Αλλά δεν προσδιορίζεις μαζί τα όρια της θέλησης, τα οποία θα οφείλαμε να σκεπτόμαστε, όταν είναι ΔΡΩΣΑ και όταν είναι υπό ΕΠΙΔΡΑΣΗ.

Κοπιάζεις να γονιμοποιήσεις, δια της δικής σου διδασκαλίας την άγνοια, τόσο του τι το έλεος του Θεού και η θέληση του ανθρώπου ΜΠΟΡΟΥΝ να ενεργούν , όσο του τι η θέληση του ανθρώπου και το έλεος του Θεού ΜΕΝΟΥΝ ενεργώντας

Ακριβώς κατ ΄αυτόν τον τρόπο, παραγγέλλεις για μας τίποτε άλλο παρά πράγματα να κάνουμε, και ωστόσο μας απαγορεύεις να ερευνήσουμε,μετρήσουμε και λάβουμε γνώση των ορίων της ικανότητάς μας, καθώς εάν αυτό ήτο μία αργόσχολη, περιττή και ανευλαβής έρευνα .Σ΄ αυτό, παρ΄ όλο ότι ο τρόμος σου κατά της αφροσύνης, και η επιδεικτική σου εγκράτεια σ΄ αυτό που η απέραντη προφύλαξή σου σε υποβάλλει, βρίσκουμε την διδασκαλία σου ασύνετη στον χειρότερο βαθμό.

Οι σοφιστές είναι βλάκες και τρελοί, πραγματικά, να επιδιώκουν τις αργόσχολες αναζητήσεις τους· ωστόσο, η αμαρτία τους είναι μικρότερη από την δική σου, που ενεργητικά διδάσκεις τους ανθρώπους να καλλιεργούν την τρέλα και να παραδίνουν τους εαυτούς τους στον παραλογισμό .Και η τρέλα σου είναι μεγαλύτερη ακόμα ,επειδή μας διαβεβαιώνεις ότι αυτός ο παραλογισμός είναι αξιέραστη Χριστιανική ευσέβεια ,σοβαρότης ,σπουδαία αφοσίωση και σωτηρία .Και αν δεν κάνουμε καθώς μας λες ,εσύ Αξιώνεις [εσύ ο ορκισμένος εχθρός των αξιωμάτων] ότι είμαστε ανευλαβείς, αργόσχολοι και κενοί —και έτσι θαυμαστά εμπαίζεις την Σκύλλα και ξεφεύγεις επίσης από την Χάρυβδη .

5. Έτσι, είναι όχι ανευλαβές, αργόσχολο, ή περιττό, αλλά στον υψηλότερο βαθμό υγιές και αναγκαίο για κάποιον Χριστιανό να γνωρίζει, εάν ή όχι η θέλησή του έχει κάτι να κάνει σε ζητήματα

ανήκοντα στην σωτηρία. Πράγματι, άσε με να σου πω, αυτό είναι ο άξονας επί του οποίου η συζήτησής μας στρέφεται, το αποφασιστικό ζήτημα μεταξύ μας ΄ ο σκοπός μου είναι, απλά, να ερευνήσω ποια ικανότηταη "ελεύθερη θέληση" έχει, κατά ποιαν άποψη είναι υποκείμενη της Θεϊκής δράσης και πως κείται σχετιζόμενη προς την χάρη του Θεού.

Εάν δεν γνωρίζουμε τίποτα για αυτά τα πράγματα, δεν θα γνωρίζουμε οτιδήποτε περί του Χριστιανισμού, και θα είμαστε η χειρότερη περίπτωση από κάθε λαό επί της γης: Αυτός που διαφωνεί από αυτήν την εκτίμηση, θα όφειλε να γνωρίζει ότι δεν είναι Χριστιανός˙ και αυτός που γελοιοποιεί ή χλευάζει αυτό, θα όφειλε να κατανοεί ότι είναι ο μεγαλύτερος εχθρός του Χριστιανού Γιατί εάν είμαι αμαθής της φύσης, έκτασης, και ορίων αυτού που μπορώ και πρέπει να κάνω, στην σχέση με τον Θεό, θα είμαι εξ' ίσου αμαθής και αβέβαιος της φύσης, έκτασης και ορίων του τι ο Θεός μπορεί και θέλει να κάνει εντός εμού, μολονότι

ο Θεός, πραγματικά, εργάζεται τα πάντα εις πάντας (1 Κορ. 12, 6).

6. ’Ετσι, βλέπεις, αυτό το σημείο είναι μία περαιτέρω εγγραφή σε κάθε πλήρη σύνοψη του Χριστιανισμού. Αυτογνωσία, και η γνώση και δόξα του Θεού είναι στενά συνδεμένα με αυτό. Που σημαίνει, αγαπητέ Ἔρασμε, ότι είναι, απλώς, ανυπόφορη η στάση σου να καλείς την γνώση αυτού ανευλαβή, αργόσχολη και μάταιη. Οι αξιώσεις σου επάνω μας είναι πολλές, αλλά ο φόβος του Θεού αξιώνει από μας τα πάντα. Πράγματι, μόνος σου βλέπεις ότι όλα τα καλά σε μας, πρέπει να αποδοθούν· στον Θεό, και το αξιώνεις τόσο πολύ στο ‘’περίγραμμά σου του Χριστιανισμού" και αυτή η δήλωση, βεβαιότατα, φέρει μαζί της μία δεύτερη, ότι το έλεος του Θεού, μόνον, εργάζεται τα πάντα,και η θέλησή μας δεν εργάζεται τίποτα, αλλά είναι, μάλλον, το αντικείμενο της Θεϊκής εργασίας, αλλιώς δεν θα ήταν όλα αποδομένα στον Θεό. Και, ωστόσο, λίγο παρακάτω, αποκρούεις ότι είναι ευλαβές, ευσεβές ή υγιές να αξιώνεις, ή να γνωρίζεις αυτά τα πράγματα: Αλλά ένας ανακόλουθος διανοητής, αβέβαιος, και άπειρος στα πράγματα του Θεού,δεν μπορεί να βοηθά, μιλώντας κατ΄ αυτόν τον τρόπο.

IV. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΝΑΓΚΑΙΑΣ ΠΡΟΓΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1.Μία άλλη εγγραφή, στην σύνοψη του Χριστιανισμού σου είναι η γνώση, εάν ο Θεός προβλέπει οτιδήποτε συμπτωματικώς ή εάν εμείς κάνουμε όλα τα πράγματα εξ΄ ανάγκης. Αυτή την γνώση, επίσης, παριστάνεις σαν κάτι ανευλαβές, αργόσχολο και μάταιο, καθώς ακριβώς όλοι οι αθεόφοβοι κάνουν, πράγματι οι δαίμονες και οι

καταραμένοι παριστάνουν αυτό, επίσης, σαν μισητό και βδελυχτό . Είσαι σοφός να κρατιέσαι καθαρός από τέτοιες ερωτήσεις, όσο μπορείς· αλλά είσαι πολύ φτωχός ρήτορας και Θεολόγος, εάν διακινδυνεύεις να ανοίξεις το στόμα σου και να μας διδάξεις σε σχέση με "ελεύθερη θέληση", χωρίς κάποια σύνδεση με αυτά τα ζητήματα. Επειδή δεν μπορείς να γνωρίζεις τι είναι η "ελεύθερη θέληση", χωρίς να γνωρίζεις ποια ικανότητα η θέληση του ανθρώπου έχει, τι ο θεός κάνει, και εάν Αυτός προγνωρίζει κατ΄ αναγκαιότητα.-

2. Είναι, έπειτα, θεμελιακά αναγκαίο και υγιές για Χριστιανούς να γνωρίζουν, ότι ο Θεός δεν προγνωρίζει τίποτα συμπτωματικά, αλλά ότι Αυτός προβλέπει, σκοπεύει, και κάνει όλα τα πράγματα σύμφωνα με την αμετάβλητη, αιώνια, και αλάθητη θέλησή Του. Αυτή η βόμβα κτυπά την "ελεύθερη θέληση" απροκάλυπτα και ολοσχερώς την κατακερματίζει, έτσι ώστε εκείνοι που θέλουν να αξιώσουν αυτήν, πρέπει να αποκρούσουν την βόμβα μου, ή να προσποιούνται ότι δεν την παρατηρούν ή να βρουν κάποιον άλλο τρόπο για να την αποφύγουν. Πριν θεμελιώσω αυτό το σημείο, με τα επιχειρήματά μου και την εξουσία της Γραφής, θα θέσω πρώτα αυτό με την βοήθεια των δικών σου λέξεων.

Βεβαίως ήσουν εσύ, καλέ μου Έρασμε, που πριν λίγο βεβαίωσες ότι "ο Θεός είναι εκ φύσεως δίκαιος, και καθ΄ εαυτό καλοσύνη". Εάν αυτό είναι αλήθεια, δεν ακολουθεί ότι Αυτός είναι ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΑ ΔΙΚΑΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΟΣ ; που σημαίνει ότι καθώς η φύση του παραμένει αναλλοίωτησε όλη την αιωνιότητα, έτσι ακριβώς η δικαιοσύνη Του και η καλοσύνη Του; Και ό,τι είναι ειπωμένο περί της δικαιοσύνης Του και Καλοσύνης,πρέπει να είναι ειπωμένο, επίσης, περί της γνώσης Του, σοφίας Του, αγαθότητός Του, θέλησής Του και περί των άλλων θεϊκών ιδιοτήτων.

Αλλά εάν είναι ευλαβές, ευσεβές και υγιές, να αξιώνεις αυτά τα πράγματα για τον Θεό, καθώς εσύ κάνεις, τι σε έπιασε που τώρα θα ήθελες να διαψεύδεις τον εαυτόν σου δια της αξίωσης ότι είναι ανευλαβές, αργόσχολο, και μάταιο να λες ότι ο Θεός προγνωρίζει κατ' αναγκαιότητα; Επιμένεις ότι θα οφείλαμε να μάθουμε το αμετάβλητο της θεϊκής θέλησης, ενώ μας απαγορεύεις, τώρα, να γνωρίζουμε το αμετάβλητο της Πρόγνωσής Του. Υποθέτεις ότι Αυτός δεν θέλει ό,τι Αυτός προγνωρίζει ή ότι Αυτός δεν προγνωρίζει ό,τι Αυτός θέλει; Εάν Αυτός θέλει ό,τι Αυτός προγνωρίζει, η θέλησή Του είναι αιώνια και αμετάβλητη, γιατί έτσι επίσης είναι η φύση Του. Από αυτό έπεται, με ακαταμάχητη λογική, ότι όλα αυτά που κάνουμε, καίτοι δύνανται να

φανούν σε μας ότι γίνονται άστατα και συμπτωματικά, στην πραγματικότητα γίνονται αναγκαστικώς και αμεταβλήτως σε σχέση με την θέληση του Θεού. Γιατί η θέληση του Θεού είναι αποτελεσματική, και δεν μπορεί να είναι εμποδισμένη, αφού η δύναμη ανήκει στην φύση του Θεού και η σοφία Του είναι τέτοια, που δεν μπορεί να είναι εξαπατημένη. Αφού, έπειτα, η Θέλησή Του δεν είναι εμποδισμένη, ό,τι γίνεται δεν μπορεί παρά να γίνεται όπου, όταν, πως, κατά το μέτρο, και διά ποιου Αυτός προβλέπει και θέλει. Εάν η θέληση του Θεού ήτο τέτοια, που, όταν το έργο είχε υπάρξει καμωμένο και ενώ αυτό ακόμα παρέμενε στην ύπαρξη, η θέληση έπαυε (καθώς είναι η περίπτωση με την θέληση του ανθρώπου, που όταν έχει κτίσει το σπίτι που θέλει, παύει να θέλει, ακριβώς καθώς πραγματικά κάνει στον θάνατο), τότε θα μπορούσε πραγματικά να είναι ειπωμένο, ότι τα πράγματα συμβαίνουν συμπτωματικώς και μεταβλητώς. Αλλά το αντίθετο είναι πραγματικά αληθινό: το έργο παύει να υπάρχει και η θέληση παραμένει στην ύπαρξη –όπως, υπεράνω κάθε αμφιβολίας είναι γνωστό, ότι η παραγόμενη και συνεχιζόμενη ύπαρξη οποιουδήποτε πράγματος μπορεί να είναι συμπτωματική--. Μήπως εξαπατηθούμε επάνω στους όρους μας, άσε με να εξηγήσω ότι "υπάρχον καμωμένο συμπτωματικώς" στα Λατινικά δεν σημαίνει ότι το καμωμένο πράγμα είναι καθ΄ εαυτό συμπτωματικό ,αλλά ότι αυτό είναι καμωμένο δια μιας συμπτωματικής και μεταβλητής θέλησης τέτοια που είναι ανάγκη να μην υπάρχει ευρισκόμενη στον Θεό. Και κάποια πράξη δεν μπορεί να είναι καλεσμένη "συμπτωματική", εκτός εάν κάνουμε αυτήν "συμπτωματικώς", δηλαδή κατά τύχη (όπως λέγεται) και χωρίς προμελέτη που σημαίνει,όταν η θέλησή μας ή το χέρι σφίγγεται επί κάποιου πράγματος παρουσιασμένου σε μας, καθώς εάν ήτο τυχαίο, χωρίς να έχουμε εμείς πριν σκεφθεί ή σχεδιάσει οτιδήποτε σε σχέση με αυτό.

Θα ευχόμουν, πράγματι, να ήτο διαθέσιμος ένας καλύτερος όρος για την συζήτησή μας από αυτόν τον κοινά αποδεχόμενο της "ανάγκης",που δεν μπορεί με ακρίβεια να χρησιμοποιηθεί , ούτε για την θέληση του ανθρώπου, ούτε για εκείνη του Θεού. Η σημασία της είναι πολύ τραχεία και ξένη στο αντικείμενο ,γιατί εισηγείται κάποιο είδος καταναγκασμού, και κάτι που είναι εναντίον της θέλησης κάποιου, που δεν είναι μέρος της άποψης που συζητάμε. Η θέληση, είτε αυτή είναι του Θεού ή του ανθρώπου, κάνει ό,τι αυτή κάνει, καλό ή κακό, κάτω από μη καταναγκασμό, καθώς ακριβώς αυτή θέλει ή ευαρεστείται, σαν να ήτο εντελώς ελεύθερη. Ακόμα, η θέληση του Θεού, η οποία κυβερνά επί της μεταβλητής μας θέλησης, είναι

αναλλοίωτη και βεβαία – καθώς ο Μποέτιους τραγουδά, "Ακίνητος καθ' εαυτόν, Εσύ την κίνηση στα πάντα δίνεις’’--και η θέλησή μας, κυρίως εξ αιτίας της διαφθοράς της, δεν μπορεί να κάνει καλό από μόνη της. Η αντίληψη του αναγνώστη, συνεπώς, πρέπει από την μια πλευρά να αναπληρώσει ό,τι η λέξη καθ΄ εαυτή αποτυγχάνει να μεταβιβάσει, από την γνώση της εκ της εννοημένης σημασίας της αμετάβλητης θέληση του Θεού, και από την άλλη την αδυναμία της διεφθαρμένης μας θέλησης. Κάποιοι κάλεσαν αυτήν ‘’αναγκαιότητα του αμετάβλητου’’ πλην η φράση είναι τόσο γραμματικά όσο και θεολογικά ελαττωματική

V. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΤΑΣ ΝΑ ΓΝΩΡΙΖΕΙΣ ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ 1.Και πως μπορείς να είσαι έτσι σίγουρος και βέβαιος, εάν δεν γνωρίζεις ότι βεβαιότατα, αλάθητα, αμετάβλητα και αναγκαστικά, Αυτός γνωρίζει, θέλει, και θα εκτελέσει ό,τι Αυτός υπόσχεται; Όχι μόνον θα οφείλαμε να είμαστε σίγουροι ότι ο Θεός θέλει, και θα εκπληρώσει την θέλησή Του αναγκαστικά και αμετάβλητα, αλλά θα οφείλαμε να δοξάζουμε στο γεγονός, καθώς ο Παύλος κάνει στους Ρωμαίους 3,4 " ας είναι ο Θεός αληθής, αλλά κάθε άνθρωπος ψεύτης" και πάλι "όχι ότι ο Λόγος του Θεού απέτυχε" (Ρωμ.9. 6) και σε άλλο σημείο "το θεμέλιο του Θεού παραμένει βέβαιο, έχοντας αυτήν την σφραγίδα, ο Κύριος γνωρίζει αυτούς που είναι δικοί Του’’ (2 Τιμ. 2. 19). Στον Τίτο 1. 2 λέγει: "που ο Θεός, που δεν μπορεί να ψευσθεί, υπεσχέθη πριν ο κόσμος αρχίσει" Και στους Εβραίους 11. 6 λέει "αυτός που έρχεται, πρέπει να πιστεύει ότι Αυτός επιβραβεύει αυτούς που ελπίζουν εις Αυτόν".,

2. Εάν, έπειτα, είμαστε διδαγμένοι και πιστεύουμε ότι πρέπει να είμαστε αμαθείς της αναγκαστικής πρόγνωσης του Θεού και της αναγκαιότητας των γεγονότων, η Χριστιανική πίστη είναι ολοκληρωτικά κατεστραμμένη, και οι υποσχέσεις του Θεού και ολόκληρο το Ευαγγέλιο εκπίπτει στο έδαφος εντελώς ‘ γιατί η υψηλότερη και μοναδική ανακούφιση του Χριστιανού σε κάθε εναντιότητα, τίθεται στο να γνωρίζει ότι ο Θεός δεν ψεύδεται, αλλά φέρει όλα τα πράγματα να περάσουν αμετάβλητα, και ότι η θέληση Του δεν μπορεί να είναι εναντιωμένη, αλλοιωμένη ή εμποδισμένη.

VI. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝΩΝ ΠΛΕΟΝΕΚΤΗΜΑΤΩΝ ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΠΝΙΞΗ ΚΑΠΟΙΩΝ ΑΛΗΘΕΙΩΝ

1. Κάτω από το τρίτο κεφάλι σου, προσπαθείς να στρέψεις εμάς μέσα στους μετριόφρονες, αργόσχολους Επικούρειους. Αυτό είναι ένα διαφορετικό είδος συμβουλής, αλλά όχι σταθερότερο από τα

δύο κομμάτια του μυαλού σου, ήδη αναφερμένα. "Κάποια πράγματα (λες) είναι τέτοιου είδους, που, ακόμα και εάν ήταν αληθινά και μπορούσαν να είναι γνωρισμένα, θα μπορούσε να είναι αναιδές να εκθέτεις αυτά στα αυτιά του καθενός".

2. Τώρα άσε μας να παρατηρήσουμε τους λόγους σου, που δίνεις αυτή την συμβουλή. "Είναι αλήθεια, (εσύ λες), ότι, η φύση του Θεού υπάρχουσα ότι αυτή είναι -- Θεός-- δεν είναι περισσότερο πραγματικά στον Ουρανό από ότι Αυτός είναι σε μια κατσαρίδα ή ακόμα μέσα σε ένα βόθρο (που εσύ ο ίδιος δεν διστάζεις να λες, παρ΄ όλο αυτό κακίζεις τους Σοφιστές για την φλυαρία τους για τέτοια πράγματα] ωστόσο, (εισηγείσαι) ,θα όφειλε να είναι παράλογο να μιλάς σε σχέση με αυτά δημόσια".; Η αλήθεια είναι, εσύ μας καλείς μακριά και ανασκάπτεις μαζί όλες αυτές τις ασχετοσύνες απλά γιατί είσαι αμήχανος σ΄ αυτό ακριβώς το σημείο, την πρόγνωση του Θεού και, αφού δεν μπορείς να ανατρέψεις αυτήν με κάποια επιχειρήματα, προσπαθείς, εν τω μεταξύ, να τραβήξεις εκτός τον αναγνώστη, με ένα κατακλυσμό κενών πολυλογιών. Αλλά αρκετά ως προς αυτό˙ πίσω στο σημείο.

3. Ποια είναι η σχέση της παράθεσής σου, ότι κάποια πράγματα θαόφειλαν να μην αναφέρονται δημόσια; Περικλείεις το αντικείμενοτης "ελεύθερης Θέλησης" μεταξύ αυτών; Εάν έτσι, όλα αυτά πουείπα παραπάνω, σε σχέση με την αναγκαιότητα της αντίληψης της "ελεύθερης θέλησης", θα στραφούν εναντίον σου. Και γιατί, σ΄ αυτήν την περίπτωση δεν ακολούθησες τις αρχές σου και να αφήσεις την Διατριβή σου άγραφτη; Εάν εσύ κάνεις καλά να συζητάς την "ελεύθερη Θέληση", γιατί λογοκρίνεις τέτοια συζήτηση; Εάν είναι ένα κακό πράγμα να το κάνεις, γιατί κάνεις αυτό; Εάν, από την άλλη μεριά, δεν θέτεις την "ελεύθερη θέληση" εντός αυτής της κατηγορίας, τότε ακόμα μια φορά όλο αυτόν τον χρόνο είσαι αποφεύγοντας το ζήτημα, και κατασπαταλώντας την αερώδη ρητορική σου σε παραπλανητικά στοιχεία .

4. Όταν ο Λόγος του Θεού έρχεται να αλλάξει και να ανανεώσει τον Κόσμο , ακόμα και Ειδωλολάτρες συγγραφείς αναγνωρίζουν ότι τέτοιες αλλαγές δεν μπορούν να λάβουν χώρα χωρίς οχλαγωγία και αναστάτωση ούτε, πράγματι, χωρίς αιματοχυσία. Τώρα πρέπει, από το μέρος των Χριστιανών, να περιμένονται και ψύχραιμα να υπομένονται αυτά τα πράγματα, καθώς ο Χριστός λέει, "Θα ακούσετε δε πολέμους και φήμες περί πολέμων. Προσέχετε να μην φοβηθείτε˙ διότι είναι ανάγκη όλα να γίνουν, αλλά δεν είναι ακόμα το τέλος" (Ματ. 24, 6). Προσωπικά, εάν δεν έβλεπα αυτές τις αναστατώσεις, θα έπρεπε να λέω ότι ο Λόγος του Θεού δεν ήτο στον

κόσμο. Τώρα που βλέπω αυτές, αγάλλομαι εκ καρδίας και χαμογελώ σ' αυτές, γνωρίζοντας με βεβαιότητα,ότι το βασίλειο του Πάπα και όλων των συμμάχων του θα πέσει · γιατί ο Λόγος του Θεού είναι τώρα πλήρως διαλαλημένος, και εκείνοι είναι ο κυριότερος στόχος του.

V || ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΡΟΦΑΣΙΖΟΜΕΝΩΝ ΜΕΙΟΝΕΚΤΗΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗΣ, ΟΤΙ Ο ΘΕΟΣ ΕΞΑΝΑΓΚΑΖΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

1. Στο τελευταίο μέρος του προλόγου σου, όπου διακαώς μας αποτρέπεις από αυτό το είδος της διδασκαλίας μας, σκέπτεσαι ότι η νίκη είναι σχεδόν κερδισμένη. "Τι (εσύ λες) μπορεί να είναι περισσότερο άχρηστο, από να αναγγέλλουμε στον κόσμο το παράδοξο, ότι όλα αυτά που κάνουμε είναι καμωμένα, όχι δια της "ελεύθερης Θέλησης",αλλά εξ απλής αναγκαιότητας και την άποψη του Αυγουστίνου, ότι ο Θεός εργάζεται σε μας αμφότερα, και το καλό και το κακό, ότι Αυτός ανταμείβει τα δικά του καλά έργα σε εμάς, και τιμωρεί τα δικά του κακά έργα σε εμάς; (Είσαι άφθονος εδώ να δίνεις λόγους, ή μάλλον,να απαιτείς εμείς να δώσουμε αυτούς). Τι κατακλυσμός ανομίας (εσύ λες) θα άνοιγε στον λαό ή εξάπλωση τέτοιων ανακοινώσεων ;
Ποιος κακοήθης άνθρωπος θα ήθελε να διορθώσει την ζωή του; (Εκπλήττομαι που σ΄ αυτή την λυσσαλέα έκρηξη δεν θυμήθηκες το συζητούμενο θέμα και να πεις: "που τότε θα καταντούσε η "ελεύθερηΘέληση";).;

2. Ο Απόστολος Παύλος, στην επιστολή του στους Ρωμαίους, μετά παρρησίας συζητά αυτά τα ουσιαστικά πράγματα, όχι πίσω από την γωνία, αλλά ανοικτά, δημόσια, μπροστά σε όλο τον κόσμο, και με σκληρότερους όρους από αυτούς που εσύ παραθέτεις. "Όποιον θέλει Αυτός σκληραίνει" λέγει ˙ και πάλι; "ο Θεός, θέλοντας να δείξει την οργήν του... κ.λπ." (Ρωμ. 9, 18-22). Τι είναι σκληρότερο (σε σχέση με την σάρκα, τουλάχιστον) από αυτό του Χριστού "Πολλοί είναι καλεσμένοι, αλλά μερικοί εκλεγμένοι; (Ματθ. 22, 14). Και πάλι, "γνωρίζω ποιον εξέλεξα"; (Ιωάν. 13, 18). Κατά την άποψή σου, φυσικά, δεν υπάρχει πληροφορία περισσότερο άχρηστη από όλο αυτό και ο λόγος σου είναι όπως φαίνεται ότι μπορεί να στρέψει τον ασεβή σε απελπισία, μίσος, και βλασφημία;
3. "Ποίος (εσύ λες), θα προσπαθήσει και θα αναμορφώσει την ζωή του:". Απαντώ, Ουδείς: Ουδείς μπορεί: Ο Θεός δεν έχει χρόνο για τους επαγγελματίες αυτοαναμορφωτές, γιατί είναι υποκριτές. Ο εκλεκτός,που φοβάται τον Θεό, θα είναι αναμορφωμένος δια του Αγίου Πνεύματος · το υπόλοιπο θα χαθεί, μη αναμορφωμένο. Σημείωσε, ότι ο Αυγουστίνος δεν λέει ότι ανταμοιβή περιμένει τα

έργα κανενός ή τα έργα όλων, αλλά τα έργα κάποιων ανθρώπων. 'Ετσι εκεί θα υπάρχουν κάποιοι που αναμορφώνουν την ζωή τους. "Ποιος θα πιστεύει (εσύ λες), ότι ο Θεός τον αγαπά"; Απαντώ, Ουδείς: Ουδείς μπορεί: Αλλά ο εκλεκτός θα πιστεύει αυτό, και το υπόλοιπο θα χαθεί χωρίς να το πιστεύει, λυσσώντας και βλασφημώντας, καθώς εσύ περιγράφεις αυτούς. ΄Ετσι θα υπάρχουν κάποιοι που πιστεύουν αυτό .

4. "Τι χρήση ή ωφέλεια υπάρχει, τότε, από την δημοσίευση τέτοιων πραγμάτων, όταν τόσο πολύ ζημιογόνα αποτελέσματα φαίνεται ότι πιθανώς θα ακολουθήσουν;".

Απαντώ: θα ήτο αρκετό να πω απλά, ότι ο Θεός ηθέλησε την δημοσίευσή τους, και η λογική της Θεϊκής θέλησης δεν πρέπει να είναι αναζητημένη, αλλά απλώς να είναι λατρεμένη, και η δόξα δοσμένη στον Θεό, ο οποίος, αφού Αυτός μόνος είναι δίκαιος και σοφός, δεν λαθεύει και δεν μπορεί να κάνει τίποτα ανόητο ή απερίσκεπτο- οσονδήποτε υπερβολικά διαφορετικό μπορεί να φανεί σε εμάς .Αυτή η απάντηση θα ικανοποιήσει εκείνους που φοβούνται τον Θεό. Οπωσδήποτε (για να πω λίγα περισσότερα από ότι χρειάζομαι, αφού υπάρχει τόσο πολύ που μπορώ να πω), υπάρχουν δύο λόγοι που απαιτούν το κήρυγμα εκείνων των αληθειών. Ο πρώτος είναι η ταπείνωση της υπερηφάνειας μας και η αντίληψη της χάρης του Θεού' ο δεύτερος είναι η φύση της Χριστιανικής πίστης.

Για τον πρώτο: Ο Θεός, βεβαιότατα, υπεσχέθη την Χάρη του στον ταπεινωμένο , που σημαίνει, σε εκείνους που πενθούν και απελπίζονται εξ αιτίας των εαυτών τους . Αλλά κάποιος άνθρωπος δεν μπορεί να είναι ολοκληρωτικά ταπεινωμένος, μέχρι να κατανοήσει ότι η σωτηρία του είναι ολοκληρωτικά πέρα από τις δυνάμεις του, συμβουλές, προσπάθειες, θέληση, και έργα, και εξαρτάται απολύτως επί της θέλησης, συμβουλής,ευχαρίστησης και έργου ενός Άλλου, του Θεού μόνον. Όσο αυτός είναι πεπεισμένος ότι μπορεί να κάνει, έστω την παραμικρή συνεισφορά στην σωτηρία του, παραμένει πλήρης αυτοπεποιθήσεως, και δεν απελπίζεται, εντελώς, εξ αιτίας του εαυτού του και έτσι δεν είναι ταπεινωμένος μπροστά στον Θεό, αλλά προγραματίζει για τον εαυτόν του [ή τουλάχιστον ελπίζει και υπερεπιθυμεί] κάποια θέση, κάποια ευκαιρία ,κάποιο έργο ,που θα φέρει αυτόν στην τελική σωτηρία .Αλλά αυτός που ξέρει εκτός αμφιβολίας ότι η μαίρα του εξαρτάται ολοκληρωτικά από την θέληση του Θεού απελπίζεται εντελώς από τον εαυτόν του, δεν διαλλέγει τίποτα για τον εαυτόν του, αλλά περιμένει από τον θεό να εργασθεί

σ΄ αυτόν· και τέτοιος άνθρωπος είναι πάρα πολύ κοντά στην χάρη για την σωτηρία του.

῾Ετσι, εκείνες οι αλήθειες είναι δημοσιευμένες για χάρη του εκλεκτού, που μπορεί να είναι ταπεινωμένος και μειωμένος στο τίποτα και έτσι σωσμένος. Το υπόλοιπο των ανθρώπων αντιστέκεται σ' αυτόν τον εξευτελισμό· πράγματι, αυτοί καταδικάζουν την διδασκαλία της αυτο-απελπισίας· θέλουν κάτι λίγο αφημένο, που μπορούν να κάνουν από τους εαυτούς τους. Μυστικά συνεχίζουν υπερήφανοι και εχθροί της χάρης του Θεού. Αυτό, επαναλαμβάνω, είναι ο ένας λόγος, εκείνοι που φοβούνται τον Θεό να μπορέσουν, σε ταπείνωση, να κατανοήσουν, να αξιώσουν, και να λάβουν τις ευμενείς υποσχέσεις.

Ο δεύτερος λόγος είναι αυτός: το αντικείμενο της πίστης είναι πράγμα μη φαινόμενο. Για να μπορεί να υπάρχει χώρος για πίστη, συνεπώς, όλα αυτά που είναι πιστευόμενα, πρέπει να είναι κρυμμένα. Τώρα, τίποτα δεν είναι κρυμμένο περισσότερο βαθιά παρά κάτω από την αντίθετη εξωτερική όψη, αίσθηση, και εμπειρία. Έτσι, όταν ο Θεός ζωοποιεί, Αυτός κάνει έτσι σκοτώνοντας μας· όταν Αυτός δικαιώνει, Αυτός κάνει έτσι απαγγέλοντας ενοχή, όταν φέρει πάνω στον ουρανό, Αυτός κάνει έτσι φέρνοντας κάτω στην κόλαση. Καθώς η Γραφή λέγει στο 1 Σαμ. 2, 6 "ο Κύριος σκοτώνει και ζωοποιεί· Λυτός φέρει κάτω στον τάφο και φέρει επάνω". (Αυτός δεν είναι χώρος για πλήρη ανάπτυξη τούτων των πραγμάτων΄ αλλά εκείνοι που διάβασαν τα βιβλία μου είναι καλώς εξοικιωμένοι με αυτά). Έτσι, ο Θεός κρύβει την αιώνια ευσπλαχνία του και στοργή υποκάτω αιώνιας οργής, την δικαιοσύνη Του υποκάτω αδικίας. Τώρα, ο υψηλότερος βαθμός πίστης είναι να πιστεύεις, ότι Αυτός είναι πλήρης ελέους, αν και σώζει όσους λίγους και καταδικάζει τόσους πολλούς· να πιστεύεις ότι είναι δίκαιος, αν και δια της δικής Του θέλησης κάνει εμάς, δια της βίας, κατάλληλους υπήκοους για καταδίκη και φαίνεται (για να χρησιμοποιήσω τις λέξεις του ᾽Ερασμου) "να ευφραίνεται στους βασανισμούς φτωχών άθλιων, που είναι καταλληλότερα υποκείμενα για μίσος παρά για αγάπη". Εάν μπορούσα δια κάποιου μέσου να καταλάβω πως αυτός ο ίδιος Θεός, που κάνει τέτοια επίδειξη οργής και αδικίας, μπορεί, εν τούτοις, να είναι πλήρης ευσπλαχνίας και δίκαιος, δεν θα υπήρχε ανάγκη για πίστη. Αλλά όπως είναι, η αδυναμία αντίληψης κάνει χώρο για την άσκηση της πίστης, όταν εκείνα τα πράγματα είναι κηρυγμένα και δημοσιευμένα˙ ακριβώς, όπως, όταν ο Θεός σκοτώνει, η πίστη στη ζωή είναι εξασκημένη εντός του θανάτου

Και αυτά είναι αρκετά, προς το παρών για την εισαγωγή σου.
Δια της μεθόδου μας, της ανοικτής συζήτησης, θα κάνουμε περισσότερο καλό, σε εκείνους που συζητούν σε σχέση με αυτά τα παράδοξα, από ότι θα οφείλαμε ακολουθώντας την συμβουλή σου, που αναβλύζει από κάποια επιθυμία να διασκεδάσεις την ασέβειά τους, σιωπώντας και μη λέγοντας τίποτα. Αλλά δεν κατορθώνεις τίποτα με αυτήν την συμβουλή.

V||| ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΥΘΟΡΜΗΤΟΥ ΤΩΝ ΕΞΑΝΑΓΚΑΣΜΕΝΩΝΠΡΑΞΕΩΝ

Ως προς το άλλο παράδοξο ‘’όλο αυτό που εμείς κάνουμε ,είναι καμωμένο όχι δια της ‘’ελεύθερης θέλησης ‘’αλλά από απλή ανάγκη ‘’ας κάνουμε κάποια σύντομη παρατήρηση σ΄ αυτό, γιατί δεν πρέπει να αφήνουμε μια σκανδαλοποιό σημείωση να περάσει απρόσβλητη .Το σχόλιό μου είναι απλά αυτό .Εάν είναι αποδεδειγμένο ότι η σωτηρία μας δεν είναι από την δική μας δύναμη ή συμβουλή ,αλλά εξαρτάται από την εργασία του Θεού μόνο ,[το οποίο είναι κάτι που ελπίζω να αποδείξω αργότερα, στην κύρια συζήτηση] δεν ακολουθεί καθαρά ότι όταν ο Θεός δεν είναι παρόν να εργάζεται σ΄ εμάς ,όλο είναι κακό και εξ ανάγκης ενεργούμε κατά ένα τρόπο που δεν συνεισφέρει τίποτα προς την σωτηρία μας ?.Γιατί εάν δεν είμαστε εμείς, αλλά ο Θεός μόνο που εργάζεται την σωτηρία σ΄ εμάς ,ακολουθεί ότι ,θέλοντας και μη,τίποτα από αυτά που εμείς κάνουμε έχει κάποια σωτήρια σημασία που να έχει προτεραιότητα στην εργασία Του σ΄ εμάς .Είπα ‘’εξ ανάγκης ‘’,δεν είπα ΕΚ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ ‘ σήμανα δια της Αναγκαιότητας ,ΟΧΙ ΕΚ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟΥ, μόνο αυτό το οποίο αυτοί καλούν ‘’αμεταβλησία'' που σημαίνει : κάποιος άνθρωπος χωρίς το Πνεύμα ,δεν κάνει κακό παρά την θέλησή του ,κάτω από βία ,καθώς εάν πιανόταν από το σβέρκο και εσύρετο εντός του κακού ,όπως ένας κλέφτης ή ληστής σύρεται μακριά ,παρά την θέλησή του ,εις τιμωρία ‘ αλλά αυτός το κάνει αυθορμήτως και θεληματικώς . Και αυτή την προθυμία ή θέληση, είναι κάτι που δεν μπορεί εξ ιδίας δυνάμεως να εξοβελίσει, αναχαιτίσει ή μεταβάλλει. Προχωρά θέλοντας, και επιθυμώντας να κάνει κακό και εάν εξωτερική πίεση βιάζει αυτόν να ενεργήσει αλλιώς, ωστόσο η θέληση εντός του παραμένει ενάντια σ΄ αυτό που έτσι κάνει, και εξοργίζεται κάτω από τέτοια βία και αντίθεση. Αλλά δεν θα έπρεπε να εξοργίζεται έτσι, εφ΄ όσον ήτο πραγματικά αλλαγμένη, και εφ΄ όσον ενέδιδε στον

περιορισμό προθύμως. Αυτό είναι ό,τι εννοώ δια της "ανάγκης της αμεταβλησίας": ότι η θέληση δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτόν της, ούτε να δώσει η ίδια άλλη κλίση, αλλά μάλλον, όσο περισσότερο προκαλείται να ποθεί, τόσο περισσότερο είναι αντιτιθέμενη, καθώς η πύρωσή της αποδεικνύει· γιατί αυτό δεν θα έπρεπε να συμβαίνει, εάν ήτο ελεύθερη ή είχε "ελεύθερη Θέληση". Από την άλλη μεριά: όταν ο Θεός εργάζεται σε εμάς, η θέληση είναι αλλαγμένη κάτω από την γλυκιά επιρροή του Πνεύματος του Θεού. Ξανά επιθυμεί και ενεργεί, όχι από καταναγκασμό, αλλά από την δική της επιθυμία και αυθόρμητη κλίση. Η κλίση της, ακόμα, δεν μπορεί να είναι μεταβαλλόμενη από κάποια εναντιότητα˙ δεν μπορεί να είναι εξουσιαζόμενη ή καταπειθόμενη ακόμα και προ των πυλών της κόλασης, αλλά προχωρά θέλοντας, επιθυμώντας, και αγαπώντας το καλό, ακριβώς όπως μια φορά ήθελε, επιθυμούσε, και αγαπούσε το κακό. Με μια λέξη: εάν είμαστε κάτω από τον Θεό αυτού του κόσμου, ξένοι στο έργο του Πνεύματος του Θεού, είμαστε αιχμαλωτισμένοι από αυτόν στην θέλησή του, καθώς ο Παύλος είπε στον Τιμόθεο (2 Τιμ.2,26), έτσι ώστε δεν μπορούμε να θέλουμε οτιδήποτε, παρά ότι αυτός θέλει. Γιατί αυτός είναι ένας "δυνατά οπλισμένος άνθρωπος" που κρατά το παλάτι του σε τέτοιο καλό αποτέλεσμα, που εκείνους που κρατά ευρίσκονται εν ειρήνη, και δεν εγείρουν ταραχές ή αισθήματα κατ΄ αυτού, διαφορετικά το βασίλειο του Σατανά θα έπρεπε να είναι διχοτομημένο εκ του εαυτού του και δεν θα μπορούσε να σταθεί· πλην ο Χριστός λέει ότι παραμένει. Και εμείς συναινούμε στην κυριαρχία του θεληματικώς και προθύμως, σύμφωνα με την φύση της θεληματικότητας, η οποία, εάν είναι εξαναγκαζόμενη, δεν είναι θεληματικότης· γιατί βία σημαίνει, μάλλον, καθώς κάποιος θα όφειλε να λέει, όχι θεληματικότης. Αλλά εάν ένας δυνατότερος φανεί και νικήσει τον Σατανά, είμαστε ακόμα μία φορά υπηρέτες και αιχμάλωτοι, αλλά τώρα επιθυμώντας και προθύμως κάνοντας ότι Αυτός θέλει, αυτό που είναι Βασιλική Ελευθερία (Λουκάς 11, 18-22).᾽Ετσι, η θέληση του ανθρώπου είναι ένα γομάρι, μένοντας μεταξύ δύο ιππέων. Εάν ο Θεός ιππεύει, θέλει και πηγαίνει όπου ο Θεός θέλει: καθώς ο Ψαλμός λέει, "κατεστάθην σαν κτήνος έμπροσθέν σου και δεν είμαι ποτέ με εσέ" (Ψαλμ. 73, 22-23). Εάν ο Σατανάς καβαλικεύει, αυτό θέλει και πηγαίνει όπου ο Σατανάς θέλει. Ούτε μπορεί να διαλέξει με ποιόν ιππέα θέλει να

τρέχει ή από ποιόν θέλει να ζητάτε ΄ αλλά οι ίδιοι οι ιππείς πολεμούν να καθορίσουν ποιος θα έχει και θα κρατά αυτό.

ΙΧ. Η ΘΕΛΗΣΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΔΥΝΑΜΗ, ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΗ

Εσύ περιγράφεις την δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" σαν μικρή και εντελώς αναποτελεσματική έξω από την χάρη του Θεού. Ας συμφωνήσουμε. Τώρα λοιπόν, σε ρωτώ: εάν η χάρη του Θεού λείπει, εάν είναι. αφαιρούμενη από αυτήν την μικρή δύναμη, τι μπορεί να κάνει; Είναι αναποτελεσματική, εσύ λες, και δεν μπορεί να κάνει τίποτα καλό. Έτσι δεν θα κάνει ό,τι ο Θεός ή η χάρη Του θέλει. Γιατί; Επειδή έχουμε τώρα αφαιρέσει την χάρη του Θεού από αυτήν και ό,τι η Χάρη του Θεού δεν κάνει, δεν είναι καλό. Συνεπώς ακολουθεί, ότι η ‘’ελεύθερη Θέληση", χωρίς την χάρη του Θεού, δεν είναι καθόλου ελεύθερη, αλλά είναι η μόνιμη αιχμάλωτη και δέσμια του κακού, αφού δεν μπορεί να στρέφει τον εαυτόν της στο καλό. Αυτό υπάρχοντας έτσι,σου επιτρέπω πλήρως να επεκτείνεις την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης’’ τόσο πολύ, όσο σου αρέσει· να την κάνεις αγγελική, να την κάνεις θεϊκή, εάν μπορείς, αλλά όταν μία φορά προσθέτεις αυτό το λυπηρό υστερόγραφο, ότι είναι αναποτελεσματική εκτός της χάρης του Θεού, αμέσως ληστεύεις αυτήν εξ όλης της δυνάμεως της. Τι είναι ‘’αναποτελεσματική" δύναμη παρά (σε καθαρή γλώσσα) ΜΗ δύναμη; 'Ετσι,να λες ότι η "ελεύθερη Θέληση" υπάρχει και έχει δύναμη, αν και αναποτελεσματική δύναμη, λέγεται στις σοφιστικές προτάσεις αντίφαση. Είναι σαν να λες: "ελεύθερη θέληση" είναι κάτι που δεν είναι ελεύθερο, καθώς εάν έλεγες ότι η φωτιά είναι ψυχρή και η γη ζεστή.Η φωτιά, βεβαίως, έχει δύναμη να θερμαίνει· αλλά και αν ακόμα η φωτιά της κόλασης ήτο κρύα και ψυχρή, αντί να είναι φλογερή και καυματώδης, δεν θα έπρεπε να καλώ αυτήν "φωτιά", πόσο μάλλον “ζεστή" (εάν δεν εννοείς να παραπέμπεις σε μία φανταστική φωτιά ή μία ζωγραφισμένη). Σημείωσε, οπωσδήποτε, ότι εάν εννοούμε για "δύναμη της ελεύθερης θέλησης" την δύναμη που κάνει τις ανθρώπινες υπάρξεις κατάλληλα υποκείμενα, να είναι αρπαγμένες δια του Πνεύματος και αγγιγμένες δια της Χάρης του Θεού, σαν δημιουργήματα για αιώνια ζωή ή αιώνιο θάνατο, θα οφείλαμε να έχουμε έναν ορθό ορισμό. Και εγώ, βεβαιότατα, αναγνωρίζω την ύπαρξη "αυτής" της δύναμης, αυτής της καταλληλότητας ή "διατεθειμένης ποιότητας" και "παθητικής καταλληλότητας", (καθώς οι σοφιστές καλούν αυτήν), η

οποία, καθώς ο καθένας γνωρίζει, δεν εδόθει σε φυτά ή ζώα. Καθώς η παροιμία λέει, ο Θεός δεν έκανε τον ουρανό για τις χήνες.

ΙΙΙ. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΙΣΑΓΩΓΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

Ι. ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΙΓΟΥΡΗ ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΠΕΡΙ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ"

Είσαι πολύ επηρεασμένος (μας είπες), από την μεγάλη παράταξη κατηρτισμένων ανθρώπων, στόχος πολλών αιώνων ομόθυμης επευφημίας, κάποιοι εξ αυτών ειδικοί μελετητές της Βίβλου, κάποιοι εξ αυτών μεγάλοι άγιοι, κάποιοι μάρτυρες, πολλοί φημισμένοι για θαύματα, επιπλέον οι Θεολόγοι των πιο πρόσφατων χρόνων και εκτός αυτών,από μία αφθονία σχολείων, συνόδων, επισκόπων και Παπών. Κοντολογίς ,(εσύ λές) κείται από την πλευρά σου επιστημονικη μάθηση, ικανότητα, πλήθος, αξίωμα, υπεροχή, κουράγιο, αγιότης, θαύματα και οτιδήποτε άλλο, ενώ από την πλευρά μου είναι ακριβώς ο Γουϊκλιφ και Λαουρέντιος Βάλλα (μολονότι ο Αυγουστίνος, τον οποίο δεν αναφέρεις, είναι εντελώς με εμένα). Αλλά αυτοί, οι επόμενοι,(εσύ λές) δεν έχουν βάρος συγκρινόμενοι με τους πρώτους ᾽Ετσι ώστε μένει μόνο ο Λούθηρος -ένας άνθρωπος χωρίς υπόληψη, ένας άπειρος νεαρός - μαζί με τους φίλους του που δεν μπορεί να υπερηφανεύεται από τέτοια επιστημονική μάθηση ἡ ικανότητα πλήθος ἡ αξίωμα, ἡ αγιότητα, ἡ θαύματα.

2. Αλλά τώρα, ας υποθέσουμε ότι θα ήθελα να σε ρωτήσω αυτά τα τρία ερωτήματα: τί είναι η εκδήλωση του Πνεύματος; τί είναι θαύματα; και τί είναι αγιότης; Θα παραχωρήσω σ΄ εσένα, εάν σου αρέσει (μολονότι δεν απαίτησες αυτό), ότι ήταν όλοι άγιοι, όλοι είχαν το Πνεύμα, και όλοι κατεργάστηκαν θαύματα. Αλλά, τώρα, πες μου αυτό: ήτο κάποιος από αυτούς άγιος, έλαβε κάποιος από αυτούς το Πνεύμα ἡ εργάσθηκε θαύματα στο όνομα της "ελεύθερης θέλησης", ή δια της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" ή για να βεβαιώσει το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης"; Μακριά απ΄ αυτό, θα πεις· όλα αυτά τα πράγματα ήταν καμωμένα, στο όνομα και δια της δύναμης του Ιησού Χριστού και για να βεβαιώσουν το δόγμα του Χριστού. Αλλά γιατί, σ' αυτή την περίπτωση παρουσιάζεις την αγιότητά τους, την κατοχή του Πνεύματος και τα θαύματα, για να υποστηρίξεις το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης", τα οποία δεν ήταν κατεργασμένα ούτε δοσμένα για να το υποστηρίξουν; Τα θαύματά τους, η κατοχή του Πνεύματος, και η αγιότης λοιπόν, υποστηρίζουν εμάς,που κηρύττουμε Ιησού Χριστό, και όχι την δύναμη ή τα έργα του ανθρώπου. Και τώρα, ποια ἐκπληξη υπάρχει εάν εκείνοι οι άγιοι,

πνευματικοί, υπέροχοι άνθρωποι, ήταν κάποιες φορές κυριαρχημένοι από την σάρκα και μίλησαν και έδρασαν σύμφωνα με την σάρκα, όταν αυτό το ίδιο πράγμα συνέβη περισσότερο από μία φορά στους αληθινούς Αποστόλους υπό τον ίδιο τον Χριστό;

3. Έτσι έρχεται να περάσει, να δίνουν κύρος στις κατώτερες καταθέσεις, γιατί αυτές κάνουν πρός όφελος της δικής τους σαρκικής γνώμης, και αποκηρύσσουν τις καλύτερες καταθέσεις, γιατί κάνουν κατά αυτής της σαρκικής γνώμης. Αλλά γιατί, μάλλον, δεν εκλέγουμε τις καλύτερες καταθέσεις; Υπάρχουν πάρα πολλές στους Πατέρες! Να πάρουμε ένα παράδειγμα: τί μπορεί να ειπωθεί που είναι περισσότερο σαρκικό, ολοκληρωτικά ασεβές, ιερόσυλο και βλάσφημο, από ότι ο Ιερώνυμος είναι συνηθισμένος να λέει: "Η παρθενία κατοικεί τους ουρανούς, οι παντρεμένοι την γή", καθώς εάν η γή, όχι ο ουρανός, είναι το σωστό μέρος και ο ουρανός για τους είδωλολάτρες μοναχούς χωρίς τον Χριστό!

ΙΙ. Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΚΡΥΜΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΔΕΝ ΠΛΑΝΑΤΑΙ

1. Φευγαλέα θα απαντήσω εδώ, στο εδάφιο όπου περιγράφεις σαν "απίστευτο ότι ο Θεός θα ήθελε να παραβλέπει ένα σφάλμα στην εκκλησία Του για τόσους πολλούς αιώνες, και να μην αποκαλύπτει σε κάποιον από τους αγίους Του ένα σημείο, που εμείς θεωρούμε να είναι θεμελιώδες στην Χριστιανική διδασκαλία". Κατά πρώτον, δεν λέμε ότι ο θεός ανέχθηκε αυτή την πλάνη στην εκκλησία Του, ή σε κάποιον από τους αγίους Του. Γιατί η εκκλησία κυβερνάται.δια του Πνεύματος του Θεού και στους Ρωμ. 8,14 μας λέγει ότι οι άγιοι είναι οδηγημένοι δια του Πνεύματος του Θεού. Και ο Χριστός διαμένει με την εκκλησία Του μέχρι το τέλος του κόσμου (Ματθ.28,20). Και η εκκλησία είναι ο στύλος και το έδαφος της αλήθειας (1 Τίμ. 3,15). Αυτό εμείς γνωρίζουμε· επί πλέον το Πιστεύω που εμείς όλοι τηρούμε. προχωρά έτσι: "Πιστεύω στην ΑΓΙΑ Καθολική Εκκλησία". Έτσι, είναι αδύνατο ότι θα μπορούσε να σφάλλει ακόμα και στο έσχατο άρθρο. Ακόμα θα οφείλαμε να παραχωρήσουμε, ότι κάποιοι εκ των εκλεκτών είναι κρατημένοι στο σφάλμα καθ΄ όλη την διάρκεια της ζωής τους, ωστόσο πρέπει κατ᾽ ανάγκη να επιστρέψουν μέσα στο δρόμο πριν πεθάνουν· γιατί ο Χριστός λέει στον Ιωάν.10,28 "κανείς δεν θα τα αρπάξει από τα χέρια μου". Αλλά ό,τι είναι δυσχερές και προβληματικό, είναι ακριβώς αυτό: η διαπίστωση εάν εκείνοι τους οποίους καλείς εκκλησία, ήτο η εκκλησία ἠ μάλλον,εάν μετά τον χρόνο της ζωής του σφάλματός τους ήταν, εντέλει, φερμένοι πίσω στην αλήθεια, πρίν να πεθάνουν. Δεν συνεπάγεται αμέσως ότι εάν ο θεός

υπέφερε όλους εκείνους τους τελειοποιημένους μαθητές, τούς οποίους παραθέτεις, να σφάλλουν καθ΄ όλη την διάρκεια τόσο πολλών αιώνων, ως εκ τούτου, Αυτός ανέχθει την εκκλησία του στο σφάλμα! Κοίτα στον Ισραήλ, τον λαό του Θεού. Εκεί, εξ ενός μεγάλου αριθμού βασιλέων, σε μια μεγάλη περίοδο χρόνου, ούτε ένας βασιλιάς μνημονεύεται που δεν έσφαλλε. Υπό τον Ηλία τον Προφήτη, όλος ο λαός, και κάθε δημόσια αρχή εν τω μέσω αυτών, είχε παρεκτραπεί στην ειδωλολατρία, έτσι ώστε αυτός εσκέφθει ότι ήτο ο μοναδικός εναπομείνας΄ ωστόσο, ενώ οι βασιλείς και οι πρίγκιπες, ιερείς και προφήτες και όλοι που θα μπορούσαν να κληθούν ο λαός και η εκκλησία του Θεού, είχαν αποπλανηθεί, ο Θεός είχε διατηρήσει επτά χιλιάδες στον εαυτόν Του. (1 Βασ. 19,18). Αλλά ποιος είδε αυτούς, ή αναγνώρισε αυτούς να είναι ο λαός του Θεού;

2. Ποιος γνωρίζει εάν, κατά την διάρκεια όλης της πορείας της ιστορίας του κόσμου, από την έναρξή της, η κατάσταση της εκκλησίας δεν έχει υπάρξει πάντοτε τέτοια που κάποιοι ήταν καλεσμένοι ο λαός και άγιοι του Θεού που δεν ήταν έτσι, ενώ άλλοι, που ήταν μεταξύ αυτών σαν υπόλοιπο, ήταν ο λαός και άγιοι του Θεού, αλλά δεν ήταν έτσι καλεσμένοι καθώς φαίνεται από τις ιστορίες του Καϊν και Αβελ, Ισμαήλ και Ισαάκ, Ησάϋ και Ιακώβ. Παρατήρησε την εποχή των οπαδών του Αρείου, όταν μόλις πέντε καθολικοί επίσκοποι ήταν διατηρημένοι σε ολόκληρο τον κόσμο, και ήταν μεταφερμένοι από την θέα του, ενώ οι Αρειανοί βασίλευαν παντού,παίρνοντας για τους εαυτούς τους το κοινό όνομα και την λειτουργία της εκκλησίας. Ωστόσο κάτω από εκείνους τους αιρετικούς, ο Χριστός διατήρησε την εκκλησία του, αν και κατά τέτοιο τρόπο, που δεν ήτο ούτε για μια στιγμή θεωρημένο ή υποστηριγμένο να είναι η εκκλησία.

Ή δείξε μου έναν μοναδικό επίσκοπο, που εκτελεί το λειτούργημά του κάτω από το βασίλειο του Πάπα. Δείξε μου μία μοναδική σύνοδο, στην οποία διαπραγματεύθηκαν ζητήματα θρησκείας και όχι,αντίθετα, με τηββένους, βαθμούς, εισοδήματα και άλλες βέβηλες ασημαντότητες, τα οποία μόνον κάποιος φρενοβλαβής θα μπορούσε να θεωρήσει στην δικαιοδοσία του Αγίου Πνεύματος; Ωστόσο, αυτοί είναι καλεσμένοι η εκκλησία, παρά το γεγονός ότι όλοι, που ζούν καθώς αυτοί κάνουν, είναι χαμένοι, και οτιδήποτε άλλο παρά εκκλησία. Ακόμα, κάτω από αυτούς, οπωσδήποτε, ο Χριστός έχει διατηρήσει την εκκλησία του, αν και όχι έτσι ώστε να είναι καλεσμένη η εκκλησία. Πόσους πολλούς αγίους νομίζεις οι ιεροεξεταστές, μόνο στο παρελθόν έκαψαν και σκότωσαν για

αιρετικές στρεβλώσεις, τέτοιους σαν τον Ιωάννη Χούς και εκείνους σαν αυτόν; Και πολλοί άγιοι άνθρωποι του ίδιου πνεύματος, αναμφίβολα, έζησαν στις μέρες του. Οι άγιοι είναι μαργαριτάρια και πολύτιμα κοσμήματα, που το Πνεύμα δεν ρίχνει μπροστά στα γουρούνια· αλλά (καθώς η Γραφή θέτει αυτό) Αυτός κρατά κρυμμένα, ώστε ο ασεβής να μην μπορεί να δεί την δόξα του Θεού! Αλλιώς, εάν ήταν φανερά αναγνωρίσιμοι, πώς θα μπορούσαν νὰ είναι τόσο στεναχωρημένοι, και βασανισμένοι στον κόσμο, καθώς αυτοί είναι; Έτσι ο Παύλος λέει "εάν είχαν αναγνωρίσει Αυτόν, δεν θα ήθελαν να έχουν σταυρώσει τον Κύριο της δόξας .[1 ,Κόρ 2,8] .

III. ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΟΚΙΜΑΣΜΕΝΕΣ ΚΑΙ ΝΑ ΚΡΙΝΟΝΤΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΜΟΝΟ

1. Τί, τότε, θα κάνουμε; Η εκκλησία είναι κρυμμένη παράμερα, οι άγιοι είναι εκτός ορατού πεδίου· τί και ποιόν θα πιστεύουμε; Καθώς ο ίδιος επιχειρηματολογείς, και με μεγάλη ακρίβεια : "Ποιος δίνει σε μας ασφάλεια; Πώς θα ανακαλύψουμε το Πνεύμα; Εάν θεωρείς την σοφία, ευρίσκεις σκουπίδια και στα δύο στρατόπεδα· εάν θεωρείς την ζωή, ευρίσκεις αμαρτωλούς και στα δύο στρατόπεδα· εάν στρέψεις τα μάτια σου στην Γραφή, και οι δύο πλευρές αξιώνουν αυτήν σαν δική τους.

2. Αυτός είναι ο ισχυρισμός μας: τα πνεύματα πρέπει να είναι εντοπισμένα και δοκιμασμένα δια μίας διπλής κρίσης. Η πρώτη είναι εσωτερική. Εξ΄ αυτής, διά του φωτισμού του Αγίου Πνεύματος, του εξαιρετικού δώρου του Θεού, κάποιος απολαμβάνει πλήρη βεβαιότητα στο να γνωμοδοτεί και να αποφασίζει, μεταξύ των διδασκαλιών και απόψεων όλων των ανθρώπων, καθώς αυτές επιδρούν στον εαυτόν του, και στην δική του προσωπική σωτηρία. Περί αυτής της κρίσης είναι ειπωμένο στην 1Κορινθ.1,15"Ο Πνευματικός ἀνθρωπος κρίνει όλα τα πράγματα, αλλά αυτός ο ίδιος δεν κρίνεται από κανένα". Ανήκει στην πίστη, και είναι απαραίτητη για κάθε Χριστιανό, ακόμα και για τον λαϊκό. Αυτό είναι ότι εμείς στην αρχή μαρτυρήσαμε σαν "εσωτερική ευκρίνεια της Αγίας Γραφής"

Η δευτέρα είναι μία εξωτερική κρίσις. Δι᾽ αυτής, εμείς κρίνουμε τα πνεύματα και τις διδασκαλίες όλων των ανθρώπων, επίσης με την μεγίστη βεβαιότητα, και όχι, τώρα, μόνο για τους εαυτούς μας, αλλά επίσης προς το όφελος και την σωτηρία άλλων. Αυτή η κρίση είναι η αρμοδιότης του δημόσιου Λειτουργήματος του Λόγου και του εξωτερικού αξιώματος, και είναι η εξαιρετική αρμοδιότης των διδασκάλων και ιεροκηρύκων του Λόγου. Μεταχειριζόμαστε αυτήν, όταν δυναμώνουμε τον αδύναμο στην πίστη, και

ανασκευάζουμε τους αντιπάλους. Μαρτυρήσαμε περί αυτής στην αρχή, σαν την "εξωτερική ευκρίνεια της Αγίας Γραφής". Υποστηρίζουμε ότι όλα τα πνεύματα θα έπρεπε να είναι δοκιμασμένα στο φώς της εκκλησίας, διά της κρίσης της Γραφής. Επί πλέον θα όφειλε να είναι αποκατεστημένο σαν θεμελιώδες, και πάρα πολύ στέρεα καρφωμένο στα μυαλά των Χριστιανών, ότι η Αγία Γραφή είναι ένα πνευματικό φως πολύ περισσότερο λαμπρότερο ακόμα και από τον ήλιο, ειδικώς εις ότι σχετίζεται στην σωτηρία και όλα τα απαραίτητα ζητήματα.

IV. Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑΥΓΗΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ

1. Αλλά επειδή εμεις έχομε από μακρού πεισθεί, για το αντίθετο αυτού του θανατηφόρου αποφθέγματος των Σοφιστών, ότι οι Γραφές είναι σκοτεινές και διφορούμενες, είμαστε αναγκασμένοι να ξεκινήσουμε δια της απόδειξης αυτής της, αληθινά πρώτης, δικής μας αρχής, δια της οποίας όλα τα άλλα πρέπει να είναι αποδειγμένα .(μία διαδικασία που θα έπρεπε να φαίνεται στους φιλοσόφους παράλογη και αδύνατη). Αλλά ας προχωρήσουμε και ας κατασυντρίψουμε αυτό το δηλητηριώδες απόφθεγμα των Σοφιστών με χωρία της Γραφής. Ο Ψαλμός 19,8 λέει "Το διάταγμα του Κυρίου είναι διαυγές (ή καθαρό), φωτίζοντας τα μάτια". Είμαι σίγουρος ότι αυτό που φωτίζει τα μάτια δεν είναι, μήτε σκοτεινό, μήτε διφορούμενο! Πάλι, ο Ψαλμός 119,130 λέει "η είσοδος των Λόγων δίνει φως· δίνει αντίληψη στα μωρά". Εδώ λέει περί των λόγων του Θεού, ότι αυτοί είναι μία είσοδος, κάτι ανοικτό, που τίθεται σαφώς μπροστά σε όλους, και φωτίζει ακόμα και μωρά. Ο Ησαΐας 8,20 αποστέλλει όλα τα προβλήματα, "στον νόμο και στην μαρτυρία" και φοβερίζει ότι, εάν δεν συμμορφούμαστε, το φως της αυγής θα μας αρνηθεί. Στον Μαλαχία 2,7 ο Θεός διατάζει, ότι θα όφειλαν να ζητούν τον νόμο από το στόμα των ιερέων" "γιατί αυτός είναι ο αγγελιοφόρος του Θεού των Δυνάμεων". Αλλά τί τέλειος αγγελιοφόρος και εκφωνητής από τον Θεό θα έπρεπε να είναι, που θα όφειλε να απαγγέλλει μηνύματα που ήταν μή διαυγή στον εαυτόν του και σκοτεινά στον λαό, ώστε να μην γνώριζε τί ήταν λέγοντας, ούτε τί αυτοί ήταν ακούοντες: Και τι είναι πιο κοινά ειπωμένα προς έπαινο της Γραφής, δια μέσου ολόκληρης της Παλαιάς Διαθήκης, ειδικώς στον Ψαλμό 119,παρά ότι αυτή είναι, καθ΄ εαυτή, ένα πάρα πολύ διαυγές, βέβαιο φως; Εκείνος ο Ψαλμός κάνει μνεία της διαύγειάς της με αυτές τις λέξεις :"ο λόγος είναι λαμπάδα στα πόδια μου και φως στα μονοπάτια μου" (στοίχος 105). Ο

Ψαλμωδός δεν λέει "Το Πνεύμα μόνο είναι λαμπάδα στα πόδια μου", μολονότι ορίζει στο Πνεύμα τον ρόλο του όταν λέει: "το καλό Πνεύμα θα οδηγήσει εμένα εντός της χώρας της δικαιοσύνης" (Ψαλμός 143,10). Έτσι η Γραφή είναι καλεσμένη δρόμος και μονοπάτι, αναμφίβολα εκ του λόγου της ολοκληρωτικής σιγουριάς της.

2. Έλα στην Καινή Διαθήκη. Ο Παύλος λέει στους Ρωμαίους 1,2 ότι το Ευαγγέλιο ήτο υπεσχημένο "δια των προφητών στις άγιες Γραφές", και στο τρίτο κεφάλαιο, ότι η δικαίωση εκ πίστεως ήτο"μαρτυρούμενη δια του νόμου και των προφητών" (στοίχος 21). Αλλά τι είδους μαρτυρία είναι αυτή, εάν είναι σκοτεινή; Ακόμα, απ΄ αρχής μέχρι τέλους, σε όλες τις επιστολές του, ο Παύλος απεικονίζει το ευαγγέλιο σαν λόγο φωτός, ευαγγέλιο σαφήνειας, και αναδεικνύει αυτό το σημείο με μεγάλη αρτιότητα στους 2 Κορ.3 και 4.όπου πραγματεύεται την ευκρίνεια αμφοτέρων, του Μωϋσή και του Χριστού, κατά πολύ εξαιρετικό τρόπο.

Ο Πέτρος λέει στην 2 Πέτρου 1,19: "έχουμε μεγαλυτέρη βεβαίωση διά του προφητικού λόγου, στον οποίο καλά κάνετε να δίνετε προσοχή, σαν ένα φως που φωτίζει μέσα σε σκοτεινό μέρος".Εδώ ο Πέτρος κάνει τον Λόγο του Θεού να είναι μία λαμπρή λαμπάδα, ενώ όλα τα άλλα υπάρχουν στο σκοτάδι. Θα οφείλαμε λοιπόν να δημιουργήσουμε αμαυρότητα και σκότος εκ του Λόγου;

Ο Χριστός, επανειλημμένως καλεί Εαυτόν "το φώς του κόσμου"(Ιωάν. 8, 12/9,5) και ο Ιωάννης ο Βαπτιστής "ένα καίων καὶ λάμπων φως" (Ιωαν. 5,35). Αυτό, αναμφίβολα, δεν ήτο εξ αιτίας της αγιότητας της ζωής Του, αλλά εξ αιτίας του Λόγου Του. Έτσι ο Παύλος καλεί τους Θεσσαλονικείς λαμπερά φώτα του κόσμου, επειδή λέει, "εσείς κρατάτε σταθερά τον Λόγο της ζωής (Φιλιπ. 2,15-16).Γιατί η ζωή χωρίς τον Λόγο είναι αβέβαιη και σκοτάδι. Όλα τα άρθρα που οι Χριστιανοί υποστηρίζουν, οφείλουν να είναι, και πλήρως βέβαια καθ΄ εαυτά, και επίσης να υφίστανται κατά των αντιτιθέμενων, διά τέτοιας σαφούς και διαυγούς Γραφής, καθώς να σταματούν όλα τα στόματα αυτών, ώστε να μην μπορούν να λένε τίποτα για απάντηση. Αυτή είναι η ουσία της υπόσχεσης του θεού σ΄ εμάς: ‘’ θα σου δώσω στόμα και σοφία, που όλοι οι αντίπαλοί σου δεν θα είναι ικανοί να ανθίστανται’’.

3. Ποιος μπορεί να βιάσει τους ανθρώπους, κατά της θέλησής τους, να πιστεύουν, ή να ομολογούν το λάθος τους, ἠ να σιωπούν; Τι φλυαρεί περισσότερο παρά κάποιο κενό κεφάλι; λέει ο Αυγουστίνος. Τι άλλο σημαίνει ότι το στόμα τους υπάρχει σταματημένο, παρά ότι δεν έχουν τίποτα να λέγουν εις απάντηση, και μολονότι μπορούν να

λένε πολλά εις απάντηση, ωστόσο η κρίση της κοινής λογικής είναι, ότι δεν λένε τίποτα. Αυτό είναι κάλλιστα αποδειγμένο δια παραδειγμάτων.

Όταν ο Χριστός στον Ματθ. 22 αποστομώνει τους Σαδδουκαίους (στοίχος 23 και κάτω), αποδεικνύοντας την ανάσταση των νεκρών με την Γραφική αναφορά από Μωϋσή, στην ᾽Εξοδο 3 ("είμαι ο θεός του Αβραάμ", κ.τ.λ. (έξοδος 3,6)· Αυτός δεν είναι ο θεός των νεκρών,αλλά των ζωντανών"), δεν ήταν ικανοί να ανθίστανται ή να αντιλέγουν. Αλλά παραιτήθηκαν, ως εκ τούτου, από την άποψή τους; Πόσο συχνά ανασκεύασε τους Φαρισαίους, με αγωγές Γραφικές και επιχειρήματα, έτσι ώστε ο λαός θα μπορούσε ξεκάθαρα να δεί ότι ήταν συντριμμένοι και, πράγματι, γνώριζαν αυτό οι ίδιοι; Όχι ολιγότερο, συνέχισαν να Του αντιτίθενται.

Έλα στις μέρες μας. Ο Ιωάννης Χούς κήρυξε κατά του Πάπα, από τον Ματθ. 16, "Οι πύλες της κόλασης δεν θαυπερισχύσουν κατά της εκκλησίας Μου" (στοίχος 18). Υπάρχει κάποια σκοτεινότης ή διφορούμενο εδώ; Αλλά οι πύλες της κόλασης βαίνουν να υπερισχύσουν κατά του Πάπα και των ανθρώπων του, γιατί είναι περιβόητοι, παντού στον κόσμο, για την απροκάλυπτη ασέβειά τους, και τα εγκλήματά τους. ῾Υπάρχει κάτι σκοτεινό σε σχέση με αυτό; Συνεπώς,ο Πάπας και οι άνθρωποί του δεν είναι η εκκλησία για την οποία ο Χριστός μιλά. Τί θα μπορούσαν να αντιλέγουν εδώ; Πώς θα μπορούσαν να αντισταθούν στο στόμα που ο Χριστός είχε δοσμένο σ΄ αυτόν; Αλλά αντιστάθηκαν και επέμεναν μέχρι να τον κάψουν΄ τόσο μακριά ήταν από το να εγκαταλείψουν την άποψή τους. Ο Χριστός δηλώνει ότι αυτό θα συμβεί, όταν λέει: "οι αντίπαλοί σας δεν θα είναι ικανοί να ανθίστανται". Αυτοί είναι αντίπαλοι, Αυτός λέει ˙ έτσι θα θέλουν να αντιστέκονται· αλλιώς δεν θα μπορούσαν να είναι αντίπαλοι, αλλά θα ήθελαν να καθίστανται φίλοι. Ωστόσο, λέει: "δεν θα είναι ικανοί να αντιστέκονται". Τί άλλο είναι αυτό, παρά το να λέει, ότι η παρούσα αντίσταση θα καταδείξει την ανικανότητά τους να αντιστέκονται;

Και εάν εγώ, επίσης, θα ευδοκιμήσω έτσι ανασκευάζοντας την"ελεύθερη θέληση", ώστε οι αντίπαλοί μου να μην μπορούν να αντιστέκονται, και αν ακόμα επιμένουν στην άποψή τους, και, εις πείσματης διαμαρτυρίας της συνείδησης, ακόμα ανθίστανται, τότε θα έχω κάνει αρκετά. Γιατί γνωρίζω αρκετά καλά από εμπειρία, πόσο απρόθυμοι είμαστε όλοι να παραδεχθούμε την ήττα. Καθώς ο Κουϊντιλιανός λέει, δεν υπάρχει κανείς που δεν θα ήθελε, μάλλον, να φαίνεται ότι γνωρίζει, παρά να μαθαίνει.

V. Η ΤΥΦΛΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΔΕΝ ΑΝΑΙΡΕΙ ΤΗΝ ΔΙΑΥΓΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΑΦΗΣ

1. "Αλλά", εσύ λές, "εάν η Γραφή είναι φωτεινή, γιατί συμβαίνει άνθρωποι ανώτερης ικανότητας, κατά την διάρκεια τόσων πολλών αιώνων, να τυφλωθούν σ΄ αυτό το σημείο;

Απαντώ: Αυτοί ήταν τόσο τυφλωμένοι εξ αιτίας της τιμής και της δόξας της "ελεύθερης θέλησης", έτσι που αυτή, η ύψιστη καύχηση της "δύναμης δια της οποίας κάποιος άνθρωπος μπορεί να επιθέτει εαυτόν στα πράγματα που αφορούν την αιώνια σωτηρία", να μπορέσει να αποκαλυφθεί για αυτό που είναι δηλαδή, μία δύναμη που μήτε βλέπει ότι βλέπει, μήτε ακούει ότι ακούει, πολύ λιγότερο καταλαβαίνει εκείνα τα πράγματα ή ψάχνει σύμφωνα με αυτά.

Σ΄ αυτούς ταιριάζουν οι λόγοι, που ο Χριστός και οι Ευαγγελιστές τόσο συχνά παραθέτουν από Ησαΐα: "εσείς ακούοντας θα ακούτε καιδεν θα καταλαβαίνετε και βλέποντας θα βλέπετε και δεν θα αντιλαμβάνεστε". (6,9). Τί σημαίνει αυτό παρά να λές ότι η "ελεύθερη Θέληση" (ή, η ανθρώπινη καρδιά) είναι τόσο δεσμευμένη, δια της δύναμης του Σατανά, που, εάν δεν είναι εξαισίως επιταχυνόμενη δια του Πνεύματος του Θεού, δεν μπορεί εκ του εαυτού της να δεί ή να ακούει πράγματα, που κτυπούν στ΄ αυτιά και στα μάτια τόσο φανερά, που θα μπορούσαν σχεδόν να είναι αγγιγμένα με τα χέρια.

Τόσο μεγάλη είναι η μιζέρια και η τυφλότης του ανθρώπινου γένους!

2. Έτσι δεν είναι για θαυμασμό, που, κατά την διάρκεια τόσων πολλών αιώνων, άνθρωποι ανώτερης ικανότητας όφειλαν να είναι τυφλοί σε σχέση με τα πράγματα του Θεού. Τέτοια αμάθεια θα μπορούσε να είναι έκπληξη σε ανθρώπινο επίπεδο· αλλά στο βασίλειο των θεϊκών πραγμάτων θα μπορούσε να είναι περισσότερη έκπληξη, εάν ένας ή δύο δεν ήταν τυφλομένοι! Ότι όλοι όφειλαν να είναι εντελώς τυφλοί δεν είναι προς έκπληξη, καθόλου. Επειδή τί είναι το ανθρώπινο γένος στο σύνολό του, χωρίς το Πνεύμα, παρά το βασίλειο του διαβόλου, καθώς είπα, ένα ακατάστατο χάος σκοταδιού. Όθεν, ο Παύλος καλεί τους δαίμονες "κυρίαρχους αυτού του σκοταδιού'' (Εφεσ. 6,12), και μας λέει στην 1 Κοριν. 2,8 ότι ουδείς των αρχόντων αυτού του κόσμου γνώρισε την σοφία του Θεού. Τί πιστεύεις για την άποψή του περί του υπολοίπου των ανθρώπων, όταν μας λέει, ότι οι καθ΄ εαυτό άρχοντες αυτού του κόσμου είναι σκλάβοι του σκοταδιού; Και δια των "αρχόντων" σημαίνει ανθρώπους πρώτης τάξεως, και υψίστης διάκρισης,

εκείνους που εσύ καλείς ανθρώπους ανώτερης ικανότητας! Γιατί ήταν όλοι οι του Αρείου τυφλωμένοι; Δεν υπήρχαν μεταξύ αυτών ἀνθρωποι ανώτερης ικανότητας; 3. Πραγματικά, δεν υπάρχει τίποτε καλύτερα καταστημένο κατάλληλο για την αρπαγή των Λόγων του Θεού, από την αδυναμία της αντίληψης, γιατί ήτο για τον αδύναμο, και στον αδύναμο, που ο Χριστός ήλθε, και εις αυτούς ἐστειλε Αυτός τον Λόγο του. Όχι, η αιτία είναι η κακοήθεια τους .

VI. Η ΑΝΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΠΙΚΛΗΣΗ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑΣ

1. Γιατί χρειάζομαι να διευρύνομαι; Γιατί δεν θα έπρεπε να τελειώσω την συζήτηση με αυτήν την εισαγωγή, και να εκδώσω την ετυμηγορία μου εναντίον σου, επί την βάση των δικών σου λόγων,σύμφωνα με το απόφθεγμα του Χριστού: "Διά των λόγων σου θα είσαι δικαιωμένος, και δια των λόγων σου θα είσαι καταδικασμένος; (Ματθ. 12,37). Λές ότι η Γραφή δεν είναι διαυγής στο προκείμενο ζήτημα. Αμέσως αναστέλλεις την κρίση και συζητάς τα υπέρ και τα κατά κάθε πλευράς, και δεν κάνεις τίποτα περισσότερο σε όλο σου το βιβλίο! Αυτό είναι γιατί επιθύμησες να καλέσεις αυτό "Διατριβή" (συζήτηση), μάλλον, παρά ‘’απόφανση’’ (έκφραση γνώμης], ή οτιδήποτε άλλο, επειδή ο σκοπός σου, όταν έγραψες, ήτο να συλλέξεις όλο το υλικό, χωρίς την πρόθεση να δηλώσεις οτιδήποτε.

2. Τώρα, αντιμετωπίζεις, ακριβώς, και ζυγίζεις αυτό το ερώτημα: Θεωρείς ότι περισσότερη πίστη θα έπρεπε να δοθεί στην κρίση όλων αυτών των πολυμαθών, εξαίσιων, ορθοδόξων, αγίων, μαρτύρων, αρχαίων και νέων Θεολόγων, κολλεγίων, συνόδων, επισκόπων και υπέρτατων Ποντίφηκων, που ήταν πεπεισμένοι ότι οι Γραφές ήταν διαυγείς, και επικύρωσαν αυτήν με τα γραπτά τους, και με το αίμα τους, ή στην δική σου προσωπική κρίση, όταν αποκρούεις ότι οι Γραφές ήταν διαυγείς, εσύ που, τολμώ να πώ, ποτέ δεν στάλαξες ένα δάκρυ ἠ πρόσφερες έναν αναστεναγμό για την διδασκαλία του Χριστού στην ζωή σου!

3. Έτσι, θα μπορούσα να τελειώσω ολόκληρη αυτήν την συζήτηση σε σχέση με "ελεύθερη θέληση", γιατί ακόμα και η μαρτυρία των αντιπάλων μου, κάνει για μένα και κατά των ίδιων· και δεν υπάρχει δυνατότερη απόδειξη, από την ομολογία και μαρτυρία της ένοχης παράταξης κατά του εαυτού της: Αλλά αφού ο Παύλος μας καθοδηγεί να σταματούμε τα στόματα των ματαιολόγων (Τιτ. 1,11), ας προχωρήσουμε επί της ουσιαστικής διαμάχης, αντιμετωπίζοντας το αντικείμενο κατά την διάταξη επί της οποίας η Διατριβή προχωρά .

Πρώτον, θα αντικρούσουμε τα επιχειρήματα που έφερε προς συζήτηση υπέρ της "ελεύθερης θέλησης"· δεύτερον, θα υπερασπίσουμε τα δικά μας επιχειρήματα, που έχει προσβάλλει˙ τέλος, θα δώσουμε μάχη κατά της "ελεύθερης θέλησης", υπέρ της Χάρης του θεού.

IV. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΥΠΕΡ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ"

Ι. ΟΡΙΣΜΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ" ΑΠΟ ΕΡΑΣΜΟ

1. Και, πρώτον, θα αρχίσουμε καθώς εμείς θα οφείλαμε από τον παρόντα ορισμό σου. Ορίζεις την "ελεύθερη Θέληση" έτσι: "Επι-πλέον, εγώ φαντάζομαι περί της "ελεύθερης Θέλησης", σ΄ αυτό το πλαίσιο, σαν την δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης, διά της οποίας ο άνθρωπος δύναται να επιθέτει εαυτόν στα πράγματα που οδηγούν στην αιώνια σωτηρία, ή να απομακρύνεται από αυτήν". Ερχόμαστε έπειτα στα μέρη του ορισμού επί των οποίων το κάθε τι εξαρτάται. Μερικά από αυτά είναι αρκετά καθαρά· άλλα αποφεύγουν το φως, σαν να είχαν ένοχο φόβο για κάτι· αν και τίποτα δεν χρειάζεται να τεθεί περισσότερο σαφώς, ακριβώς από τον ορισμό, γιατί το να ορίζεις με ασάφεια είναι απλά το να μην ορίζεις απολύτως τίποτα. Τα σαφή μέρη του ορισμού είναι αυτά: "δύναμη της ‘’ανθρώπινης ύπαρξης " και "δια της οποίας ο άνθρωπος μπορεί" και "εις αιώνια σωτηρία". Αλλά τα ακολουθούντα είναι πλήρη αινιγμάτων: "να επιθέτεις" και "εις τα πράγματα εκείνα που οδηγούν" και ‘’στρέφεται μακράν". Τί θα οφείλαμε να μαντεύουμε ότι σημαίνει "να‘’επιθέτεις" και "στρέφεται μακράν"; Βλέπω ότι είμαι παλεύοντας με έναν αληθινά Σκότο, ἡ ᾽Ηράκλειτο, και πρέπει να ξοδέψω την δύναμή μου σε ένα διπλό έργο.

Πρώτον, πρέπει να βρω τον αντίπαλό μου δια ψηλαφίσματος και να τον ακουμπήσω μέσα σε λάκκους και σκοτεινές γωνίες (μία θρασεία και επικίνδυνη επιχείρηση). γιατί αν δεν τον βρω,θα μάχομαι μάταια με φαντάσματα, και θα κτυπά τον αέρα στο σκοτάδι,

Μετά, εάν μπορώ να τον φέρω στο φώς, θα πρέπει να προσχωρήσω σε μάχη μ΄ αυτόν επί ίσοις όροις, όταν θα είμαι ήδη εξαντλημένος θηρεύοντάς τον. Υποθέτω, έπειτα, ότι αυτή η "δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης " σημαίνει δύναμη, ή ικανότητα ή διάθεση ή ευφυΐα, να θέλεις ή όχι να θέλεις, να διαλέγεις ή να απορρίπτεις, να συμφωνείς ἡ διαφωνείς και να εκτελείς όλες τις ενέργειες της θέλησης. Τώρα,τι σημαίνουν για αυτήν την ίδια δύναμη το "επιθέτειν εαυτόν" ή το"στρέφεσται μακράν" εγώ δεν βλέπω, εκτός

αν αυτά αναφέρονται στην παρουσία του θέλειν ή μη θέλειν, εκλέγειν ή απορρίπτειν, συμφωνείν ἡ διαφωνείν. που είναι η πραγματική ενέργεια της θέλησης καθ΄ εαυτής. Έτσι πρέπει να υποθέσουμε, ότι αυτή η δύναμη είναι κάτι, που έρχεται μεταξύ της θέλησης και της ενέργειάς της, κάτι δια της οποίας η ίδια η θέληση εξάγει την ενέργεια του θέλειν ή μη θέλειν και μέσω της οποίας η ενέργεια του θέλειν και μη θέλειν είναι εξαγόμενη. Τίποτα άλλο δεν μπορούμε να φανταστούμε ή να εννοήσουμε. Εάν εγώ απατώμαι για την σημασία εδώ, να κακίζει κανείς τον δημιουργό, που έδωσε τον ορισμό, όχι εμένα που εξετάζω αυτόν· γιατί είναι καλώς ειπωμένο στον νομικό κόσμο, ότι οι λόγοι κάποιου που μιλά σκοτεινά, όταν αυτός θα μπορούσε να έχει μιλήσει με περισσότερη πληρότητα, θα όφειλα να ερμηνεύονται εναντίον του.

2. Αλλά αυτή η ζωή ἡ σωτηρία, ανήκει στην αιώνια τάξη, και είναι ακατανόητη στην ανθρώπινη ικανότητα, καθώς ο Παύλος υποδεικνύει από τον Ισαΐα στην 1 Κορ.2 «τα οποία οφθαλμός δεν είδε και αυτί δεν άκουσε και επί καρδία ανθρώπου δεν ανέβησαν τα οποία ετοίμασε ο Θεός στους αγαπώντας Αυτόν. (1κορ2,9 Ισαΐας 644). Επειδή αυτό συγκαταλέγεται, επίσης, μεταξύ των κυριότερων άρθρων της πίστης μας, όταν λέμε "και την ζωή αιώνιον". Ο Παύλος μας λέει σε τί η "ελεύθερη θέληση" είναι χρήσιμη σε σχέση μ΄ αυτό το άρθρο στην 1Κορ. 2,10 "ο Θεός (αυτός λέγει) έχει αποκαλύψει (αυτά τα πράγματα) εντός μας δια του Πνεύματός Του" που σημαίνει ότι εάν δεν αποκαλύψει αυτά το Πνεύμα, καμιά ανθρώπινη καρδιά δεν θα μπορούσε να γνωρίζει οτιδήποτε ως προς αυτό το ζήτημα˙ τόσο αδύνατο είναι, ώστε ο άνθρωπος να μπορούσε, ποτέ, να επιθέσει εαυτόν σ΄ αυτά ή να
αναζητήσει αυτά. Κοίτα στην εμπειρία· δὲς τί σκέφθηκαν τα περισσότερο διακεκριμένα πνεύματα των Εθνικών ως προς την αιώνια ζωή και την ανάσταση. Δεν είναι πραγματικότης, ότι όσο περισσότερο διακεκριμένα ήταν τα πνεύματά τους, τόσο ήτο ανόητη η ανάσταση και η αιώνια ζωή σ᾽ αυτούς; ῾Η δεν ήταν φιλόσοφοι και άνθρωποι του Πνεύματος εκείνοι οι Έλληνες στην Αθήνα που ονόμασαν τον Παύλο "μωρολόγο᾽᾽ και "εκθέτοντα ξένους θεούς", όταν δίδαξε αυτά τα πράγματα;(*Πράξεις 17,18*).

3 Ο Έρασμος μας πληροφορεί, έπειτα, ότι"ελεύθερη θέληση"είναι η δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης, που μπορεί αφ' εαυτής να θέλει και όχι να θέλει τον λόγο και το έργο του Θεού, δια των οποίων είναι ανάγκη να είναι οδηγημένη σ᾽ εκείνα τα πράγματα, που υπερβαίνουν την αντίληψή της και την κατανόησή της. Έαν μπορεί να

θέλει και να μη θέλει, αυτή μπορεί επίσης να αγαπά και να μισεί· και αν μπορεί να αγαπά και να μισεί, μπορεί κατά κάποιο μέτρο να κρατά τον νόμο και να πιστεύει το Ευαγγέλιο. Γιατί, εάν εσύ μπορείς να θέλεις και να μην θέλεις, δεν μπορεί να σημαίνει άλλο, παρά το ότι είσαι ικανός δια της δικής σου θέλησης να κάνεις κάποιο μέρος του έργου, μολονότι κάτι θα όφειλε να σε εμποδίζει να υπάρξεις ικανός να το ολοκληρώσεις. Τώρα, αφού ο θάνατος, ο Σταυρό και όλες οι δοκιμασίες μέσα στον κόσμο, είναι αριθμημένα μεταξύ των ἐργων του θεού, που οδηγούν στην σωτηρία, η ανθρώπινη θέληση θα είναι έτσι ικανή να θέλει τον πραγματικό της θάνατο και την απώλεια. Αλήθεια, αυτή μπορεί να θέλει όλα τα πράγματα, όταν μπορεί να θέλει τα περιεχόμενα του Λόγου και Έργου του Θεού! Τί μπορεί να είναι, οπουδήποτε κάτω, υπέρ, εντός και εκτός του Λόγου, και του Έργου του Θεού, εκτός από τον ίδιο τον Θεό; Αλλά τί αφήνεται, στην Χάρη και στο Άγιο Πνεύμα; Αυτό είναι να εγγράψεις, σαφώς, θεότητα στην "ελεύθερη θέληση"! Γιατί το να θέλεις τον νόμο και το Ευαγγέλιο, να μην θέλεις αμαρτία και να θέλεις τον θάνατο, είναι δυνατό στην θεϊκή δύναμη μόνο, καθώς ο Παύλος, σε περισσότερα από ένα μέρη, λέει.

Το οποίο σημαίνει ότι κανείς από τον καιρό των Πελαγιανών, μέχρι σήμερα, έχει γράψει περί της "ελεύθερης Θέλησης", πιο σωστά από τον Έρασμο. Γιατί είπα πιο πάνω, ότι "ελεύθερη θέληση" είναι ένας θεϊκός όρος, και σημαίνει μία θεϊκή δύναμη. Αλλά κανείς μέχρι σήμερα, εκτός των Πελαγιανών, έχει ποτέ αποδώσει σ' αυτήν τέτοια δύναμη. Οι Σοφιστές, οποιεσδήποτε και αν ήταν οι απόψεις τους,βεβαίως δεν λένε οτιδήποτε σαν αυτό! Εν τούτοις, ο Έρασμος, κατά πολύ υπερτερεί τους πραγματικούς Πελαγιανούς· γιατί αυτοί εγγράφουν αυτήν την θεϊκότητα στο όλο της "ελεύθερης θέλησης", ενώ ο Έρασμος την εγγράφει στο μισό μόνο: Οι Πελαγιανοί θεωρούν σαν δεδομένα δύο μέρη της "ελεύθερης θέλησης", μία δύναμη της διάκρισης και μία δύναμη της εκλογής, αποδίδοντας την μία στην λογική, και την άλλη στην θέληση και οι Σοφιστές κάνουν το ίδιο. Αλλά ο Έρασμος παραμερίζει την δύναμη της διάκρισης, και εξυψώνει την δύναμη της εκλογής μόνο. Έτσι κάνει μία χωλή "μισο -ελεύθερη Θέληση’’σαν θεότητα: Τί πρέπει να πιστέψουμε ότι θα ήθελε να έχει κάνει, εάν είχε βάλει σαν σκοπό να περιγράψει το όλον την "ελεύθερης θέλησης";

Όχι ευχαριστημένος με αυτό, ξεπερνά επίσης του Φιλοσόφους.Γιατί δεν έχει, ποτέ, υπάρξει ακόμα κανονισμένο μεταξύ τους, εάν κάποιο πράγμα μπορεί να κινεί εαυτόν· επ ΄ αυτού του

σημείου οι Πλατωνικοί και Περιπατητικοί διαφωνούν, καθ΄ όλο το μήκος του σώματοςτης Φιλοσοφίας. Αλλά σύμφωνα με τον Έρασμο, η "ελεύθερη θέληση",όχι μόνον κινεί τον εαυτόν της δια της δικής της δύναμης, αλλά επιθέτει εαυτήν" στα πράγματα, που είναι αιώνια δηλαδή ακατανόητα στον εαυτόν της! Εδώ υπάρχει κάποιο εντελώς νέο και ανήκουστο πρόσωπο", ένας άνθρωπος, του οποίου ο ορισμός της “ελεύθερης Θέλησης" αφήνει Φιλοσόφους, Πελαγιανούς, Σοφιστές, εντελώς μακριά και συνεχώς όπισθεν! Ούτε αυτό τον ικανοποιεί˙ δεν φείδεται του εαυτού του, αλλά διαφωνεί και σταυρώνει τα ξίφη με τον εαυτόν του,περισσότερο από όλα τα υπόλοιπα! Γιατί πριν είχε πεί ότι "η ανθρώπινη θέληση είναι ολοκληρωτικά αναποτελεσματική χωρίς χάρη (το είπε αυτό για παιχνίδι;) ˙ αλλά εδώ, όταν δίνει ένα σοβαρό ορισμό, λέει ότι "η ανθρώπινη θέληση έχει δύναμη, δια της οποίας μπορεί, αποτελεσματικά, να επιθέτει εαυτήν σ' εκείνα τα πράγματα που ανήκουν στην αιώνια σωτηρία" - που σημαίνει, πράγματα που είναι ασύγκριτα επέκεινα αυτής της δύναμης. Έτσι που σ' αυτό το σημείο ο Έρασμος ξεπερνά ακόμα και τον εαυτό του!

4. Οι Σοφιστές, ή εν πάσει περιπτώσει, ο πατήρ τους, Πέτρος Λομβαρδός, μας δίδει κάποια πολύ περισσότερο υποφερτή άποψη. Λέγουν: "ελεύθερη Θέληση" εἶναι κάποια ικανότης διάκρισης και έπειτα εκλογής, του καλού, εφ΄ όσον η Χάρη είναι με αυτήν, αλλά του κακού μόνον, εφ΄ όσον η Χάρη είναι εκλίπουσα". Ο Λομβαρδός καθαρά συμφωνεί με τον Αυγουστίνο, ότι η "ελεύθερη θέληση", εξ ιδίας δυνάμεως δεν έχει δύναμη, πλην εκείνη του υποκύπτειν, μήτε είναι χρήσιμη, πλην τοῦ αμαρτάνειν".

Αναλόγως, στο δεύτερο βιβλίο του, "Κατά Ιουλιανού" (8,23), ο Αυγουστίνος καλεί αυτήν "σκλαβωμένη" θέληση μάλλον, παρά “ελεύθερη Θέληση’’. Αλλά εσύ κάνεις την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης",να είναι ισάξια σε αμφότερες τις κατευθύνσεις· δια της δικής της δύναμης , χωρίς Χάρη, μπορεί (εσύ μας λές) τόσο να επιθέτει εαυτήν στο καλό, όσον και να στρέφει εαυτήν από το κακό. Δεν κατανοείς τι ισχυρή δύναμη είσαι αποδίδοντας σ' αυτήν, δια της αντωνυμίας "εαυτήν", ή "δια του εαυτού της", όταν λες: "μπορεί" να επιθέτει "εαυτήν"· γιατί εσύ αποκλείεις εντελώς το Άγιο Πνεύμα και όλη την δύναμή Του, καθώς εάν ήτο περιττό και μη αναγκαίο. Ο ορισμός σου, συνεπώς, οφείλει να είναι καταδικασμένος, ακόμα και από τους Σοφιστές· εάν δεν ήταν, εκ της τυφλότητας του μίσους τόσο εξαγριωμένοι εναντίον μου, θα έπρεπε, μάλλον, να εξάπτονται εναντίον του βιβλίου σου. Αλλά, τώρα, επειδή επιτίθεσαι

στον Λούθηρο, όλο αυτό που λες είναι άγιο και καθολικό, μολονότι μιλάς κατά του εαυτού σου και εναντίον των ΄ τόσο μεγάλη είναι η υπομονή των αγίων ανθρώπων!

5. Οι Σοφιστές είναι, επίσης, ελαττωματικοί, στο ότι αποδίδουν στην "ελεύθερη θέληση" την δύναμη της διάκρισης του καλού από το κακό. Δεν αφήνουν χώρο για αναγέννηση και ανακαίνιση του Πνεύματος,αλλά επινοούν μία ξένη "βοήθεια" που έρχεται στην “ελεύθερη θέληση" από έξω· περισσότερα επ΄ αυτού αργότερα.

|| ΣΟΦΙΑ ΣΟΛΩΜΌΝΤΑ 15, 14-17: ΜΙΑ ΜΗ ΠΕΙΣΤΙΚΗ ΜΑΡΤΥΡΙΑ

Πρώτο έρχεται το χωρίο από Σοφία Σιράχ 15 (14-17): "Ο Θεός στην έναρξη κατασκεύασε άνθρωπο, και άφησε αυτόν στα χέρια της βουλής του. Πρόσθεσε επίσης τα διατάγματά Του και τις εντολές Του, λέγοντας "εάν είσαι θέλοντας να κρατήσεις τα διατάγματά Μου και να τηρείς συνεχώς την πίστη που με ευχαριστεί, αυτά θα σε διατηρήσουν. Αυτός έθεσε μπροστά σου φωτιά και νερό' και σ΄όποιο θέλεις άπλωσε εμπρός το χέρι σου. Προ του ανθρώπου είναι ζωή και θάνατος· και όποιο εκ των δύο τον ευχαριστεί , θα του δοθεί".

1. Θα ήθελα σύντομα να απαντήσω με τα δικά σου λόγια: " Η Γραφή είναι σ΄ αυτό το σημείο ‘’σκοτεινή , διφορούμενη",συνεπώς, αυτό δεν αποδεικνύει τίποτα για σίγουρο. Και αφού το μέρος μου είναι αυτό της άρνησης, απαιτώ να παρουσιάσεις ένα χωρίο που δηλώνει με καθαρές λέξεις τί η "ελεύθερη θέλησης’’ είναι και τί μπορεί να κάνει ΄ θα σου πάρει όλη την αιωνιότητα να το κάνεις

III. Η ΔΙΑΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΤΡΙΩΝ ΑΠΟΨΕΩΝ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

Εκ μίας άποψης σχετικά με "ελεύθερη θέληση", εσύ επινοείς τρείς: Η Πρώτη, εξ εκείνων που αρνούνται ότι ο άνθρωπος μπορεί να θέλει το καλό χωρίς ειδική χάρη, ούτε να αρχίζει, ούτε να κάνει προόδους, ούτε να τελειώνει, κ.λ.π, φαίνεται σε εσένα "αυστηρή, αλλά αρκετά πιθανή". Εσυ την επιδοκιμάζεις επειδή αφήνει στον άνθρωπο τον αγώνα και την προσπάθεια, αλλά δεν του αφήνει οτιδήποτε που να μπορεί να αποδίδει στην δύναμή του. Η Δεύτερη,εξ εκείνων που υποστηρίζουν ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν ωφελεί τίποτα πλην του αμαρτάνειν και ότι η χάρη μόνον εργάζεται το καλό σε εμάς, κλπ, φαίνεται σ' εσένα "περισσότερο αυστηρή" και η Τρίτη, εξ εκείνων που λένε ότι “ελεύθερη θέληση” είναι. ένας κενός όρος, ότι ο θεός εργάζεται σ΄ εμάς αμφότερα, και το καλό και το κακό, και όλα που έρχονται να περάσουν είναι από απλή αναγκαιότητα, φαίνεται σ' εσένα "πάρα πολύ αυστηρή". Είναι

εναντίον αυτών των δύο τελευταίων που προσποιείσαι ότι είσαι γράφοντας.

1. Πώς, ρωτώ εγώ, εκείνος ο ορισμός της "ελεύθερης θέλησης", που έδωσες στην εισαγωγή, ισολογίζεται με αυτήν την πρώτη άποψη η οποία είναι "αρκετά πιθανή"; Είπες ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι κάποια δύναμη της ανθρώπινης ύπαρξης, διά της οποίας ο άνθρωπος μπορεί να επιθέτει εαυτόν στο καλό ’, αλλά εδώ λές και επιδοκιμάζω την υπόσταση αυτού, ότι ο άνθρωπος χωρίς χάρη δεν μπορεί να θέλει το καλό. Ο ορισμός βεβαιώνει, ότι η παράλληλη σ΄ αυτό δήλωση αρνείται! Παραδέχεσαι, έπειτα, ότι η "ελεύθερη θέληση” δεν μπορεί να θέλει το καλό· και αυτό είναι ακριβώς να παραδέχεσαι ότι "δεν" μπορεί να επιθέτει εαυτόν εις ό,τι φέρει στην αιώνια σωτηρία, που ήτο η ευθύνη του ορισμού σας! Περαιτέρω, λίγο πιο πριν, εσύ λες ότι "η ανθρώπινη θέληση μετά την αμαρτία είναι τόσο διεστραμμένη, που έχει χάσει την ελευθερία της και είναι βιασμένη να υπηρετεί την αμαρτία, και δεν μπορεί να ανακαλεί εαυτήν σε μία καλύτερη κατάσταση". Και εάν δεν κάνω λάθος, κάνεις τους Πελαγιανούς να υπήρξαν αυτού του μυαλού.

2. Αλλά ίσως αυτό είναι το όνειρο της Διατριβής, ότι μεταξύ αυτών των δύο πραγμάτων, της "ικανότητας να θέλει το καλό" και ‘’ανικανότητας να θέλει το καλό", μπορεί να υπάρχει κάποιος ενδιάμεσος όρος,- δηλαδή "θέλειν" αφηρημένο (in abstract] , χωρίς αναφορά στο καλό και κακό , έτσι ώστε, δια λογικής αβρότητας, μπορούμε τώρα να αποφεύγουμε τα βράχια, και να λέμε ότι υπάρχει στην θέληση του ανθρώπου ένα κάποιο "θέλειν"· Χωρίς χάρη αυτό δεν μπορεί, πράγματι,να θέλει καλό, αλλά δεν θέλει αμέσως μόνο κακό ' είναι ακριβώς "θέλειν", αγνό και απλό, και μπορεί να είναι διευθυνόμενο είτε προς τα άνω, δια της χάρης, προς το καλό, ή προς τα κάτω, δια της αμαρτίας, προς το κακό. Αλλά τί καθίσταται τότε η δήλωσή σου ότι"έχει χάσει την ελευθερία του και είναι βιασμένο να υπηρετεί αμαρτία; Πού είναι, τότε, εκείνος ο αγώνας και προσπάθεια που άφησες σ΄ αυτό; Πού είναι η δύναμη του να επιθέτει εαυτό σ΄ αυτό που ανήκει εις αιώνια σωτηρία; Γιατί εκείνη η δύναμη, του επιθέτειν εαυτόν εις σωτηρία, δεν μπορεί να είναι ακριβώς "θέλειν", εκτός εάν σωτηρία καθ΄ εαυτήν πρέπει να θεωρείται το "τίποτα": Ούτε μπορεί εκείνος ο αγώνας και προσπάθεια, να είναι ακριβώς "θέλειν"" γιατί ο αγώνας πρέπει να μοχθεί και να σκοπεύει για κάτι (τέτοιο όπως καλό), και δεν μπορεί να είναι δραστήριος ή αδρανής με "τίποτα" σαν στόχο του. Με έναν λόγο,οπουδήποτε η Διατριβή στρέφεται, δεν μπορεί να διατηρηθεί καθαρή από ασυνέπειες και

αντιφάσεις, ούτε να αποφύγει να κάνει αυτήν ακριβώς την "ελεύθερη Θέληση" που υπερασπίζει, τόσο πολύ αιχμάλωτη καθώς, ακριβώς, είναι καθ΄ εαυτή. Στην προσπάθεια να ελευθερώσει την Θέληση επιτυγχάνει τόσο μπλέξιμο που καταλήγει αιχμάλωτη σε δεσμά αδιάλυτα, και αυτό ακριβώς είναι η ελεύθερη βούληση .

Επί πλέον, είναι απλή λογική φαντασίωση ότι υπάρχει στον άνθρωπο κάποιος ενδιάμεσος όρος, τέτοιος σαν "θέλειν"· ούτε μπορούν εκείνοι που αξιώνουν αυτό, να τον αποδείξουν . Η γνώμη ξεφύτρωσε από την αμάθεια των πραγμάτων και ενασχόληση με λέξεις. Καθώς εάν τα πράγματα πάντοτε ισοδυναμούσαν πραγματικά στην κατά λέξη ανάλυση αυτών. (Οι Σοφιστές κάνουν ατελείωτα λάθη επ᾽ αυτού). Η αλήθεια είναι, μάλλον, καθώς ο Χριστός την θέτει : ‘’ Αυτός που δεν είναι μ΄ εμένα, είναι εναντίον μου" (Ματθ. 12,5???). Δεν λέει: αυτός που δεν είναι με Εμένα, δεν είναι ούτε εναντίον Μου, αλλά είναι σε κάποια ενδιάμεση κατάσταση! Γιατί εάν ο Θεός είναι εντός ημών, ο Σατανάς είναι εκτός ημών και τότε ΑΥΤΟΣ είναι παρών με εμάς, να θέλουμε μόνο καλό. Αλλά εάν ο Θεός δεν είναι εντός ημών, ο Σατανάς είναι, και τότε αυτό είναι παρόν με εμάς, να θέλουμε ΜΌΝΟ το κακό . Μήτε ο θεός, μήτε ο Σατανάς επιτρέπουν, εκεί, να είναι εντός ημών απλό "θέλειν" αφηρημένο, αλλά, καθώς εσύ ορθά είπες, έχουμε χάσει την ελευθερία μας και είμαστε αναγκασμένοι να υπηρετούμε αμαρτία που σημαίνει, "θέλουμε" αμαρτία και κακό, ‘’ ομιλούμε" αμαρτία και κακό, "κάνουμε" αμαρτία και κακό.

Τώρα, ας συγκρίνουμε αυτήν την άποψη, με τις δύο απομένουσες.Η δευτέρα είναι εκείνη, η "περισσότερο αυστηρή", που υποστηρίζει ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι χρήσιμη για τίποτα άλλο πλην στο να αμαρτάνει. Αυτή είναι, βεβαίως, η γνώμη του Αυγουστίνου, την οποία εκφράζει σε πολλά μέρη, ιδιαιτέρως στο βιβλίο του "Περί του Πνεύματος και του Γράμματός", στο κεφάλαιο τέσσερα ή πέντε, εάν δεν απατώμαι (De spirito et Lettera, 3,5), όπου χρησιμοποιεί, ακριβώς εκείνες τις λέξεις. Η τρίτη άποψη είναι η "πάρα πολύ αυστηρή, εκείνη του Γουϊκλιφ και του Λούθηρου, ότι "ελεύθερη θέληση’’ είναι ένας κενός όρος και όπου οτιδήποτε εμείς κάνουμε, είναι καμωμένο από καθαρή αναγκαιότητα. Με αυτές τις δύο απόψεις,είμαστε πληροφορημένοι, ότι η Διατριβή είναι σε σύγκρουση.

Εδώ ἀσε εμένα να πώ αυτό: ίσως δεν είμαι αρκετά καλός στα Λατινικά ή Γερμανικά, ώστε να έχω επιτύχει στην εξήγηση του στόχου΄ αλλά καλώ την μαρτυρία του Θεού, ότι δια των λέξεων των

δύο τελευταίων απόψεων εγώ δὲν θέλησα να πὼ τίποτα άλλο, και ευχήθηκα τίποτα άλλο να είναι κατανοημένο, παρά ό,τι είναι διατυπωμένο στην πρώτη άποψη᾽ οὐτε ταιριάζει να πιστεύω ότι ο Αυγουστίνος διανοείτο οτιδήποτε πλην αυτό, ούτε ταιριάζει να αντιλαμβάνομαι οποιοδήποτε άλλο νόημα από τις λέξεις του, από ό,τι η πρώτη άποψη δηλώνει· έτσι ώστε οι τρείς απόψεις πωλούμενες λιανικώς από την Διατριβή,είναι στο μυαλό μου τίποτα πλην η μία ἀποψη που εγώ υποστηρίζω. Γιατί αφού είναι παραδέδεγμένο και αποκατεστημένο, ότι η "ελεύθερη Θέληση" έχει χάσει την ελευθερία της και είναι αναγκασμένη στην υπηρεσία της αμαρτίας, και μπορεί να θέλει όχι καλό, μπορώ να συμπεραίνω τίποτε άλλο από αυτές τις λέξεις πλην ότι η "ελεύθερη. Θέληση" είναι κάποιος κενός όρος, του οποίου η πραγματικότητα είναι χαμένη. Κάποια χαμένη ελευθερία, στον δικό μου τρόπο ομιλίας, είναι απόλυτα μή ελευθέρια, και να δίνω το όνομα της ελευθερίας σε κάτι που έχει όχι ελευθερία, είναι να επιθέτω σ' αυτό κάποιο όρο που είναι κενός νοήματος. Εάν είμαι λάθος, εδώ, άσε αυτόν που μπορεί να με θέσει ορθά. Εάν αυτό είναι σκοτεινό ή διφορούμενο, άσε αυτόν που μπορεί να το διευκρινίσει και να το βεβαιώσει. Εγώ, από το μέρος μου, δεν μπορώ να καλώ την χαμένη υγεία, υγεία και εάν ήταν να πιστώσω έναν ανάπηρο με υγεία, θα όφειλα να σκέπτομαι ότι θα ήμουν εφαρμόζοντας σ΄ αυτόν, ακριβώς, έναν κενό όρο.

IV. ΣΟΦΙΑ ΣΕΙΡΑΧ 15, 14-17: Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΑΝ ΥΠΗΚΟΟΣ ΤΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ,ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ .

Μετά από αυτό, έχοντας πεί ότι ο άνθρωπος ήτο έτσι κατασκευασμένος και παρατημένος στα χέρια της δικής του βουλής, συνεχίζει:''Αυτός πρόσθεσε επίσης τα διατάγματά του και τις εντολές Του".Πρόσθεσε αυτά σε τί; Προφανώς σ΄ αυτήν την βουλή και θέληση του ανθρώπου, πάνω και πλέον της σύστασης της κυριαρχίας του ανθρώπουεπί άλλων πραγμάτων. Με αυτά τα διατάγματα, Αυτός παίρνει από τον ἀνθρωπο την κυριαρχία του επι ενός μέρους της δημιουργημένης τάξης [που σημαίνει, το δένδρο της γνώσης του καλού και κακού] και θέλησε μάλλον,ότι **αυτός ΔΕΝ** θα όφειλε να είναι ελεύθερος .Έχοντας προσθέσει τα διατάγματα, το κείμενο έπειτα έρχεται στην θέληση του ανθρώπου προς τον Θεό και τα πράγματα του Θεού : "εάν είσαι θέλοντας να κρατήσεις τα διατάγματά Μου, αυτά θα σε διατηρήσουν...κ.λ.π.".

V. Η ΔΙΑΤΑΓΗ ΔΕΝ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΠΑΝΤΟΤΕ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΝΑ ΕΚΤΕΛΟΥΜΕ ΑΥΤΗΝ

Εάν, τώρα, ο Θεός, σαν ένας Πατέρας, συμπεριφέρεται με εμάς όπως με τα παιδιά Του, με στόχο να μας δείξει την ανικανότητα για την οποία είμαστε απληροφόρητοι; ή σαν ένας πιστός γιατρός, με σκοπό να κάνει γνωστή σ' εμάς την αρρώστια μας ΄ ή εάν, χλευάζοντας τους εχθρούς Του που υπερήφανα ανθίστανται στην βουλή Του και τους νόμους που έχει διατυπώσει (δια του οποίου επιτυγχάνει αυτόν τον σκοπό παρά πολύ αποτελεσματικά), Αυτός θα όφειλε να λέει: "κάνε", "άκου", "κράτα", ή: "εάν θα ακούσεις", "εάν θα είσαι. θέλοντας", "εάν θα κάνεις", μπορεί να συμπεραίνεται δίκαια από αυτό, ότι, συνεπώς, εμείς μπορούμε να κάνουμε αυτά ταπράγματα ελευθέρως, ή αλλιώς ο θεός είναι σαρκάζοντας εμάς; Γιατί,μάλλον, δεν θα όφειλε αυτό το συμπέρασμα να ακολουθεί: συνεπώς, ο Θεός είναι δοκιμάζοντάς μας, ώστε δια των νόμων Του να μπορεί να μας φέρει στην γνώση της ανικανότητάς μας, εάν είμαστε οι Φίλοι Του; ή αλλιώς, να είναι, πραγματικά και δίκαια, χλευάζοντας και εμπαίζοντας μας, εάν είμαστε οι υπερήφανοι εχθροί του;

VI. ΤΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ, ΕΑΝ ΕΙΝΑΙ ΕΓΚΥΡΑ , ΘΑ ΩΦΕΙΛΑΝ ΝΑ ΚΑΘΙΕΡΩΣΟΥΝ ΠΛΗΡΗ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Τώρα θα επιτεθώ στην Διατριβή κατ' ευθείαν.
Εάν πραγματικάνομίζεις, ω οικοδέσποινα Λογική, ότι τα συμπεράσματά σουκρατούν καλά ("εάν είσαι θέλοντας", άρα "εσύ ελεύθερα μπορείς"),γιατί η ίδια δεν ακολουθείς αυτά; Γιατί εσύ λές στις λέξειςεκείνης της "πιθανής άποψης", ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει κάποιο καλό. Δια ποιου λογικού επακόλουθου ΕΚΕΙΝΗ (η πιθανή άποψη) θα εξαχθεί από το υπό συζήτηση χωρίο ("εάν είσαι θέλοντας να κρατήσεις..."), από το οποίο εσύ λες ότι ακολουθεί, ο άνθρωπος να μπορεί να θέλει και να μην θέλει ελεύθερα; Ταιριάζει πικρό και γλυκό να εξέρχονται εκ της ίδιας πηγής; Δεν εμπαίζεις τον άνθρωπο, περισσότερο, εσύ ο ίδιος εδώ, όταν λες ότι μπορεί ΝΑ ΚΡΑΤΑ ότι αυτός μήτε μπορεί να θέλει, μήτε να επιθυμεί; Έτσι λοιπόν, εσύ ο ίδιος δεν πιστεύεις στην καρδιά σου, ότι "εάν είσαι θέλοντας", άρα :''εσύ ελεύθερα μπορείς", είναι κάποιο καλό συμπέρασμα, ακόμα και αν. πολεμάς τόσο δραστήρια για αυτό ή αλλιώς δεν είναι από την καρδιά σου που καλείς την άποψη, η οποία υποστηρίζει την ανικανότητα του ανθρώπου να θέλει καλό, "πιθανή":

Ας υποθέσουμε εμείς, ότι ο αγώνας και η προσπάθεια της

‘’ελεύθερης θέλησης" πραγματικά υπάρχουν. Τί θα πούμε σε εκείνου (εννοώ, τους Πελαγιανούς) που, επί τη βάσει αυτού του χωρίου, αρνήθηκαν την χάρη ολοκληρωτικά, και απόδωσαν τα πάντα στην ‘’ελεύθερη Θέληση"; Εάν τα συμπεράσματα της Διατριβής στέκονται καλά, οι Πελαγιανοί έχουν καθαρά κερδίσει την μέρα˙ γιατί οι λέξεις του Σολωμόντα μιλούν, όχι περί "επιθυμίας" ή "προσπάθειας", αλλά για "κράτημα". Εάν αποκρούεις στους Πελαγιανούς στο συμπέρασμα τους ως αναφορά το "κράτημα", αυτοί εις απάντηση πολύ περισσότερο δίκαια θα αποκρούσουν το συμπέρασμά σου ως αναφορά την ‘’προσπάθεια". Εάν παίρνεις από αυτούς το όλον της "ελεύθερης θέλησης",αυτοί θα πάρουν από εσένα το απομένων μέρος αυτής· γιατί δεν μπορείς να βεβαιώνεις περί του μέρους, ό,τι αρνήθηκες στο όλον. Έτσι, οτιδήποτε λες ενάντια στους Πελαγιανούς, που επί τη βάσει αυτού του χωρίου απέδωσαν τα πάντα στην "ελεύθερη θέληση", αυτό θα λέω εγώ, επίσης, πολύ περισσότερο σθεναρά, ενάντια στον ελάχιστα μικρό αγώνα της "ελεύθερης Θέλησης" σου!

Εν τω μεταξύ, είναι αρκετό να έχουμε δείξει, ότι, σ΄ αυτό το χωρίο, το οποίο οι συνήγοροι της"ελεύθερης θέλησης" θεωρούν σαν την κυριότερη μαρτυρία τους, ο Σολωμόντας δεν λέει τίποτα απολύτως προς όφελος της "ελεύθερης θέλησης" και ότι αυτό το χωρίο και άλλα όμοια τέτοια ("εάν είσαι θέλοντας", "εάν ακούς", "εάν κάνεις") δηλώνουν, όχι την ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ του ανθρώπου, αλλά το ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥ.

VII. ΓΕΝΕΣΗ 4,7: Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΔΕΝ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

Ένα άλλο χωρίο κλητεύεται από την Διατριβή, μας από Γένεση 4, όπου ο Κύριος λέει στο Κάϊν: "Κάτω από εσένα θα είναι η επιθυμία της αμαρτίας και θα κυριαρχείς επάνω της" (στοίχος 7). Έδω υποδεικνύεται , λέει η Διατριβή, "ότι οι κινήσεις του μυαλού στο κακό μπορούν να είναι υπερνικημένες και ότι δεν φέρνουν μαζί τους την αναγκαιότητα του αμαρτάνειν".

Είναι καλά γνωστό, ότι οι Εβραίοι, συχνά, χρησιμοποιούν την οριστική του μέλλοντος για προστακτική, καθώς στην Έξοδο 20: "ΕΣΥ ΘΑ έχεις κανένα άλλο Θεό πλην εμού,", "ΔΕΝ ΘΑ σκοτώσεις", "ΔΕΝ ΘΑ διαπράξεις μοιχεία (στοίχοι 3, 13-14)· και υπάρχουν πολυάριθμες τέτοιες περιπτώσεις. Εάν αυτές οι λέξεις ελαμβάνοντο οριστικώς, όπως αυτές στέκονται, θα όφειλαν να είναι υποσχέσεις του Θεού. Και αφού Αυτός δεν μπορεί να ψεύδεται, το αποτέλεσμα

θα έπρεπε να είναι ότι κανείς άνθρωπος δεν θα έπρεπε να αμαρτάνει· και τότε θα έπρεπε να είναι μη αναγκαίο να δώσει στους ανθρώπους διατάγματα! ΄Ότι οι λέξεις δεν ήταν εκφωνημένες στον Κάϊν με οριστική σημασία, αποδεικνύεται από το γεγονός, ότι τότε θα έπρεπε να έχουν υπάρξει θεϊκή υπόσχεση ,αλλά αυτές δεν ήταν υπόσχεση, γιατί το αντίθετο αυτών προέκυψε στην συμπεριφορά του Καϊν.

VIII. ΔΕΥΤΕΡΟΝΟΜΙΟ 30, 19 κ.ο.κ,: Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟΣ ΝΑ ΔΙΝΕΙ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Το τρίτο χωρίο είναι από Μωϋσή: " Έχω θέσει μπροστά στο πρόσωπό σου ζωή και θάνατο ΄ διάλεξε τί είναι καλά" κλπ. (Δευτ. 30, 19). "Τί θα μπορούσε να είναι περισσότερο καθαρά δηλωμένο;" λέει η Διατριβή ΄ "αφήνει στον άνθρωπο ελευθερία εκλογής". Απαντώ: Τί θα μπορούσε να είναι περισσότερο καθαρά ότι σ' αυτό το σημείο είσαι τυφλός; Πού, παρακαλώ, αφήνει ελευθερία εκλογής; Στην χρήση του της λέξης "διάλεξε"; Έρχεται, τότε να περάσει ότι, μόλις ο Μωϋσής λέει "διάλεξε", αυτοί είναι κατάλληλοι να διαλέγουν; Σ΄ αυτήν την περίπτωση, δεν υπάρχει ανάγκη μία ακόμα φορά του Πνεύματος. Αφού εσύ τόσο συχνά επαναλαμβάνεις και τονίζεις το ίδιο πράγμα, θα είναι νόμιμο για μένα, επίσης, να επαναλαμβάνω τα ίδια σημεία περισσότερο συχνά. Εάν η ελευθερία εκλογής παραμένει σ᾽ εμάς, γιατί είπε η "πιθανή ἀποψη" ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό; Μπορεί αυτή να εκλέγει χωρίς το θέλειν, ή κατά της θέλησής της;

Αλλά ακούμε τις αναλογίες της Διατριβής: ("θα έπρεπε να είναι γελοίο να λές στον άνθρωπο που στέκει όπου δύο δρόμοι συναντιούνται: " Εσύ βλέπεις δυο δρόμους· πήγαινε δι΄ αυτού που εσύ θέλεις’’, όταν μόνον ένας εξ αυτών ήτο ανοικτός"). Εδώ είναι, ακριβώς, η ουσία, όπως είπα, των επιχειρημάτων της ανθρώπινης λογικής: Η λογική νομίζει ότι ο άνθρωπος εμπαίζεται δια μέσου κάποιου ακατόρθωτου διατάγματος, ενώ εγώ υποστηρίζω ότι δι᾽ αυτού του μέσου, ο άνθρωπος είναι προειδοποιημένος και αφυπνισμένος να δεί την δική του ανικανότητα. Είναι αλήθεια ότι στεκόμαστε όπου δύο δρόμοι συναντώνται, και μόνον ένας εξ αυτών είναι πραγματικά ανοικτός , ωστόσο, ουδείς είναι ανοικτός· και ο νόμος μας δείχνει πόσο αδύνατος είναι ο ένας, που οδηγεί στο καλό, εάν δε χορηγεί ο Θεός το Πνεύμα Του, και πόσο ευρύς και εύκολος είναι ο άλλος, εάν ο Θεός μάς αφήνει να πάμε εκείνον τον δρόμο, Τώρα, δεν θα έπρεπε να είναι γελοίο, αλλά μία σοβαρή και αναγκαία υπόθεση, να λες σε κάποιον άνθρωπο που στέκει όπου δύο δρόμοι συναντώνται: "πήγαινε δι᾽ αυτού που θέλεις", εάν αυτός σε πείσμα της αδυναμίας ήθελε να νομίζει

τον εαυτόν του δυνατόν, ή υπεστήριζε ότι ουδείς δρόμος ήτο κλειστός. Έτσι οι λέξεις του νόμου είναι εκφωνημένες, όχι να βεβαιώνουν την δύναμη της θέλησης, αλλά να διαφωτίζουν την τυφλότητα της λογικής, έτσι ώστε να μπορεί να δεί ότι το δικό της φως είναι τίποτα, και η δύναμη της Θέλησης είναι τίποτα. "Δια του Νόμου είναι γνώση της αμαρτίας", λέει ο Παύλος (Ρωμαίοι 3,20). Αυτός δεν λέει: ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ, ή ΑΠΟΦΥΓΗ της αμαρτίας. Ο πλήρης σχεδιασμός και η δύναμη του νόμου είναι, ακριβώς, να δίνει γνώση και όχι άλλη πλην της αμαρτίας· όχι να επιδεικνύει ή να απονέμει κάποια δύναμη. Αυτή η γνώση δεν είναι δύναμη, ούτε είναι κατάλληλη να φέρει δύναμη· αλλά διδάσκει και επιδεικνύει ότι δεν υπάρχει εκεί δύναμη, αλλά μεγάλη αδυναμία. Τί μπορεί η "γνώση της αμαρτίας" να είναι, πλην γνώση της αδυναμίας μας και κακότητας; Αυτός δεν λέει: "δια του νόμου έρχεται η γνώση της δύναμης ή της καλοσύνης": Ολο αυτό που ο νόμος κάνει, επί τη μαρτυρία του Παύλου, είναι να κάνει την αμαρτία γνωστή.

Επομένως εγώ περατώνω έτσι: Τα χωρία της Γραφής που εσύ παραθέτεις είναι προστακτικά" και αποδεικνύουν και καθιερώνουν τίποτα, όσον αφορά την ικανότητα του ανθρώπου, πλην διατυπώνουν τι πρέπει και δεν πρέπει να είναι καμωμένο. Τα συμπεράσματά σου ή προσαρτήματα, και οι αναλογίες σου, εάν αποδεικνύουν οτιδήποτε, αποδεικνύουν ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα χωρίς χάρη. Αυτό εσύ δεν ανέλαβες να αποδείξεις και, πραγματικά, έχεις αποκρούσει. Συνεπώς, "αποδείξεις" αυτού του είδους είναι τίποτα πλην αναιρέσεις του ισχυρότερου είδους..

ΙΧ. Η ΣΥΓΧΥΣΗ ΑΠΟ ΕΡΑΣΜΟ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ ΣΤΟΝ ΖΑΧΑΡΙΑ 1,3. ΙΕΡΕΜΙΑ 15, 19. ΙΕΖΕΚΙΗΛ 18,23 κ.λ.π.

1. Σ΄ αυτά τα χωρία, η φίλη μας η Διατριβή, δεν διακρίνει καθόλου μεταξύ της φωνής του Νόμου και του Ευαγγελίου· τόσο τυφλή και αμαθής είναι, ώστε δεν βλέπει τί ο Νόμος και τί το Ευαγγέλιο είναι. Από ολόκληρο τον Ισαΐα δεν παραθέτει λόγο του Νόμου, εκτός αυτού του μοναδικού χωρίου: "εάν εσείς είστε θέλοντας" (Ισαΐας 1,19)΄ όλα τα άλλα αναφερόμενα χωρία είναι Ευαγγέλιο, δια του οποίου οι βασανισμένοι και συντριμμένοι στην καρδιά είναι καλεσμένοι σε παρηγοριά δια των λόγων που προσφέρουν Χάρη. Αλλά η Διατριβή εξ αυτών κάνει λόγους του νόμου! Παρακαλώ, πες μου, τι μπορεί κάποιος άνθρωπος να κάνει στο βασίλειο της Θεολογίας και στα ιερά γραπτά, εάν δεν έχει φθάσει ακόμα στο σημείο της γνώσης του τι ο νόμος και τί το Ευαγγέλιο είναι, ή, εάν αυτός ταιριάζει να γνωρίζει, όμως

περιφρονεί να παρατηρεί την διαφορά; Είναι αναγκασμένος να ανακατεύει τα πάντα, ουρανό με κόλαση, και ζωή με θάνατο, και δεν θα παίρνει την ελαφρότερη ενόχληση να γνωρίζει σε σχέση με τον Χριστό.

2. Έτσι εσύ βλέπεις ότι όχι μόνο ταιριάζει όλοι οι λόγοι του νόμου να στέκονται ενάντια στην ‘’ελεύθερη θέληση’’, αλλά επίσης ότι όλοι οι λόγοι των υποσχέσεων ολοσχερώς να διαψεύδουν αυτήν –που σημαίνει ότι ολόκληρη η Γραφή μάχεται εναντίον της .Συνεπώς βλέπεις, αυτός ο λόγος : ‘’δεν επιθυμώ τον θάνατο κάποιου αμαρτωλού’’ ενδιαφέρεται μόνο να διακηρύξει και προσφέρει στον κόσμο το έλεος του Θεού .Κανείς δεν τον λαμβάνει με ευχαρίστηση και ευγνωμοσύνη ,πλην εκείνοι που είναι συντριμμένοι και ταλαιπωρημένοι μέχρι θανάτου ,εκείνοι στους οποίους ο νόμος έχει ήδη συμπληρώσει το έργο του, που σημαίνει ,έδωσε την γνώση της αμαρτίας . Εκείνοι που δεν έχουν ακόμα δοκιμάσει το έργο του νόμου ,που δεν γνωρίζουν ακόμα την αμαρτία τους και δεν έχουν αίσθηση του θανάτου ,καταφρονούν το, δι΄ αυτού του Λόγου, υποσχόμενο έλεος .

Χ. Ο ΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΜΗ ΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ ΘΕΟΣ . Η ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗ ΚΑΙ Η ΜΥΣΓΙΚΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ

1. Όταν, τώρα, η Διατριβή συλλογίζεται έτσι: "Ταιριάζει ο δίκαιος Κύριος να θρηνεί τον θάνατο του λαού Του που Αυτός ο ίδιος εργάζεται σ΄ αυτούς; * αυτό φαίνεται υπερβολικά γελοίο", εγώ απαντώ, καθώς έχω ήδη πεί: πρέπει να συζητάμε για τον Θεό, ή την θέληση του Θεού, κηρυγμένου, φανερωμένου, προσφερόμενου σε μας και λατρεμένου δι΄ ημών, κατά έναν τρόπο, και του Θεού όχι κηρυγμένου, ούτε φανερωμένου, ούτε προσφερόμενου σε μας, ούτε λατρεμένου δι΄ ημών κατὰ ἄλλο τρόπο. Παντού όπου ο Θεός κρύβει τον εαυτόν Του και θέλει να είναι μη γνωρισμένος σ΄ εμάς, εκεί δεν έχουμε δουλειά. Εδώ, εκείνο το συναίσθημα "ό,τι είναι πάνω από μας, δεν αφορά εμάς", πραγματικά ταιριάζει καλά. Μήπως κάποιος θα σκεπτόταν ότι αυτή η διάκριση είναι δική μου, εγώ είμαι ακολουθώντας τον Παύλο, που γράφει στους Θεσσαλονικείς περί του Αντίχριστου ότι θα εξύψωνε εαυτόν πάνω από όλα αυτά στα οποία είναι ο Θεός κηρυγμένος και λατρεμένος" (2 Θεσσαλ. 2,4), καθαρά υποδεικνύοντας ότι κάποιος άνθρωπος μπορεί να εξυψώνεται πάνω από θεό, καθώς Αυτός κηρύττεται και λατρεύεται, που σημαίνει, πάνω από τον Λόγο και την Λατρεία του Θεού, δια των οποίων Αυτός είναι γνωρισμένος σε εμάς και έχει συναλλαχθεί με εμάς. Αλλά πάνω από τον Θεό, όχι λατρεμένο και όχι κηρυττόμενο, που σημαίνει, τον Θεό καθώς Αυτός είναι στην δική του φύση και Μεγαλειότητα, τίποτα δεν

μπορεί να είναι εξυψωμένο, όλα τα πράγματα είναι κάτω από το παντοδύναμο χέρι Του.

Τώρα, ο Θεός στην δική του φύση και Μεγαλειότητα πρέπει να αφήνεται μόνος· κατ' αυτή την ενατένιση, δεν έχουμε να κάνουμε τίποτα με Αυτόν, ούτε πηγαίνει να εύχεται σε μας να συναλλασσόμαστε με Αυτόν. Εμείς έχουμε να κάνουμε με Αυτόν σαν ντυμένο και επιδεικνυόμενο εν τω Λόγω του, δια του οποίου Αυτός παρουσιάζει εαυτόν σε μάς. Είναι Αυτός η δόξα Του και ομορφιά, στην οποία ο Ψαλμωδός διακηρύσσει Αυτόν να είναι ντυμένος (Ψαλμός21,5). Λέω ότι ο δίκαιος Θεός δεν θρηνεί τον θάνατο του λαού του, που Αυτός ο ίδιος εργάζεται σ' αυτούς, αλλά Θρηνεί τον θάνατο που Αυτός βρίσκει στον λαό του και επιθυμεί να μετακινεί από αυτούς. Ο κηρυττόμενος θεός εργάζεται με σκοπό η αμαρτία και ο θάνατος να μπορούν να λαμβάνονται μακριά και να μπορούμε να είμαστε σωσμένοι. "Αυτός έστειλε τον Λόγο Του και γιάτρεψε αυτούς" (Ψαλμός 107,20). Αλλά ο κρυπτόμενος Θεός, στην Μεγαλειότητα Του μήτε θρηνεί, μήτε παίρνει τον θάνατο μακριά, αλλά εργάζεται ζωή και θάνατο και τα πάντα εν πάσι· ούτε Αυτός έχει θέσει δεσμά στον Εαυτόν του δια του Λόγου Του, αλλά έχει κρατήσει εαυτόν ελεύθερο πάνω από όλα τα πράγματα.

2. Η Διατριβή είναι εξαπατημένη από την δική της αμάθεια, στο ότι δεν κάνει διάκριση μεταξύ του κηρυττόμενου Θεού και του Θεού καθ΄ εαυτού. Ο Θεός κάνει πολλά πράγματα που Αυτός δεν δείχνει σ΄ εμάς εν τω Λόγω του και Αυτός θέλει πολλά πράγματα που δεν δείχνει σ᾽ εμάς εν τω Λόγω του ότι θέλει. Έτσι, δεν θέλει τον θάνατο κάποιου αμαρτωλού που σημαίνει, εν τω Λόγω Του, αλλά Αυτός θέλει αυτόν δια της ανεξιχνίαστης θέλησής του. Στο παρών, οπωσδήποτε, πρέπει να κρατάμε στην αντίληψη τον Λόγο Του, και να αφήνουμε μονάχη την ανεξιχνίαστη θέλησή Του ,γιατί είναι δια του Λόγου του, και όχι δια της ανεξιχνίαστης θέλησης, που πρέπει να είμαστε οδηγημένοι. Σε κάθε περίπτωση, ποιος μπορεί να διευθύνει εαυτόν σύμφωνα με κάποια θέληση που είναι ανεξιχνίαστη και ακατανόητη; Είναι απλά αρκετό να γνωρίζουμε, ότι υπάρχει εν τω Θεώ κάποια ανεξιχνίαστη θέληση· τί, γιατί, και εντός ποιων ορίων Αυτός θέλει, είναι εξ ολοκλήρου παράνομο να ερευνάμε, ή να ευχόμαστε να γνωρίζουμε, ἠ να είμαστε ενδιαφερόμενοι σχετικά, ή να αγγίζουμε πάνω ˙ εμείς μπορούμε μόνο να φοβόμαστε και να λατρεύουμε!

Έτσι, είναι ορθό να λέμε: "Εάν ο Θεός δεν επιθυμεί τον θάνατό μας, πρέπει να είναι τοποθετημένο στην ευθύνη της δικής μας Θέλησης, εάν εμείς χανόμαστε" ˙ αυτό, επαναλαμβάνω, είναι ορθό εάν μιλάμε περί του κηρυττομένου Θεού. Γιατί Αυτός επιθυμεί όλοι οι άνθρωποι να όφειλαν να

είναι σωσμένοι, . Αυτός έρχεται σε όλους δια του Λόγου της σωτηρίας, και το σφάλμα είναι στην θέληση που δεν λαμβάνει Αυτόν˙ καθώς λέει στον Ματθ. 23: "Πόσο συχνά θέλησα να έχω συλλέξει τα παιδιά μαζί, και δεν ηθελήσατε!" (στοίχος 37). Αλλά, γιατί η Μεγαλειώτης δεν μετακινεί ἠ αλλάζει αυτό το σφάλμα της θέλησης σε κάθε άνθρωπο (γιατί δεν είναι στην δύναμη του ανθρώπου να κάνει αυτό), ή γιατί Αυτός θέτει αυτό το σφάλμα στην ευθύνη της θέλησης, οπότε ο άνθρωπος δεν μπορεί να το αποφύγει, δεν είναι νόμιμο να ρωτάμε˙ και μολονότι θα ρωτούσες πολύ, δεν θα ανακάλυπτες τίποτα, καθώς ο Παύλος λέει στους Ρωμαίους 11: "Ποιος είσαι σύ που αντιλέγεις ενάντια στον Θεό;". (Ρωμαίοι 9,20)

ΧΙ. ΔΕΥΤΕΡΩΝΟΜΙΟ 30, 11-14: Η ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΝΔΕΙΞΙΣ ΓΙΑ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ

1. Μετά από αυτό η Διατριβή επιχειρηματολογεί: " Εάν δεν είναι στην δύναμη κάθε ανθρώπου να τηρεί ότι είναι διαταγμένο, όλες οιπαραινέσεις στις Γραφές, και όλες οι υποσχέσεις, απειλές, επιπλήξεις, αποδοκιμασίες, εξορκισμοί, ευλογίες, κατάρες και πλήθος εντολών, είναι κατ᾽ αναγκαιότητα άχρηστες".

Η Διατριβή ξεχνά, συνεχώς, το υπό αμφισβήτηση ζήτημα καὶ πραγματεύεται με ζητήματα εκτός του σκοπού της˙ και δεν βλέπει ότι όλα αυτά τα πράγματα, κάνουν περισσότερο ισχυρά ενάντια στον εαυτόν της, παρά ενάντια σε μάς. Από όλα αυτά τα χωρία, αυτή αποδεικνύει ελευθερία και ικανότητα να εκτελεί όλα τα πράγματα, όπως, ακριβώς, δηλώνουν οι λέξεις του συμπεράσματος που σύρει, ενώ η πρόθεσή της ήτο να καθιερώσει ΚΑΠΟΙΑ ΤΕΤΟΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ" ΠΟΥ ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΘΕΛΕΙ ΟΧΙ ΚΑΛΟ ΧΩΡΙΣ ΧΑΡΗ, ΚΑΙ ΚΑΠΟΙΑ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΑΠΟΔΙΔΕΤΑΙ. ΣΤΗΝ ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΗΣ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ.

. 2. Περίπου έτσι είναι το τελευταίο χωρίο, που φέρει εμπρός, εκ της Παλαιάς Διαθήκης, από τον λόγο του Μωϋσή στο Δευτερονόμιο 30: "Αυτό το διάταγμα που προστάζω εσένα αυτήν την μέρα, δεν είναι πάνω από σένα, μήτε είναι σε μεγάλη απόσταση. Δεν είναι στον ουρανό, ώστε θα όφειλες να λές, Ποιος εξ ημών θα ανεβεί στον ουρανό και θα φέρει αυτό κάτω σ΄ εμάς, να μπορούμε να το ακούμε ... και να το κάνουμε ; Αλλά ο λόγος είναι, αλήθεια, κοντά σου ,στο στόμα και στην καρδιά σου, ώστε να μπορείς να κάνεις αυτό". Η Διατριβή αξιώνει ότι "αυτό το χωρίο δηλώνει ότι εκείνα που είναι διαταγμένο όχι μόνο είναι τοποθετημένο μέσα μας, αλλά είναι απλά μόνο ελαττωμένο σαν ‘’αναίσθητο" που σημαίνει, αυτό είναι εύκολο, ή εν πάσει περιπτώσει όχι τόσο δύσκολο. Ευχαριστώ εσένα για την τέτοια απέραντη

ευρυμάθεια! Εάν ο Μωϋσής έτσι καθαρά δηλώνει, ότι υπάρχει εντός ημών, όχι απλά κάποια δύναμη, αλλά επίσης κάποιά καταλληλότης, για τήρηση όλων των διαταγμάτων, γιατί μοχθώ τόσο σκληρά; Γιατί δεν παρήγαγα αμέσως αυτό το χωρίο, και να αξιώνω την "ελεύθερη · θέληση" μπροστά σε όλον τον κόσμο; Ποια ανάγκη τώρα του Χριστού; Ποια ανάγκη του Πνεύματος; Έχουμε βρει τώρα κάποιο χωρίο που βουλώνει τα στόματα όλων᾽ όχι μόνο καθαρά αξιώνει την ελευθερία της θέλησης, αλλά ξεκάθαρα διδάσκει, επίσης, ότι η τήρηση των διαταγμάτων είναι εύκολη! Πόσο τρελός ήτο ο Χριστός, που έχυσε το αίμα του να εξαγοράσει για μας το Πνεύμα, το οποίο εμείς δεν χρειαζόμαστε, όταν είμαστε κατασκευασμένοι ικανοί, να κρατάμε τα διατάγματα, ήδη, από την φύση μας. Μάλιστα, τώρα, ας αφήσουμε στον εαυτόν της την Διατριβή, να αποκηρύξει τους δικούς της λόγους, όπου έχει πεί. ότι η "ελεύθερη Θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό χωρίς Χάρη! Ας λέει τώρα ότι η "ελεύθερη Θέληση" έχει τέτοια δύναμη, που όχι μόνο θέλει καλό, αλλά τηρεί τα μεγαλύτερα των διαταγμάτων, μάλιστα, όλα τα διατάγματα, με ευκολία!

Αυτά είναι τα χωρία που η Διατριβή παραθέτει υπέρ της ‘’ελεύθερης Θέλησης" από την Παλαιά Διαθήκη. Τώρα που αυτά είναι απαντημένα, τίποτα δεν παραμένει που δεν είναι, ομοίως, απαντημένο, είτε όφειλε να παραθέτει ή όχι ή θα σκόπευε να παραθέσει περισσότερα · γιατί δεν μπορεί να παραθέτει τίποτα πλην προστακτικά ή υποθετικά χωρία, ή ευχές, δια των οποίων σημαίνεται όχι τί εμείς μπορούμε να κάνουμε ή πηγαίνουμε να κάνουμε (καθώς έχω συχνά επαναλάβει στην επαναλαμβανόμενη Διατριβή), αλλά τί εμείς οφείλουμε να κάνουμε, και τί είναι απαιτούμενο από εμάς, έτσι ώστε η ανικανότης μας να είναι καταστημένη γνωστή σε μας, ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ. ΝΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΔΟΣΜΕΝΗ ΣΕ ΕΜΑΣ.

XII. ΜΑΤΘΑΙΟΣ 23,37: Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΝΑΚΑΤΕΥΕΤΑΙ ΜΕ ΤΗΝ ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΕΛΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Οι λόγοι του Ματθαίου 23 έρχονται εμπρός στο μέτωπο, ο Αχιλλεύς των μυγών: "Ιερουσαλήμ, Ιερουσαλήμ, πόσο συχνά θέλησα να μαζέψω τα παιδιά σου, αλλά δεν θελήσατε" (στοίχος 37). " Εάν όλα έρχονται να περάσουν εξ αναγκαιότητος", λέει η Διατριβή, "δεν θα μπορούσε η Ιερουσαλήμ να έχει, δικαίως, απαντήσει στον Κύριο, "Γιατί στεναχωρείς τον εαυτόν σου με ανώφελα δάκρυα; Εαν εσύ δεν ευχόσουν εμείς να ακούμε τους προφήτες, γιατί ἐστειλες αυτούς; Γιατί θέτεις

στην ευθύνη μας αυτό το οποίο έρχεται να περάσει κατά την θέλησή Σου, και έτσι εξ αναγκαιότητος σε μάς;" : Έτσι μιλά η Διατριβή. Εγώ απαντώ: Παραχωρώντας για μία στιγμή, ότι το συμπέρασμα της Διατριβής και η κατάληξη, είναι καλή και αληθινή, τί, εγώ ρωτώ, αποδεικνύει; Αποδεικνύει αυτό της "πιθανής άποψης", που λέει ότι η "ελεύθερη, θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό; Πραγματικά όχι ΄ αποδεικνύει ότι η θέληση είναι ελεύθερη, ολόκληρη, και ικανή να κάνει όλα που οι προφήτες είπαν. Αλλά η Διατριβή δεν ανέλαβε να αποδείξει κάποια τέτοια θέληση. Η μάλλον, ας απαντήσει η Διατριβή αυτό το ερώτημα: Εαν η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό, γιατί τοποθετείται στην ευθύνη της ότι δεν άκουσε τους προφήτες, που δίδαξαν καλά πράγματα και τους οποίους, συνεπώς, δεν θα μπορούσε να ακούει δια της δικής της δύναμης; Γιατί ο Χριστός θρηνεί με κενά δάκρυα, καθώς εάν αυτοί μπορούσαν να έχουν θελήσει, ό,τι Αυτός γνώριζε για βέβαιο, ό,τι δεν θα μπορούσαν να θέλουν; Ας αφήσουμε την Διατριβή να ελευθερώσει τον Χριστό από το βάρος της τρέλας, στο φως εκείνης της "πιθανής άποψης" και η άποψή μου είναι αμέσως ελευθερωμένη από τον Αχιλλέα των μυγών. Έτσι, αυτό το χωρίο στον Ματθαίο, είτε αποδεικνύει πλήρη "ελεύθερη θέληση", ή αλλιώς κάνει με ίση δύναμη ενάντια στη Διατριβή, και την ρίχνει κάτω με τα δικά της όπλα!

2. Εδώ, ο ενσαρκωμένος Θεός λέει: "Ηθέλησα και δεν ηθελήσατε". Ο ενσαρκωμένος Θεός, επαναλαμβάνω, ήτο σταλμένος για αυτόν τον σκοπό, να θέλει, να λέει, να κάνει, να υποφέρει και να προσφέρει σε όλους τους ανθρώπους, όλο αυτό που είναι αναγκαίο για σωτηρία · αν και Αυτός προσβάλλει πολλούς που, υπάρχοντες εγκαταλειμμένοι ή σκληρυμένοι δια της μυστικής θέλησης του Θεού, της Μεγαλειότητος, δεν δέχονται Αυτόν έτσι θέλοντα, μιλώντα, κάνοντα και προσφέροντα. Καθώς ο Ιωάννης λέει: "Το φώς φωτίζει στο σκοτάδι και το σκοτάδι δεν κατενόησε αυτό" (Ιωάννης 1,5). Και πάλι: "Αυτός ήλθε στα δικά του, και οι δικοί του δεν δέχθηκαν Αυτόν" (στοίχος 11). Ανήκει στον ίδιο ενσαρκωμένο Θεό να κλαίει, να θρηνεί, να στενάζει, επάνω στην απώλεια του ασεβούς, μολονότι εκείνη η θέληση της Μεγαλειότητας σκοπίμως αφήνει και επιτιμά κάποιους να χάνονται. Ούτε ταιριάζει για μας να ρωτάμε γιατί Αυτός κάνει έτσι, αλλά να στεκόμαστε σε βαθύ σεβασμό προς τον Θεό, που μπορεί να κάνει και θέλει να κάνει, τέτοια πράγματα.

XIII. ΜΑΤΘΑΙΟΣ 19, 17. Ο ΝΟΜΟΣ ΥΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ, ΚΑΙ ΤΗΝ ΣΩΖΟΥΣΑ ΔΥΝΑΜΗ ΤΟΥ

ΘΕΟΥ 1. Ένα δεύτερο χωρίο είναι στον Ματθαίο 19: "Εάν εσύ θέλεις να εισέλθεις στην ζωή, κράτα τα διατάγματα" (στοίχος 17). "Με τί συνείδηση θα μπορούσε το "εάν εσύ θέλεις", να είναι ειπωμένο, σ΄ αυτόν του οποίου η θέληση δεν είναι ελεύθερη;" λέει η Διατριβή. Σ΄΄ αυτό εγώ λέω: Είναι η θέληση, τότε, ελεύθερη, σύμφωνα με αυτόν τον Λόγο του Χριστού; Εσύ ήθελες να αποδεικνύεις ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό, και ότι χωρίς χάρη αναγκαστικά υπηρετεί την αμαρτία. Με τί συνείδηση, λοιπόν, κάνεις αυτήν τώρα ολοκληρωτικά ελεύθερη; Το ίδιο θα είναι ειπωμένο περί αυτών των λόγων: "εάν εσύ θα είσαι τέλειος", "εάν κάποιος άνθρωπος θα έλθει οπίσω μου", "αυτός που θέλει να σώζει την ζωή του", "εάν εσείς με αγαπάτε ‘’ ‘’εάν εσείς θα συνεχίζεται ‘’ . καθώς εάν ένας όφειλε να εξηγεί το "εάν θέλεις να τηρείς τα διατάγματα" ως εξής: " Εάν ποτέ εσύ θα έχεις την θέληση να κρατάς τα διατάγματα (την οποία εσύ θα έχεις, όχι εκ του εαυτού σου, αλλά εκ του Θεού, που δίνει αυτήν σέ όποιον Αυτός θέλει), τότε αυτά επίσης θα διατηρούν εσένα". Ή για να θέσουμε αυτό πιο πλήρως: Αυτοί οι λόγοι, ειδικώς εκείνοι που είναι υποθετικοί, φαίνεται, επίσης, να τίθενται καθώς είναι, ένεκα του προκαθορισμού του Θεού, ο οποίος είναι άγνωστος σε μας και αυτοί τον περικλείουν στον σκοπό τους καθώς εννοούν να λένε αυτό: " Εάν εσύ είσαι θέλοντας, εάν εσύ θα είσαι θέλοντας" (που σημαίνει, εάν είσαι τέτοιος με τον Θεό, που Αυτός βλέπει κατάλληλο να δίνει σ΄ εσένα αυτή την θέληση να κρατάς τα διατάγματα), "εσύ θα είσαι σωσμένος". Δια μέσου αυτού του τρόπου του λέγειν, είμαστε καταστημένοι ικανοί να καταλάβουμε τις δίδυμες αλήθειες, ήτοι, ότι δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα εκ του εαυτού μας, και ότι οτιδήποτε που εμείς κάνουμε, ο Θεός εργάζεται σε εμάς.

ΧΙV. Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΛΩΝ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΟΔΗΓΟΥΝ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΜΕΝΟ

1. Στην τρίτη θέση, αυτή η σκέψη κινεί την Διατριβή: "όταν η αναφορά είναι τόσο συχνά παρουσιασμένη, των καλών και κακών έργων", αυτή λέει, "δεν καταλαβαίνω πώς εκεί μπορεί να είναι κάποιος χώρος για απλή αναγκαιότητα, γιατί ούτε η φύση ούτε η αναγκαιότης απολαμβάνουν αξίας". Εγώ καταλαβαίνω μόνο αυτό: ότι, ενώ η "πιθανή ἀποψη’’ βεβαιώνει "απλή αναγκαιότητα", όταν λέει ότι η "ελεύθερη θέληση’’μπορεί να θέλει όχι καλό, εδώ η Διατριβή, πραγματικά, παραχωρεί αξία σ' εκείνη την θέληση!

2. Η Καινή Διαθήκη, ορθά μιλώντας, συνίσταται εξ υποσχέσεων και παραινέσεων, ακριβώς καθώς η Παλαιά, ορθά μιλώντας, συνίσταται

εκ νόμων και απειλών. Στην Καινή Διαθήκη, το Ευαγγέλιο είναι κηρυγμένο και είναι ακριβώς ο Λόγος, που προσφέρει το Πνεύμα και την Χάρη για την άφεση των αμαρτιών, η οποία εξασφαλίσθηκε υπέρ ημών, δια του Χριστού Εσταυρωμένου. Αυτό είναι όλο εντελώς ελεύθερο, δοσμένο δια της Χάρης του Θεού Πατέρα μόνον, καθώς Αυτός δείχνει την εύνοιά του προς εμάς, που είμαστε ανάξιοι και που αξίζουμε καταδίκη, μάλλον, παρά οτιδήποτε άλλο. Οι παραινέσεις ακολουθούν μετά από αυτό και αυτές είναι σχεδιασμένες να διεγείρουν εκείνους, που έχουν αποκτήσει έλεος και έχουν δικαιωθεί ήδη, να είναι ενεργητικοί στο να παράγουν τους δοσμένους σ΄ αυτούς καρπούς του Πνεύματος και της Δικαιοσύνης, να εξασκούν εαυτούς στην αγάπη και τα καλά έργα, και θαρραλέα να φέρουν τον Σταυρό και όλες τις άλλες δοκιμασίες αυτού του κόσμου. Αυτό είναι το ακέραιο σύνολο της Καινής Διαθήκης. Αλλά η πλήρης αποτυχία τής Διατριβής να το καταλάβει δηλούται επαρκώς απο το γεγονός ότι δεν γνωρίζει πώς να κάνει οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης˙ γιατί δεν βλέπει τίποτα, οπουδήποτε, πλην νόμους και επεξηγηματικές σημειώσεις, δια των οποίων οι άνθρωποι να μπορούν να είναι διαμορφωμένοι σε καλές συμπεριφορές. Τί η αναγέννηση, ανανέωση, αναζωογόνηση και ολόκληρο το έργο του Πνεύματος είναι, δεν βλέπει καθόλου.

XV. Η ΒΑΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΑΜΟΙΒΗΣ, ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ, ΕΙΝΑΙ Η ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΟΧΙ Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

1. Ως προς την αξία, ή την πρόταση κάποιας ανταμοιβής, τι είναι αυτή παρά κάποιο είδος υπόσχεσης; Αλλά εκείνη η υπόσχεση δεν αποδεικνύει ότι εμείς μπορούμε να κάνουμε τίποτα; αυτή αποδεικνύει μόνο αυτό, ότι εάν οποιοσδήποτε κάνει αυτό ή εκείνο, θα έχει τότε κάποια ανταμοιβή, και το ερώτημά μας είναι, όχι τι ανταμοιβή θα είναι δοσμένη, ή πώς θα είναι δοσμένη, αλλά εάν εμείς μπορούμε να κάνουμε τα πράγματα για τα οποία η ανταμοιβή είναι δοσμένη. Εκείνα είναι, ότι ήταν ανάγκη να εδραιωθεί .

2. Ας μιλήσουμε, αντίθετα, για αυτό το σημείο: "η αναγκαιότης έχει μήτε αξία, μήτε ανταμοιβή".
Εάν εμείς μιλάμε για ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΤΕΛΟΥΜΕΝΟΥ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ, αυτό είναι αλήθεια˙ αλλά εάν μιλάμε για ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΝΑΛΟΙΩΤΟΥ,αυτό είναι ψέμα, Ποιος θα ήθελε, να ανταμείβει κάποιον απρόθυμο εργάτη, ή να αποδίδει αξία σ΄ αυτόν; Αλλά για εκείνους που κάνουν καλό και κακό προθύμως, ακόμα και αν δεν μπορούν αυτοί να μεταβάλλουν την θέλησή τους δια της δικής των δύναμης, ανταμοιβή και τιμωρία ακολουθούν ΦΥΣΙΚΑ και ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΄

καθώς είναι γραμμένο:"εσύ θα αποδώσεις προς κάθε άνθρωπο σύμφωνα στο έργο του" (Ψαλμός62,12). ΦΥΣΙΚΗ ακολουθία είναι αυτό: εάν βυθίζεσαι κάτω από νερό, θα είσαι πνιγμένος˙ εάν κολυμπάς θα είσαι σωσμένος.

Με μία λέξη: Στο ζήτημα της αξίας και ανταμοιβής, έχουμε να κάνουμε είτε με ΑΞΙΟΣΥΝΗ, είτε με ΣΥΝΕΠΕΙΑ. Εάν εσύ έχεις ΑΞΙΟΣΥΝΗ υπόψιν σου, εκεί είναι ούτε αξία και ούτε ανταμοιβή. Εαν η "ελεύθερη Θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό, εξ αυτής της ιδίας μόνο, αλλά θέλει καλό δια της Χάρης μόνον (γιατί εμείς είμαστε μιλώντας περί της "ελεύθερης θέλησης", χωριστά από Χάρη και ερευνώντας επί της πραγματικής δύναμης εκάστης), ποιος δεν βλέπει ότι η καλή θέληση, αξία και ανταμοιβή, είναι της Χάρης μόνον;

3. Εάν από την άλλη μεριά,εσύ έχεις συνέπειες υπ' όψιν σου, εκεί είναι τίποτα, καλό ή κακό,που δεν έχει την ανταμοιβή του. Και εξ αυτού συμβαίνει το λάθος,ότι, στα ζητήματα αξίας και ανταμοιβής, στοχαζόμαστε άχρηστες σκέψεις και ερωτήματα σε σχέση με ΑΞΙΟΣΥΝΗ (η οποία είναι μη υπάρχουσα],όταν οφείλουμε να συζητάμε μόνον για ΣΥΝΕΠΕΙΑ. Κόλαση και κρίση του θεού περιμένουν τους αμαρτωλούς σαν κάποια αναγκαία συνέπεια˙ μολονότι αυτοί οι ίδιοι δεν επιθυμούν ή διανοούνται περί κάποιας τέτοιας ανταμοιβής για τις αμαρτίες τους, πράγματι, νομίζουν αυτό αποτρόπαιο, και καθώς ο Πέτρος λέει, χλευάζουν ενάντια σ΄ αυτό (2 Πέτρος 2,12). Κατά τον ίδιο τρόπο, κάποιο βασίλειο περιμένει τους ευσεβείς, μολονότι αυτοί οι ίδιοι ούτε ζητούν αυτό, ούτε διαλογίζονται περί αυτού, γιατί ήτο προετοιμασμένο γι᾽ αυτούς από τον Πατέρα τους, όχι μόνο πριν οι ίδιοι υπάρξουν, αλλά πριν την θεμελίωση του κόσμου (Ματθαίος 25,34).

Πράγματι, εάν θα όφειλαν αυτοί να κάνουν καλά έργα με σκοπό αποκτήσουν την βασιλεία, δεν θα αποκτούσαν ποτέ αυτήν, αλλά θα ανήκαν, μάλλον, στον αριθμό των ασεβών, που με κάποιο κακό, συμφεροντολογικό μάτι, ζητούν τα ιδιοτελή τους πράγματα ακόμα και στον Θεό! Τα παιδιά του Θεού, οπωσδήποτε, κάνουν καλό με μία θέληση ελεύθερη από προσωπικό συμφέρον, ζητώντας όχι ανταμοιβή, αλλά την δόξα και θέληση του Θεού μόνον και έτοιμοι να κάνουν καλό, ακόμα και εάν, (μολονότι αυτό είναι αδύνατο) εκεί ήτο ούτε κάποιο βασίλειο,ούτε κάποια κόλαση.

Αυτά τα πράγματα είναι, νομίζω, επαρκώς εδραιωμένα δι᾽ αυτού του ξεχωριστού λόγου του Χριστού, το οποίο ακριβώς παραθέσαμε από Ματθ. 25: " Ελάτε, εσείς οι ευλογημένοι του Πατρός Μου, να κληκληρονομήσετε το ετοιμασμένο βασίλειο για εσάς από την θεμελίωση του κόσμου" (στοίχος 34). Πώς αυτοί ΑΞΙΖΟΥΝ ότι είναι ήδη δικό τους,

και ήτο ετοιμασμένο γι ΄ αυτούς πριν να ήταν στην ύπαρξη; Θα μπορούσαμε πιο σωστά να λέμε, ότι είναι, μάλλον το βασίλειο του θεού που αξίζει τους κατόχους του ΄ έτσι θέτουμε την αξία, όπου οι αντίπαλοί μας θέτουν την ανταμοιβή, και την ανταμοιβή, όπου αυτοί θέτουν την αξία. Το βασίλειο δεν είναι στην πορεία της ετοιμασίας, αλλά ήταν ετοιμασμένο πριν και οι υιοί της βασιλείας δεν ετοιμάζουν την βασιλεία, αλλά είναι στην πορεία του να γίνουν ετοιμασμένοι αυτοί οι ίδιοι που σημαίνει, το βασίλειο δικαιούται τούς υιούς, όχι οι υιοί το βασίλειο. Έτσι, επίσης, η κόλαση αξίζει και κάνει έτοιμους τους υιούς της ,γιατί ο Χριστός λέει: " Πορεύεστε, εσείς οι καταραμένοι, μέσα στο αιώνιο πύρ, ετοιμασμένο για τον διάβολο και τους αγγέλους του" (στοίχος 41).

ΧVI. ΜΑΤΘΑΙΟΣ 7,16 ΛΟΥΚΑΣ 23,34 ΙΩΑΝΝΗΣ 1,12 ΡΩΜ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΕΙ ΤΗΝ ΗΘΙΚΗ ΥΠΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ

1. Θα ήταν πάρα πολύ ενοχλητικό, να επιθεωρήσω κάθε προστακτικό χωρία που η Διατριβή απαριθμεί από την Καινή Διαθήκη, πάντοτε καρφώνοντας τα δικά της συμπεράσματα και συζητώντας, ότι, οτιδήποτε είναι ειπωμένο, είναι "άσκοπο", "άχρηστο", "παράλογο", "τίποτα απολύτως", εάν δεν είναι η θέληση ελεύθερη.

2 Έτσι, είναι απλώς φλυαρία όταν μιλά όπως ακολουθεί: "Δία των καρπών τους εσείς θα γνωρίζετε αυτούς, " λέει ο Κύριος (Ματθ. 7,16). Αυτός καλεί τα έργα "καρπούς", και καλεί αυτά "δικά μας",αλλά αυτά δεν είναι δικά μας, εάν όλα είναι φερμένα δια της αναγκαιότητας". Αλλά δεν υπάρχουν πράγματα, που δεν παραγάγαμε οι ίδιοι, και λάβαμε από άλλους, που τα λέμε "δικά μας", κατά τον ουσιαστικότερο τρόπο; Γιατί τότε δεν θα όφειλαν, τα έργα που ο Θεός μας έδωσε δια του Πνεύματος, να είναι καλεσμένα δικά μας; Θα παραλείπουμε να καλούμε τον Χριστό δικό μας, επειδή εμείς, απλά, Τον λάβαμε και δεν Τον δημιουργήσαμε; Πάλι, εάν εμείς δημιουργούμε τα πράγματαπου είναι καλεσμένα δικά μας, ακολουθεί ότι δημιουργήσαμε τα μάτια μας, δημιουργήσαμε τα χέρια μας, δημιουργήσαμε τα πόδια μας για τους εαυτούς μας ˙ εκτός εάν τα μάτια μας, χέρια, και πόδια, δεν πρέπει να είναι καλεσμένα δικά μας! Πράγματι, λέει ο Παύλος, τι έχουμε εμείς που δεν λάβαμε (1 Κοριν 4,7); Θα λέμε, τότε, είτε ότι όλο αυτό δεν είναι δικό μας, ή αλλιώς ότι δημιουργήσαμε όλο αυτό εμείς οι ίδιοι; Φαντάσου, τώρα, . οι "καρποί" μας να είναι καλεσμένοι δικοί μας επειδή εμείς παράγουμε αυτούς, τί χώρος παραμένει για Χάρη, και το Πνεύμα; Ο Χριστός δεν λέει: "Από τους καρπούς τους, ΕΚ ΤΩΝ ΟΠΟΙΩΝ ΚΑΠΟΙΟ ΜΙΚΡΟΤΑΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ, εσείς θα γνωρίζετε αυτούς"! Είναι, μάλλον, αυτές οι κοινές αντιρρήσεις, που είναι ΠΑΡΑΛΟΓΕΣ, και ΠΕΡΡΙΤΕΣ, και ΑΧΡΗΣΤΕΣ, αλήθεια, και

αποκρουστικές. Επειδή ρυπαίνουν και βεβηλώνουν αγίους Λόγους του Θεού. 3
. Πάλι, η Διατριβή παίρνει· αυτούς τους λόγους από Ιωάννη 1 " Σ΄΄ αυτούς έδωσε Αυτός δύναμη, να γίνουν τα παιδιά του Θεού" (στοί-χος 12), ομοίως έτσι: "Πως είναι δοσμένη η δύναμη να γίνουν παιδιά του θεού, εάν δέν υπάρχει ή ελευθερία της θέλησής μας"; Αυτό το χωρίο, επίσης, είναι ένα σφυροκόπημα ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", καθώς είναι, σχεδόν ολόκληρο, το Ευαγγέλιο του Ιωάννης εν τούτοις αυτό, επίσης, παρατίθεται προς όφελος της "ελεύθερης θέλησης"! Ας το παρατηρήσουμε παρακαλώ! Ο Ιωάννης δεν είναι μιλώντας για κάποιο έργο των ανθρώπων, μεγάλο ή μικρό, αλλά περί της πραγματικής ανανέωσης και μεταμόρφωσης του παλαιού ανθρώπου, που είναι ένας υιός του διαβόλου, εντός του νέου ανθρώπου, που είναι έναςυιός του Θεού. Σ΄ αυτό, ο άνθρωπος είναι απλώς ΠΑΘΗΤΙΚΟΣ (καθώς ο όρος είναι χρησιμοποιημένος)· αυτός δεν ΚΑΝΕΙ τίποτα, αλλά το όλον αυτού ΓΙΝΕΤΑΙ κάτι. Ο Ιωάννης είναι μιλώντας περί αυτού του Γίγνεσθαι .Λέει ότι γινόμαστε υιοί του Θεού δια κάποιας δύναμης θεϊκά δοσμένης σ΄ εμάς, όχι δια κάποιας δύναμης της ‘’ελεύθερης θέλησης" έμφυτης σ' εμάς: Η φίλη μας η Διατριβή, ωστόσο,συμπεραίνει από αυτά τα λόγια, ότι η "ελεύθερη Θέληση" έχει τόσο πολύ δύναμη που μας κάνει αυτή παιδιά του θεού, αλλιώς είναι έτοιμη να διαβεβαιώσει, ότι οι λόγοι του Ιωάννη είναι παράλογοι και άχρηστοι: Αλλά ποιος, ποτέ, έτσι εξύψωσε την "ελεύθερη θέληση", ώστε να πιστώνει αυτήν με την δύναμη της κατασκευής των υιών του Θεού; ειδικώς μία "ελεύθερη θέληση" που δεν μπορεί να θέλει καλό, τέτοια καθώς η Διατριβή έχει προϋποθέσει! Αυτό μπορεί να είναι διαλυμένο ,μαζί με το υπόλοιπο αυτών των συχνά επαναλαμβανόμενων συμπερασμάτων, τα οποία εάν αποδεικνύουν οτιδήποτε, αποδεικνύουν ακριβώς αυτό που η Διατριβή αποκρούει, δηλαδή ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει τα πάντα! Ό Ιωάννης εννοεί αυτό: Ο ερχομός του Χριστού εντός του κόσμου δια του Ευαγγελίου, με το οποίο η Χάρη προσφέρεται, χωρίς τα έργα να απαιτούνται., δημιουργεί για όλους τους ανθρώπους την πραγματικά έξοχη ευκαιρία να γίνουν υιοί του Θεού, εάν αυτοί θα πιστεύουν. Αλλά αυτό το’’ θέλειν’’ και ‘’πιστεύειν’’ στο όνομά Του, είναι κάτι περί του οποίου η "ελεύθερη θέληση" δεν είχε προηγούμενη γνώση ή αντίληψη, τόσο πολύ λιγότερο μπορεί αυτή να το κάνει δια της δικής της δύναμης! Πώς θα μπορούσε η λογική να συλλάβει, ότι η πίστη στον Ιησού σαν Υιό του Θεού και Υιό του Ανθρώπου, ήτο αναγκαία, όταν ακόμα και μέχρι σήμερα αυτή μπορεί ούτε να αντιλαμβάνεται, ούτε να πιστεύει , μολονότι ολόκληρη η δημιουργία αναγγέλλει ότι υπάρχει κάποιο πρόσωπο που είναι και τα δύο, Θεός και

άνθρωπος. Πράγματι, μάλλον βρίσκει προσβολή σε κάποια τέτοια δήλωση, καθώς ο Παύλος μας λέει στους 1 Κοριν. 1 (στοίχοι 17-31), τόσο αδύνατο είναι να μπορούσε να είναι είτε θέλουσα, είτε ικανή να το πιστεύει Έτσι, ο Ιωάννης κηρύττει όχι τα προτερήματα της "ελεύθερης θέλησης", αλλά τα πλούτη της βασιλείας του Θεού, που προσφέρονται στον κόσμο δια του Ευαγγελίου και ταυτοχρόνως ,υποδεικνύει πόσοι λίγοι υπάρχουν που τα λαμβάνουν ακριβώς επειδή η "ελεύθερη θέληση" εναντιούται σ᾽ αυτά. Η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" ισοδυναμεί με αυτό: Επειδή ο Σατανάς κυριαρχεί επάνω της, απορρίπτει ακόμα και την Χάρη, και το Πνεύμα, που εκπληρώνει τον νόμο· τόσο έξοχα ταιριάζει, η δική της "προσπάθεια" και "αγώνας", να είναι χρήσιμη να εκπληρώνει τον νόμο! Μετά από αυτό, ερχόμαστε στον Παύλο, τον περισσότερο "ορκισμένο, αντίπαλο της "ελεύθερης θέλησης" ΄ ακόμα και αυτός είναι βιασμένος να ανορθώνει την "ελεύθερη θέληση", στους Ρωμαίους 2: ἢ καταφρονείς τον πλούτο της καλοσύνης Του, και την υπομονή, και μακροθυμία, μη αναγνωρίζοντας ότι η καλοσύνη του σε οδηγεί εις μετάνοια;" (στοίχος 4). "Πώς μπορεί, να φέρεται κάποια ευθύνη στή περιφρόνηση διατάγματος ", λέει η Διατριβή, "όπου δεν υπάρχει ελεύθερη θέληση; Πώς προσκαλεί ο Θεός σε μετάνοια, εάν Αυτός είναι ο δημιουργός της αμετανοησίας; Πώς είναι η καταδίκη ορθή, όταν είναι ο δικαστής που εξαναγκάζει στο κακώς πράττειν;

Εγώ απαντώ: Η Διατριβή έχει λάβει την άδεια να κοιτά σ΄ αυτά τα ερωτήματα μόνη της. Τι σημαίνουν όμως αυτά σε εμάς; Η Διατριβή δήλωσε, σ' εκείνη την " πιθανή άποψη", ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν μπορεί να θέλει καλό και είναι υποχρεωμένη, κατ᾽ αναγκαιότητα, να υπηρετεί την αμαρτία. Πώς, τότε, μπορεί η καταφρόνηση του διατάγματος να είναι φορτωμένη επάνω της, εάν αυτή δεν μπορεί να θέλει καλό, και υπάρχει σ΄ αυτήν όχι ελευθερία, αλλά μία αναγκαστική δουλεία να αμαρτάνει; Πώς ο Θεός την προσκαλεί εις μετάνοια, όταν Αυτός ο ίδιος· εμποδίζει την μετάνοιά της, εγκαταλείποντας την ἢ μη δίνοντας της Χάρη, όταν αυτή δεν μπορεί να θέλει καλό εκ του εαυτού της; Πώς είναι η καταδίκη ορθή, όταν ο Κριτής, δια της απόσυρσης της βοήθειάς Του, εξαναγκάζει τον ασεβή να αφήνεται στην ανομία του, αφού, εκτης δικής του δύναμης, αυτός δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο; ΄Όλα αυτά τα ερωτήματα ξεχνιούνται στο εξαίρετα κεφάλι της Διατριβής ΄ ἢ αλλιώς, εάν αποδεικνύουν οτιδήποτε, αποδεικνύουν, καθώς εγώ είπα, ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα,
το οποίο η Διατριβή, και κάθε άλλος, αποκρούει! Τα δικά της λογικά συμπεράσματα, διά μέσου όλων των αναλύσεών της, της Γραφής, την στεναχωρούν γιατί φαίνεται στην Διατριβή παράλογο και άχρηστο

να επιβάλλεις, και να απαιτείς, με τέτοιους επιτακτικούς λόγους, όταν δεν υπάρχει κανείς που μπορεί να συμμορφούται. Αλλά το σχέδιο του Απόστολου σ΄ αυτές τις απειλές είναι, να φέρει τους υπερήφανους και ασεβείς να αναγνωρίζουν τους εαυτούς τους και την ανικανότητά τους, έτσι ώστε, έχοντας ταπεινώσει αυτούς δια της γνώσης της αμαρτίας τους, να δύναται να τους προετοιμάζει για Χάρη.

V. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ ΠΟΥ ΣΤΗΡΙΖΟΥΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΘΕΛΗΣΗΣ

Ι. Η ΑΞΙΟΛΟΓΗΣΗ ΤΩΝ ΣΧΕΤΙΚΩΝ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΕΡΑΣΜΟ

Η Διατριβή παρέθεσε πολυάριθμα γραφικά χωρία προς υποστήριξη της "ελεύθερης θέλησης". Αυτά δίνουν την εντύπωση ενός εξαιρετικά φοβερού στρατού. Δι' αυτών εζήτησε να εμπνεύσει κουράγιο, στους ομολογητές και μάρτυρες, και όλους τους αγίους, άρρενες και θήλεις,που καυχώνται στην ελεύθερη θέληση" και να προκαλέσει φόβο και τρόμο σε όλους που αμαρτάνουν ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", αποκρούοντάς την. Η πρώτη της κίνηση μετά από αυτό είναι, να περιγράψει τους αντιπάλους της "ελεύθερης θέλησης" αριθμητικά αξιοκαταφρόνητους και πραγματικά να προσπαθήσει να αποδείξει, ότι μόνο δύο χωρία, "περισσότερο αληθοφανήαπό τα υπόλοιπα", στέκονται επί της δικής των πλευράς. (Αυτή είναι έτοιμη για τον φόνο, βλέπεις, και για εκείνον μόνο και δεν φαντάζεται να μπερδευτεί σε μεγάλη ταλαιπωρία). Το ένα χωρίο είναι απόΈξοδο 9: "ο Κύριος σκλήρυνε την καρδιά του Φαραώ" (στοίχος 12)·το άλλο είναι από Μαλαχία 1: "τον Ιακώβ έχω εγώ αγαπήσει, τον Ησάυ έχω εγώ μισήσει" (στοίχος 2 – 3). Ο Παύλος εξηγεί αμφότερα εν εκτάσει στους Ρωμαίους (Ρωμ. 9,11), αλλά στην κατεύθυνση μιας συζήτησης, που πλήττει την Διατριβή σαν αξιοσημείωτα δυσάρεστη και ασύμφορη .

ΙΙ. ΟΙ ΤΡΟΠΟΙ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ ΣΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ ΣΑΝ ΑΞΙΩΜΑΤΑ, ΧΩΡΙΣ ΕΠΑΡΚΗ ΛΟΓΟ

1. Τώρα, η Διατριβή επινοεί μία καινούργια τεχνική για να ξεγλιστρά από την βία των καθαρότερων χωρίων, που σημαίνει, θα δέχεται ότι στα διαυγέστερα και απλούστερα χωρία υπάρχει κάποιο "σχήμα λόγου". Καθώς πριν, όταν μιλώντας προς υπεράσπιση της "ελεύθερης Θέλησης", ξεγλίστρησε την δύναμη όλων των προστακτικών και υποτακτικών χωρίων του νόμου, καρφώνοντας συμπερασμούς, και επινοώντας παρομοιώσεις, έτσι τώρα, όταν έρχεται να μιλήσει εναντίον μου, διαστρεβλώνει όλους τους λόγους των θεϊκών υποσχέσεων

και δηλώσεων κατά την ευχαρίστησή της, ανακαλύπτοντας σ΄ αυτούς κάποιο “σχήμα λόγου".

Παντού είναι ένας πραγματικός Πρωτέας υπεκφεύγων. Μάλιστα, απαιτεί, και με μεγάλη ΥΠΕΡΟΨΙΑ, ότι θα οφείλαμε να επικυρώναμε τις μανούβρες του, επί τη βάσει ότι εμείς, επίσης, στρυμωγμένοι, έχουμε την συνήθεια της εύρεσης "σχημάτων λόγου", με σκοπό να γλυτώνουμε, σαν αυτό: "σε όποιο θα θέλεις, άπλωσε εμπρός το χέρι σου" (Εκκλ.15, 17): που σημαίνει, η χάρη θα απλώνει εμπρός το χέρι σου, επάνω σε όποιο αυτή θέλει". "Κατασκεύασε εσύ μία νέα καρδιά" (Ιεζεκιήλ 18, 31): που σημαίνει, η χάρη θα κατασκευάζει σε εσένα μία νέα καρδιά, και έτσι παρομοίως.

Μάλλον, ας είναι αυτό η πεποίθησή μας , ότι "συμπερασμοί" ή "σχήματα λόγου" δεν πρέπει να επιτραπούν να υπάρχουν, σε κάθε χωρίο της Γραφής, εκτός εάν τέτοια απαιτούνται από κάποιο καταφανές χαρακτηριστικό στοιχείο των λέξεων, και τον παραλογισμό της ευθείας σημασίας τους, που προσβάλλει κάποιο άρθρο πίστης. Παντού, θα έπρεπε να προσκολλόμαστε, ακριβώς, στην απλή, φυσική σημασία των λέξεων, όπως αποδίδονται δια του κανόνος της γραμματικής, και την συνήθεια της ομιλίας, που ο Θεός έχει δημιουργήσει μεταξύ των ανθρώπων· γιατί εάν ο καθένας μπορεί να επινοεί "συμπερασμούς", και σχήματα λόγου" στην Γραφή κατά την δικήν του ευχαρίστηση, τί θα γίνει όλη η Γραφή παρά κάποιο καλάμι, που εκτινάσσεται με τον άνεμο, και ένα είδος χαμαιλέοντα! Δεν θα υπήρχε, τότε, άρθρο πίστης, σε σχέση με το οποίο οτιδήποτε θα μπορούσε να αποκατασταθεί και αποδειχθεί για βέβαιο, χωρίς να είσθε ικανοί να εγείρετε αντιρρήσεις διά μέσου κάποιου "σχήματος λόγου". ΄Όλα τα "σχήματα λόγου" θα έπρεπε, μάλλον, να αναιρεθούν σαν ουσίες αμεσότατα δηλητηριώδεις, όταν η Γραφή, καθ΄ εαυτή, δεν απαιτεί απολύτως αυτά.

3. Τί θα κάνεις σε κάποια συνείδηση, που εγείρει αυτό το ερώτημα: "Κοίτα, ο θεϊκός συγγραφέας λέει: "Θα σκληρύνω την καρδιά του Φαραώ" ". Η σημασία της λέξεως "σκληραίνω" είναι απλή και καλά γνωστή. Αλλά κάποιος ανθρώπινος αναγνώστης μού λέει, ότι "σκληραίνω", εδώ, σημαίνει: "δίνω κάποια ευκαιρία σκλήρυνσης, μη διορθώνοντας τον αμαρτωλό αμέσως". Επί ποιας εξουσίας, και για ποιον σκοπό, και από ποιαν ανάγκη είναι η φυσική σημασία του χωρίου έτσι στρεβλωμένη; Δεν θα είναι ὁ αναγνώστης έτσι, παραστρατιμένος στην εξήγησή του; Πώς είναι

αποδειγμένο ,ότι, η παραποίηση του, των λέξεων, είναι σε αυτό το χωρίο σωστή . ; Είναι τόσο επικίνδυνο όσο και ασεβές να τραβάμε βιαίως τον Λόγο του Θεού, χωρίς εξουσία και χωρίς ανάγκη. Θα συμβουλεύεις αυτή την φτωχή, καταπιεσμένη ψυχή, λέγοντας: " Ο Ωριγένης εσκέφθει έτσι και έτσι"; ή "παράτησε τέτοιες έρευνες, γιατί αυτές είναι αργόσχολες και περιττές"; Η απάντησή του θα είναι, ότι αυτή η συμβουλή θα έπρεπε να έχει δοθεί στον Μωυσή, και στον Παύλο, πριν αυτοί γράψουν, και επίσης στον ίδιο τον Θεό· επειδή μάς ανησυχούν με γραπτά, που είναι περιττά και αργόσχολα;

Αυτό το δυστυχές καταφύγιο των "σχημάτων λόγου ",συνεπώς, δεν βοηθά την Διατριβή.

III. Η ΕΡΑΣΜΙΚΗ ΕΞΗΓΗΣΗ ΤΗΣ ΣΚΛΗΡΥΝΣΗΣ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

1. Κατά τον ίδιο τρόπο, οι λέξεις του Παύλου: "Αυτός έχει έλεος επί όποιου θέλει να έχει έλεος και όποιον θέλει Αυτός σκληραίνει" (Ρωμαίοι 9, 18) εξηγούνται ευλογοφανώς ! ! σαν να σημαίνουν, ότι ο Θεός σκληραίνει, όταν Αυτός δεν τιμωρεί αμέσως τον αμαρτωλό, και Αυτός έχει έλεος, όταν αμέσως τον προσκαλεί να μετανοήσει, βασανίζοντάς τον. Αλλά πώς αυτή η ερμηνεία αποδεικνύεται;

2. Να θέσω αυτό με ένα λόγο: το συμπέρασμα, της εξηγητικής σου εξουσιοδότησης είναι ότι, δια της νέας σου ανήκουστης γραμματικής, το κάθε τι είναι αναποδογυρισμένο. Όταν ο Θεός λέει: "Θα σκληρύνω την καρδιά του Φαραώ", εσύ αλλάζεις τα πρόσωπα και παίρνεις αυτά έτσι: "Ο Φαραώ σκληραίνει εαυτόν διά της μακροθυμίας Μου": "Ο Θεός σκληραίνει τις καρδιές μας" σημαίνει : "εμείς σκληραίνουμε εαυτούς, εφ' όσον ο Θεός αναβάλλει την τιμωρία". "Εσύ, Κύριε, έχεις κατασκευάσει εμάς να σφάλλουμε'' σημαίνει: "εμείς έχουμε κατασκευάσει εαυτούς να σφάλλουμε, ενόσω Εσύ προχωράς παραλείποντας να μας τιμωρείς". Έτσι, επίσης, για τον θεό να "έχει έλεος" δεν σημαίνει, πλέον, ότι Αυτός δίνει Χάρη ή δείχνει ευσπλαχνία, ή συγχωρεί αμαρτία, ή δικαιώνει, ή ελευθερώνει από κακό, αλλά, ότι, αντιθέτως, Αυτός φέρει κακό επάνω σε κάποιον προς τιμωρία.

3 . Κατά την άποψή σου, ο Θεός δεν θα εκλέγει κανένα και χώρος για εκλογή δεν θα αφήνεται ΄ όλο αυτό που αφήνεται είναι η ''ελευθερία της θέλησης'' να προσέχει ή να αψηφά την μακροθυμία και οργή του Θεού. Αλλά εάν ο Θεός είναι έτσι λεηλατημένος από την δύναμή Του και σοφία Του στην εκλογή, τι θα είναι

Αυτός, παρά, ακριβώς εκείνο το είδωλο, η Σύμπτωση, κάτω από την ταλάντευση της οποίας όλα τα πράγματα συμβαίνουν τυχαίως; Τελικώς θα καταλήξουμε σ΄ αυτό , ότι οι άνθρωποι δύνανται να είναι σωσμένοι και καταδικασμένοι χωρίς την γνώση του Θεού; Γιατί Αυτός δεν θα έχει καθορίσει διά σίγουρης εκλογής, εκείνους που θα όφειλαν να είναι σωσμένοι και εκείνους που θα όφειλαν να είναι καταδικασμένοι· Αυτός θα έχει απλώς θέσει προ όλων των ανθρώπων την γενική Του μακροθυμία, η οποία υπομένει και σκληραίνει, μαζί με το επανορθωτικό και τιμωρό Του έλεος και θα παρατά σ΄ αυτούς να εκλέγουν εάν ήθελαν να είναι σωσμένοι ή καταδικασμένοι, ενώ Αυτός ο ίδιος, κατά τύχη, φεύγει βιαστικά καθώς ο Όμηρος λέει, σε ένα Αιθιοπικό συμπόσιο. Επάνω σ΄ αυτήν την ίδια βάση θα αποκρούει όλα τα άρθρα της πίστης, γιατί είναι ο μέγιστος παραλογισμός, στον ασύγκριτο βαθμό ανοησία για τους Εθνικούς και σκάνδαλο για τους Ιουδαίους, όπως ο Παύλος λέει στην (1 Κοριν. 1,23) ότι ο Θεός θα όφειλε να είναι άνθρωπος, κάποιος υιός παρθένου, σταυρωμένος, καθισμένος στα δεξιά του Πατρός. Είναι, επαναλαμβάνω, ΠΑΡΑΛΟΓΟ, να πιστεύεις τέτοια πράγματα. Έτσι, άσε μας να επινοούμε κάποια "σχήματα λόγου" με τους Μανιχαίους, και να λέμε ότι δεν είναι αληθινός άνθρωπος, αλλά κάποιο φάντασμα που πέρασε διαμέσου της παρθένου, όπως κάποια ακτίδα φωτός μέσα από το γυαλί και έπειτα κατέπεσε και έτσι ήταν σταυρωμένος . Αυτός θα ήταν ένας εξαίρετος τρόπος για μας, να μεταχειριζόμαστε τις Γραφές: ΠΡΩΤΟΝ, θα ήθελα να σημειώσω, ότι οι πρώτοι λόγοι που παραθέτεις αναφέρονται στον χρόνο πριν την πτώση του ανθρώπου, όταν ότι ο Θεός είχε δημιουργήσει ήταν πάρα πολύ καλό. Αλλά το αμέσως επακόλουθο, στο τρίτο κεφάλαιο, λέει, πως ο άνθρωπος έγινε κακός και ήταν εγκαταλειμμένος από Θεό, και παρατημένος στον εαυτό του. Από εκείνον τον ἑνα άνθρωπο, έτσι διεφθαρμένο, όλοι οι άνθρωποι ήταν γεννημένοι αμαρτωλοί, συμπεριλαμβανομένου του Φαραώ" καθώς ο Παύλος λέει :"Είμαστε όλοι εκ φύσεως τέκνα οργής, όπως και οι άλλοι" (Εφεσ.2, 3). Έτσι ο Θεός δημιούργησε τον Φαραώ διεφθαρμένο, που σημαίνει, έξ΄ ένος αμαρτωλού και διεφθαρμένου σπέρματος· καθώς λέγεται στις Παροιμίες του Σολωμόντος: "Ο Κύριος έχει δημιουργήσει όλα ταπράγματα για τον εαυτόν Του, μάλιστα, ακόμα και τον αμαρτωλό για την ημέρα του κακού" (Παροιμ. 16,4). Δεν επακολουθεί ότι, επειδήο Θεός δημιούργησε τον αμαρτωλό, αυτός είναι, συνεπώς, όχι αμαρτωλός; ΔΕΥΤΕΡΟΝ, αυτό πρέπει να ειπωθεί: εάν εσύ θέλεις τις λέξεις "αυτά ήταν πάρα πολύ καλά", να είναι εννοούμενες περί του έργου

του Θεού μετά την πτώση, θα παρατηρείς ότι οι λέξεις ήταν εκφωνημένες με αναφορά, όχι εμάς, αλλά τον Θεό. Δεν λέει: "Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ είδε τι ο Θεός είχε κατασκευάσει και αυτό ήταν πάρα πολύ καλό". Πολλά πράγματα φαίνονται και είναι πάρα πολύ καλά στον Θεό, τα οποία φαίνονται και είναι πάρα πολύ κακά σε εμάς. Έτσι, βασανισμοί, λύπες, λάθη, κόλαση, και όλα τα καλύτερα έργα του Θεού, είναι στα μάτια του κόσμου πάρα πολύ κακά και καταδικαστέα.

IV. Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΝΑ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΚΑΚΟ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

1. Ίσως θα ερωτηθεί εδώ ,δια ποιων μέσων λέγεται ότι ο Θεός εργάζεται κακό σε εμάς, όπως (επί παραδείγματι) σκληραίνοντας εμάς, εγκαταλείποντάς μας στις επιθυμίες μας, κάνοντάςμας να σφάλλουμε και τα λοιπά .

Θα οφείλαμε σε κάθε περίπτωση, να είμαστε ευχαριστημένοι με τους λόγους του Θεού και απλά να πιστεύουμε ό,τι αυτοί λέγουν· γιατί τα έργα του Θεού είναι πλήρως αδύνατα περιγραφής. Οπωσδήποτε, για να διασκεδάσω την λογική (δηλαδή, την ανθρώπινη αφροσύνη) δεν έχω αντίρρηση στον πιθηκισμό της ηλιθιότητάς της και ανοησίας και θα δω εάν μπορώ να κάνω κάποια εντύπωση σ΄ αυτή διά των δικών μου διακριτικών λόγων, επ΄΄ αυτού του αντικειμένου.

Εν πρώτοις, ακόμα και η λογική και η Διατριβή δέχονται ότι Θεός εργάζεται τα πάντα εν πάσει και ότι χωρίς Αυτόν τίποτα δεν είναι πραγματοποιημένο, ούτε αποτελεσματικό, γιατί Αυτός είναι Παντοδύναμος, και η αποτελεσματική δράση ανήκει στην Παντοδυναμία του, καθώς ο Παύλος λέει στους Εφεσίους (Εφεσ. 1, 11). Τώρα, ο Σατανάς και ο άνθρωπος, υπάρχοντες ξεπεσμένοι και εγκαταλειμμένοι από Θεό, δεν μπορούν να θέλουν καλό (δηλαδή, πράγματα που ευχαριστούν τον Θεό ή που ο Θεός θέλει), αλλά είναι πάντα στραμμένοι στην κατεύθυνση των δικών τους επιθυμιών, έτσι ώστε δεν μπορούν παρά να ζητούν τα δικά τους. Αυτή η θέληση και φύση τους, έτσι στραμμένη από Θεό, δεν μπορεί να είναι παρά ΤΙΠΟΤΑ, ούτε είναι ο Σατανάς και ο αμαρτωλός άνθρωπος παρά ΤΙΠΟΤΑ, ούτε έχουν κάποια φύση και θέληση που δεν είναι παρά ΤΙΠΟΤΑ, μολονότι αυτοί, βεβαιότατα, έχουν κάποια φύση, που είναι διεφθαρμένη και στραμμένη από τον Θεό. Έτσι, αυτό το οποίο εμείς καλούμε το υπόλειμμα της φύσης στον αμαρτωλό και στον Σατανά, υπάρχοντας κάποιο πλάσμα και κάποιο έργο του Θεού, δεν είναι λιγότερο υπήκοο στην Θεϊκή Παντοδυναμία και δράση, από όλα τα υπόλοιπα των πλασμάτων και έργων του Θεού. Αφού ο Θεός κινεί και εργάζεται τα πάντα έν πάσει, Αυτός κινεί και εργάζεται κατ΄ αναγκαιότητα, ακόμα και στον Σατανά και τον ασεβή. Αλλά Αυτός εργάζεται σύμφωνα με το τι αυτοί είναι, και τι

Αυτός βρίσκει αυτούς να είναι· πού σημαίνει, εφ΄ όσον είναι κακοί και διεστραμμένοι αυτοί οι ίδιοι, όταν είναι ωθούμενοι σε δράση, δι΄ αυτής της κίνησης της θεϊκής Παντοδυναμίας, κάνουν μόνο εκείνο το οποίο είναι διεστραμμένο και κακό. 2

Εδώ, εσύ βλέπεις ότι όταν ο Θεός εργάζεται εντός και διά του κακού ανθρώπου, κακές πράξεις προκύπτουν· εν τούτοις ο θεός, μολονότι Αυτός κάνει κακό διά μέσου κακών ανθρώπων, δεν μπορεί να ενεργεί κακώς ο ίδιος, γιατί Αυτός είναι καλός και δεν μπορεί να κάνει κακό· αλλά Αυτός χρησιμοποιεί κακά όργανα, τα οποία δεν μπορούν να ξεφεύγουν την ορμή και κίνηση της δύναμης Του. Το σφάλμα, το οποίο λογοδοτεί υπέρ της κακής καμωμένης πράξης, όταν ο Θεός κινεί σε δράση, κείται σ΄ αυτά τα όργανα, που ο Θεός δεν επιτρέπει να είναι οκνηρά.

V. Η ΜΕΘΟΔΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Εκεί ακολουθεί η δουλειά της σκλήρυνσης, η οποία προχωρά έτσι: Καθώς είπαμε, ο αμαρτωλός άνθρωπος, σαν τον Πρίγκηπά του Σατανά, είναι εντελώς στραμμένος εις εαυτόν και στο δικό του. Αυτός δεν ζητά τον Θεό, ούτε φροντίζει για τα πράγματα του θεού· γυρεύει τα δικά του πλούτη, και δόξες, και έργα, και σοφία, και δύναμη, και επικυριαρχία στα πάντα, και θέλει να απολαμβάνει αυτά εν ειρήνη. Εάν οποιοσδήποτε στέκει στον δρόμο του ή θέλει να του αποσπά οτιδήποτε από αυτά τα πράγματα, είναι κινημένος με την ίδια διεστραμμένη επιθυμία που τον οδηγεί να ζητά αυτά, και είναι υβριστικός, και μαινόμενος με τον αντίπαλό του. Αυτός δεν μπορεί, πλέον, να αναχαιτίζει την μανία του ή να σταματά τις αυτοεπιδιώξεις του, γιατί δεν μπορεί να σταματά να υπάρχει αφού είναι ακόμα κάποιο πλάσμα του Θεού , μολονότι κάποιο χαλασμένο τέτοιο.

Αυτή είναι ακριβώς η οργή, την οποία ο κόσμος δείχνει ενάντια στο Ευαγγέλιο του Θεού. Δια του Ευαγγελίου, εκεί έρχεται Εκείνος, ο δυνατότερος Ένας, να κατατροπώσει αυτόν που κρατά το παλάτι του εν ειρήνη· και Αυτός καταδικάζει αυτές τις επιθυμίες δόξας, πλούτου, σοφίας, δικαιοσύνης εξ εαυτού, και όλα τα πράγματα στα οποία ο κόσμος εμπιστεύεται. Αυτός ακριβώς ο ερεθισμός των αμαρτωλών, καθώς ο Θεός λέει και κάνει σ΄ αυτούς το αντίστροφο εκείνου που ήθελαν, είναι η σκλήρυνση και η επιδείνωση αυτών. Καθώς εκ των εαυτών των είναι στραμμένοι μακριά από τον Θεό ένεκα της πραγματικής διαφθοράς της φύσης τους, έτσι η αντιπάθειά τους εντονότερα μεγαλώνει και αυξάνουν πολύ χειρότερα, καθώς η μακράν από τον Θεό πορεία τους συναντά την αντίσταση ή την ακύρωση.

Έτσι, όταν ο Θεός σκόπευσε να απογυμνώσει τον αμαρτωλό Φαραώ από το βασίλειό του, εξερέθισε και σκλήρυνε αυτόν, και έφερε πικρία στην καρδιά του διά μέσου του λόγου του Μωϋσή, που εφάνει περίπου να παίρνει μακράν το βασίλειό του και να ελευθερώνει τον λαό κάτω από την κυριαρχία του. Αυτός δεν έδωσε στον Φαραώ το πνεύμα εσωτερικά, αλλά επέτρεψε την δική του ασεβή διαφθορά κάτω από την ταλάντευση του Σατανά ναφλέγεται με οργή, να φουσκώνει με υπερηφάνεια, να βράζει με μανία, και να προχωρά κατά μήκος του μονοπατιού της περιφρονητικής απροσεξίας.

VI. Η ΣΚΛΗΡΥΝΣΗ ΤΟΥ ΦΑΡΑΩ

Αυτός χρησιμοποιεί τις λέξεις στο απλό τους νόημα. Είναι καθώς εάν έλεγε: "Θα προκαλώ την καρδιά του Φαραώ να είναι σκληρυμένη" ή "αυτή οφείλει να είναι σκληρυμένη διά της δράσης Μου και ενέργειας". Έχουμε ακούσει πως έπρεπε να είναι καμωμένο : "Διά της συνήθους κίνησής Μου, εντός, θα κινώ έτσι την κακή του θέληση, που θα οφείλει να προχωρά στην παρούσα πείσμονα πορεία του θέλειν· δεν θα παύω να κινώ αυτήν, ούτε μπορώ. Εκ των έξω, θα παρουσιάζω σ΄ αυτόν τον Λόγο μου και έργο˙ και η κακή του μανία οφείλει να ορμά, αυτή η ίδια εναντίον Αυτού· γιατί αυτός, υπάρχοντας κακός, δεν μπορεί παρά να θέλει κακό, καθώς Εγώ τον κινώ διά της δυνάμεως της Παντοδυναμίας". Έτσι, ο Θεός γνώριζε με πλήρη βεβαιότητα, και με πλήρη βεβαιότητα δήλωσε ότι ο Φαραώ θα όφειλε να είναι σκληρυμένος· γιατί γνώριζε με πλήρη βεβαιότητα, ότι η θέληση του Φαραώ δεν μπορούσε, ούτε να αντιστέκεται την κίνηση της Παντοδυναμίας, ούτε να θέτει παράμερα την δική της φαυλότητα, ούτε να λυγίζει στον Μωυσή, τον έμπροσθεν αυτής τοποθετημένο αντίπαλο. Εν ὀσῳ η θέλησή του παρέμενε κακή, ο Φαραώ έπρεπε. αναγκαστικά να αυξάνει χειρότερος, πιο σκληρυμένος, και πιο υπερήφανος · στην ισχυρόγνωμη πορεία του, θα εξακόντιζε εαυτόν, ενάντια εκείνου το οποίο δεν ήθελε να έχει, και το οποίο περιφρονούσε, γιατί ήτο πεπεισμένος για την δύναμή. του. Έτσι, εδώ βλέπεις ακριβώς αυτό που αυτές οι λέξεις βεβαιώνουν, ότι η "ελεύθερη θέληση" δε μπορεί να κάνει τίποτα πλην κακό, εφ΄ όσον ο Θεός, που δεν κάνει λάθη διά μέσου αμάθειας , ούτε μιλά ψευδώς εν ανομία, έτσι σίγουρα υπόσχεται την σκλήρυνση του Φαραώ ΄ γιατί Αυτός γνώριζε καλά ότι κάποια κακή θέληση μπορεί μόνο να θέλει κακό και όταν καλό είναι παρουσιασμένο σαν να την πολεμά, δεν μπορεί παρά να γίνεται

χειρότερη. Αυτό τώρα παραμένει για κάποιον να ρωτά: Γιατί τότε ο Θεός δεν παύει από εκείνη την κίνηση της Παντοδυναμίας, διά της οποίας η θέληση του αμαρτωλού είναι κινημένη να προχωρά, και υπάρχουσα κακή,να αυξάνει χειρότερη; Η απάντηση είναι : αυτό είναι να επιθυμείς, ότι για χάρη του αμαρτωλού, ο Θεός θα όφειλε να παύει να είναι Θεός· γιατί είσαι επιθυμώντας η δύναμη Του και δραστηριότητα να όφειλε να παύει , που σημαίνει ότι θα όφειλε να παύει να είναι Δυνατός, από φόβο μήπως ο ασεβής θα όφειλε να αυξάνει χειρότερος .

Γιατί τότε δεν τροποποιεί εκείνες τις κακές θελήσεις, τις οποίες Αυτός κινεί; Αυτό το ερώτημα θίγει τα μυστικά της Μεγαλειότητάς του, όπου "οι κρίσεις Του είναι ανεξιχνίαστες" (Ρωμαίοι 11, 33). Δεν είναι για μας να ρωτάμε περί αυτών των μυμυστηρίων, αλλά να τα λατρεύουμε. Εάν σάρκα και αίμα προσβάλλονται εδώ και γογγύζουν, καλώς, άσε να γογγύζουν' δεν θα επιτύχουν τίποτα, γογγύζοντας δεν θα αλλάξουν τον Θεό. Και οπωσδήποτε, πολλοί εκ των ασεβών σκοντάφτουν και απέρχονται, ο εκλεκτός όμως, θα παραμείνει (Ιωάννης 6,6).

Η ίδια απάντηση θα όφειλε να δοθεί σ' εκείνους που ρωτούν: Γιατί ο Θεός άφησε τον Αδάμ να πέσει; και γιατί Αυτός δημιούργησε εμάς όλους μολυσμένους με την ίδια αμαρτία, όταν Αυτός μπορούσε να έχει κρατήσει τον Αδάμ ασφαλή και μπορούσε να έχει δημιουργήσει εμάς εξ άλλου υλικού ή εκ σπέρματος που είχε πρώτα καθαριστεί; Ο Θεός είναι Αυτός εναντίον της θέλησης του οποίου καμία αιτιολογία ή βάση, μπορεί να διατυπωθεί σαν κανόνας Του και σταθερά ΄ γιατί i δεν είναι τίποτα του ιδίου επιπέδου με αυτήν ή πλέον αυτής, αλλά αυτή είναι, η ίδια, ο κανών για όλα τα πράγματα. Εάν κάποιος κανόνας, ή σταθερά, ή αιτιολογία, ή βάση, υπήρχε γι ΄ αυτήν, δεν θα μπορούσε πλέον να είναι η θέληση του Θεού. Ό,τι ο Θεός θέλει, δεν είναι ορθό επειδή Αυτός οφείλει, ή ήταν δεσμευμένος, έτσι να θέλει ᾽ αντιθέτως, ό,τι. λαμβάνει χώρα πρέπει να είναι ορθό, επειδή Αυτός έτσι θέλει αυτό. Αιτιολογίες και βάσεις είναι διατυπωμένες για την θέληση των πλασμάτων, αλλά όχι για την θέληση του Δημιουργού – εκτός εάν εσύ θέτεις κάποιον άλλο Δημιουργό επ᾽ αυτού. .

2. Το ενδιαφέρον του Μωϋσή είναι να διακηρύσσει, όχι τόσο πολύ την φαυλότητα του Φαραώ, αλλά την φιλαλήθεια και το έλεος του Θεού,μήπως τα παιδιά του Ισραήλ θα δυσπιστούσαν τις υποσχέσεις του Θεού, ένεκα των οποίων Αυτός ανέλαβε να τους ελευθερώνει . Αφού αυτό ήταν μία τρομερή αποστολή, Αυτός τους προειδοποιεί περι της δυσκολίας της, έτσι

ώστε γνωρίζοντας ότι ήτο όλο προειπωμένο και θα ήταν δεόντως πραγματοποιημένο διά της εκτελεστικής δράσης Αυτού που είχε υποσχεθεί, να μπορέσουν να μην είναι αναστατωμένοι στην πίστη τους. Είναι καθώς εάν Αυτός είχε πει: "Θα ελευθερώσω βεβαιότατα εσένα,αλλά θα βρείς αυτό σκληρό να το πιστεύεις,επειδή ο Φαραώ θα αντιστέκεται πολύ και θα παρακωλύει την απελευθέρωση. Αλλά, εμπιστέψου όχι ολιγότερο · γιατί διά της δράσης Μου όλη η παρακώλυσή του θα καταλήγει μόνο στην εκτέλεσή Μου περισσότερων και μεγαλύτερων θαυμάτων, πού θα σταθεροποιούν εσένα στην πίστη σου,και θα επιδεικνύουν τις δυνάμεις Μου, έτσι ώστε από τούδε να μπορείς να έχεις περισσότερη πίστη εις Εμέ σε όλα τα άλλα ζητήματα".

VII. ΡΩΜΑΙΟΙ 9, 15: ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΟΤΙ Ο ΠΑΥΛΟΣ ΔΙΔΑΣΚΕΙ ΤΗΝ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΣΑ ΠΡΟΓΝΩΣΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Τώρα ας κοιτάξουμε στον Παύλο, που παίρνει αυτό το κείμενο από Μωϋσή, στους Ρωμ. 9 (στοίχος 17). Πόσο αξιοθρήνητα είναι η Διατριβή βασανισμένη με εκείνο το χωρίο ; Υιοθετεί κάθε πιθανή πόζα, για να αποφύγει την καταδίκη σε ήττα της "ελεύθερης θέλησης". Την μία στιγμή λέει: "υπάρχει κάποια αναγκαιότης της συνέπειας, αλλά όχι αναγκαιότης του προκύπτοντος πράγματος", την άλλη: ‘’υπάρχει κάποια θέληση του διορισμού ή του πρόσημου, η οποία μπορεί να αντιστέκεται, και κάποια θέληση του σκοπού, που δεν μπορεί". Σε μία άλλη: "τα παρατιθέμενα από Παύλο χωρία δεν έχουν δύναμη, αυτά δεν μιλούν σε σχέση με την σωτηρία του ανθρώπου". Στο ένα μέρος: "η πρόγνωση του Θεού επιβάλλει αναγκαιότητα"·στο άλλο μέρος, αυτή δεν επιβάλλει.

2. Η φαντασίωση σε σχέση με την αναγκαιότητα της ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ, και την αναγκαιότητα του ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ανασκευάσθηκε στην αρχή. Ας αφήσουμε την Διατριβή να επινοεί, και να προχωρά επιν-επινοώντας, ας αφήσουμε αυτήν να στρεψοδικεί, και να στρεψοδικεί συνεχώς. Εάν ο Θεός προεγνώρισε ότι ο Ιούδας θα ήτο προδότης, ο Ιούδας καταστάθει προδότης εξ αναγκαιότητος, και δεν ήτο στην δύναμη του Ιούδα ή οποιουδήποτε πλάσματος να δρα διαφορετικά ή να αλλάζει την θέλησή του, από εκείνη την οποία ο Θεός είχε προειδεί. Είναι αλήθεια, ότι ο Ιούδας ενήργησε προσφερόμενος προθύμως, και όχι κάτω από εξαναγκασμό, αλλά η προθυμία του ήταν το έργο του Θεού, φερμένο εντός ύπαρξης διά της παντοδυναμίας Του, όπως οτιδήποτε άλλο.

3. Ο Απόστολος, συνεπώς, είναι χαλιναγωγώντας τους αμαρτωλούς που προσβάλλονται στην ξεκάθαρη ομιλία του, λέγοντας σ΄ αυτούς, ότι θα όφειλαν να συνειδητοποιούν, ότι η θεϊκή θέληση είναι

εκπληρωμένη δι' εκείνου που εις ημάς είναι αναγκαιότης, και ότι είναι οριστικά εδραιωμένο ότι όχι ελευθερία ή "ελεύθερη θέληση" αφήνεται σ' αυτούς, αλλά όλα τα πράγματα εξαρτώνται επί της θέλησης του Θεού μόνον. Και τους αναχαιτίζει, διατάζοντάς τους να είναι σιωπηλοί και να σέβονται την Μεγαλειότητα της δύναμης του Θεού και θέλησης, κατά της οποίας εμείς δεν έχουμε δικαιώματα, αλλά η οποία έχει πλήρη δικαιώματα έναντι ημών, να κάνει ότι Αυτή ευχαριστείται. Καμία αδικία δεν είναι καμωμένη σ΄ εμάς, γιατί ο Θεός δεν οφείλει σ΄ εμάς τίποτα, δεν έχει λάβει τίποτε από εμάς και δεν έχει υποσχεθεί σ' εμάς τίποτε, παρά ό,τι Αυτός ευαρεστήθει και θέλησε.

VIII. Η ΦΥΣΙΚΗ ΛΟΓΙΚΗ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΕΙ ΟΤΙ Η ΘΕΪΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΣΥΝΕΠΑΓΕΤΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ

1. Η ίδια η φυσική λογική είναι αναγκασμένη να ομολογεί, ότι ο ζωντανός και αληθινός Θεός πρέπει να είναι Ένας, που διά της δικής Του ελευθερίας επιβάλλει αναγκαιότητα επάνω μας. Αυτός, θα ήταν κάποια γελοία θεότης, είδωλο μάλλον, εάν η πρόγνωσή Του, του μέλλοντος, ήταν αναξιόπιστη και μπορούσε να είναι διαστρεβλωμένη από γεγονότα· γιατί ακόμα και οι Εθνικοί απέδιδαν στους θεούς τους "πεπρωμένο αναπόφευκτο". Αυτός θα ήταν εξίσου γελοίος, εάν δεν μπορούσε και δεν έκανε όλα τα πράγματα ή εάν οτιδήποτε ήταν καμωμένο χωρίς Αυτόν. Αλλά εάν η πρόγνωση και η Παντοδυναμία του θεού είναι παραδεδεγμένα, φυσικώς ακολουθεί, με ακαταμάχητη λογική , ότι δεν είμαστε δημιουργημένοι από μόνοι μας, ούτε ζούμε από μόνοι μας, ούτε κάνουμε οτιδήποτε από μόνοι μας, αλλά διά της Παντοδυναμίας Του. θεωρόντας ότι Αυτός προγνωρίζει, ότι εμείς θα ήμασταν αυτό το οποίο είμαστε και τώρα κάνει εμάς τέτοιους, και κινεί και διευθύνει εμάς σαν τέτοιους. Πώς, παρακαλώ, μπορεί να είναι ισχυριζόμενο, ότι είναι ανοικτό σ' εμάς να γινόμαστε κάτι άλλο, από αυτό το οποίο Αυτός προγνωρίζει, και είναι τώρα προξενώντας; Έτσι, πρόγνωση και παντοδυναμία του Θεού είναι διαμετρικά αντιτιθέμενα στην "ελεύθερη Θέλησή" μας. Ή ο Θεός κάνει σφάλματα στην πρόγνωσή του, και λάθη στην δράση Του, το οποίο είναι αδύνατον) ή αλλιώς, εμείς δρούμε και είμαστε προκαλεσμένοι να δρούμε, σύμφωνα με την πρόγνωσή Του και δράση .

2. Αναμφίβολα δίνει την μέγιστη δυνατή προσβολή στον κοινό νου ή την φυσική λογική, ότι ο θεός, που προκηρύσσεται ότι είναι πλήρης ελέους, και καλοσύνης και τα λοιπά, θα όφειλε από την δική Του μόνο θέληση να εγκαταλείπει, σκληραίνει και καταδικάζει

ανθρώπους, καθώς εάν Αυτός ευχαριστείτο στις αμαρτίες τους και στους μεγάλους αιώνιους βασανισμούς τέτοιων ταλαίπωρων φτωχών. Φαίνεται σαν κάποια κακοήθης, σκληρή, ανυπόφορη σκέψη, να νομίζουμε περί του Θεού και είναι αυτή που υπήρξε πέτρα σκανδάλου σε τόσους πολλούς σπουδαίους ανθρώπους κάτω από τον χρόνο. Και ποιος δεν θα σκόνταφτε σ΄ αυτή; Εγώ έχω σκοντάψει ο ίδιος, περισσότερο από μία φορά κάτω από την πιο βαθιά άβυσσο απελπισίας, έτσι ώστε ευχόμουν να μην είχα υπάρξει ποτέ δημιουργημένος σαν άνθρωπος (εκείνο ήταν πριν να γνωρίσω πόση παραχώρηση υγείας σε εκείνη την απελπισία ήταν, και πόσο πλησίον στην χάρη). Αυτό είναι γιατί τόσος πολύς μόχθος και δυσχέρεια έχει υπάρξει αφιερωμένη, για το ξεκαθάρισμα της καλοσύνης του Θεού και το ρίξιμο της μομφής στην θέληση του ανθρώπου.

3. Η φυσική λογική η ίδια, η οποία βρίσκει αυτήν την ανάγκη προσβλητική και μοχθεί τόσο σκληρά να απαλλαγεί από αυτή, θὰ ήταν αναγκασμένη, διά της πεποίθησης της δικής της κρίσης, να το παραδέχεται πλήρως, ακόμα και αν δεν υπήρχε Γραφή:. Γιατί όλοι οι άνθρωποι. βρίσκουν τις ακόλουθες πεποιθήσεις στις καρδιές τους και αναγνωρίζουν και συναινούν σε αυτές (καίτοι απρόθυμα), όταν ακούνε αυτές προτεινόμενες : ΠΡΩΤΟΝ, ότι ο Θεός είναι Παντοδύναμος, όχι μόνο σε δύναμη, αλλά επίσης σε δράση (όπως είναι ειπωμένο) και θα ήταν κάποιος γελοίος θεός, εάν δεν ήταν έτσι. ΔΕΥΤΕΡΟΝ, ότι Αυτός γνωρίζει και προγνωρίζει όλα τα πράγματα και δεν μπορεί, ούτε να σφάλλει, ούτε να είναι εξαπατημένος. Δι' αυτών τών δύο σημείων, που υπάρχουν αναγνωρισμένα από τις καρδιές και μυαλά όλων των ανθρώπων, αυτοί είναι αμέσως εξαναγκασμένοι, δι΄ ακαταμάχητης λογικής, να παραδέχονται ότι δεν είμαστε φτιαγμένοι διά της δικής μας θέλησης, αλλά εξ΄ ανάγκης και συνεπώς, ότι δεν κάνουμε τίποτε διά του δικαίου της "ελεύθερης θέλησης", αλλά σύμφωνα με ό,τι ο Θεός προγνωρίζει και εργάζεται διά της αλάνθαστής Του και αναλλοίωτης βουλής και.
δύναμης.

IX. ΡΩΜΑΙΟΙ 9, 1 Τώρα, εγώ επιστρέφω στον Παύλο. Εάν στους Ρωμαίους 9 δεν εξηγεί αυτό το σημείο και δεν δηλώνει ξεκάθαρα ότι είμαστε υπό ανάγκη ένεκα της πρόγνωσης και θέλησης του Θεού, γιατί χρειάζεται να έχει εισαγάγει την αναλογία του αγγειοπλάστη, που κάνει εκ του ιδίου πηλού ένα δοχείο τιμής και ένα άλλο εις ατιμίαν; Και ωστόσο, το σχηματισμένο πράγμα δεν λέει σ' αυτόν που το σχημάτισε : "Γιατί με έπλασες εσύ έτσι;" (Ρωμ. 9, 20 – 21). Αυτός είναι

μιλώντας περί ανθρώπων, παρομοιάζοντας αυτούς με πηλό και τον Θεό με κάποιον αγγειοπλάστη. Η παρομοίωση είναι σίγουρα άστοχη ,ακατάλληλη, πράγματι και ανωφελής εάν δεν σκέπτεται ότι η ελευθερία μας είναι μηδέν. Μάλιστα σε αυτήν την περίπτωση, ολόκληρη η επιχειρηματολογία του Παύλου προς υπεράσπιση της χάρης είναι ανώφελος

Χ. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΔΕΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΕΙ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟ: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

Δες πόσο επιτυχημένα διατηρεί η Διατριβή την ελευθερία δίπλα στην αναγκαιότητα, όταν λέει: " όχι όλες οι αναγκαιότητες αποκλείουν την ‘’ελεύθερη θέληση ". Έτσι, ο Θεός Πατέρας γεννά τον Υιό εξ ανάγκης· ωστόσο, γεννά Αυτόν προθύμως και ελευθέρως, γιατί Αυτός δεν είναι βεβιασμένος να κάνει έτσι". Είμαστε εμείς, τώρα, συζητώντας καταναγκασμό και βία; Δεν έχω γράψει σε πολλά βιβλία, ότι είμαι μιλώντας σε σχέση με ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΟΥ; Γνωρίζω ότι ο Πατέρας γεννά προθύμως και ότι ο Ιούδας πρόδωσε τον Χριστό προθύμως. Ο στόχος μου είναι ότι αυτή η πράξη της θέλησης στον Ιούδα, ήταν βεβαιότατα και αλάνθαστα δεσμευμένη να λάβει χώρα , εάν ο Θεός προγνώρισε αυτήν. Αυτό σημαίνει (εάν το νόημά μου δεν είναι ακόμα κατανοημένο), ότι ξεχωρίζω δύο αναγκαιότητες : την μία καλώ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ, αναφερόμενη στην δράση ,την άλλη καλώ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΑΛΑΝΘΑΣΤΟΥ, αναφερόμενη στον χρόνο. Άσε όποιον με ακούει να εννοεί ότι είμαι μιλώντας για την δεύτερη, όχι την πρώτη, που σημαίνει, δεν είμαι συζητώντας εάν ο Ιούδας καταστάθει ένας προδότης προθύμως ή απροθύμως, αλλά εάν ήταν αλάνθαστα δεσμευμένο να έλθει να συμβεί, ότι ο Ιούδας θα όφειλε, προθύμως, να προδώσει τον Χριστό σε κάποιο χρόνο προαποφασισμένο από τον Θεὸ .

Δες, τί η Διατριβή λέει σχετικά με αυτό: "Σε αναφορά προς την αλάνθαστη πρόγνωση του Θεού, ο Ιούδας ήταν αναγκαστικά δεσμευμένος να γίνει ένας προδότης, εν τούτοις ο Ιούδας ήταν ικανός να αλλάξει την θέλησή του". Καταλαβαίνεις, καλή μου Διατριβή, τί είσαι λέγοντας; Δεν λές τίποτα για το παραπάνω αποδεδειγμένο σημείο, ότι αφού η θέληση μπορεί να θέλει μόνο κακό, πώς θα μπορούσε ο Ιούδας να αλλάζει την θέλησή του, ενώ η αλάνθαστη πρόγνωση του Θεού μένει; Θα μπορούσε αυτός να αλλάξει την πρόγνωση του Θεού και να κάνει αυτήν λανθασμένη; Εδώ η Διατριβή παραιτείται, εγκαταλείπει την θέση της, ρίχνει κάτω τα όπλα της, και αφήνει το πεδίο δράσεως, εξαποστέλλοντας την συζήτηση στο βασίλειο

των σχολαστικών λεπτολογιών, σε σχέση με ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ ΚΑΙ, ΚΑΙ ΕΚΕΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ και ομολογώντας τον εαυτό της απρόθυμο να επιδιώξει τέτοια λεπτεπίλεπτα σημεία. Σοφά καμωμένο, πράγματι. Πρώτα, εσύ οδηγείς το αντικείμενό σου στο μέσο της πάλης· τώρα, όταν υπάρχει υπέρτατη ανάγκη κάποιου πρωταθλητή να συνηγορήσει την υπόθεσή του, στρέφεις την πλάτη σου, και αφήνεις το έργο τοῦ ορισμού και της απάντησης σε άλλους. Θα όφειλες να ακολουθούσες αυτό το σχέδιο από την αρχή και να συγκρατηθείς από το γράψιμο εντελώς: "Αυτός που ουδέποτε γνώρισε την εκγύμναση της εκστρατείας, θα όφειλε να κρατιέται μακριά από την σφοδρότητα της μάχης ". Δεν ήτο αναμενόμενο από τον Έρασμο, ότι θα απομάκρυνε την δυσκολία να γνωρίσουμε, πώς ο Θεός, σίγουρα προγνωρίζει όλα τα πράγματα, ενώ, ωστόσο, όλο αυτό που εμείς κάνουμε ,είναι καμωμένο συμπτωματικώς

2. ΄Όχι έτσι, αδελφέ . Καμιά ρητορική δεν μπορεί να εξαπατά μία τίμια συνείδηση . Το βέλος της συνείδησης είναι απόδειξη ενάντια σε όλες τις δυνάμεις και εικόνες ευγλωττίας. Δεν θα επιτρέψω στην ρητορεία μας έτσι να συγκαλύπτει και αλλάζει το αντικείμενο. Δεν υπάρχει χώρος, τώρα, για αυτήν την μανούβρα. Είμαστε τώρα αντιμετωπίζοντας ευθαρσώς το κεντρικό ζήτημα στην συζήτησή μας, το σημείο επί του οποίου τα πάντα κρέμονται. Εδώ η "ελεύθερη Θέληση" είτε εκπνέει είτε θα θριαμβεύσει πλήρως. Και εσύ, βλέποντας το δυσμενές ενδεχόμενο, μάλιστα, την βεβαιότητα της νίκης να πηγαίνει ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", υποκρίνεσαι ότι δεν βλέπεις εδώ τίποτε, πλην λογικές λεπτολογίες . Είναι αυτή συμμετοχή κάποιου πιστού Θεολόγου; Το ζήτημα σοβαρά αφορά εσένα; Εσύ αφήνεις τους ακροατές σε αγωνία και την συζήτηση σε κάποια συγκεχυμένη και βασανιστική κατάσταση και θα σκεφτόσουν παρ΄ όλα αυτά, ότι έχεις δώσει έντιμη ικανοποίηση και ότι έχεις κερδίσει την μέρα . Η πονηρία σου και πανουργία μπορεί να κερδίζει επιείκεια σε κοσμικά ζητήματα, αλλά σε μια θεολογική συζήτηση, όπου ξεκάθαρη, άμεση αλήθεια, είναι απαιτούμενη για την σωτηρία των ψυχών, αυτό είναι ανώτατα δυσάρεστο και ανυπόφορο.

3. Οι Σοφιστές, επίσης, αισθάνθηκαν την αξεπέραστη, ακαταμάχητη δύναμη αυτής της συζήτησης· εκείνο είναι, γιατί αυτοί επινόησαν την διάκριση μεταξύ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ και ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ. Αλλά έδειξα παραπάνω πόσο άχρηστη είναι εκείνη η φαντασία. Αυτοί οι ίδιοι αποτυγχάνουν να παρατηρήσουν τί είναι λέγοντας και πόσο πολύ είναι ομολογώντας ενάντια στους εαυτούς των. Γιατί εάν εσύ παραδέχεσαι

ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ , η "ελεύθερη θέληση" τίθεται κατασυντριμμένη και φονευμένη και ούτε αναγκαιότης, ούτε σύμπτωση, σε αναφορά με το προκύπτων πράγμα μπορεί να βοηθά αυτήν.
Τί με ενδιαφέρει ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν είναι κάτω από καταναγκασμό, αλλά κάνει ό,τι αυτή κάνει, προθύμως; Είναι αρκετό για μένα που εσύ παραδέχεσαι, ότι η πρόθυμή της εκτέλεση εκείνου που αυτή κάνει θα έρχεται να συμβαίνει αναγκαστικά και ότι αν ο Θεός έχει προγνωρισμένο αυτό, τότε δεν μπορεί να είναι διαφορετικά. Εάν ο Θεός προγνώρισε, είτε ότι ο Ιούδας θα ήταν ένας προδότης, ή αλλιώς, ότι αυτός θα μετέβαλε την πρόθεσή του να είναι ένας προδότης, οτιδήποτε ο Θεός προγνώρισε, θα έρχεται αναγκαστικά να περνά ˙ διαφορετικά ο Θεός θα είναι ξεγελασμένος στην πρόγνωσή Του και προφητεία και αυτό είναι αδύνατο. ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ εξασφαλίζει ότι εάν ο Θεός ΠΡΟΓΝΩΡΙΖΕΙ κάποιο πράγμα, ΑΥΤΟ ΑΝΑΓΚΑΣΤΙΚΑ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΧΩΡΑ. Αυτό σημαίνει ότι "ελεύθερη Θέληση" δεν υπάρχει. Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ δεν είναι σκοτεινή ή διφορούμενη, και οι θεολόγοι όλων των εποχών, οσονδήποτε τυφλοί αυτοί μπορούν να υπάρχουν, είναι ωστόσο εξαναγκασμένοι να το αναγνωρίζουν επειδή είναι τόσο χειροπιαστά ξεκάθαρο και βέβαιο. Αλλά Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ, με το οποίο παρηγορούν τους εαυτούς των, είναι ένα απλό φάντασμα ΔΙΑΜΕΤΡΙΚΑ ΑΝΤΙΤΙΘΕΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΑΠΕΙΑΣ. . Επί παραδείγματι : αυτό είναι ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ εάν εγώ λέω: "ο θεός προγνωρίζει ότι ο Ιούδας θα είναι ένας προδότης· ΣΥΝΕΠΩΣ αυτό βεβαιότατα και αλάνθαστα θα έρχεται να περνά, ότι ο Ιούδας θα είναι ένας προδότης". ΕΝΑΝΤΙΑ Σ΄ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΣΥΝΈΠΕΙΑΣ , εσύ παρηγορείς τον εαυτό σου έτσι: "Επειδή ο Ιούδας μπορεί να μεταβάλλει την πρόθεσή του να είναι ένας προδότης, ως εκ τούτου, υπάρχει όχι αναγκαιότης του προκύπτοντος πράγματος". Πώς, εγώ σε ρωτάω, αυτές οι δύο θέσεις θα συμφωνούν: "Ο Ιούδας μπορεί να θέλει όχι να προδίδει", και "Ο Ιούδας πρέπει, αναγκαστικά, να θέλει να προδίδει"; Δεν είναι αυτές ευθέως αντιτιθέμενες και αντιφατικές; Αυτός δεν θα είναι εξαναγκασμένος, εσύ λες, να προδίδει, ενάντια στην θέλησή του.
Τι με αυτό; Εσύ ήσουν μιλώντας περί ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ και, ωστόσο, λες ότι δεν ακολουθεί ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΄ εσύ δεν είπες τίποτα περί της ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΕΠΕΙΑΣ.
Το σημείο για το οποίο υποτίθετο ότι έπρεπε να μιλάς, ήταν η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ , και εσύ προτείνεις

κάποιο παράδειγμα που αφορά ΤΟΝ ΚΑΤΑΝΑΓΚΑΣΜΟ ΤΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΟΝΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΠΣ . Εγώ θίγω ένα ερώτημα, εσύ απαντάς σε άλλο. Αυτό συμβαίνει εξαιτίας της νυσταλέας ισχυρογνωμοσύνης, η οποία σε κάνει να ανέχεσαι την ματαιότητα αυτής της σκηνοθεσίας, αναφορικά με την αναγκαιότητα του προκύπτοντος πράγματος.

ΧΙ. ΜΑΛΑΧΙΑΣ 1, 2 – 3: ΟΡΘΩΣ ΕΠΙΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΝΑ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΗΝ ΧΑΡΗ

1. Αρκετά για το πρώτο χωρίο, το οποίο πραγματεύτηκε την σκλήρυνση Του Φαραώ (αυτό έχει, πραγματικά, εμπλέξει όλα τα χωρία, και κάποιο μεγάλο μέρος εκ των δικών μας ακατανίκητων πόρων Ας παρατηρήσουμε τώρα το δεύτερο, που αφορά τον Ιακώβ και Ησαύ, επί των οποίων, ενώ εν τούτοις αγέννητοι, είχε ειπωθεί : "ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο" (Ρωμαίοι 9, 12). Η Διατριβή παρακάμπτει αυτό το χωρίο λέγοντας ότι: “ορθά εννοούμενο, αυτό δεν αναφέρεται επί της σωτηρίας του ανθρώπου· γιατί ο Θεός μπορεί να θέλει, κάποιος άνθρωπος να όφειλε να είναι ένας υπηρέτης και ένας πάμπτωχος, θέλοντας και μη, χωρίς την ύπαρξή του αποδοκιμασμένη από αιώνια σωτηρία”. .

2, Οσονδήποτε αληθές μπορούσε να είναι ότι αυτό το χωρίο στην Γένεση 25 (στοίχοι 2123). θα όφειλε να είναι εννοούμενο περί κοσμικής δουλείας μόνον, (στην πραγματικότητα δεν είναι αληθινό), ο Παύλος, εν τούτοις, παραθέτει αυτό ορθώς και αποτελεσματικώς, όταν το χρησιμοποιεί για να αποδείξει, ότι δεν ήταν ένεκα της αξίας του Ιακώβ ή του Ησαύ, αλλά "ΕΞ ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΚΑΛΕΙ" που αυτό ήταν ειπωμένο στην Σάρα: "ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο". Ο Παύλος είναι συζητώντας εάν αυτοί κατόρθωσαν ό,τι ήταν εκφωνημένο περί αυτών, διά της δύναμης ή αξίας της "ελεύθερης θέλησης"· και αποδεικνύει ότι δεν το κατόρθωσαν, αλλά ότι ο Ιακώβ κατόρθωσε ότι ο Ησαύ δεν κατόρθωσε, μοναδικά διά της χάρης "ΕΚΕΙΝΟΥ ΠΟΥ ΚΑΛΕΙ". Πώς βοήθησε η "ελεύθερη Θέληση" του Ιακώβ ή ζημίωσε τον Ησαύ, όταν πριν ο καθένας τους να είχε γεννηθεί ή να είχε καμωμένο οτιδήποτε, ήταν ήδη προσδιορισμένο διά της πρόγνωσης και του προορισμού του Θεού, ποιο το μερίδιο εκάστου όφειλε να είναι δηλαδή, ότι ο ένας όφειλε να υπηρετεί, και ο άλλος να κυβερνά; Οι ανταμοιβές ήταν αποφασισμένες πριν οι εργάτες τεθούν να εργάζονται ή ακόμα να γεννηθούν .Αυτό είναι το σημείο το οποίο η Διατριβή όφειλε να έχει συναντήσει.

3 . Ο χρησμός στον Μωϋσή είναι όπως ακολουθεί: "Δύο λαοί θα είναι αποχωρισμένοι από τα σπλάχνα, και ο ένας λαός θα είναι δυνατότερος, παρά ο άλλος λαός· και ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο" (Γένεση 25,23). Εδώ δύο λαοί είναι καθαρά ξεχωρισμένοι. Ο ένας, μολονότι νεότερος, είναι υποδεχόμενος εντός της φιλεύσπλαχνης χάρης του Θεού, ότι θα μπορούσε να υπερνικά τον μεγαλύτερο, όχι διά της δικής του δύναμης, αλλά διά μέσου της χάρης του Θεού· γιατί πώς θα μπορούσε ο νεότερος να υπερνικά τον μεγαλύτερο, εάν δεν ήτο ο Θεός με αυτόν; Τώρα, αφού ο νεότερος έπρεπε να είναι ο λαός του Θεού, αυτό δεν είναι μόνο μία εξωτερική εξουσία και δουλεία που είναι εκεί υπάρχουσα πραγματευόμενη, αλλά τα πάντα που ανήκουν στον λαό του Θεού δηλαδή, η ευλογία, ο Λόγος, το Πνεύμα , η υπόσχεση του Χριστού και η αιώνια Βασιλεία· καθώς η Γραφή βεβαιώνει περισσότερο πλήρως αργότερα, όταν περιγράφει τις ευλογίες του Ιακώβ και την λήψη των υποσχέσεων της Βασιλείας - (Γένεση 27, 27). Όλο αυτό ο Παύλος σύντομα γνωστοποιεί, όταν λέει: "ο μεγαλύτερος θα υπηρετεί τον νεότερο",

4. Ως προς το χωρίο του Μαλαχία, το οποίο ο Παύλος επισυνάπτει, "τον Ιακώβ έχω εγώ αγαπήσει, αλλά τον Ησαύ έχω εγώ μισήσει" (1, 2 – 3), η Διατριβή εφευρίσκει τρεις διαφορετικές μεθόδους διαστρέβλωσής του. Ο πρώτος είναι αυτός: "εάν εσύ επιμένεις στην κατά γράμμα σημασία, ο Θεός δεν αγαπά καθώς εμείς αγαπάμε, ούτε ταιριάζει Αυτός να μισεί κάποιον, γιατί πάθη αυτού του είδους δεν καταλαμβάνουν τον Θεό".

Τί ακούω; Ερευνάμε τώρα ΠΩΣ ο Θεός αγαπά και μισεί και όχι μάλλον, ΓΙΑΤΙ Αυτός αγαπά και μισεί; Το ερώτημα είναι διά ποιας αξίας από το μέρος μας Αυτός αγαπά και μισεί; Γνωρίζουμε αρκετά καλά ότι ο Θεός δεν αγαπά και δεν μισεί καθώς εμείς κάνουμε, γιατί εμείς αγαπάμε και μισούμε ευμετάβλητα, αλλά Αυτός αγαπά και μισεί σύμφωνα με την αιώνια και αναλλοίωτη φύση Του. Αυτό σημαίνει ότι απροσδόκητες επιδράσεις και πάθη δεν καταλαμβάνουν τον Θεό. Και είναι ακριβώς αυτό που ωθεί στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα σαν την ‘’ελεύθερη θέληση" ΄ γιατί το γεγονός της αγάπης και του μίσους του Θεού προς τους ανθρώπους, είναι αναλλοίωτο και αιώνιο και υπάρχει, όχι απλά πριν να υπάρξει κάποια αξία ή έργο της "ελεύθερης θέλησης", αλλά πριν ο κόσμος κατασκευασθεί . Έτσι, όλα τα πράγματα συμβαίνουν σ' εμάς κατ΄ ανάγκη, όπως Αυτός έχει από την αιωνιότητα αγαπήσει ή όχι αγαπήσει. Συνεπώς, όχι μόνο το γεγονός της αγάπης του Θεού,

αλλά ακόμα και ο τρόπος που Αυτός αγαπά , επιβάλλει ανάγκη επάνω μας.

5. Το δεύτερο εφεύρημα είναι αυτό: "ο Μαλαχίας δεν φαίνεται να είναι μιλώντας περί του μίσους, διά του οποίου εμείς είμαστε καταδικασμένοι αιωνίως, αλλά περί πρόσκαιρων βασανισμών· επειδή εκείνοι που ευχήθηκαν να αποκαταστήσουν τον Εδόμ επιτιμήθηκαν". "Ο Μαλαχίας μιλά για πρόσκαιρους βασανισμούς". Τί εάν αυτό ταιριάζει; Τί σημασία έχει; Ό Παύλος αποδεικνύει από τον Μαλαχία, ότι αυτός ο βασανισμός ετέθη επί του Ησαύ χωρίς σχέση με αξία, εξ αιτίας του μίσους του Θεού μόνον, και συνεπώς συμπεραίνει, ότι "ελεύθερη θέληση" δεν υπάρχει .Αυτό είναι το σημείο που προβλήθηκε εναντίον σου, στο οποίο θα όφειλες να έχεις διευθύνει την απάντησή σου.. Εγώ εξετάζω την αξία και εσύ συζητάς την ανταμοιβή και αυτό κατά τέτοιον τρόπο που αποτυγχάνεις να αποφύγεις, ό,τι εσύ ήθελες να αποφεύγεις · πραγματικά, στην συζήτησή σου περί ανταμοιβής, εσύ αναγνωρίζεις την αξία σαν κάποιο γεγονός, αλλά υποκρίνεσαι ότι δεν το βλέπεις . Πες μου, λοιπόν, τί προκάλεσε τον θεό να αγαπά τον Ιακώβ και να μισεί τον Ησαύ, όταν δεν ήταν ακόμα γεννημένοι;

6. Πώς, τώρα, θα κρατιέται καλά ότι ο Προφήτης μιλά περί πρόσκαιρων βασάνων, όταν αυτός ο ίδιος μαρτυρεί με ξεκάθαρους όρους, ότι είναι μιλώντας για δύο λαούς, γεννημένους από δύο Πατριάρχες, τον ένα που προσλαμβάνεται να είναι ο λαός και σωσμένος, τον άλλο εγκαταλειμμένο και εν τέλει, καταστραμμένο; Αυτή η πράξη της πρόσληψης σαν λαού και της μη πρόσληψης σαν λαού, θίγει όχι απλά πρόσκαιρη ευημερία και αντιξοότητα, αλλά όλα τα πράγματα ΄ γιατί ο Θεός μας είναι ο Θεός όλων των πραγμάτων, όχι μόνον των πρόσκαιρων πραγμάτων. Και ο Θεός δεν θα συγκατατίθεται να · είναι ο Θεός σου και να έχει εσένα να τον λατρεύεις με μισό ώμο, ή ένα κουτσό πόδι (Μαλαχίας 1, 13), αλλά με όλη την καρδιά σου και δύναμη, ώστε Αυτός να μπορεί να είναι ο Θεός σου και στα δύο, εδώ και στον άλλο κόσμο, σε όλα τα ζητήματα, σε όλες τις ευκαιρίες, σε όλους τους χρόνους και σε όλα τα έργα.

7. Το τρίτο εφεύρημα είναι αυτό: "Παίρνοντας τις λέξεις με μία συμβολική σημασία, ο Θεός μήτε αγαπά όλους τους Εθνικούς, μήτε μισεί όλους τους Ιουδαίους, αλλά μερικούς από κάθε πλευρά, Το αποτέλεσμα αυτής της συμβολικής ερμηνείας είναι, ότι αυτή η μαρτυρία δεν είναι επωφελής στο να αποδεικνύει αναγκαιότητα, αλλά ωφελεί απλά στο να μειώσει την αλαζονεία των Ιουδαίων". Έχοντας κατασκευάσει αυτόν τον εξωφρενισμό, η Διατριβή προχωρά να ξεφύγει κάτω από αυτόν, λέγοντας: "ο Θεός είναι ειπωμένο ότι μισεί ανθρώπους

πριν να γεννηθούν, επειδή προγνωρίζει ότι αυτό που θα κάμουν θα αξίζει μίσος. Έτσι, το μίσος και η αγάπη του Θεού δεν αντιστρατεύονται καθόλου, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση". Τελικώς, αυτή συμπεραίνει: ‘’οι Ιουδαίοι ήταν αποκομμένοι από την ελαία σύμφωνα με την αξία της απιστίας τους και οι Εθνικοί μπολιασμένοι σύμφωνα με την αξία της πίστης τους · εμείς έχουμε αυτό από την μαρτυρία του Παύλου· και αυτός προσφέρει ελπίδα σε εκείνους που ήταν αποκομμένοι, να υπάρχουν μπολιασμένοι ξανά, και καλεί σε φόβο εκείνους που ήταν μπολιασμένοι, μη τυχόν αποκοπούν ‘’.

Να είμαι κρεμασμένος εάν η ίδια η Διατριβή γνωρίζει τί είναι αποκαλύπτοντας! Ίσως έχουμε εδώ το ρητορικό τέχνασμα της συσκότισης του νοήματος, όταν κίνδυνος είναι κοντά, μήπως παγιδευτείς στους λόγους σου. Εγώ δεν βλέπω σε αυτό το χωρίο την συμβολική γλώσσα, την οποία η Διατριβή αστήρικτα ονειρεύεται. ΄Έτσι, δεν εκπλήττομαι εάν η μαρτυρία του Μαλαχία δεν είναι εφαρμόσιμη, ενάντια στην "ελεύθερη Θέληση", εν τη συμβολική της σημασία δεν υπάρχει τέτοια σημασία. Επί πλέον, η φιλονικία μας δεν είναι σχετικά με την αποκοπή και το μπόλιασμα , περί του οποίου ο Παύλος μιλά στην παραίνεσή του. Γνωρίζω ότι οι άνθρωποι είναι μπολιασμένοι διά πίστεως, και αποκομμένοι διά της απιστίας. Αλλά εξ αυτού δεν ακολουθεί, ούτε ταιριάζει αυτό να αποδεικνύεται, ότι αυτοί μπορούν να πιστεύουν ή να δυσπιστούν διά της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης", το οποίο είναι το σημείο που συζητάμε . Δεν συζητάμε περί του ποιοι είναι πιστοί και ποιοι όχι, ποιοι είναι Ιουδαίοι και ποιοι είναι Εθνικοί, ή τί συνέπεια επακολουθεί για τους πιστούς και τους άπιστους. Εκείνο είναι υπό την δικαιοδοσία του κήρυκα. Το ερώτημά μας είναι, διά ποιας αξίας ή έργου πηγαίνουν αυτοί να φθάνουν στην πίστη, διά της οποίας είναι μπολιασμένοι, ή την απιστία, διά της οποίας είναι αποκομμένοι; .

Αυτό είναι η ασχολία του Θεολόγου. Περίγραψε αυτή την αξία σ΄ εμένα. Ο Παύλος διδάσκει, ότι πίστη και απιστία έρχονται σ' εμάς με όχι έργο δικό μας, αλλά διά μέσου της αγάπης και του μίσους του Θεού. Όταν η πίστη έχει έλθει στον άνθρωπο, αυτός τους προτρέπει να επιμένουν, μη τυχόν αποκοπούν . Αλλά η παραίνεση εγκαθιστά μόνο ό,τι εμείς οφείλουμε να κάνουμε,και όχι ό,τι εμείς μπορούμε να κάνουμε.

XII. Ο ΑΓΓΕΙΟΠΛΑΣΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΗΛΟΣ

1.Το τρίτο χωρίο, το οποίο η Διατριβή σηκώνει, είναι από Ησαΐα 45: "Θα λέει ο πηλός σ' εκείνον που τον διαμορφώνει, τί έκανες εσύ;" (στοίχος 9) και μαζί με αυτό, του Ιερεμία 18: "Πρόσεξε, καθώς ο

πηλός είναι στα χέρια του κεραμέα, έτσι είσθε εσείς στο χέρι Μου" (στοίχος 6). Εδώ αυτή λέει, μία φορά ακόμα: "Αυτά τα χωρία έχουν περισσότερη δύναμη στον Παύλο, παρά αυτά έχουν στους Προφήτες, από τους οποίους λαμβάνονται • γιατί στους Προφήτες αναφέρονται σε πρόσκαιρους βασανισμούς, αλλά ο Παύλος τα χρησιμοποιεί αναφορικά με την αιώνια εκλογή και καταδίκη" - έτσι εισχωρώντας, επιτηδείως, αμάθεια ή ανευθυνότητα επί της μεριάς του Παύλου.

2. Αξίζει τον κόπο να λάβουμε υπ' όψιν μας την πολυμήχανη απόδειξη της Διατριβής, για το πώς γίνεται ώστε η συζήτηση του Παύλου να μην αποκλείει την "ελεύθερη θέληση", διά της χρήσης από αυτήν της παρομοίωσης. Φέρει μπροστά δύο παραλογισμούς, τον ένα εξαγόμενο από τις Γραφές, τον άλλο από την λογική. Από τις Γραφές, αυτή συλλέγει τον ακολουθούντα:

Ο Παύλος λέει στον 2 Τιμοθ. 20: "Σ΄ ένα μεγάλο σπίτι δεν υπάρχουν μόνον δοχεία χρυσά και αργυρά, αλλά και ξύλινα και πήλινα, μερικά εις τιμήν και μερικά εις ατιμία". Αυτός τότε ξαφνικά προσθέτει: "Εάν κάποιος άνθρωπος, συνεπώς, καθαρίζει εαυτόν από αυτών, θα είναι δοχείο εις τιμήν" κ.λ.π. (στοίχοι 20 - 21). Κατόπιν τούτου η Διατριβή συζητά έτσι: "Τί θα μπορούσε να είναι περισσότερο γελοίο από το να λες σε κάποιο πήλινο δοχείο νυκτός, εάν εσύ θα καθαρίζεις εαυτόν, θα είσαι κάποιο δοχείο εις τιμήν; Ωστόσο, αυτό μπορεί ορθώς να είναι ειπωμένο σε λογικό "δοχείο", το οποίο μπορεί, όταν είναι νουθετημένο να συμμορφώνει εαυτόν στην θέληση του Κυρίου". Επ΄ αυτών των βάσεων θα ήθελε να μάς μάθει, ότι η παρομοίωση είναι σε κάθε σημείο εφαρμόσιμη και ότι η δύναμή της υπήρξε εντελώς ξεγλιστρημένη.

Εγώ απαντώ (όχι στρεψοδικώντας στο ζήτημα) ότι ο Παύλος δεν λέει: "εάν κάποιος άνθρωπος θα καθαρίζει εαυτόν από την δική του ακαθαρσία", αλλά: "από αυτών", δηλαδή, από τα δοχεία εις ατιμία, έτσι ώστε η σημασία είναι, εάν κάποιος άνθρωπος θα παραμένει ξεχωρισμένος και όχι ανακατεμένος με ασεβείς δασκάλους, θα είναι κάποιο δοχείο εις τιμήν .

3. Εγώ εννοώ ότι οι λέξεις του: "Εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτών", είναι στην κατηγορία της παραίνεσης, ενώ οι λέξεις του: "Σ΄ ένα μεγάλο σπίτι υπάρχουν δοχεία χρυσά" κ.λ.π., είναι στην κατηγορία του δόγματος. Από όλα τα πέριξ συμφραζόμενα των λόγων και αναλύσεων του Παύλου, μπορείς να δεις ότι ο στόχος τον οποίο παράγει αφορά τους διαφορετικούς χαρακτήρες και χρήσεις των δοχείων. Έτσι το νόημά του

είναι αυτό: ‘’ Όταν τόσοι πολλοί εκτρέπονται από την πίστη, δεν υπάρχει παρηγοριά για μας, πλην η βεβαιότης μας ότι τοθεμέλιο του Θεού μένει σταθερό , έχοντας αυτήν την σφραγίδα, ο Κύριος γνωρίζει αυτούς που είναι δικοί Του . Και ας απομακρυνθεί ο κάθε ένας που ονομάζει το όνομα του Κυρίου, από την ανομία",(2 Τιμοθ. 2, 19). Η πρόθεση και δύναμη της παρομοίωσης είναι περιορισμένη σ΄ αυτό το ένα σημείο, ότι ο Κύριος γνωρίζει τους δικούς Του. Η παρομοίωση λοιπόν ακολουθεί ότι υπάρχουν διαφορετικά δοχεία, μερικά εις τιμήν και μερικά εις ατιμία. Δι΄ αυτής είναι αποδειγμένο το δόγμα, ότι δεν είναι τα δοχεία τα ίδια, αλλά ο Κύριός τους που ετοιμάζει αυτά για την επιδιωκόμενη χρήση τους. Αυτό είναι το νόημα της ανάπτυξης του Παύλου στους Ρωμαίους 9 ότι: "ο αγγειοπλάστης έχει δύναμη" κ.λ.π. Έτσι η παρομοίωση του Παύλου κρατά καλά και αποδεικνύει πάρα πολύ αποτελεσματικά, ότι δεν υπάρχει τέτοιο πράγμα όπως ‘’ελευθερία της θέλησης’’ στο οπτικό πεδίο του Θεού. Μετά από αυτό ακολουθεί η παραίνεση "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτά" κ.λ.π Η δύναμη αυτών των λέξεων μπορεί να είναι επαρκώς αναγνωρισμένη από ό,τι ειπώθηκε πιο πάνω. Δεν ακολουθεί από αυτές ότι, συνεπώς, κάποιος άνθρωπος μπορεί να καθαρίζει τον εαυτό του. Εάν, πράγματι, αυτές αποδεικνύουν κάτι, θα ήθελαν να αποδεικνύουν ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να καθαρίζει τον εαυτόν της χωρίς χάρη· επειδή δεν λέει: "εάν η χάρη καθαρίζει κάποιον άνθρωπο", αλλά "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν". Αλλά εμείς έχουμε πει αρκετά, και απαλλασσόμαστε αναφορικά με υποθετική και προστακτική γλώσσα. Οι όροι, οπωσδήποτε, στους οποίους η παρομοίωση είναι παρουσιασμένη, δεν είναι υποθετικοί, αλλά οριστικοί, ως εξής: ο εκλεκτός και ο καταδικασμένος ΕΙΝΑΙ καθώς ΕΙΝΑΙ, δοχεία εις τιμή, και εις ατιμία. Με μία λέξη, εάν η παράκαμψή σου στέκεται, ολόκληρο το επιχείρημα του Παύλου γκρεμίζεται. Είναι άστοχο για αυτόν, να εισαγάγει πρόσωπα που γογγύζουν ενάντια στον Θεϊκό αγγειοπλάστη, εάν φαίνεται ότι το σφάλμα δεν είναι στον αγγειοπλάστη, αλλά στα δοχεία · επειδή ποιος θα ήθελε να γογγύζει εάν ήταν να ακούει περί της καταδίκης κάποιου ο οποίος άξιζε την καταδίκη;

ΧΙΙΙ. ΤΟ ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟ ΝΑ ΑΠΑΛΛΑΣΣΕΙ ΚΑΙ ΝΑ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥΣ

1. Η Διατριβή συλλέγει τον δεύτερό παραλογισμό της από την Κυρία Λογική --την "ανθρώπινη λογική’’-- , αναγγελλόμενος ως εξής : κατά την άποψή της, η μομφή πρέπει να προσκολλάται, όχι στο δοχείο, αλλά στον κεραμέα, ειδικώς εν όψει του γεγονότος ότι Αυτός είναι ένας κεραμέας που δημιουργεί αυτόν τον πηλό, όπως

επίσης και τον φορμάρει ."Εδώ", (λέει η Διατριβή), "το δοχείο ρίχνεται μέσα στην αιώνια Κόλαση, μία μοίρα που δεν αξίζει κατά κανένα τρόπο, αφού δεν ήταν κάτω από τον δικό της έλεγχο". Πουθενά η Διατριβή δεν πηγαίνει πιο ανοικτά, να προδίδει τον εαυτόν της, παρά εδώ. Ακούς αυτήν να λέει (με διαφορετικές ομολογουμένως λέξεις, αλλά με το αυτό νόημα), ακριβώς ότι ο Παύλος κάνει τους ασεβείς να λένε: "Γιατί ακόμα Αυτός να βρίσκει σφάλμα; Ποιος θα αντιστέκεται στην θέλησή Του;". Αυτό είναι που η Λογική δεν μπορεί να δέχεται, ούτε να υποφέρει. Αυτό είναι ό,τι πρόσβαλλε τόσους πολλούς ανθρώπους, με διακεκριμένες ικανότητες, ανθρώπους που έχουν κερδίσει αποδοχή εδώ και τόσους πολλούς αιώνες. Σ΄΄ αυτό το σημείο αυτοί απαιτούν, ότι ο Θεός θα όφειλε να δρα σύμφωνα με την περί δικαίου ιδέα του ανθρώπου και να κάνει ότι φαίνεται κατάλληλο σ΄ αυτούς τους ίδιους ή αλλιώς Αυτός θα όφειλε να παύει να είναι Θεός: "Τα μυστικά της Μεγαλειότητάς Του" αυτοί λένε, "δεν πρέπει να Τον ωφελούν ΄ άσε Αυτόν να υποβάλλει κάποιον λόγο γιατί είναι Θεός ή γιατί θέλει και κάνει αυτό το οποίο δεν έχει εμφάνιση δικαιοσύνης μέσα του. Αυτό είναι σαν να προσκαλείς κάποιον παπουτσή, ή κάποιον κατασκευαστή ζωστήρων να αναλάβει την έδρα του δικαστηρίου. Η σάρκα απαξιεί να δίνει στον Θεό δόξα, στον βαθμό που πιστεύει Αυτόν ότι είναι δίκαιος και καλός, όταν Αυτός μιλά και δρα πάνω και πέρα του ορισμού του Ιουστινιανού κώδικα ή το Πέμπτο βιβλίο της Ηθικής του Αριστοτέλη: Όχι, άσε την Μεγαλειότητα, που δημιούργησε όλα τα πλάσματα, να δίνει τόπο μπροστά σε κάποιο ανάξιο σύντριμμα της δικής Του δημιουργίας. Άσε τα παπούτσια να είναι στα ανάποδα πόδια, και το Κορυσσιανό σπήλαιο να φοβάται εκείνους που παρατηρούν εντός του. Έτσι είναι "παράλογο" να καταδικάζεται ένας που δεν μπορεί να αποφύγει να αξίζει καταδίκη. Και εξαιτίας αυτού του "παραλογισμού" πρέπει να είναι ψεύτικο, ότι ο Θεός έχει έλεος επί όποιου Αυτός θέλει να έχει έλεος και να σκληραίνει όποιον Αυτός θέλει. Αυτός πρέπει να είναι καλεσμένος στην τάξη: Κανόνες πρέπει να τεθούν επ' Αυτού και δεν πρέπει να καταδικάζει κάποιους, παρά αυτούς που είναι άξιοι αυτής, υπολογίζοντας διά μέσου ΗΜΩΝ: Κατ΄ αυτόν τον τρόπο, ο Παύλος και η παρομοίωσή του, είναι ικανοποιητικώς απαντημένη. Έτσι ο Παύλος πρέπει, πιθανόν, να την ανακαλέσει , να παραδεχτεί ότι αυτή δεν έχει δύναμη, και να την ξαναπλάσει ΄ επειδή ο υπό συζήτηση κεραμέας, (αυτή είναι η εξήγηση της Διατριβής) κάνει το δοχείον εις ατιμία επί τη βάσει της προηγούμενης αξίας, ακριβώς καθώς Αυτός απέρριψε κάποιους εκ των Ιουδαίων εξαιτίας της απιστίας και προσέλαβε Εθνικούς εξαιτίας της πίστης τους.

Αλλά εάν ο Θεός εργάζεται κατά τέτοιο τρόπο ώστε να κοιτά αξία, γιατί ακόμα οι αντιρρησίες να γογγύζουν και να παραπονούνται; Γιατί ακόμα Αυτός βρίσκει σφάλμα; Ποιος αντιστέκεται στην θέλησή Του;". Για ποια ανάγκη ο Παύλος αναχαιτίζει αυτούς; Γιατί ποιος είναι αιφνιδιασμένος,χωρίς να λογαριάσουμε σκανδαλισμένος, ή προδιατεθειμένος να παραθέτει λόγους αντίρρησης, εάν ένας είναι καταδικασμένος, που είναι άξιος της καταδίκης αυτής; Επί πλέον, τί απογίνεται η δύναμη του αγγειοπλάστη να κάνει ό,τι δοχείο θέλει, εάν εξουσιάζεται από αξίες και κανόνες και δεν επιτρέπεται να κάνει καθώς Αυτός θα ήθελε, αλλά είναι απαιτούμενο να κάνει καθώς Αυτός θα όφειλε; Σεβασμός για αξίες, αντιστρατεύεται την δύναμη και ελευθερία Αυτού να κάνει ό,τι θέλει, όπως είναι αποδειγμένο από την περίπτωση του "καλού οικοδεσπότη", που όταν οι εργάτες γόγγυζαν και απαίτησαν τα δικαιώματά τους, απάντησε δηλώνοντας την ελευθερία της θέλησης Του διαπραγματευόμενος τα δικά του αγαθά (Ματθ. 20, 15). Είναι αυτές οι σκέψεις που εμποδίζουν την ισχύ των σχολιασμών της Διατριβής.

2.Πρόσεχε συνεπώς την κακοήθεια της ανθρώπινης καρδιάς : Όταν ο Θεός σώζει τον ανάξιο, χωρίς αξία ,μάλιστα και δικαιώνει τον ασεβή με όλες του τις μεγάλες αναξιότητες ,η καρδιά του ανθρώπου δεν κατηγορεί τον Θεό για αδικία ,ούτε απαιτεί να γνωρίζει γιατί Αυτός θέλει να κάνει έτσι ,μολονότι με τους δικούς της λογαριασμούς τέτοια πράξη είναι στο έπακρο άνευ αρχών * αλλά επειδή ο Θεός ό,τι κάνει είναι προς το δικό της συμφέρον και ευπρόσδεκτο ,θεωρεί αυτό δίκαιο και καλό. Αλλά όταν Αυτός καταδικάζει τον ανάξιο ,επειδή αυτό είναι ενάντια στο συμφέρον της ,βρίσκει την πράξη άδικη και ανυπόφορη ‘ εδώ η καρδιά του ανθρώπου διαμαρτύρεται και μουρμουρίζει βλασφημίες . Έτσι ,βλέπεις ότι η Διατριβή και οι φίλοι της δεν κρίνουν σ΄ αυτό το ζήτημα σύμφωνα με την έννοια του δικαίου ,αλλά σύμφωνα με την εμπαθή εκτίμηση για το δικό τους συμφέρον .Εάν η Διατριβή είχε σε υπόληψη την δικαιοσύνη θα έπρεπε να διαμαρτύρεται τόσο πολύ στον Θεό για το στεφάνωμα από Αυτόν του ανάξιου ,καθώς κάνει με Αυτόν για την καταδίκη του ανάξιου ‘ και αντιστρόφως θα τιμούσε και θα εγκωμίαζε τον Θεό κατά το ίδιο μέτρο για την καταδίκη του ανάξιου ,καθώς αυτή κάνει όταν Αυτός σώζει τον ανάξιο .Η ανακρίβεια είναι η ίδια σε κάθε περίπτωση εάν κοιτάς την δική μας κρίση . Δεν θα είχε υπάρξει ισοδύναμα ανάρμοστο να τιμά τον Κάιν για τον φόνο του και να κάνει αυτόν Βασιλιά, ενώ ο αθώος Άβελ να ήταν ριγμένος εντός φυλακής ή εκτελεσμένος : Τώρα, αφού η λογική τιμά τον Θεό όταν Αυτός σώζει τον ανάξιο, αλλά βρίσκει σφάλμα με Αυτόν όταν καταδικάζει τον ανάξιο, ευρίσκεται καταδικασθείσα ότι δεν τιμά τον Θεό σαν Θεό , αλλά σαν Έναν που υπηρετεί τις δικές της ευκολίες – δηλαδή ό,τι παρατηρεί και τιμά στον Θεό είναι τον εαυτόν της και τα

πράγματα του εαυτού της και όχι τον Θεό και τα πράγματα του Θεού --. Αλλά εάν κάποιος Θεός που στεφανώνει τον ανάξιο ικανοποιεί εσένα ,δεν πρέπει να είσαι δυσαρεστημένος όταν Αυτός καταδικάζει τον ανάξιο ; Εάν Αυτός είναι δίκαιος στη μία περίπτωση, Αυτός δεν μπορεί παρά να είναι δίκαιος και στην άλλη .Στην μία περίπτωση προσφέρει Χάρη και Έλεος επάνω στον ανάξιο ΄ στην άλλη προσφέρει οργή και αυστηρότητα επάνω στον ανάξιο ‘ και στις δύο Αυτός παραβιάζει τα όρια της Δικαιοσύνης από την άποψη του ανθρώπου, ωστόσο είναι δίκαιος και αληθής στο δικό Του οπτικό πεδίο. Το ΠΩΣ είναι δίκαιο γι' Αυτόν να στεφανώνει τον ανάξιο, είναι ακατανόητο τώρα’ αλλά θα δούμε αυτό, όταν θα φτάσουμε τον χώρο όπου Αυτός θα είναι, όχι πια κάποιο αντικείμενο πίστης, αλλά θα τον παρατηρούμε με ακάλυπτο πρόσωπο. Έτσι,επίσης, είναι στο παρών ακατανόητο πώς είναι δίκαιο γι ΄ Αυτόν να καταδικάζει τον ανάξιο, ωστόσο η πίστη θα συνεχίζει να
πιστεύει ότι είναι έτσι, μέχρι ο Υιός του Ανθρώπου θα είναι αποκαλυμμένος .

ΧΙV. Ο ΠΑΥΛΟΣ ΑΠΟΔΙΔΕΙ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΤΟΝ ΘΕΟ ΜΟΝΟΝ

1. Η Διατριβή, οπωσδήποτε, λαμβάνει βίαιη προσβολή σ' αυτήν την παρομοίωση του αγγειοπλάστη και του πηλού και δεν είναι λίγο χολωμένη, υπάρχουσα έτσι ενοχλημένη με αυτήν. Στο τέλος ξεπέφτει σ΄ αυτό: φέρνει μπροστά διάφορα χωρία από την Γραφή, εκ των οποίων μερικά φαίνονται να αποδίδουν τα πάντα στον άνθρωπο και άλλα, τα πάντα στην Χάρη και ευέξαπτα επιμένει ότι "οι Γραφές και στις δύο αυτές περιπτώσεις πρέπει να είναι εννοημένες σύμφωνα με κάποια "φυσιολογική εξήγηση", όχι λαμβανόμενες στην καθαρή τους σημασία . Διαφορετικά, εάν εμείς πιέζουμε εναντίον αυτής τις παρομοιώσεις μας, αυτή είναι έτοιμη σε ανταπόδοση να πιέζει, εναντίον ημών, τα υποθετικά και προστακτικά χωρία και ιδιαιτέρως τις λέξεις του Παύλου: "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτών". Εδώ αυτή κατανοεί, ότι ο Παύλος θα είναι αντιφάσκοντας με τον εαυτόν του και αποδίδοντας τα πάντα στον άνθρωπο, εκτός εάν κάποια "φυσιολογική εξήγηση" είναι διαθέσιμη. Και εάν κάποια τέτοια εξήγηση είναι επιτρεπόμενη εδώ να αφήνει χώρο για Χάρη, γιατί δεν θα όφειλε η παρομοίωση του αγγειοπλάστη, επίσης, να επιδέχεται κάποιας εξήγησης που θα αφήνει χώρο για "ελεύθερη Θέληση";

Εγώ απαντώ: Δεν προξενεί διαφορά σε μένα, εάν λαμβάνεις τα χωρία στην απλή τους σημασία, σε μία διπλή σημασία ή σε μία εκατονταπλή σημασία. Εγώ λέω αυτό: ότι δεν είναι τίποτα κατορθωμένο

δι΄ αυτής της "φυσιολογικής εξήγησης", και αυτή αποτυγχάνει να αποδεικνύει ό,τι εσύ λές. Ό,τι θα όφειλε να αποδεικνύεται είναι ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό. Αλλά αυτό το χωρίο ("εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτών") είναι μία υποθετική δήλωση και δεν αποδεικνύει τίποτε αυτής της ποιότητας· ο Παύλος είναι, απλώς, προτρέποντας. Εάν εσύ καρφώνεις το συμπέρασμα της Διατριβής και λές: "αυτός προτρέπει ματαίως, εάν ο άνθρωπος δεν μπορεί να καθαρίζει εαυτόν", είναι τότε αποδειγμένο ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει τα πάντα, χωρίς Χάρη. Και έτσι η Διατριβή ανασκευάζει τον εαυτόν της.

2 . Έτσι, ας ξεμπερδέψει πρώτα η Διατριβή του εαυτού της και να μας πει, πώς αυτά τα δύο αξιώματα που αυτή κάνει, συμφωνούν με τον Παύλο: το ένα, η "ελεύθερηθέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό ‘’ και το άλλο: "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτά", συνεπάγεται ότι ο άνθρωπος μπορεί να καθαρίζει εαυτόν ή αλλιώς αυτό είναι ειπωμένο άσκοπα. Βλέπεις, τώρα, ότι η Διατριβή ταλαιπωρημένη και συντριμμένη από την παρομοίωση του αγγειοπλάστη, ενδιαφέρεται μόνο να ξεγλιστρήσει, χωρίς κάποια σκέψη, όπως πόσο πολύ βλάβη η εξήγησή της κάνει στην υπόσχεση που έχει στα χέρια και πόσο ανατρέπει και γελοιοποιεί τον εαυτό της . Εγώ, καθώς είπα, δεν έχω ποτέ εκθέσει κάποια εξήγηση, ούτε είπα ποτέ ότι "άπλωνε εμπρός το χέρι σου", σημαίνει: "η χάρη θα απλώνει αυτό εμπρός". Όλο αυτό η Διατριβή το πλαστογραφεί σε σχέση μ΄ εμένα, για να βολέψει την δική της υπόθεση. Αυτό που εγώ είπα ήταν ότι δεν υπάρχει σύγκρουση στους λόγους της Γραφής και ανάγκη μίας "εξήγησης" να "κόψει τον γόρδιο δεσμό". Οι πρωταγωνιστές της "ελεύθερης Θέλησης" δημιουργούν δυσκολίες όπου ουδεμία υπάρχει, και ονειρεύονται αντιφάσεις για τους εαυτούς των. Για παράδειγμα: δεν υπάρχει σύγκρουση μεταξύ: "Εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν" και "ο Θεός εργάζεται τα πάντα εν πάσει " (1 Κορινθ. 12, 6)· ούτε είναι ανάγκη να κόψεις τον κόμπο, λέγοντας ότι ο Θεός κάνει κάτι τι, και ο άνθρωπος κάνει κάτι τι. Η προηγούμενη δήλωση είναι υποθετική και μήτε βεβαιώνει μήτε αποκρούει καθόλου έργο ή δύναμη στον άνθρωπο, αλλά απλά καταθέτει, ότι έργο και δύναμη θα όφειλε να υπάρχει στον άνθρωπο. Υπάρχει τίποτα συμβολικό εδώ, τίποτα που χρειάζεται "εξήγηση"; οι λέξεις είναι ευθείς και η σημασία είναι ευθεία, υπό τον όρο ότι εσύ δεν προσθέτεις συμπερασμούς και δεν διαβρώνεις σημασίες, κατά τον τρόπο της Διατριβής. Εάν το κάνεις, η σημασία δεν θα είναι φυσιολογική, αλλά αυτό θα είναι το σφάλμα του διαφθορέα της, όχι δικό της σφάλμα. Το επόμενο κείμενο "ο Θεός εργάζεται τα

πάντα εν πάσει" είναι μία οριστική δήλωση, που κηρύσσει ότι όλα τα έργα και όλες οι δυνάμεις είναι εν τω Θεώ. Πώς λοιπόν ταιριάζει αυτά τα δύο χωρία να συγκρούονται, όταν το ένα δεν διαπραγματεύεται καθόλου την δύναμη του ανθρώπου και το άλλο αποδίδει όλα τα πράγματα στον Θεό; Δεν εναρμονίζονται, μάλλον, τελείως;
Αλλά η Διατριβή είναι τόσο ολέθρια καταποντισμένη , στραγγαλισμένη και ασφυκτιούσα, δι αυτής της ιδέας της δικής της σαρκικής φαντασίας, ότι είναι άστοχο να διατάζονται πράγματα αδύνατα, που δεν μπορεί να ελέγχει αυτή η ίδια˙ αλλά οποτεδήποτε ακούει μία προστακτική ή υποθετική δήλωση, αμέσως καρφώνει τα δικά της οριστικά συμπεράσματα: "κάτι είναι διαταγμένο, συνεπώς εμείς μπορούμε να κάνουμε αυτό, αλλιώς η διαταγή είναι ηλίθια."

Μετά από αυτό εκρήγνυται παντού σε καυχησιολογίες νίκης, καθώς εάν θεωρούσε, ότι οι συμπερασμοί της ήταν εδραιωμένοι επάνω ακριβώς στην ιδέα αυτών, όπως το κύρος του Θεού κάνει: Προχωρά αυτάρεσκα να δηλώνει, ότι σε κάποια μέρη στην Γραφή όλο είναι αποδιδόμενο στον άνθρωπο· έτσι υπάρχει κάποια σύγκρουση εδώ και κάποια "εξήγηση" είναι αναγκαία . Δεν βλέπει ότι όλη αυτή η ιδέα είναι ένα εφεύρημα του δικού της εγκεφάλου, που δεν είναι σταθεροποιημένο ούτε από μία λέξη παντού στην Γραφή και είναι επιπλέον τέτοιου είδους, που εάν επιτρεπόταν δεν θα ανασκεύαζε κανένα περισσότερο ισχυρά, παρά την ίδια την Διατριβή" ΄ γιατί εάν αποδεικνύει κάτι τι, αυτή αποδεικνύει ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να κάνει όλα τα πράγματα, το ακριβώς αντίθετο αυτού που η Διατριβή ανέλαβε να εδραιώνει.

Έτσι, επίσης, αυτή σταθερά επαναλαμβάνει: "Εάν ο άνθρωπος δεν κάνει τίποτα, δεν υπάρχει χώρος για αξία˙ και όπου δεν υπάρχει χώρος για αξία, δεν θα υπάρχει χώρος για τιμωρίες και ανταμοιβές". Εδώ, για μία ακόμα φορά αποτυγχάνει να δει ότι με αυτά τα σαρκικά επιχειρήματα αυτή αντικρούει τον εαυτό της περισσότερο ισχυρά, παρά εμείς. Τί πηγαίνουν τα συμπεράσματά της να αποδεικνύουν, παρά ότι η ολική αξία είναι εντός της δύναμης της "ελεύθερης Θέλησης"; Πού τώρα θα υπάρχει χώρος για την χάρη; Επί πλέον ,εάν η "ελεύθερη θέληση" αξίζει κάποιο πολύ μικρό κομμάτι και η χάρη το υπόλοιπο, γιατί ταιριάζει η "ελεύθερη Θέληση" να λαμβάνει την ολική ανταμοιβή; Ή θα υποθέτουμε εμείς ότι λαμβάνει κάποια πολύ μικρή ανταμοιβή; Εάν υπάρχει χώρος για αξία, έτσι ώστε εκεί να μπορεί να είναι χώρος για ανταμοιβή, η αξία οφείλει να είναι τόσο μεγάλη, όσο και η ανταμοιβή. Αλλά γιατί χαλάμε λέξεις και χρόνο, επί κάποιου πράγματος του μηδενός;
Εάν όλα που η Διατριβή επινοεί θα όφειλαν να στέκουν και η

αξία να είναι, εν μέρει το έργο του ανθρώπου και εν μέρει το έργο του Θεού, λογαριασμός δεν μπορεί να είναι δοσμένος περί της φύσης αυτού του έργου, του χαρακτήρα του και του μεγέθους του · έτσι ώστε το επιχείρημα είναι κάποιο ακαθόριστο και φευγαλέο πράγμα. Έτσι, λοιπόν, βλέποντας ότι η Διατριβή δεν μπορεί να αποδεικνύει κάτι από αυτά που αξιώνει, μήτε την αντίφαση, μήτε την "εξήγηση", μήτε να καταδεικνύει κάποιο χωρίο που αποδίδει τα πάντα στον άνθρωπο, (όλες αυτές οι ιδέες υπάρχουν απλά φαντάσματα στην δική της φαντασία), η παρομοίωση του Παύλου του αγγειοπλάστη και του πηλού στέκει απρόσβλητα σίγουρη, καθώς αποδεικνύει ότι δεν είναι η δική μας "ελεύθερη θέληση" που αποφασίζει τί είδους δοχείο εμείς είμαστε διαμορφωμένοι να είμαστε. Οι παραινέσεις του Παύλου "εάν κάποιος άνθρωπος καθαρίζει εαυτόν από αυτά" και οι όμοιες, είναι υποδείγματα σύμφωνα με τα οποία εμείς οφείλουμε να είμαστε σχηματισμένοι, αλλά όχι μαρτυρία ή επιθυμία για κάποιο έργο από το μέρος μας .
Αρκεί να έχουμε πει αυτά, αναφορικά με τα χωρία που πραγματεύονται την σκλήρυνση του Φαραώ, τον Ησαύ και τον αγγειοπλάστη.

VI. ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΤΡΙΒΗΣ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ ΟΠΟΥ ΑΥΤΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΕΙ ΤΑ ΕΔΑΦΙΑ ΠΟΥ ΑΡΝΟΥΝΤΑΙ"ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΘΕΛΗΣΗΣ"

Ι. ΓΕΝΕΣΗ 6, 3: Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ "ΣΑΡΚΑΣ"

1.Τελικώς η Διατριβή έρχεται στα παρατιθέμενα χωρία από Λούθηρο, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", σκοπεύοντας, επίσης,να τα ανασκευάσει.

Το πρώτο είναι στην Γένεση 6: "Το Πνεύμα Μου δεν θα παραμείνει πάντοτε στον άνθρωπο, βλέποντας ότι αυτός είναι σάρκα" (στοίχος 3). Αυτό το εδάφιο, ανασκευάζει με ένα πλήθος τρόπων. Πρώτον. λέει ότι "σάρκα" εδώ, δεν σημαίνει ασεβή λαγνεία, αλλά ασθένεια. Έπειτα κάνει προσθήκη στο κείμενο του Μωϋσή, λέγοντάς μας ότι "οι λέξεις του δεν αναφέρονται σε ολόκληρο το ανθρώπινο γένος, αλλά στους ανθρώπους εκείνης της εποχής" έτσι ώστε μπορούσε, ισοδύναμα, να έχει πει: "εις εκείνους τους ιδιαίτερους ανθρώπους". Αυτή περαιτέρω κάνει την προσθήκη ότι: "οι λέξεις δεν αναφέρονται σε όλους τους ανθρώπους εκείνης της εποχής, επειδή ο Νώε είναι εξαιρούμενος". Τελικώς βεβαιώνει, στηριζόμενη στο κύρος του Ιερώνυμου, ότι: "στα Εβραϊκά αυτές οι λέξεις

σημαίνουν κάποιο πράγμα διαφορετικό· ήτοι, το έλεος, όχι την αυστηρότητα του Θεού", (Ίσως θέλει να μας πείσει ότι, αφού οι λέξεις αναφέρονται, όχι στον Νώε, αλλά στους αμαρτωλούς, δεν ήταν το έλεος,, αλλά η αυστηρότης του Θεού που ήταν η μερίς του Νώε,και το έλεος, όχι η αυστηρότης του Θεού, που ήτο η μερίς των ασεβών

2 . Ας παρατηρήσουμε εμείς τους Εβραίους. :
"Το Πνεύμα Μου δεν θα κρίνει πάντοτε στον άνθρωπο γιατί αυτός είναι σάρκα". Αυτές είναι οι ακριβείς λέξεις του Μωυσή και εάν θέλαμε να ξεκαθαρίσουμε τα ασυνήθιστα όνειρά μας, οι λέξεις καθώς στέκονται είναι, νομίζω, διαυγείς και καθαρές αρκετά. Ότι αυτές είναι οι λέξεις ενός οργισμένου Θεού, επαρκώς αποκαλύπτεται από αυτό που έρχεται πριν και μετά, εμπεριέχοντας τον επακόλουθο κατακλυσμό. Η αιτία για την ουσιαστική τους εκστόμιση ήταν, ότι οι υιοί των ανθρώπων παντρεύτηκαν συζύγους εξ απλής σαρκικής λαγνείας, και καταπίεσαν την γη με βία σε τέτοια έκταση, που ανάγκασαν τον Θεό εν οργή να επισπεύδει τον κατακλυσμό, μετά δυσκολίας κατακρατώντας τον για εκατό είκοσι έτη, όταν, διαφορετικά, Αυτός δεν θα ήθελε να τον έχει επιφέρει πάνω τους ποτέ (Γένεση 6, 1-2). Διάβαζε και σημείωνε τον Μωϋσή και θα δεις καθαρά ότι αυτό είναι το νόημά του.

3 Τώρα, αφού από την μαρτυρία του ίδιου του Θεού, οι άνθρωποι είναι "σάρκα", αυτοί δεν μπορούν να γεύονται τίποτα πλην την σάρκα· συνεπώς, η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να οφελεί μόνο εις αμαρτία. Και εάν, ενώ το Πνεύμα του θεού είναι καλώντας και διδάσκοντας μεταξύ αυτών, αυτοί πηγαίνουν από το κακό στο χειρότερο, τί ήθελαν αυτοί να κάνουν όταν παρατηθούν στους εαυτούς τους, χωρίς το Πνεύμα του θεού;

Έτσι, νομίζω, το χωρίο μου από Γένεση 6 ακόμα στέκεται ισχυρό, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση ’ γιατί "σάρκα" αποδεικνύεται να είναι αυτό το οποίο ο Παύλος μας λέει στους Ρωμαίους 8 (στοίχος 7), ότι δεν μπορεί να είναι υπήκοη στον Θεό, καθώς θα δούμε όταν θα έλθουμε σ' αυτό το χωρίο. Άλλωστε, και ή ίδια η Διατριβή λέει, ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό πράγμα.

I I. ΓΕΝΕΣΗ 8, 21 ΚΑΙ 6, 5 :
Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ

Ένα δεύτερο χωρίο, είναι στην Γένεση 8: "Η σκέψη και φαντασία της ανθρώπινης καρδιάς κλίνει πρός το κακό από την νεότητά της" (στοίχος 21). Στην Γένεση 6 είναι παρόμοιο (στοίχος 5):

"Κάθε φαντασία της ανθρώπινης καρδιάς είναι προσηλωμένη στο κακό συνεχώς". Αυτό η Διατριβή το ξεγλιστράει έτσι : "Η προδιάθεση στο κακό, η οποία είναι παρούσα στους περισσότερους, δεν παίρνει μακριά, πλήρως, την ελευθερία τους της θέλησης". Ο Θεός, παρακαλώ, μιλά εδώ περί των "περισσοτέρων", και όχι, μάλλον, περί όλων; Εδώ, μετά τον κατακλυσμό, ο Θεός είναι, καθώς αυτό έγινε, μετανοών: Αυτός υπόσχεται στους ανθρώπους που παρέμειναν και που ήταν να έλθουν, ότι δεν ήθελε, πλέον, να φέρει κάποιον κατακλυσμό επί της γης "για χάρη του ανθρώπου" και προσθέτει σαν την αιτία το γεγονός, ότι η καρδιά είναι επιρρεπής στο κακό. Είναι καθώς εάν Αυτός θα όφειλε να λέει: "Εάν η ανθρώπινη διαφθορά έπρεπε να είναι κρατημένη υπ΄ όψιν, Εγώ θα είχα συνεχίσει τον κατακλυσμό για πάντα. Αλλά δεν θα κρατήσω από τούδε υπ' όψιν ό,τι αυτοί αξίζουν" κ.λ.π. Έτσι, βλέπεις, ότι σε αμφότερες τις περιπτώσεις, πριν και μετά τον κατακλυσμό, ο Θεός δηλώνει ότι οι άνθρωποι είναι κακοί ’ έτσι δεν υπάρχει τίποτα στην αναφορά της Διατριβής, για τους ''περισσότερους". Κάποιο περαιτέρω σημείο είναι αυτό : προδιάθεση ή κλίση στο κακό, φαίνεται να είναι στην Διατριβή κάποιο ζήτημα λίγης σπουδαιότητας, καθώς εάν ήταν στην δύναμή μας να διορθώνουμε ή να αναχαιτίζουμε αυτήν, ενώ η Γραφή σημαίνει δι΄ αυτής της προδιάθεσης, την σταθερή κλίση και ενέργεια της θέλησης στο κακό. Γιατί η Διατριβή δεν συμβουλεύεται τα Εβραϊκά εδώ; Ο Μωϋσής δεν λέει τίποτα περί "προδιάθεσης". (Εγώ λέω αυτό έτσι, ώστε να μην μπορείς να έχεις βάσεις για γκρίνια). Η Εβραϊκή της Γένεσης 6, έρχεται έτσι: chol ietzer mahescheboth libbo rak ra chol haiom: που σημαίνει: "Κάθε φαντασία της σκέψης της καρδιάς είναι μόνο κακό, κάθε μέρα". Αυτός δεν λέει, ότι είναι "προσηλωμένη επί" ή "επιρρεπής εις το κακό’’ , αλλά ότι είναι πλήρως κακή και ότι τίποτε πλην το Κακό είναι σκεπτόμενο ή φανταζόμενο από τον ἀνθρωπο καθ΄ όλη την διάρκεια της ζωής του. Η φύση της διαφθοράς του είναι περιγραφόμενη, σαν μη κάμνουσα και μη υπάρχουσα ικανή να κάνει διόλου διαφορετικά· γιατί είναι αυτή η ίδια κακή και ο Χριστός μας βεβαιώνει, ότι κάποιο κακό δένδρο μπορεί να φέρει εμπρός μόνο κακό καρπό (Ματθ. 7, 17 18). Η Διατριβή, επιτήδεια, ανταπαντά: "Γιατί ήταν χρόνος δοσμένος για μετάνοια, εάν δεν εξαρτάται από την θέλησή μας, αλλά το παν είναι κατεργασμένο δι΄ ανάγκης;". Απαντώ: Εσύ μπορείς να λες το ίδιο για όλα τα διατάγματα του Θεού . "Γιατί Αυτός διατάζει, εάν όλα τα πράγματα έρχονται να συμβούν εξ΄ αναγκαιότητας;"

Αυτός διατάζει με σκοπό να διδάσκει και να προειδοποιεί τους ανθρώπους ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ ΤΟΥΣ , ώστε να μπορούν, ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑΠΕΙΝΩΜΕΝΟΙ ΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΟΥΣ ΚΑΙ ΕΤΣΙ ΝΑ ΦΘΑΝΟΥΝ ΣΤΗΝ ΧΑΡΗ ,καθώς έχει υπάρξει πλήρως διατυπωμένο.
Έτσι, αυτό το χωρίο, ακόμα στέκεται ανίκητο, ενάντια στην "ελευθερία της θέλησης".

ΙΙΙ. ΗΣΑΙΑΣ 40, 1 – 2:
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΥΠΟ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΜΠΟΡΕΙ ΜΟΝΟ ΝΑ ΑΜΑΡΤΑΝΕΙ

Το τρίτο χωρίο είναι στον Ησαΐα 40: "Αυτή έχει λάβει εκ της χειρός του Κυρίου διπλάσια, για όλες τις αμαρτίες της" (στοίχος 2).

"Ο Ιερώνυμος" λέει η Διατριβή, "ερμηνεύει αυτό σαν θεϊκή εκδίκηση, όχι σαν δοσμένη χάρη εις επιστροφή για κακές πράξεις". "Ο Ιερώνυμος λέει έτσι", ‘’εγώ αποκάλυψα: "συνεπώς, αυτό είναι αλήθεια". Εγώ πραγματεύομαι τον Ησαΐα, που συζητά με τις καθαρότερες λέξεις, και ο Ιερώνυμος είναι πεταγμένος στα δόντια μου, ένας άνθρωπος (να θέτω αυτό κατά το επιεικέστερο), καμίας κρίσεως ή επιμέλειας. Πού είναι η υπόσχεση την οποία δώσαμε αμοιβαία, ότι θα προχωρούσαμε διά μέσου των ιδίων των Γραφών και όχι δι΄ ανθρωπίνων σχολιασμών επάνω σ' αυτές; Οι Ευαγγελιστές μας λένε, ότι ολόκληρο αυτό το κεφάλαιο του Ησαΐα μιλά περί αφέσεως αμαρτιών, την οποία το Ευαγγέλιο διακηρύσσει˙ επειδή λένε ότι αυτό αναφέρεται στον Ιωάννη τον Βαπτιστή, την "φωνή βοώντος". Θα αφήσουμε εμείς τον Ιερώνυμο, κατά τον συνήθη τρόπο του, να επιβάλλει τυφλές Ιουδαϊκές φαντασίες επάνω στο χωρίο, όπως την ιστορική του σημασία και τις δικές του ηλιθιότητες, σαν την αλληγορική του σημασία; ' να στρέφει την γραμματική πάνω κάτω, και να καταλαβαίνει εκδικητικούς λόγους, εδώ που μιλά περί αφέσεως αμαρτιών; Ποια εκδίκηση, παρακαλώ, είναι εκπληρωμένη διά του κηρύγματος του Χριστού;

Ας παρατηρήσουμε εμείς τις λέξεις στα Εβραϊκά: "Παρηγορείτε, παρηγορείτε, ω λαέ Μου" (κλητική πτώση) ή "τον λαό Μου" (αιτιατική πτώση), "λέγει ο Θεός σας" (στοίχος 1). Εγώ προϋποθέτω, ότι Αυτός δεν είναι επικυρώνοντας εκδίκηση, όταν διατάζει παρηγοριά . Αυτός συνεχίζει: "Μιλήστε εσείς στην καρδιά της Ιερουσαλήμ και κηρύξτε προς αυτήν". "Μιλήστε στην καρδιά" είναι ένας εβραϊσμός που σημαίνει, να μιλήσεις καλούς, γλυκείς, ευγενικούς λόγους. Έτσι, στην Γένεση 34 (στοίχος 3) ο Συχέμ μιλά στην καρδιά της Δείνας, την οποία είχε ατιμάσει που σημαίνει, την γαλήνευσε στην θλίψη της με τρυφερές λέξεις, καθώς ο μεταφραστής μας απέδωσε αυτό.

Τί οι καλοί, γλυκείς λόγοι είναι, που ο Θεός διατάζει να είναι κηρυγμένοι για την παρηγοριά τους, Αυτός τώρα εξηγεί, λέγοντας: " ότι ο πόλεμός της είναι ολοκληρωμένος, η ανομία της είναι συγχωρημένη· γιατί αυτή έχει λάβει εκ της χειρός του Κυρίου διπλάσια για όλες τις αμαρτίες της". "Ο πόλεμος της", το οποίο είναι αλλοιωμένο στην έκδοσή μας σε "η διαφθορα της" θεωρείται, από τους τολμηρούς δασκάλους της Ιουδαϊκής, να σημαίνει κάποιο προσδιορισμένο χρόνο. Έτσι αυτοί αντιλαμβάνονται τις λέξεις στον Ιώβ 7: "η ζωή του ανθρώπου επί της γης είναι κάποιος πόλεμος (στοίχος 1) που σημαίνει, ο χρόνος του είναι προσδιορισμένος. Αλλά εγώ προτιμώ να πιστεύω, ότι αυτός είναι καλεσμένος "πόλεμος" κατά την απλή γραμματική σημασία της λέξεως. Έτσι, μπορείς να καταλαβαίνεις τον Ησαΐα ότι μιλά περί της καταπιεστικής πορείας του λαού υπό τον νόμο, να πολεμά καθώς εάν ήταν στην αρένα.

Ο Ησαΐας συνεπώς, διακηρύσσει ότι επειδή ο λαός ήταν συνθλιβόμμενος κάτω από τον νόμο, καθώς διά κάποιου αφόρητου φορτίου, (όπως ο Πέτρος μας πληροφορεί στις Πράξεις 15 (στοίχοι 7-10), ο πόλεμος τους υπό τον νόμο είναι να έλθει σε ένα τέλος, και αυτοί είναι να είναι ελευθερωμένοι από τον νόμο, και μεταφερόμενοι εντός του νέου πολέμου του Πνεύματος. Επιπλέον, αυτός ο τερματισμός του σκληρού τους πολέμου και την αντικατάσταση αυτού διά κάποιου νέου, ελεύθερου πολέμου, δεν θα είναι δοσμένος σ΄ αυτούς ἐξ' αιτίας της αξίας τους (γιατί αυτοί δεν μπορούσαν να υποφέρουν τον πρώτο πόλεμο εντελώς)· πράγματι, θα είναι δοσμένος σ΄ αυτούς μάλλον ἐξ΄ αιτίας της αναξιότητας τους, γιατί ο πόλεμός τους είναι να είναι τερματισμένος, υπαρχούσης της ανομίας τους, ελεύθερα συγχωρημένης σ΄ αυτούς. Δεν υπάρχουν, εδώ, σκοτεινές ή διφορούμενες λέξεις. Αυτός λέει ότι ο πόλεμος τους είναι να είναι τερματισμένος, ακριβώς επειδή υπάρχει η ανομία συγχωρημένη σ΄ αυτούς, έτσι ξεκάθαρα υποδηλώνοντας ότι αυτοί που ήταν στρατευμένοι υπό τον νόμο, δεν εκπλήρωσαν τον νόμο, ούτε θα μπορούσαν να τον εκπληρώνουν και μόνον συνέχισαν τον πόλεμο της αμαρτίας, και ήταν αμαρτωλοί μαχητές. Είναι καθώς εάν ο Θεός ήταν λέγοντας: "Είμαι αναγκασμένος να συγχωρήσω αυτούς, εάν θα ήθελα να έχω τον νόμο εκπληρωμένο από αυτούς· πράγματι, εγώ πρέπει να πάρω μακριά τον νόμο, γιατί βλέπω ότι δεν μπορούν παρά να αμαρτάνουν και αυτό περισσότερο παρά ποτέ όταν αυτοί πολεμούν, που σημαίνει, όταν αυτοί μοχθούν να εκπληρώσουν τον νόμο μέσα στην δική τους δύναμη". Η Εβραϊκή φράση "η ανομία τους είναι συγχωρημένη", υποδεικνύει

ελεύθερη άφθονη ικανοποίηση και αυτό είναι πώς η ανομία τους είναι συγχωρημένη : Χωρίς αξία και, πράγματι, εν τη παρουσία αναξιότητος. Αυτό είναι το νόημα των προστεθειμένων λέξεων : "Γιατί αυτή έχει λάβει εκ της χειρός του Κυρίου διπλάσια, για όλες τις αμαρτίες της"· δηλαδή, όχι μόνο την άφεση των αμαρτιών, αλλά το τέλος του πολέμου, καθώς είπα. Το οποίο σημαίνει ακριβώς αυτό : ότι ο νόμος, ο οποίος είναι η δύναμη της αμαρτίας, λαμβάνεται. μακριά ‘ ότι η αμαρτία τους, η οποία είναι το κεντρί του θανάτου, είναι συγχωρημένη και ότι αυτοί βασιλεύουν σε διπλή ελευθερία, διά μέσου της νίκης του Ιησού Χριστού (1 Κορινθ. 15, 55 -57). Αυτό είναι το νόημα, όταν ο Ησαΐας λέει: "από το χέρι του Κυρίου" ΄ αυτοί δεν το απόκτησαν διά της δικής Τους δύναμης ή αξίας, αλλά το έλαβαν σαν κάποιο δώρο από τον κατακτητή Ιησού Χριστού.

Θα όφειλα εγώ, λοιπόν, να υποφέρω αυτό το υπέροχο χωρίο, το οποίο στέκει ακατανίκητο ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", να είναι έτσι σπιλωμένο με Ιουδαϊκές βρωμιές, δια των υπαινιγμών του Ιερώνυμου και της Διατριβής; Ο Θεός να απαγορεύσει ! Ο καλός μου φίλος Ησαΐας στέκει νικητής επι της "ελεύθερης θέλησης", ξεκάθαρα δηλώνοντας ότι η Χάρη δεν είναι δοσμένη στις αξίες ή προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης", αλλά στις αμαρτίες της και αναξιότητες" και ότι η "ελεύθερη Θέληση", με όλες της τις δυνάμεις δεν μπορεί να κάνει τίποτε παρά να συνεχίζει τον πόλεμο της αμαρτίας.έτσι ώστε ακριβώς ο νόμος, ο οποίος εθεωρείτο ότι εδόθει για να την βοηθά , απεδείχθη ανυπόφορος σ΄ αυτήν και την κατασκεύασε περισσότερο αμαρτωλή, καθώς πολεμούσε κάτω απο εκείνον τον νόμο.

Η Διατριβή συζητά: "Μολονότι η αμαρτία πλεονάζει δια του Νόμου και είναι όπου η αμαρτία πλεονάζει, που η χάρης, επίσης, πλεονάζει, ἐξ αυτού δεν ακολουθεί ότι ο άνθρωπος δεν μπορεί, με την βοήθεια του Θεού; να κάνει τον εαυτόν του αποδεχόμενο, προ της Χάρης, και να παρασκευάζει εαυτόν δια ηθικώς καλών έργων, έναντι της εύνοιας του Θεού". Θα είναι μία έκπληξη για μένα εάν η Διατριβή λέει αυτό εκ του δικού της κεφαλιού και δεν εξάγει αυτό από κάποια παράγραφο που είχε κάποιον άλλο προορισμό ή προέλευση, δια της προσθήκης λέξεων εντός των δικών της σελίδων· γιατί αυτή μήτε βλέπει μήτε ακούει τί οι δικές της λέξεις σημαίνουν. Εάν η αμαρτία πλεονάζει δια του νόμου, πώς είναι δυνατόν για τον άνθρωπο να παρασκευάζει εαυτόν δια ηθικών έργων, έναντι της εύνοιας του Θεού; Πώς μπορούν τα έργα να βοηθούν αυτόν, όταν ο νόμος δεν βοηθά αυτόν; Τί σημαίνει για την αμαρτία να πλεονάζει δια του

νόμου, παρά ότι τα καμωμένα έργα συμφώνως στον νόμο, είναι αμαρτίες; (Επ΄ αυτού, αλλού). Τί σημαίνει όταν λέει, ότι ο άνθρωπος, με την βοήθεια του Θεού, μπορεί να παρασκευάζει εαυτόν διά ηθικών έργων; Είμαστε εμείς συζητώντας την βοήθεια του Θεού ή την "ελεύθερη θέληση"; Τί δεν είναι δυνατόν διά της βοήθειας του Θεού; Αλλά είναι καθώς είπα: η Διατριβή θέτει φως διά των δικαιολογιών που αυτή επικαλείται· εξ αυτού το νυσταλέο, ροχαλίζων ύφος της συζήτησής της.

IV. ΗΣΑΙΑΣ 40, 6 – 7:
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΣΧΕΡΩΣ "ΣΑΡΚΑ"

1. Το τέταρτο χωρίο είναι από το ίδιο κεφάλαιο του Ησαΐα: " Όλη η σάρκα είναι χόρτος και όλη η δόξα αυτής σαν τον ανθό του Χόρτου : ο χόρτος εξηράνθει, ο ανθός του χόρτου κατέπεσε · επειδή το Πνεύμα του Κυρίου φύσηξε επ' αυτού" (στοίχοι 6 – 7). Η φίλη μου η Διατριβή νομίζει, ότι αυτά τα γραφικά χωρία είναι κάπως βίαια συρμένα εντός της συζήτησης που αφορά την χάρη και την ‘’ελεύθερη θέληση". Γιατί παρακαλώ; "Επειδή", αυτή λέει, "ο Ιερώνυμος λαμβάνει το "Πνεύμα" να σημαίνει αγανάκτηση και τη "σάρκα" να σημαίνει την κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου, η οποία δεν έχει δύναμη έναντι του Θεού. Ξανά του Ιερώνυμου οι ανοησίες φέρνονται μπροστά μου, αντί για τον Ησαΐα; Και έχω να πολεμήσω περισσότερο ισχυρά ενάντια στην αηδία που με κατακλύζει, εξ αιτίας της αφροντισιάς της Διατριβής (για να μην χρησιμοποιήσω σκληρότερο όρο), παρά ενάντια στην ίδια την Διατριβή .

Είπα λίγο πριν τί σκέπτομαι για την ιδέα του Ιερώνυμου. Τώρα ζητώ να αφήσουμε να συγκριθεί η Διατριβή με τον εαυτόν της. "Σάρκα", αυτή λέει, "είναι η κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου, και "Πνεύμα" η θεϊκή αγανάκτηση . Έχει η θεϊκή αγανάκτηση τίποτε άλλο να μαράνει, λοιπόν, παρά την δυστυχή κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου, την οποία θα όφειλε, μάλλον, να εγείρει;

Αλλά εδώ είναι κάτι πιο χαριτωμένο · το "άνθος του χόρτου" είναι η δόξα, η οποία είναι γεννημένη από τη ευημερία σε υλικά πράγματα . Οι Ιουδαίοι υπερηφανεύοντο στο ναό τους, στη περιτομή και στις θυσίες· οι Έλληνες στη σοφία τους. Συνεπώς, το "άνθος του χόρτου", η δόξα της σάρκας, είναι η δικαιοσύνη των έργων και η σοφία του κόσμου. Πώς λοιπόν γίνεται η Διατριβή να καλεί δικαιοσύνη και σοφία "υλικά πράγματα"; Και τί έχουν αυτά να κάνουν με τον Ησαΐα, που εξηγεί την σημασία του εντός των δικών του λέξεων, λέγοντας: "Σίγουρα ο λαός είναι χόρτος"; Αυτός δεν λέει: "Σίγουρα η κατάσταση της αδυναμίας του λαού

είναι χόρτος", αλλά "Ο ΛΑΟΣ" και δηλώνει αυτό με ένα όρκο.
Τί είναι "ο λαός"; Είναι μόνον η κατάσταση της αδυναμίας του ανθρώπου; Δεν γνωρίζω εάν ο Ιερώνυμος αναφέρεται με "την αδύναμη κατάσταση του ανθρώπου", στην πραγματική του δημιουργία ή στην παρούσα δυστυχή μοίρα. Αλλά οποιοδήποτε είναι, αυτό είναι βεβαίως κάποια λαμπρή δόξα και ευγενικό λάφυρο, που η εκδίκηση του Θεού κερδίζει, μαραίνοντας το δικό του πλάσμα, τον δυστυχή άνθρωπο, αντί να διασκορπίσει τον υπερήφανο, να κατεβάσει τον ισχυρό από του θρόνο του και να διώξει τον πλούσιο αδειανό μακριά, καθώς ή Μαρία θέτει αυτό στον ύμνο της (Λουκάς 1, 5153).

Ας καθαιρέσουμε εμείς αυτές τις ακατάστατες φαντασίες, και να ακολουθήσουμε τον Ησαΐα. " Ο λαός είναι χόρτος", αυτός λέει. "Ο λαός" δεν είναι ουσιαστική σάρκα ή η αδύναμη κατάσταση της ανθρώπινης φύσης, αλλά εμπεριέχει όλα που ευρίσκονται μεταξύ του λαού, πλούσιους ανθρώπους, σοφούς ανθρώπους, δίκαιους, αγίους. (Εκτός εάν οι Φαρισαίοι, οι Πρεσβύτεροι, οι Πρίγκηπες, οι ευγενείς και πλούσιοι άνθρωποι, δεν ήταν μέρος του Ιουδαϊκού λαού;).
Η δόξα τους ορθώς περιγράφεται.. σαν το "άνθος του χόρτου", γιατί ήταν στο Βασίλειό τους και κράτος και περισσότερο από όλα στον νόμο και στον Θεό και στην δική τους δικαιοσύνη και σοφία, που αυτοί υπερηφανεύοντο , καθώς ο Παύλος υποστηρίζει στους Ρωμαίους 2, 3 και 9 . Έτσι, όταν ο Ησαΐας λέει : "όλη η σάρκα", πρέπει να σημαίνει: ‘’όλος ο χόρτος'' ή ‘’όλος ο λαός ‘’ Γιατί δεν λέει απλώς ‘’σάρκα ''αλλά "όλη η σάρκα". Και στο "λαός", ανήκουν ψυχή, σώμα, νούς, λογική, κρίση, όλα αυτά που ένας μπορεί να ανακαλύπτει και να καθορίζει ότι υπάρχουν λίαν εξαίσια στον άνθρωπο. Όταν λέει: " όλη η σάρκα είναι σαν χόρτος", αυτός δεν εξαιρεί τίποτε πλην το πνεύμα που μαραίνει αυτόν.
Έτσι, επίσης, όταν λέει: "ο λαός είναι χόρτος", αυτός δεν αποκλείει τίποτε. Μνημόνευε την "ελεύθερη θέληση", μνημόνευε οτιδήποτε που μπορεί να θεωρείται σαν το ανώτατο ή το κατώτατο μεταξύ του λαού, ο Ησαΐας καλεί αυτό όλο "σάρκα" και "χόρτο". Καθώς εξηγείται, από τα βιβλία δικού μας συγγραφέως, οι τρεις όροι, "σάρκα", "χόρτος" και "λαός" σε αυτό το χωρίο, σημαίνουν το ίδιο πράγμα:

Περαιτέρω, εσύ ο ίδιος βεβαιώνεις ότι η σοφία των Ελλήνων, και η δικαιοσύνη των Ιουδαίων, τα οποία ήταν μαραμένα διά του Ευαγγελίου, ήταν "χόρτος" και το "άνθος του χόρτου".

2. Έπειτα έχεις τους λόγους του Ιωάννη : "Εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ της σαρκός είναι σάρξ και εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ του Πνεύματος είναι Πνεύμα" (Ιωάννης 3, 6). Αυτό το

χωρίο ξεκάθαρα αποδεικνύει, ότι εκείνο το οποίο δεν είναι γεννημένο εκ του Πνεύματος, είναι σάρκα ’ αλλιώς, η διάκριση διά της οποίας ο Χριστός διαιρεί όλους τους ανθρώπους μέσα σε δύο τάξεις, "σάρκα" και "πνεύμα", δεν θα ἐστεκε . Αλλά υπεροπτικά παραβλέπεις αυτό το χωρίο, καθώς εάν δεν έλεγε σ' εσένα αυτό το οποίο θέλεις να γνωρίζεις και προχωράς γρήγορα, ως συνήθως, αλλού, σταματώντας μόνο για να σχολιάσεις, ό,τι εδώ ο Ιωάννης λέει ότι οι πιστοί είναι γεννημένοι εκ του θεού και καθίστανται οι υιοί του Θεού, καθίστανται πραγματικά θεοί και νέες υπάρξεις. Εσύ παραβλέπεις το συμπέρασμα, στο οποίο αυτή η διάκριση οδηγεί ‘ τυχαία μας πληροφορείς ποιοι ευρίσκονται στην μία κατηγορία, και εμπιστεύεσαι στην ρητορική σου να σε φέρει εις πέρας καθώς εάν ουδείς ήθελε σε διακρίνει έτσι με πανουργία και με ανειλικρίνεια, να παραβλέπεις το σημείο !

3. Εσύ λες :’’ Κάθε ενέργεια στον άνθρωπο δεν είναι σάρκα. Υπάρχει κάποια ενέργεια καλεσμένη ψυχή και κάποια καλεσμένη πνεύμα, δια των οποίων αποβλέπουμε εις ό,τι είναι έντιμο, καθώς έκαναν οι φιλόσοφοι· ποιος εσκέφθει ότι θα οφείλαμε να καλοδεχθούμε χίλιους θανάτους προθύμως, παρά να διαπράξουμε μία χυδαία πράξη, ακόμα και αν γνωρίζαμε ότι οι άνθρωποι δεν θα μάθαιναν ποτέ περί αυτής και ο θεός θα την συγχωρούσε’’

Εγώ απαντώ : Ένας που έχει βέβαιη πίστη σε τίποτα, μπορεί εύκολα να πιστεύει και να λέει οτιδήποτε. Δεν θα σε ρωτήσω εγώ, αλλά άφησε τον φίλο σου τον Λουκιανό να σε ρωτήσει, εάν μπορείς να αποδείξεις τον οποιονδήποτε εξ ολοκλήρου του ανθρώπινου γένους, ακόμα και αν αυτός είναι κάποιος Σωκράτης, δύο φορές ή και επτά φορές περισσότερος, να έχει πετύχει να εφαρμόσει την διδασκαλία του, καθώς εσύ την διατυπώνεις εδώ και εκθέτεις αυτήν; Γιατί λοιπόν φλυαρείς με κενούς λόγους; Θα μπορούσαν αυτοί να αποβλέπουν σε έντιμες πράξεις, όταν δεν γνώριζαν τί μία έντιμη πράξη ήταν ; Εάν θα ρωτούσα εσένα για το πλέον διακεκριμένο παράδειγμα τέτοιας εντιμότητας, θα έλεγες ίσως, ότι ήταν αξιοθαύμαστα καμωμένο, όταν άνθρωποι πέθαιναν για την χώρα τους, για τις συζύγους τους και τα παιδιά ή για τους συγγενείς τους · ή όταν αναχαιτίζονταν από το ψέμα ή την απιστία· ή όταν υπέμεναν έντονα βασανιστήρια, μάλλον, παρά να ψεύδονται ή να προδίδουν άλλους, καθώς έκανε ο C. M. Scaevola, ο M. Regulus και άλλοι. Αλλά, τί μπορείς να μας δείξεις εσύ σε όλους αυτούς τους ανθρώπους, πλην το εξωτερικό παρουσιαστικό των έργων τους; Έχεις κοιτάξει την καρδιά τους; Έ, λοιπόν, αυτό είναι

αμέσως φανερό από το κοίταγμα των έργων τους, ότι έκαναν όλα αυτά για την δική τους δόξα, έτσι ώστε δεν ντρέπονταν να αναγνωρίζουν, και να υπερηφανεύονται, ότι ήταν την δική τους δόξα που επιθυμούσαν. Οι Ρωμαίοι, όπως αυτοί οι ίδιοι ομολογούν
εκτέλεσαν τις γενναίες τους πράξεις εξ΄ αιτίας δίψας για δόξα.
Έτσι έκαναν οι Έλληνες. Έτσι έκαναν οι Ιουδαίοι. Έτσι κάνει ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Αλλά, έστω και αν αυτό μπορεί να είναι έντιμο στα μάτια των ανθρώπων, ουδέν είναι λιγότερο έντιμο στην όραση του Θεού. Αυτό είναι, πράγματι, η υψίστη ασέβεια και η ανώτατη ιεροσυλία, λαμβανομένου υπ΄ όψιν ότι δεν τα έκαναν για την δόξα του Θεού, ούτε δόξασαν Αυτόν σαν Θεό. Διά της πλέον ασεβούς κλοπής λεηλάτησαν τον Θεό από την δική.
Του δόξα και κατανάλωσαν αυτήν στους εαυτούς των και ουδέποτε ήταν ολιγότερο έντιμοι και περισσότερο αχρείοι, παρά όταν απάστραπταν στις υψηλότατες αρετές τους. Πώς θα μπορούσαν να εργάζονται για την δόξα του Θεού, όταν δεν γνώριζαν, ούτε τον Θεό, ούτε την δόξα Του΄ όχι επειδή δεν ήταν ορατή, αλλά επειδή η σάρκα δεν επέτρεψε σ΄ αυτούς να βλέπουν την δόξα του Θεού, εξαιτίας της τρελής μανίας με την οποία επιδίωξαν την δική τους δόξα; Εδώ έχεις το δικό σου "πνεύμα που ηγεμονεύει", το δικό σου "κυριότερο μέρος του ανθρώπου, το οποίο αποβλέπει εις ότι είναι έντιμο", μία λεηλασία της δόξας του Θεού και έναν σφετεριστή της Μεγαλειότητάς Του. Και αυτό εφαρμόζει, περισσότερο παρά ποτέ, όταν οι άνθρωποι είναι στην μεγαλοπρέπειά τους και είναι στον υψηλότερο βαθμό διακεκριμένοι για τις δικές τους ανώτατες αρετές: Τώρα απέκρουσε ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν σάρκα και ήταν αποπλανημένοι διά διεφθαρμένης συμπάθειας ;

4. Η Διατριβή μπορεί να εγείρει ακόμα αυτό το αξιοσημείωτο ζήτημα : "Ακόμα και εάν το όλον του ανθρώπου και το πλέον εξαίρετο πράγμα στον άνθρωπο είναι καλεσμένο σάρκα, πρέπει όλο αυτό που είναι καλεσμένο σάρκα να είναι, αμέσως και για αυτήν την αιτία, καλεσμένο ασεβές; Εγώ απαντώ : Καλώ κάποιον άνθρωπο ασεβή εάν είναι ‘’χωρίς το Πνεύμα του Θεού" ΄ γιατί η Γραφή λέει, ότι το Πνεύμα είναι δοσμένο να δικαιώνει τον ασεβή. Καθώς ο Χριστός διέκρινε το Πνεύμα από την σάρκα, λέγοντας: "Εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ της σαρκός, είναι σαρξ" και προσθέτει ότι εκείνο το οποίο είναι γεννημένο εκ της σαρκός "δεν μπορεί να δει την Βασιλεία του Θεού" ΄ έτσι καταφανώς ακολουθεί, ότι οτιδήποτε είναι σάρκα είναι ασεβές, κάτω από την οργή του Θεού και κάτι ξένο στο Βασίλειό Του. Και εάν είναι κάτι ξένο στο Βασίλειο και Πνεύμα του

Θεού, ακολουθεί κατ΄ ανάγκη, ότι αυτό είναι κάτω από το Βασίλειο και το Πνεύμα του Σατανά. Γιατί δεν υπάρχει μέσο βασίλειο, μεταξύ του Βασιλείου του Θεού και του Βασιλείου του Σατανά, τα οποία είναι πάντοτε σε πόλεμο το ένα με το άλλο.

5. Ας υποθέσουμε ότι οι απόψεις της Διατριβής στέκονται καλά, ότι δεν είναι κάθε ενέργεια "σάρκα" (δηλαδή ασέβεια), αλλά υπάρχει κάποια ενέργεια, καλούμενη πνεύμα, η οποία είναι ακέραιη και υγιής. Βλέπε τί παραλογισμός ακολουθεί από αυτό, παραλογισμός όχι μόνο στα όρια της ανθρώπινης λογικής, αλλά σε σχέση με ολόκληρη την Χριστιανική ευσέβεια και τα θεμελιώδη άρθρα της πίστης. Εάν το πλέον εξαίρετο πράγμα στον άνθρωπο δεν είναι ασεβές, ούτε διεφθαρμένο και καταδικασμένο, αλλά μόνο η "σάρκα" (δηλαδή, τα χονδροειδέστερα και κατώτερα συναισθήματα), τί είδους Λυτρωτή, εγώ ρωτώ, θα κάνουμε τον Χριστό να είναι; Θα κάνουμε την τιμή της εξαγοράς εκ του αίματός Του να είναι τόσο λίγης αξίας, που Αυτό λύτρωσε μόνο το ελάχιστα πολύτιμο μέρος του ανθρώπου, ενώ το πλέον εξαίρετο μέρος του ανθρώπου είναι αυτάρκες και δεν έχει ανάγκη του Χριστού ; Έτσι, από τώρα και στο εξής, πρέπει να κηρύττω ότι ο Χριστός είναι ο Λυτρωτής, όχι ολόκληρου του ανθρώπου, αλλά μόνο του ελάχιστα πολύτιμου μέρους (δηλαδή, της σάρκας του)· και ότι ο άνθρωπος είναι λυτρωτής του εαυτού του σε σχέση με το ανώτερο μέρος του ; Διάλεξε αυτό το οποίο θα έχεις. Εάν το ανώτερο μέρος του ανθρώπου είναι υγιές, δεν χρειάζεται το Χριστό σαν λυτρωτή του. Εάν δεν χρειάζεται τον Χριστό, ο άνθρωπος θριαμβεύει πάνω από τον Χριστό, σε μία δόξα μεγαλύτερη από την δική Του, γιατί ο άνθρωπος φροντίζει περί του εαυτού του σε σχέση με το ανώτερο μέρος του, δεδομένου ότι ο Χριστός φροντίζει μόνο για το ολιγότερο πολύτιμο μέρος. Και, τότε, η κυριαρχική εξουσία του Σατανά θα αποδεικνύεται να είναι τίποτα, γιατί ο Σατανάς θα κυβερνά μόνο το λιγότερο πολύτιμο μέρος του ανθρώπου και ο άνθρωπος θα δεσπόζει του Σατανά σε σχέση με το ανώτερο μέρος του. Έτσι ώστε το αποτέλεσμα της διδασκαλίας σου, αναφορικά με το κυριότερο μέρος του ανθρώπου θα είναι, ότι ο άνθρωπος θα εξυψώνεται υπεράνω αμφοτέρων, του Χριστού και του διαβόλου , που σημαίνει, ο άνθρωπος θα γίνεται Θεός των θεών και Κύριος των Κυρίων. Τί έχει συμβεί σ΄ εκείνη την "πιθανή άποψη", η οποία είπε ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό; Η Διατριβή εδώ υποστηρίζει, ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι το κυριότερο μέρος του ανθρώπου, υγιές και δίκαιο που δεν χρειάζεται ακόμα

και τον Χριστό, αλλά μπορεί να κάνει περισσότερα, παρά ο Θεός και ο διάβολος μπορούν να κάνουν.

V. ΙΕΡΕΜΙΑΣ 10, 23: Η ΑΝΙΚΑΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Κάποιο περαιτέρω χωρίο είναι στον Ιερεμία 10: "Γνωρίζω, ώ Κύριε, ότι ο δρόμος του ανθρώπου δεν είναι σ΄ αυτόν τον ίδιο· δεν είναι σε κανένα άνθρωπο να περπατά και να διευθύνει τα βήματά του" (στοίχος 23). Αυτό το χωρίο, λέει η Διατριβή "σχετίζεται στην ευτυχή έκβαση των γεγονότων, μάλλον, παρά στην δύναμη της "ελεύθερης θέλησης". Εδώ ξανά η Διατριβή, πλήρης αυτοπεποιθήσεως , εισάγει κάποιο σχόλιο ακριβώς όπως αυτή βλέπει να είναι αρμόζων, καθώς εάν η Γραφή ήταν υπό την δική της πλήρη δικαιοδοσία. Αλλά τί ανάγκη υπήρχε, για ένα πρόσωπο τέτοιου σπουδαίου κύρους όπως εσύ ο ίδιος, να λαμβάνει υπ΄ όψιν το νόημα του Προφήτου, και την πρόθεσή του, έστω και στο ελάχιστο ; Είναι αρκετό που ο Έρασμος λέει κάποιο πράγμα: συνεπώς αυτό είναι έτσι.

Υποθέτοντας ότι το χωρίο πρέπει να εννοηθεί περί της ευτυχούς ή δυσμενούς έκβασης των γεγονότων, έ πώς, εάν αυτό ακριβώς το σχόλιο δεν θα όφειλε πάρα πολύ ισχυρά, να καταλύει την "ελεύθερη θέληση"; Βεβαίως, αυτή η νέα υπεκφυγή είναι μαστορεμένη, με σκοπό να εξαπατήσει οκνηρά, και απρόσεκτα πρόσωπα και να τους κάνει να νομίζουν ότι κάποια ικανοποιητική απάντηση υπήρξε δοσμένη, καθώς στην περίπτωση με εκείνη την υπεκφυγή αναφορικά με αναγκαιότητα της συνέπειας. Και η προσοχή τους τόσο εκτρέπεται, ένεκα των νεοδηλητηριασμένων όρων, που δεν βλέπουν πόσο, απολύτως πολύ περισσότερο, αυτές οι υπεκφυγές περιπλέκουν και παγιδεύουν αυτούς. Εάν η έκβαση αυτών των πρόσκαιρων πραγμάτων, επί των οποίων ο άνθρωπος ήταν κατασκευασμένος Κύριος δεν είναι στην δική μας δύναμη, πώς παρακαλώ μπορεί εκείνο το ουράνιο πράγμα, η χάρη του Θεού, η οποία εξαρτάται από την θέληση του Θεού μόνον, να είναι στην δύναμή μας; Μπορούν οι προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης" να θέτουν κατοχή της αιώνιας σωτηρίας, όταν δεν μπορούν να διατηρούν κατοχή μίας πεντάρας ή κάποιας τρίχας της κεφαλής; Όταν δεν έχουμε δύναμη να κρατάμε υπό κυριαρχία το δημιούργημα, μπορούμε εμείς να έχουμε δύναμη να κρατάμε υπό κυριαρχία τον Δημιουργό;

Επιπλέον, όσο και αν εσύ συστρέψεις αυτό το κείμενο, να εφαρμόζει στην "ελεύθερη θέληση "λέει η Διατριβή, "όλοι αναγνωρίζουν ότι ουδείς μπορεί να διατηρείτε σε μία ορθή πορεία ζωής, χωρίς την Χάρη του Θεού· παρ΄ όλα αυτά, εμείς οι ίδιοι ακόμα μοχθούμε όλο το χρονικό διάστημα, με όλες μας τις δυνάμεις, γιατί προσευχόμαστε καθημερινά: "Ω Κύριε, Θεέ μου,

οδήγησε τον δρόμο μου στο οπτικό σου πεδίο". Αυτός που ζητά βοήθεια δεν θέτει παράμερα την προσπάθεια"

Η Διατριβή νομίζει ότι δεν ενδιαφέρει τί αυτή απαντά, υπό τον όρον ότι δεν παραμένει σιωπηλή, αλλά λέει κάτι ‘ και τότε θα ήθελε να έχει ό,τι λέει, να φαίνεται σαν μία πλήρης απάντηση ΄ τέτοια εμπιστοσύνη έχει στο δικό της κύρος . Αυτή οφείλει να προσδιορίσει, εάν εμείς μοχθούμε δια της δικής μας δυνάμεως και προσδιορίζει, αντίθετα, ότι αυτός που προσεύχεται κάνει κάποια προσπάθεια. Παρακαλώ, μας κοροϊδεύει; ή είναι γελοιοποιώντας τους Παπικούς; Αυτός που προσεύχεται, προσεύχεται δια του Πνεύματος· ή μάλλον, το Πνεύμα το ίδιο προσεύχεται εντός ημών, καθώς είμαστε πληροφορούμενοι στους Ρωμαίους 8 (στοίχοι 26-27). Πώς είναι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" αποδειγμένη δια της προσπάθειας του Πνεύματος; Θεωρεί η Διατριβή την "ελεύθερη θέληση" και το ΄Άγιο Πνεύμα, σαν ίδια και απαράλλαχτα; Είμαστε εμείς τώρα συζητώντας την δύναμη του Άγίου Πνεύματος; Έτσι, η Διατριβή αφήνει αυτό το χωρίο του Ιερεμία άθικτο και ανίκητο και απλά παρουσιάζει εκ του δικού της κεφαλιού το σχόλιο: "εμείς ακόμα μοχθούμε με την δική μας δύναμη". Και ο Λούθηρος θα είναι υποχρεωμένος να το πιστεύει, θέλοντας και μη

VI. ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

16,1|21 Η.ΚΥΡΙΑΡΧΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

1. Η δήλωση στις Παροιμίες 16: "Είναι του ανθρώπου να προετοιμάζει την καρδιά, αλλά του Κυρίου να κυβερνά την γλώσσα"(στοίχος 1), επίσης,συνδέεται από την Διατριβή, στην έκβαση των γεγονότων, καθώς εάν η συγκεκριμένη δήλωση της Διατριβής πρέπει να με ικανοποιεί, χωρίς οποιαδήποτε άλλη μαρτυρία. Είμαι πράγματι, πλούσια ικανοποιημένος, ότι, εάν παραδεχτώ το νόημα να σχετίζεται στην έκβαση των γεγονότων, ξεκάθαρα επιτυγχάνω την νίκη, σύμφωνα με το τί έχω, ακριβώς, πεί · δηλαδή, βλέποντας ότι εμείς δεν έχουμε ελευθερία θέλησης στην δική μας σφαίρα δράσης, πολύ περισσότερο είναι αλήθεια, ότι δεν έχουμε καμία στην σφαίρα της δράσης του Θεού.

Κοίτα πόσο οξυδερκής είναι η Διατριβή: "Πώς είναι του ανθρώπου να προετοιμάζει την καρδιά, όταν ο Λούθηρος βεβαιώνει ότι όλα τα πράγματα ρυθμίζονται εξ αναγκαιότητας; Απαντώ: Εάν η διέξοδος των πραγμάτων δεν είναι στην δύναμή μας, καθώς εσύ ο ίδιος λες, πώς είναι του ανθρώπου να ρυθμίζει αυτά τα πράγματα; Πάρε στον εαυτό σου την απάντηση που μου έδωσες : Μάλλον, πρέπει να εργαζόμαστε όλα, που εμείς μπορούμε, ακριβώς επειδή

όλα τα μελλοντικά πράγματα είναι σε εμάς αβέβαια · καθώς ο Εκκλησιαστής λέει: "Μέσα στο πρωϊνό είδα τον σπόρο και κατά το βράδυ δεν κρατώ το χέρι σου ΄ γιατί εσύ δεν γνωρίζεις ποιο θα ανθεί, αυτό ή εκείνο" (11, 6). Αυτά τα πράγματα, επαναλαμβάνω, είναι αβέβαια, κατά το μέτρο που αφορά την γνώση μας γι΄ αυτά ,μολονότι αυτά είναι αναγκαία, κατά το μέτρο που αφορά την δική τους έκβαση. Η ανάγκη πλήττει τον φόβο του Θεού εντός ημών, έτσι ώστε δεν υποχωρούμε εντός κάποιας αλαζονικής αίσθησης σιγουριάς, αφού η αβεβαιότης γεννά εμπιστοσύνη, μη τυχόν θα απελπιζόμασταν.

2. Η δήλωση σ΄ αυτό το κεφάλαιο: "Ο Κύριος έχει κατασκευάσει όλα τα πράγματα για τον εαυτό Του · αλήθεια, ακόμα και τον αμαρτωλό για την μέρα του κακού" (στοίχος 4), η Διατριβή τροποποιεί ακριβώς διά των δικών της λέξεων, καθώς αυτή απαλλάσσει τον Θεόν ΝΑ ΕΧΕΙ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΕΙ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΠΛΑΣΜΑ ΚΑΚΟ. Καθώς εάν εγώ είχα μιλήσει για την δημιουργία, και όχι μάλλον, περί της σταθερής δράσης του Θεού στα δημιουργημένα πράματα, την λειτουργία διά της οποίας ο Θεός κινεί σε δράση ακόμα και τον ασεβή. Πραγματεύθηκα με αυτό πριν, όταν ήμουν συζητώντας τον Φαραώ.

3. Ούτε η Διατριβή βρίσκει οποιαδήποτε αμηχανία σ΄ αυτό το κείμενο, από το εικοστό κεφάλαιο: "Η καρδιά του Βασιλιά είναι στα χέρια του Κυρίου. Αυτός την γέρνει προς οποιοδήποτε μέρος θέλει" (21, 1). "Αυτός που γέρνει" αυτή λέει, "δεν καταναγκάζει αμέσως " Καθώς εάν εγώ ήμουν μιλώντας περί καταναγκασμού και όχι, μάλλον, για αναγκαιότητα του αμετάβλητου. Είναι αυτή η ανάγκη, που σημαίνεται από το "γέρνειν" του Θεού, το οποίο δεν είναι τέτοιο οκνηρό πράγμα σαν "ροχαλίζειν'' καθώς η Διατριβή φαντάζεται· είναι η πλέον δραστήρια λειτουργία του Θεού, την οποία ο άνθρωπος δεν μπορεί να αποφεύγει ή να μεταβάλλει, αλλά υπό την οποία αυτός έχει κατ΄ ανάγκη την θέληση την οποία ο θεός του έδωσε και την οποία ο Θεός, τώρα, κάνει να ενεργεί διά της δικής του κίνησης. Πραγματεύθηκα με αυτό παραπάνω.

Περαιτέρω, η Διατριβή νομίζει ότι, αφού ο Σολομών μιλά για την "καρδιά του Βασιλιά", το χωρίο δεν μπορεί ορθά να στραφεί, μέσα σε κάποια γενική δήλωση ,αλλά σημαίνει αυτό που ο Ιώβ λέει αλλού: "Αυτός κάνει τον υποκριτή να βασιλεύει, εξαιτίας των αμαρτιών του λαού" (Ιώβ 34, 30). Αυτή τελικώς παραδέχεται, ότι ο Βασιλιάς είναι κεκλιμένος στο κακό διά του Θεού, αλλά "απλώς διά της αδείας Του στο Βασιλιά, να δώσει το χαλινάρι στα πάθη του, με σκοπό να φρονηματίσει τον λαό". Απαντώ : είτε ο Θεός "επιτρέπει", είτε εάν Αυτός "γέρνει", αυτή η άδεια ή κλίση. δεν έρχεται να

συμβεί, χωρίς την θέληση και δραστηριότητα του Θεού, γιατί η θέληση του Βασιλιά δεν μπορεί να ξεφύγει την δράση του Παντοδύναμου Θεού, διά της οποίας όλες οι θελήσεις των ανθρώπων, καλές ή κακές, είναι κινημένες να θέλουν και να δρουν.

Ως προς την γενίκευσή μου, από την ιδιαίτερη θέληση του Βασιλιά, δεν νομίζω ότι ήταν κάποιο παράλογο ή αμαθές πράγμα για μένα να κάνω. Γιατί εάν η καρδιά του Βασιλιά, η οποία φαίνεται να είναι ύψιστα ελεύθερη και να κυριαρχεί επί των άλλων, δεν μπορεί στην πραγματικότητα να θέλει, εκτός καθώς ο θεός γέρνει αυτήν, πόσο πολύ ολιγότερο μπορεί οποιοσδήποτε άλλος άνθρωπος; Και αυτό το συμπέρασμα θα μπορούσε να σύρεται έγκυρα, όχι μόνο από την θέληση του Βασιλιά ,αλλά από κάθε ανθρώπου · γιατί εάν κάθε ξεχωριστός άνθρωπος, οσονδήποτε ασήμαντος, δεν μπορεί να θέλει ενώπιον του Θεού εκτός καθώς ο Θεός γέρνει αυτόν, το ίδιο πρέπει να είναι ειπωμένο για όλους τους ανθρώπους. ΄Έτσι η ανικανότης του Βαλαάμ να λέει αυτό που ευχόταν είναι μία ξεκάθαρη απόδειξη από τις Γραφές, ότι ο άνθρωπος δεν είναι στην δική του δύναμη, ούτε είναι ελεύθερος στο να εκλέγει και να κάνει ό,τι αυτός κάνει. Εάν δεν ήταν έτσι, τέτοιες περιπτώσεις δεν θα στέκονταν στις Γραφές.

VII. ΙΩΑΝΝΗΣ 15, 5: Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ "ΤΙΠΟΤΑ"

1. Μετά από αυτό, έχοντας πεί ότι η αφθονία τέτοιων μαρτυριών, που ο Λούθηρος συγκεντρώνει, μπορούσαν να συγκεντρώνονται από το βιβλίο των Παροιμιών, αλλά ότι μία" βολική εξήγηση'' θα μπορούσε να κάνει αυτές να στέκονται, τόσο καλά επ' ωφελεία της "ελεύθερης Θέλησης", όσο εναντίον αυτής, η Διατριβή παραθέτει, τελικώς, το αναπόφευκτο του Λουθήρου Αχίλλειο όπλο, την δήλωση στον Ιωάννη 15: "Χωρίς εμέ, εσείς δεν μπορείτε να κάνετε τίποτα" (στοίχος 5) Χειροκροτώ αυτόν τον εξαίρετο υπερασπιστή της "ελεύθερης, θέλησης" ! Αυτός διδάσκει εμάς να τροποποιούμε τις μαρτυρίες της Γραφής με ‘’βολικές εξηγήσεις" όπως θεωρούμε εμείς κατάλληλα, έτσι ώστε να μπορούν, πραγματικά, να στέκουν επ ΄ ωφελεία της "ελεύθερης θέλησης" (δηλαδή να μπορούν να είναι χρήσιμες, όχι καθώς αυτές θα όφειλαν, αλλά καθώς εμείς θα θέλαμε)·

Αυτή συλλαμβάνει τον έλεγχο αυτής της μικρής λέξης "τίποτα", της κόβει τον λάρυγγα με πολλές λέξεις και παραδείγματα, και διά μέσου κάποιας "βολικής εξήγησης" την φέρει εις αυτό : "τίποτα" μπορεί να σημαίνει το ίδιο, καθώς "κάποιο λίγο ατελές κάτι" Δηλαδή λέει, με διαφορετικές λέξεις, αυτό το οποίο οι Σοφιστές

σκέφθηκαν από αυτό το χωρίο: "Χωρίς εμέ εσείς δεν μπορείτε να κάμετε τίποτα" που σημαίνει να λέει, τίποτα ΤΕΛΕΙΟ. Αυτό το πληκτικό, τετριμμένο, και σκουριασμένο σχόλιο, η Διατριβή ανακαινίζει διά της δύναμης της ρητορικής της και κάνει παιχνίδι με αυτό, καθώς εάν είχε υπάρξει η πρώτη να το παρουσιάζει και ουδέποτε να ήταν ακουσμένο πριν. Αυτή θα ήθελε να το εκθέτει μπροστά μας, καθώς ένας θα ήθελε κάποιο θαύμα. Ωστόσο, συνεχώς, με πολύ εξυπνάδα, παραλείπει να δώσει κάποια φροντίδα στο πραγματικό κείμενο και σ' αυτό που προηγείται, και ακολουθεί τον λόγο, από το οποίο η αντίληψή μας αυτού πρέπει να ζητείται. Δεν κάνω παρατήρηση στην απόπειρα της να αποδείξει, με πολλά λόγια και παραδείγματα, ότι η λέξη "τίποτα" μπορεί να λαμβάνεται σ΄ αυτό το χωρίο για κάποιο "λίγο ατελές κάτι", καθώς εάν εμείς συζητούσαμε, περίπου, τί αυτό ΜΠΟΡΕΙ να είναι. Τί έπρεπε να αποδείξει ήταν, εάν αυτό ΩΦΕΙΛΕΙ έτσι να λαμβάνεται. Έτσι, το όλον αυτής της πομπώδους εξήγησης, εάν επιτυγχάνει οτιδήποτε, επιτυγχάνει μόνο αυτό : κάνει το χωρίο του Ιωάννη αβέβαιο και διφορούμενο: Ουδεμία έκπληξη , γιατί ο μοναδικός σκοπός της Διατριβής είναι, να κάνει τις Γραφές του Θεού σκοτεινές παντού, ώστε εύχεται να μην είναι εξαναγκασμένη να τις χρησιμοποιεί και να κάνει το κύρος των παλαιών αποφασιστικό, ώστε να μπορεί να τις καταχράται .Αυτή είναι μία αληθινά εκπληκτική ευσέβεια, η οποία κάνει τους λόγους των ανθρώπων επωφελείς και τους Λόγους του Θεού ανώφελους.

Το εξαιρετικότερο πράγμα από όλα είναι να δούμε, πόσο υπέροχα συνεπές αυτό είναι: Το "Τίποτα" μπορεί να λαμβάνεται σαν "κάποιο λίγο κάτι" και σε αυτήν την σημασία (λέει η Διατριβή) "είναι πάρα πολύ αληθινό, ότι χωρίς τον Χριστό εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα ΄ γιατί Αυτός είναι μιλώντας περί των καρπών του Ευαγγελίου, οι οποίοι δεν εμφανίζονται, εκτός σε εκείνους που παραμένουν στο κλήμα, το οποίο είναι ο Χριστός" κ.λ.π. Εδώ η Διατριβή η ίδια παραδέχεται, ότι οι καρποί δεν εμφανίζονται, εκτός σε εκείνους που παραμένουν στο κλήμα· και αυτή κάνει έτσι, διά μέσου εκείνης της ίδιας "βολικής εξήγησης'' με την οποία αποδεικνύει ότι "τίποτα" είναι "κάποιο λίγο ατελές κάτι". Ίσως το επίρρημα "δεν" θα έπρεπε επίσης, να είναι "βολικά εξηγημένο" να σημαίνει, ότι ο καρπός του Ευαγγελίου -σε κάποιο μέτρο , "κάποιο λίγο ατελές κάτι"- μπορεί να εμφανίζεται εκτός του Χριστού · έτσι ώστε μπορούμε να κηρύττουμε, ότι οι ασεβείς χωρίς Χριστό, μπορούν να παρουσιάζουν κάποιους εκ των

καρπών της ζωής, ακόμα και εάν ο Σατανάς βασιλεύει σ΄ αυτούς, και πολεμά ενάντια στον Χριστό. Που σημαίνει ότι οι εχθροί του Χριστού μπορούν να δρούν υπέρ Αυτού . Αλλά μακριά με όλο αυτό .

Άκου, συνεπώς, μεγάλε κατακτητή του Αχιλλέα του Λουθήρου: Εάν δεν αποδείξεις ότι "τίποτα" σ΄ αυτό το χωρίο, όχι μόνο ΜΠΟΡΕΙ , αλλά ΠΡΕΠΕΙ να λαμβάνεται να σημαίνει "κάποιο λίγο κάτι", δεν έχεις κάνει τίποτα με την απέραντη σπατάλη λέξεων και παραδειγμάτων, αλλά πολεμάς την φωτιά με ξερά άχυρα . Τί μας ενδιαφέρει το δικό σου " μπορεί να είναι", όταν έχεις εντολή να αποδείξεις το "ΠΡΕΠΕΙ να είναι"; Και εάν δεν το κάνεις, εγώ στέκομαι στην φυσική γραμματική σημασία της λέξεως, και περιφρονώ τα όπλα σου και τους πανηγυρισμούς σου:

Πού τώρα είναι, εκείνη η "πιθανή άποψη", η οποία έθετε ότι η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να θέλει όχι καλό; Ίσως η "βολική εξήγηση" εισάγεται εδώ να μας πει ότι "όχι καλό" σημαίνει "κάποιο καλό". Είναι ολοσχερώς ανήκουστο γραμματικά και λογικά, να λες ότι ΤΙΠΟΤΑ είναι το ίδιο σαν ΚΑΤΙ ΄ στους δασκάλους της Λογικής το πράγμα είναι το αδύνατον, γιατί τα δύο είναι αντιφατικά. Και που τότε είναι η πίστη μας, ότι ο Σατανάς είναι ο Πρίγκηπας αυτού του κόσμου και βασιλεύει, καθώς ο Χριστός και ο Παύλος μας λένε, στις θελήσεις και τα μυαλά των ανθρώπων που είναι αιχμάλωτοί του και υπηρετούν αυτόν; Αυτός ο ωρυόμενος λέων ,ο ακούραστος και αδιάλλακτος εχθρός της χάρης του Θεού και της σωτηρίας των ανθρώπων, θα υποφέρει τον άνθρωπο, που είναι σκλάβος του και μέρος του βασιλείου του να κάνει προσπάθειες προς το καλό, σε κάποιο χρόνο ή διά οποιασδήποτε δραστηριότητας, διά των οποίων να μπορέσει να ξεφύγει την τυραννία του Σατανά; Δεν θα παρακινεί και θα ωθεί μάλλον τον άνθρωπο, να θέλει και να κάνει με όλες του τις δυνάμεις, αυτό το οποίο είναι αντίθετο στην χάρη; Αλήθεια, οι δίκαιοι, των οποίων οι πράξεις είναι κατεργασμένες διά του Πνεύματος του Θεού, το βρίσκουν σκληρό να του αντιστέκονται. και να θέλουν και να κάνουν καλό, τόσο βίαια αυτός μαίνεται εναντίον των. Εσύ, που φαντάζεσαι ότι η ανθρώπινη θέληση είναι κάτι τοποθετημένο σε κάποια ενδιάμεση θέση "ελευθερίας" και αφημένη στον εαυτό της, βρίσκεις αυτό εύκολο να φαντάζεσαι ότι υπάρχει ταυτοχρόνως κάποια προσπάθεια της θέλησης σε κάθε μία εκ των δύο διευθύνσεων ; γιατί φαντάζεσαι ότι αμφότεροι, ο Θεός και ο διάβολος, είναι σε μεγάλη απόσταση, απλοί θεατές, σαν να λέγαμε, αυτής της ευμετάβλητης "ελεύθερης θέλησης"· δεν πιστεύεις ότι αυτοί είναι οι υποβολείς και οδηγοί, κάποιας ΔΟΥΛΟΜΕΝΗΣ θέλησης, και ο καθένας είναι διεξάγοντας ανηλεή πόλεμο εναντίον του

άλλου. Εάν αυτό μόνο πιστεύεται τότε η υπόθεσή μου στέκει τελείως ισχυρή και η "ελεύθερη θέληση" καταβάλλεται. Καθώς εγώ έδειξα παραπάνω, είτε το βασίλειο του Σατανά στον άνθρωπο είναι φανταστικό, όπου σ' αυτήν την περίπτωση ο Χριστός θα είναι ένας ψεύτης· ή αλλιώς, εάν το βασίλειό του είναι καθώς ο Χριστός το περιγράφει, η "ελεύθερη θέληση" θα είναι, απλά, ένα γαϊδούρι αιχμάλωτο του Σατανά, το οποίο δεν μπορεί να ελευθερώνεται, εάν πρώτα δεν είναι ο διάβολος πεταγμένος έξω διά του δακτύλου του Θεού.

Μολονότι δεν είμαι δεσμευμένος να αποδείξω κάτι αρνητικώς προσδιοριζόμενο, ωστόσο θα κάνω τώρα ό,τι η Διατριβή ήταν ανίκανη να κάνει υπέρ της δικής της κατάφασης, και θα αποδείξω διά της δύναμης των επιχειρημάτων, ότι ΤΙΠΟΤΑ σ΄ αυτό το χωρίο, όχι μόνο ΜΠΟΡΕΙ, αλλά ΠΡΕΠΕΙ να λαμβάνεται να σημαίνει, "όχι κάποιο λίγο κάτι", αλλά αυτό το οποίο ο όρος φυσικά εκφράζει. Αυτό εγώ θα κάνω, πλέον και πάνω από το ακαταμάχητο επιχείρημα με το οποίο έχω ήδη κερδίσει την μέρα δηλαδή, ότι η συνήθης και φυσική σημασία του όρου πρέπει να είναι διατηρημένη, εκτός εάν απόδειξη δοθεί για το αντίθετο, που η Διατριβή ούτε έχει κάνει, ούτε μπορεί να κάνει . Εμείς αποδεικνύουμε αυτό, πρώτον από την φύση της περίπτωσης όπως ακολουθεί: Είναι ξεκάθαρα αποδειγμένο διά των Γραφών, που δεν είναι ούτε διφορούμενες, ούτε σκοτεινές, ότι ο Σατανάς είναι ασυγκρίτως, ο πλέον ισχυρός και πανούργος Πρίγκηπας σ΄ αυτόν τον κόσμο", καθώς έχω πεί. Κάτω από την εξουσία του η ανθρώπινη θέληση δεν είναι πλέον ελεύθερη, ούτε στην δική της δύναμη, αλλά είναι η δούλη της αμαρτίας και του Σατανά και μπορεί μόνο να θέλει ότι ο πρίγκηπάς της έχει θελήσει. Και αυτός δεν θα την αφήσει να θελήσει οποιοδήποτε καλό, μολονότι και αν ακόμα ο Σατανάς δεν εξουσίαζε αυτήν, η αμαρτία καθ΄ εαυτή, της οποίας σκλάβος είναι ο άνθρωπος, θα την λύγιζε κάτω από το βάρος αρκετά, ώστε να την κάνει ανίκανη να θέλει καλό.

Επιπλέον, οι ακόλουθες λέξεις της συζήτησης αποδεικνύουν το ίδιο σημείο (η Διατριβή υπερήφανα αγνοεί αυτές, μολονότι εγώ σχολίασα αρκετά επ΄ αυτών στους'' Ισχυρισμούς'' μου). Ο Χριστός συνεχίζει έτσι στον Ιωάννη 15: "Εάν κάποιος άνθρωπος δεν παραμένει εν εμοί, αυτός εβλήθει έξω όπως το κλήμα και εξηράνθει και οι άνθρωποι συνάγουσιν αυτό και εις το πυρ βάλλουσιν και καίγεται (στοίχος 6). Αυτό, επαναλαμβάνω, η Διατριβή, κατά την διάρκεια της ρητορικής της δεξιότητας, παράβλεψε, ελπίζοντας ότι το πέρασμά της θα ήταν πέραν της αντίληψης τέτοιων

αμαθών συντρόφων, καθώς οι Λουθηρανοί. Αλλά εδώ βλέπεις τον Χριστό, να ερμηνεύει την δική του παρομοίωση, της αμπέλου και του κλάδου, και να δηλώνει τελείως ξεκάθαρα τί είχε εννοήσει διά του όρου "τίποτα", δηλαδή, ότι ο άνθρωπος, εκτός Χριστού, είναι εκβλημένος και ξηραίνεται. Τί μπορεί, να υπάρχει εκβλημένο και να ξηραίνεται να σημαίνει, πλην να είναι στην δημοσιότητα παραδομένο, εντός της δύναμης του διαβόλου, και να αυξάνει συνεχώς χειρότερα; Αλλά η χειροτέρευση δεν είναι κατά κανένα τρόπο ικανότης ή προσπάθεια. ΄Όσο περισσότερο ο ξηραμένος κλάδος ξηραίνεται, τόσο περισσότερο και περισσότερο είναι αυτός κατασκευασμένος έτοιμος για την φωτιά. Εάν δεν είχε ο ίδιος ο Χριστός μεγεθύνει και εφαρμόσει αυτή την παρομοίωση, ουδείς θα τολμούσε, έτσι, να μεγεθύνει και εφαρμόσει αυτήν. Στηρίζεται, καλώς, συνεπώς, ότι "τίποτα" σ΄ αυτό το μέρος, πρέπει να λαμβάνεται στην καθαυτό σημασία του, καθώς η φύσητου όρου αποδίδεται

2. Τώρα ας παρατηρήσουμε τα παραδείγματα, διά των οποίων η Διατριβή αποδεικνύει ότι "τίποτα" σε κάποιους χώρους λαμβάνεται αντί "κάποιου λίγου κάτι", έτσι ώστε να μπορούμε να δείξουμε ότι επίσης σε αυτό το μέρος η Διατριβή είναι και επιτυγχάνει τίποτα. Ακόμα και αν ήταν κάνοντας οτιδήποτε εδώ, δεν θα πετύχαινε ακόμα τίποτα, τέτοιο μηδενικό είναι η Διατριβή σε κάθε διεύθυνση και σε κάθε σημείο .

"Κάποιος άνθρωπος είναι, συνήθως, ειπωμένο να κάνει "τίποτα", αυτή μας λέει, "όταν δεν πετυχαίνει ό,τι σκοπεύει· ωστόσο αυτός που προσπαθεί, συχνά κάνει κάποια πρόοδο". Απαντώ:
Εγώ ουδέποτε άκουσα αυτό έτσι "συνήθως ειπωμένο"· εσύ έχεις λάβει την άδεια της εφεύρεσης αυτής της χρήσης . Οι λέξεις πρέπει να είναι θεωρημένες (όπως το υπόδειγμα ισχύει), στο φως του υποκείμενου ζητήματος και της πρόθεσης του ομιλούντος. Ουδείς καλεί αυτό το οποίο είναι επιχειρώντας να κάνει "τίποτε"· και αυτός που μιλά για "τίποτα", είναι μιλώντας όχι περί της προσπάθειας, αλλά περί του αποτελέσματος· είναι αυτό το οποίο ένας έχει υπόψιν όταν λέει: "αυτός κάνει τίποτα" ή "επιτυγχάνει τίποτα", δηλαδή, δεν έχει κατορθώσει ή πραγματοποιήσει τον σκοπό του.

Με την ίδια αστοχία αυτή επικαλείται το παράδειγμα του Παύλου: "ούτε είναι αυτός που φυτεύει κάτι, ούτε αυτός που ποτίζει, αλλά ο Θεός που δίνει την αύξηση" (1 Κορινθ. 3, 7). "Αυτό το οποίο είναι πολύ μικρής σπουδαιότητας και άχρηστο καθ' εαυτό, αυτός καλεί "τίποτα", λέει η Διατριβή.

Ποιος λέει αυτό ; Είσαι Διατριβή λέγοντάς μας ότι η Διακονία του

Λόγου είναι "καθ' εαυτή πολύ μικρής σπουδαιότητας",όταν ο Παύλος παντού και ειδικώς στην 2 Κορινθ. 3 (στοιχοι 6 - 9) ύψιστα εξαίρει αυτήν και την καλεί την Λειτουργία της ζωής και της δόξας; Εδώ, πάλι, παραλείπεις να θεωρήσεις το υποκείμενο ζήτημα και την πρόθεση του ομιλούντος. Σε σχέση με το δόσιμο της αύξησης, ο φυτεύων και ο ποτίζων είναι "τίποτα", αλλά όσον αφορά το φύτεμα και το πότισμα αυτά δεν είναι "τίποτα"· γιατί η διδασκαλία και η παραίνεση είναι το μέγιστο έργο του Πνεύματος στην εκκλησία του Θεού. Αυτό είναι το νόημα του Παύλου και αυτό οι λέξεις αρκετά καθαρά αποδίδουν. Εν πάσει περιπτώσει, υποθέτοντας ότι αυτό το άτοπο παράδειγμα πάει να κρατά καλά, αυτό επίσης στέκει επί της πλευράς μου. Γιατί εγώ υποστηρίζω ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι "τίποτα", δηλαδή άχρηστη εν εαυτώ, (καθώς εσύ εκθέτεις αυτήν) προ του Θεού. Είναι γι΄ αυτό το είδος της "ύπαρξης" που είμαι μιλώντας· γιατί είμαι γνώστης ότι κάποια ασεβής θέληση είναι κάποιο ΚΑΤΙ και όχι απλή ανυπαρξία .

VIII. Η "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ". ΔΕΝ ΣΥΜΠΕΡΑΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝ-ΕΡΓΑΣΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΜΕ ΤΟΝ ΘΕΟ

1. Μετά από αυτό η Διατριβή απαριθμεί πολλές παρομοιώσεις, διά των οποίων δεν επιτυγχάνει τίποτα, πέραν του στροβιλισμού του ανόητου αναγνώστη, μακριά, σε άσχετα ζητήματα, κατά την μέθοδό της, ˙ γιατί αυτή συνεχίζει να μη θυμάται καθόλου το θέμα της συζήτησης. Έτσι "ο Θεός πράγματι διασώζει το πλοίο, αλλά ο ναύτης διευθύνει αυτό στο λιμάνι, συνεπώς ο ναύτης κάνει κάτι". Αυτή η παρομοίωση ξεχωρίζει το έργο του διασώζειν, το οποίο είναι του Θεού, από το έργο του πηδαλιουχείν, το οποίο είναι του ναύτη. Εάν αποδεικνύει οτιδήποτε, αποδεικνύει αυτό: ότι ΟΛΟ το έργο του διασώζειν είναι του Θεού, και ΟΛΟ το έργο του πηδαλιουχείν είναι του ανθρώπου. Και, εν τούτοις, αυτή είναι "κάποια ωραία και κατάλληλη παρομοίωση": Πάλι: "ο γεωργός συναθροίζει την σοδειά, αλλά ο Θεός έδωσε αυτή ". Εδώ, μία φορά ακόμα, αυτή αποδίδει διαφορετικές δράσεις στον Θεό και τον άνθρωπο – εκτός εάν εννοεί να ταυτίζει τον γεωργό με τον Δημιουργό που δίδει την σοδειά. Ακόμα και επιτρέποντας καθ' οιονδήποτε τρόπο ότι τα ίδια έργα είναι εδώ αποδιδόμενα σε αμφότερους, σε Θεό και άνθρωπο, τί πηγαίνουν αυτές οι παρομοιώσεις να αποδείξουν; Απλά ότι το πλάσμα συν- εργάζεται με την δράση του Θεού. Και είμαστε εμείς τώρα συζητώντας συν- εργασία; Δεν είμαστε μάλλον, συζητώντας την δύναμη και δράση που ακριβώς ανήκει στην

"ελεύθερη θέληση"; Προς τα πού έχει ο ρήτοράς μας εκτραπεί, αυτός πού ήταν πηγαίνοντας να μιλήσει για φοίνικες και στην πραγματικότητα μιλά για τίποτε πλην για κολοκυθιές; "Αυτός άρχισε κάποιο αγγείο · έπειτα αλήθεια πηγαίνει ένα σταμνί να καταλήγει"; Εγώ, επίσης, είμαι πληροφορημένος ότι ο Παύλος συν- εργάζεται με τον Θεό στην διδαχή των Κορινθίων · αυτός κηρύττει εξωτερικά και ο Θεός διδάσκει εσωτερικά. Το έργο του καθενός είναι σ΄ αυτήν την περίπτωση ξεχωριστό. Κατά τον ίδιο τρόπο ο Παύλος συν -εργάζεται με τον Θεό, όταν αυτός μιλά εν τω πνεύματι του Θεού. Εδώ το έργο είναι το ίδιο. Τί εγώ δηλώνω και υποστηρίζω είναι αυτό : ότι όπου ο Θεός εργάζεται εντός της Χάρης του Πνεύματός Του, Αυτός εργάζεται όλα τα πράγματα σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στους ασεβείς, γιατί Αυτός μόνος κινεί, κάνει να δρουν, και ωθεί διά της κίνησης της Παντοδυναμίας Του όλα αυτά τα πράγματα, τα οποία Αυτός μόνος δημιούργησε" ΄ αυτά μπορούν μήτε να αποφεύγουν, μήτε να μεταβάλλουν αυτή την κίνηση, αλλά αναγκαίως ακολουθούν και υπακούουν αυτήν, κάθε πράγμα σύμφωνα με το μετρό της δύναμης του, της δοσμένη από τον Θεό. ΄Έτσι, όλα τα πράγματα, ακόμα και οιασεβείς συν- εργάζονται με τον Θεό. Και όταν ο Θεός δρα διά του Πνεύματος της χάρης Του εις αυτούς τους οποίους Αυτός έχει δικαιώσει, δηλαδή, στο δικό Του βασίλειο, Αυτός τους κινεί και φέρει εμπρός καθ΄ όμοιο τρόπο και αυτοί, υπάρχοντες μία νέα δημιουργία, ακολουθούν και συν -εργάζονται με Αυτόν ή, μάλλον, καθώς λέει ο Παύλος, είναι κατασκευασμένοι να δρουν δι΄ Αυτού. (Ρωμαίοι 8,14

2. Τί εγώ λέω επ΄ αυτού του σημείου, είναι ως ακολουθεί: Ο άνθρωπος ,πριν αυτός είναι δημιουργημένος να είναι άνθρωπος, δεν κάνει και δεν προσπαθεί τίποτα, αναφορικά προς την ύπαρξή του, την κατασκευασμένη κάποιο πλάσμα, και όταν αυτός είναι κατασκευασμένος και δημιουργημένος, αυτός κάνει και προσπαθεί τίποτα προς την συνέχισή του σαν κάποιο πλάσμα · αμφότερα, η δημιουργία του και η συνέχισή του, έρχονται να συμβαίνουν διά της μόνης θέλησης, της πανίσχυρης δύναμης και καλοσύνης του Θεού, που δημιουργεί και διατηρεί εμάς χωρίς εμάς.

Ωστόσο, ο Θεός δεν εργάζεται εντός ημών, άνευ ημών · γιατί Αυτός δημιούργησε και διατηρεί εμάς υπέρ αυτού ακριβώς του σκοπού, να μπορέσει Αυτός να εργάζεται εντός ημών, και εμείς να μπορέσουμε να συν-εργαζόμαστε με Αυτόν, είτε αυτό λαμβάνει χώρα εκτός του Βασιλείου Του, διά της γενικής Του παντοδυναμίας, είτε εντός του Βασιλείου Του, διά της ειδικής δύναμης του Πνεύματος Του. Έτσι, επίσης,

εγώ λέω ότι ο άνθρωπος, πριν αυτός είναι ανανεωμένος εντός της νέας δημιουργίας του Βασιλείου του Πνεύματος, δεν κάνει και δεν προσπαθεί τίποτα ώστε να προετοιμάζει εαυτόν υπέρ αυτής της νέας δημιουργίας και Βασιλείας, και όταν αυτός είναι ανα- δημιουργημένος, αυτός δεν κάνει και δεν προσπαθεί τίποτα προς την συνέχισή του σ΄ αυτό το Βασίλειο, αλλά το Πνεύμα μόνο εργάζεται αμφότερα, τις ευλογίες εν ημίν, αναζωογονώντας εμάς και διατηρώντας εμάς, παρ΄ ότι αναγεννημένοι, χωρίς εμάς · καθώς ο Ιάκωβος λέει: "εκ της δικής Του θέλησης γέννησε Αυτός ημάς, με τον Λόγο της δυνάμεώς Του, εις το να είμαστε εμείς η απαρχή της δημιουργίας Του" (Ιάκωβος 1, 18), (Ο Ιάκωβος είναι μιλώντας περί της ανανεωμένης δημιουργίας]. Αλλά Αυτός δεν εργάζεται εντός ημών, χωρίς ημάς, γιατί Αυτός ξαναδημιούργησε και διαφύλαξε εμάς για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, να μπορέσει να εργάζεται εντός ημών, και εμείς να μπορέσουμε να συν-εργαζόμαστε με Αυτόν. Έτσι Αυτός διδάσκει, δείχνει έλεος στο φτωχό και παρηγορεί τον βασανισμένο διά μέσου ημών. Αλλά τί είναι διά του παρόντος αποδομένο στην "ελεύθερη θέληση"; Τί, πράγματι , αφήνεται σ' αυτήν, παρά τίποτα. Αληθινά τίποτα.

3 Εν πρώτοις, εγώ δεν αμφισβητώ, ούτε είμαι απληροφόρητος, ότι όλα τα έργα του ανθρώπου ΜΠΟΡΟΥΝ να είναι καλά, εάν αυτά είναι καμωμένα με. την βοήθεια της Χάρης του Θεού και ότι δεν υπάρχει τίποτα, που ο άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει με την βοήθεια της Χάρης του Θεού. Αλλά εγώ δεν μπορώ να εκπλήττομαι αρκετά από την απερίσκεπτη αμέλεια η οποία σε οδηγεί, που βάζει σκοπό σου να γράψεις περί της δυνάμεως της Χάρης του Θεού, στην θέση του να γράψεις περί της δυνάμεως της "ελεύθερης θέλησης". Και τότε - καθώς εάν όλοι οι άνθρωποι ήταν κορμοί δένδρων και πέτρες - έχεις την αυθάδεια να βεβαιώνεις δημόσια, ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι εδραιωμένη δι΄ εκείνων των χωρίων της Γραφής που επαινούν την βοήθεια της Χάρης του Θεού ; Όχι μόνο τολμάς να κάνεις αυτό, αλλά προχωράς να υμνείς τα δικά σου εγκώμια - ο ψευτοπαληκαρισμος του κατακτημένου ήρωα. - Τώρα, αληθινά, εγώ γνωρίζω από τον δικό σου λόγο και την πράξη, τί η "ελεύθερη θέληση" είναι και τί μπορεί να κάνει - αυτή μπορεί να παραληρεί ! Παρακαλώ, τί μπορεί να είναι σ' εσένα, που μιλά κατ΄ αυτήν την αναλογία, εάν οχι ακριβώς "ελεύθερη θέληση"; Αλλά άκου τα συμπεράσματά σου : "Η Γραφή επαινεί την Χάρη του Θεού" συνεπώς, αυτό αποδεικνύει την "ελεύθερη Θέλησή". "Αυτή επαινεί την βοήθεια της Χάρης του Θεού", συνεπώς, αυτή εδραιώνει την "ελεύθερη θέληση". Δια ποιας λογικής διδάχθηκες αυτά τα συμπεράσματα ; Γιατί όχι το αντίθετο - η Χάρη

είναι κηρυγμένη · συνεπώς, η "ελεύθερη θέληση" είναι καταργημένη ; η βοήθεια της Χάρης είναι επαινούμενη · συνεπώς η "ελεύθερη θέληση" είναι ακυρωμένη". Προς ποιο σκοπό είναι η Χάρη δοσμένη ; Είναι αυτό που η Χάρη μπορεί να είναι, δηλαδή το φανταστικό φόρεμα μέσα στο οποίο η "ελεύθερη θέληση", υπερήφανη και αυτάρκης μέσα στην δύναμή της, εύθυμα διασκεδάζει τον εαυτό της την πρωτομαγιά ; Μετά από αυτό, μολονότι δεν είμαι ρήτορας, πηγαίνω να αντιστρέψω τον συλλογισμό σου, διά κάποιας σταθερότερης ρητορικής από την δική σου, όπως ακολουθεί : "Όλα τα χωρία στις Άγιες Γραφές, που μνημονεύουν την βοήθεια, είναι αυτά που καταργούν την "ελεύθερη θέληση" και αυτά είναι πολυάριθμα. Συνεπώς, εάν το ζήτημα είναι εκτιμημένο διά του αριθμού των μαρτυριών, η νίκη είναι δική μου. Γιατί η Χάρη χρειάζεται και η βοήθεια της Χάρης είναι δοσμένη, επειδή η "ελεύθερη Θέληση'' εξ΄ εαυτού δεν μπορεί να κάνει τίποτα · καθώς η ίδια η Διατριβή δηλώνει σε εκείνη την "πιθανή άποψη", αυτή δεν μπορεί να θέλει οποιοδήποτε καλό. Συνεπώς, όταν η Χάρη είναι επαινούμενη και η βοήθεια της Χάρης είναι διακηρυσσόμενη, η ανικανότης της ''ελεύθερης θέλησης" είναι, ως εκ τούτου, δεδηλωμένη". Αυτό είναι ένα σταθερό συμπέρασμα και μία ξεκαθαρισμένη κατάληξη, την οποία οι πραγματικές πύλες της κόλασης δεν θα ανατρέψουν.

ΙΧ. ΚΑΤΑΛΗΞΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΜΕΡΟΥΣ

Αυτό παρακαλώ εσένα, καλέ μου Έρασμε, να μην νομίζεις ότι υποστηρίζω αυτήν την υπόθεση υπό την παρακίνηση πάθους, μάλλον, παρά δικαιοσύνης. Δεν ανέχομαι τον υπαινιγμό ότι είμαι αρκετά υποκριτής να γράψω ένα πράγμα και να πιστεύω ένα άλλο, ούτε έχω έλθει δια της έξαψης της μάχης (καθώς εσύ γράφεις για μένα) στο σημείο όπου εγώ, τώρα, αποκρούω την "ελεύθερη θέληση" για πρώτη φορά, έχοντας προηγούμενα αποδείξει κάτι τι εις αυτήν. Γνωρίζω ότι δεν θα είσαι ικανός να υποδείξεις κάποια τέτοια επίρριψη οπουδήποτε στα βιβλία μου. Υπάρχουν στην ύπαρξη εκθέσεις και συζητήσεις δικές μου, στις οποίες έχω σταθερά δηλώσει, μέχρι αυτής ακριβώς της ώρας, ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι κάτι ανύπαρκτο, κάποιο ΠΡΑΓΜΑ (εγώ έχω χρησιμοποιήσει αυτήν την λέξη) ΣΥΝΙΣΤΑΜΕΝΟ ΕΞ ΟΝΟΜΑΤΟΣ ΜΟΝΟ. Κατακτημένος από την αλήθεια και ωθούμενος εντός της επιθυμίας της πρόκλησης της συζήτησης, αυτό ήτο η πεποίθησή μου και έτσι έχω εγώ γράψει. Ως προς το ότι έχω συζητήσει κάπως ζωηρά,

αναγνωρίζω το σφάλμα μου, εάν αυτό είναι κάποιο σφάλμα, αλλά όχι. Εγώ έχω θαυμάσια χαρά, ότι αυτή η μαρτυρία είναι γεννημένη στον κόσμο εξ αιτίας της διαγωγής μου στην υπόθεση του Θεού. Μακάρι ο ίδιος ο θεός να επικυρώσει αυτήν την μαρτυρία την τελευταία ημέρα ! Ποιος ήθελε τότε είναι ευτυχέστερος παρά ο Λούθηρος, επαινούμενος δια της μαρτυρίας των συγχρόνων του ότι έχει υποστηρίξει την υπόθεση της αλήθειας όχι ράθυμα, ούτε δόλια, αλλά με αρκετό σφρίγος και διαθεσιμότητα: Τότε θα ξεφύγω επιτυχώς την απειλή του Ιερεμία "Καταραμένος να είναι αυτός που κάνει το έργο του Κυρίου με αδιαφορία" (Ιερεμίας 48.10):

VII. ΤΟ ΒΙΒΛΙΚΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΔΟΥΛΩΜΕΝΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ

Ι. ΡΩΜΑΙΟΙ 1.18: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΝΟΧΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΨΕΥΤΙΚΗ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Ερχόμαστε τώρα στο τελευταίο μέρος αυτού του βιβλίου στο οποίο, καθώς έχω υποσχεθεί, είμαι να φέρω εντός της μάχης τα δικά μου μέσα εναντίον της "ελεύθερης θέλησης". Όχι ότι θα τα φέρω όλα˙ ποιος θα μπορούσε να το κάνει σ' αυτό το μικρό βιβλίο, όταν ολόκληρη η Γραφή, κάθε σίγμα και τίτλος αυτής στέκεται στο μέρος μου; Και δεν υπάρχει ανάγκη γιατί η "ελεύθερη θέληση" κείται ήδη κατανικημένη.˙ Δύο φορές ανέτρεψα αυτήν: Πρώτα εκ της απόδειξης, ότι όλα αυτά τα οποία σκέπτεται κατασκευασμένα υπέρ αυτής, πραγματικά στέκονται εναντίον της · έπειτα δείχνοντας ότι τα επιχειρήματα, που αυτή γύρεψε να διαψεύσει, ακόμα συνεχίζουν ακαταμάχητα. Και αν ακόμα δεν ήταν παρ΄ όλα αυτά, κατακτημένη, περισσότερο δεν χρειάζεται να είναι καμωμένο, παρά να ρίξω αυτήν· κάτω με ένα μόνο κτύπημα ή δύο ˙ γιατί όταν με ένα όπλο έχεις εξαποστείλει τον εχθρό σου, δεν υπάρχει ανάγκη να προχωράς κατακρεουργώντας τον με πολύ περισσότερα. Οφείλουμε τώρα, συνεπώς, να είμαστε συντομότεροι, εάν το θέμα μας θα το επιτρέπει Εξ ενός πολυπληθούς στρατού, θα φέρω εντός της συμπλοκής δύο στρατηγούς, με μερικές εκ των λεγεώνων τους μόνο -- εγώ εννοώ, τον Παύλο και τον Ευαγγελιστή Ιωάννη--.

Ο Παύλος, γράφοντας στους Ρωμαίους, εισέρχεται στο επιχειρήμα του υπέρ της Χάρης του Θεού, εναντίον της "ελεύθερης θέλησης", ως ακολουθεί: "Η οργή του Θεού" (αυτός λέει) "αποκαλύπτεται από τον ουρανό ενάντια σε πάσα ασέβεια και αδικία· ανθρώπων, των την αλήθεια εν αδικία κατεχόντων" (Ρωμ. 1,16) Ακούς αυτήν την γενική κρίση εναντίον όλων των ανθρώπων, ότι αυτοί είναι κάτω από την οργή του Θεού; Τί σημαίνει αυτό παρά ότι αξίζουν οργή και τιμωρία . Αυτός προσδιορίζει την αιτία για την οργή λέγοντας ότι κάνουν μόνο αυτό το οποίο αξίζει οργή και

τιμωρία – ότι είναι όλοι ασεβείς και άδικοι, και κατέχουν την αλήθεια εν αδικία. Πού τώρα είναι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" να προσπαθεί πίσω από κάποιο καλό; Ο Παύλος προσδιορίζει αυτήν να αξίζει την οργή του Θεού και την κηρύσσει ασεβή και άδικη! Και αυτό το οποίο δικαιούται οργής και είναι ασεβές, είναι προσπαθώντας και ωφελώντας όχι υπέρ της Χάρης, αλλά εναντίον αυτής.

2. Λίγο πριν, αυτός είχε πεί: "Το ευαγγέλιο είναι η δύναμη του Θεού προς σωτηρίαν σε κάθε ένα που πιστεύει, στον Ιουδαίο πρώτο και επίσης στον Έλληνα" (στοίχος 16). Δεν υπάρχουν σκοτεινές ή διφορούμενες λέξεις εδώ: Το Ευαγγέλιο της δύναμης του θεού είναι αναγκαίο "στους Ιουδαίους και Έλληνες ", δηλαδή σε πάντας ανθρώπους, που μπορούν δια της πίστης να είναι σωσμένοι από την αποκαλυπτόμενη οργή Αυτό το χωρίο στον Παύλο, συνεπώς, στέκει δυνατά στην επίμονή του, ότι ακόμα και στους πιο έξοχους ανθρώπους, καθ΄ οιονδήποτε τρόπο προικισμένους με νόμο, δικαιοσύνη, σοφία, όλες τις αρετές και "ελεύθερη θέληση", το πιο έξοχο μέρος τους, δεν είναι λιγότερο ασεβείς και άδικοι και αξίζουν την οργή του Θεού. Διαφορετικά το επιχείρημα του Παύλου είναι χωρίς δύναμη. Αλλά εάν αυτό είναι ένα έγκυρο επιχείρημα, τότε η διαίρεσή του δεν αφήνει μέση κατάσταση, γιατί δι' αυτής αποδίδει σωτηρία σε εκείνους που πιστεύουν το Ευαγγέλιο και οργή σε όλους τους υπόλοιπους. Αυτός κάνει τους πιστούς δίκαιους και τους άπιστους ασεβείς, άδικους, και υπό οργή. Αυτός εννοεί ακριβώς αυτό: η δικαιοσύνη του Θεού αποκαλύπτεται μέσα στο Ευαγγέλιο να είναι "εκ πίστεως". Συνεπώς, όλοι οι άνθρωποι είναι ασεβείς και άδικοι. Ο Θεός θα ήταν τρελός να αποκαλύπτει δικαιοσύνη σε ανθρώπους που γνώριζαν αυτήν ή είχαν το σπέρμα αυτής ήδη . Αφού Αυτός δεν είναι τρελός και ωστόσο πηγαίνει να αποκαλύπτει σ' αυτούς την δικαιοσύνη της σωτηρίας, είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση", ακόμα και στους ευγενέστερους ανθρώπους, όχι μόνο δεν κατέχει και δεν μπορεί να πραγματοποιεί οτιδήποτε, αλλά ούτε καν γνωρίζει τί είναι δίκαιος ενώπιον του Θεού ! Ή μπορεί να συμβαίνει ότι η δικαιοσύνη του Θεού δεν είναι αποκαλυμμένη σ' εκείνους τους ευγενέστερους ανθρώπους, αλλά στους πιο αναξιοπρεπείς μόνο ; Αλλά αυτό αποκρούεται δια της καυχησιολογίας του Παύλου ότι είναι οφειλέτης στους Ιουδαίους και στους Έλληνες, στους σοφούς και στους άσοφους, στους Έλληνες και στους βάρβαρους. Έτσι, σ' αυτό το χωρίο ο Παύλος απλώς συσσωρεύει όλους τους ανθρώπους μαζί και συνάπτει αυτούς, ένα έκαστον και όλους, να είναι ασεβείς, άδικοι,αμαθείς της δικαιοσύνης και της πίστης˙ τόσο αδύνατο είναι αυτό, που αυτοί δεν μπορούν να θέλουν ή να κάνουν οτιδήποτε καλό.

Και αυτό το συμπέρασμα είναι επιβεβαιωμένο δια του γεγονότος, ότι ο Θεός αποκαλύπτει την δικαιοσύνη της σωτηρίας σαν σε ανθρώπους που κάθονται απληροφόρητοι στο σκοτάδι και εκ των εαυτών τους, λοιπόν, αυτοί δεν γνωρίζουν τίποτα περί αυτής˙ και εάν είναι απληροφόρητοι της δικαιοσύνης της σωτηρίας, είναι βεβαιότατα υπό οργή και καταδίκη και εξ αιτίας της αμάθειάς τους δεν μπορούν, επομένως, να εξάγουν τους εαυτούς τους, ούτε να προσπαθούν έτσι να κάνουν. Πώς μπορείς εσύ να προσπαθείς, εάν δεν γνωρίζεις τι, ἡ πώς, ἡ γιατί, ἡ σε ποιαν έκταση πρέπει να προσπαθείς ;

Τα γεγονότα της εμπειρίας στηρίζουν αυτό το συμπέρασμα. Δείξε μου εξ ολόκληρου του γένους των θνητών ανθρώπων έναν, μάλιστα τον πλέον άγιο και δίκαιο εξ όλων αυτών, του οποίου το μυαλό ποτέ εκδήλωσε ότι ο δρόμος προς την δικαιοσύνη και σωτηρία ήταν απλώς να πιστέψει εἰς Αυτόν που είναι αμφότερα, Θεός και άνθρωπος, που πέθανε για τις αμαρτίες των ανθρώπων και αναστήθηκε και είναι καθισμένος στα δεξιά του Πατέρα ; Δείξε μου έναν που φαντάσθηκε περί αυτής της οργής του θεού περί της οποίας ο Παύλος εδώ λέει, ότι είναι αποκαλυπτόμενη εξ ουρανού. Παρατήρησε τους σπουδαιότερους Φιλόσοφους. Τι σκέψεις είχαν αυτοί περί θεού; Τί αυτοί άφησαν στα γραπτά περί της ερχομένης οργής; Παρατήρησε τους Ιουδαίους, ακατάπαυστα διδαγμένους δι ενός πλήθους σημείων και προφητών; Τί σκέφθηκαν αυτοί περί αυτού του Δρόμου; Όχι μόνον δεν τον δέχθηκαν, αλλά τόσον μίσησαν αυτόν, που όχι Έθνος υπό τον Ουρανό έχει καταδιώξει τον Χριστό περισσότερο οδυνηρά μέχρι σήμερα. Ωστόσο, ποιος θα ήθελε να τολμά να λέει, ότι μεταξύ τόσο σπουδαίου λαού δεν υπήρχε ένας που εξάσκησε την "ελεύθερη θέληση" και έκανε προσπάθεια με όλες τις δυνάμεις του; Πώς είναι αυτό, τότε, ότι όλοι αυτοί προσπαθούν τον αντίθετο δρόμο και ότι αυτό το οποίο ήταν το πλέον έξοχο μέρος, του πλέον έξοχου ανθρώπου, όχι μόνον δεν ακολούθησε αυτήν την μέθοδο της δικαιοσύνης, όχι μόνο ήταν αμαθές αυτής, αλλά όταν αυτή ήταν αποκαλυμμένη και κηρυγμένη σ΄ αυτούς, την απώθησαν μακριά με το μεγαλύτερο μίσος και ευχήθηκαν την χρεωκοπία της ;

Τώρα έλα και πες μας ότι η "ελεύθερη θέληση" προσπαθεί προς το καλό, όταν αυτή η ίδια η καλοσύνη και η δικαιοσύνη είναι σκάνδαλο και μωρία σ΄ αυτήν! Μήτε μπορείς εσύ να λες ότι αυτό εφαρμόζει σε κάποιους, αλλά όχι σε όλους. Ο Παύλος μιλά για όλους εξ ίσου, επί της ίδιας βάσης, όταν λέει: "στους Ιουδαίους σκάνδαλο και στους Εθνικούς μωρία", και αυτός δεν εξαιρεί κανένα πλην τους πιστούς. "Εις εμάς", αυτός λέει, δηλαδή, "πού είμαστε καλεσμένοι και άγιοι, Αυτός είναι η δύναμη και η σοφία του Θεού" (στοίχοι 18,24).

Αυτός δεν λέει , σε κάποιους Εθνικούς και σε κάποιους Ιουδαίους, αλλά απλά, στους Εθνικούς και Ιουδαίους που δεν είναι εξ ημών. Αυτός διαχωρίζει τους πιστούς από τους απίστους δια μίας ξεκάθαρης διαίρεσης, αφήνοντας όχι μέση κατάσταση. Είμαστε συζητώντας περί Εθνικών που εργάζονται χωρίς Χάρη˙ και ο Παύλος είναι λέγοντας ότι σ΄ αυτούς η δικαιοσύνη του Θεού είναι μωρία, την οποίαν αυτοί σιχαίνονται. Και αυτή είναι η δική σου "αξιότιμη προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" προς το καλό ;

3. Κατά τον ίδιο τρόπο, μη κάνοντας μεταβολή, αυτός προχωρά κατ' ευθείαν να απορρίπτει εκείνους τους Ιουδαίους, που είναι Ιουδαίοι κατά το γράμμα, αλλά όχι κατά το Πνεύμα. " Εσύ δια του γράμματος και της περιτομής ατιμάζεις τον Θεόν," αυτός λέει (Ρωμαίοι 2, 23-27). Πάλι : "Δεν είναι κάποιος Ιουδαίας, που είναι τέτοιος εξωτερικά, αλλά αυτός που είναι Ιουδαίος εσωτερικά" (στοίχοι 28-29). Τι μπορεί να είναι καθαρότερη παρά αυτή η διαίρεση ; Ο Ιουδαίος εξωτερικά είναι ένας παραβάτης του νόμου. Πόσοι πολλοί Ιουδαίοι νομίζεις υπήρχαν χωρίς πίστη, που ήταν ωστόσο πάρα πολύ σοφοί, πάρα πολύ θρησκευόμενοι και πάρα πολύ σωστά πρόσωπα και επεδίωκαν όπισθεν δικαιοσύνης και αλήθειας με την υψηλότερη προσπάθεια ; Ο Απόστολος συχνά φέρει σημείωση περί αυτών ότι "έχουν ζήλο θεού", "ακολουθούν όπισθεν της δικαιοσύνης του νόμου", "μέρα και νύκτα μοχθούν να έλθουν εἰς σωτηρίαν", αυτοί ζούν "ανεπίληπτα" (Ρωμαίοι 10.2/9.31/Πράξεις 26.7/Φιλίπ.3.6). Όχι ολιγότερο, αυτοί είναι παραβάτες του νόμου, επειδή δεν είναι Ιουδαίοι κατά το Πνεύμα, και πράγματι, επίμονα ανθίστανται την δικαιοσύνη της πίστης. Τί συμπέρασμα παραμένει, λοιπόν, παρά ότι η "ελεύθερη θέληση" όταν είναι στην καλύτερη περίπτωσή της, είναι τότε στην χειρότερη και όσο περισσότερο αυτή προσπαθεί, τόσο χειρότερη αυξάνει και είναι ; Οι λέξεις είναι καθαρές · η διαίρεση είναι σαφής · δεν μπορεί τίποτα να είναι ειπωμένο εναντίον αυτής .

II. ΡΩΜΑΙΟΙ 3,9/3, 19: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΨΕΥΤΙΚΗ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Αλλά ας ακούσουμε τον Παύλο να ερμηνεύει τον εαυτόν του. Στο τρίτο κεφάλαιο, υπό μορφή αγορεύσεως, αυτός λέει: "Τί λοιπόν; εἰμαστε εμείς καλύτεροι παρά αυτοί; Καθόλου γιατί έχουμε αποδείξει αμφότερους, Ιουδαίους και Εθνικούς να είναι όλοι υπό αμαρτία" (στοίχος 9). Πού είναι η "ελεύθερη θέληση" τώρα; Όλοι οι Ιουδαίοι και οι Ἕλληνες, αυτός λέει, είναι υπό αμαρτία! Υπάρχουν καθόλου "σχήματα λόγου" ή "κόμποι" εδώ; Τί μπορεί ολόκληρη η "εξήγηση" του

κόσμου να ωφελεί εναντίον αυτής της τέλεια καθαρής δήλωσης; Λέγοντας "όλους" αυτός δεν εξαιρεί κανένα. Περιγράφοντας αυτούς όλους καθώς "υπό αμαρτία", δηλαδή, σκλάβους της αμαρτίας, αφήνει σ΄ αυτούς όχι χρηστότητα. Πού έδωσε αυτήν την απόδειξη, ότι όλοι οι Ιουδαίοι και οι Εθνικοί είναι υπό αμαρτία; Ακριβώς όπου εγώ κάλεσα την προσοχή σ΄ αυτό, δηλαδή όπου λέει: "Η οργή του Θεού αποκαλύπτεται εξ ουρανού ενάντια σε πάσα ασέβεια και αδικία ανθρώπων".

Ας δούμε πώς ο Παύλος αποδεικνύει την αντίληψή του από τις Άγιες Γραφές και εάν "οι λέξεις έχουν περισσότερη ισχύ στον Παύλο παρά στον δικό τους χώρο": " Έτσι είναι γραμμένο", αυτός λέει: ‘’δεν υπάρχει κανείς δίκαιος, δεν υπάρχει κανείς συνετός, κανείς που να εκζητά τον Θεόν. Όλοι παρέκκλιναν, συγχρόνως κατεστάθησαν αχρείοι, δεν υπάρχει κανείς που να κάνει το καλό, όχι, ούτε ένας", κλπ., (Ρωμαίοι 3.10-12). Εδώ, άσε αυτόν που μπορεί, να μου δώσει κάποια "βολική εξήγηση", ή να εφευρίσκει "σχήματα λόγου", ή να ισχυρίζεται ότι οι λέξεις είναι διφορούμενες και σκοτεινές! Άσε αυτόν που τολμά να προασπίζει την "ελεύθερη θέληση" ενάντια σ΄ αυτές τις κατηγορίες και θα σημάνω ευχαρίστως υποχώρηση και ανάκληση και θα είμαι ένας ομολογητής και υποστηρικτής της "ελεύθερης θέλησης", εγώ ο ίδιος ! Είναι βέβαιο ότι αυτές οι λέξεις εφαρμόζουν σε όλους τους ανθρώπους, γιατί ο Προφήτης εισάγει τον Θεό σαν να κοιτάζει κάτω από τον Ουρανό, πάνω σε όλους τους ανθρώπους και να προφέρει αυτήν την κρίση πάνω σ΄ αυτούς. Αυτό είναι όπως το θέτει στον Ψαλμό 13: "ο θεός κοίταξε κάτω, από τον Ουρανό, επί των υιών των ανθρώπων, να δει εάν υπήρχαν κάποιοι που έπρατταν σύνεση ή εκζητούσαν τον Θεό. Αλλά όλοι παρέκκλιναν," κ.λ.π. (Ψαλμός 14,2-3). Μη τυχόν οι Ιουδαίοι θα πίστευαν ότι αυτό δεν εφάρμοζε σ΄ αυτούς, ο Παύλος τους προκαταλαμβάνει δια της βεβαίωσης ότι αυτό εφαρμόζει σ΄ αυτούς περισσότερο από όλους: "Γνωρίζουμε", αυτός λέει, "ότι όσα πράγματα ο νόμος λέγει, λαλεί εις αυτούς που είναι υπό τον νόμο" (στοίχος19) Αυτό ήταν ό,τι εννοεί όταν είπε.: " Στους Ιουδαίους πρώτα και επίσης στους Έλληνες". Ακούς, λοιπόν, ότι όλοι οι υιοί των ανθρώπων, όλοι που είναι υπό τον νόμο, δηλαδή, Εθνικοί όπως ακριβώς και Ιουδαίοι, είναι λογαριασμένοι πρό του Θεού να είναι ἀδικοι, όχι συνετοί, μη εκζητούντες τον θεό, όχι, ούτε ένας εξ αυτών ΄ αυτοί όλοι παρεξέκλιναν εκ του δρόμου και είναι ανώφελοι. Και εγώ πιστεύω ότι μεταξύ των υιών του ανθρώπου και αυτών που ήταν υπό τον νόμο, είναι αριθμημένοι οι "καλύτεροι και οι πλέον χρηστοί", που προσπαθούν όπισθεν αυτού που είναι δίκαιο και καλό με όλη την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης", και περί των οποίων η Διατριβή

καυχάται ότι έχουν την γνώση και τα σπέρματα της χρηστότητας εντυπωμένα εντός αυτών! (Ή ίσως θα υποστήριζε ότι τέτοιοι είναι υιοί των αγγέλων;).

2. Ίσως κάποιο θρασύ πνεύμα θα παίξει εδώ τον Σοφιστή και θα πεί: μολονότι η θέληση παρεκκλίνει εκ της οδού και η λογική δεν γνωρίζει πώς να ενεργεί, ωστόσο η θέληση είναι ικανή να κάνει κάποια προσπάθεια, και η λογική να αποκτά κάποια γνώση δια της δικής της δύναμης˙ γιατί είμαστε ικανοί να κάνουμε πολλά, που στην πραγματικότητα εμείς δεν κάνουμε˙ και είναι, φυσικά, ο βαθμός της δυνητικότητος, και όχι η ενέργειά της που μας αφορά.

Απαντώ: Οι λέξεις του Προφήτου καλύπτουν αμφότερα, την ενέργεια και την δυνητικότητα. Να λες: ο άνθρωπος δεν εκζητά τον θεόν, είναι το ίδιο σαν να λες : ο άνθρωπος δεν μπορεί να εκζητά τον θεό καθώς επίσης, εξ αυτού να συμπεραίνεις : Εάν υπήρχε δυνητικότητα ή δύναμη στον άνθρωπο να θέλει το καλό, η κίνηση της Θεϊκής Παντοδυναμίας δεν θα υπέφερε αυτήν να παραμένει ανενεργός ή να κάνει διακοπές, καθώς εξήγησα παρά πάνω, και δεν θα μπορούσε πλην να είναι κινημένη σε δράση σε κάποιους ανθρώπους, ή τουλάχιστον σε κάποιον μεμονωμένο ἀνθρωπο και να είναι εμφανισμένη σε κάποιες ασχολίες. Αλλά αυτά δεν συμβαίνει γιατί ο Θεός κοιτά κάτω, εξ ουρανού, και δεν βλέπει ούτε καν έναν που προσπαθεί να εκζητά Αυτόν.
Από όπου ακολουθεί ότι η δύναμη να προσπαθεί ή να σκοπεύει να εκζητά Αυτόν, δεν μπορεί να ευρεθεί πουθενά, αλλά όλοι οι άνθρωποι, αντίθετα, παρεκκλίνουν εκ της οδού. Επιπροσθέτως, εάν ο Παύλος δεν είχε αντιληφθεί να βεβαιώσει την έλλειψη της δυνητικότητας, το επιχείρημά του θα ήταν χωρίς δύναμη, γιατί όλος ο σκοπός του Παύλου είναι να κάνει την Χάρη αναγκαία σε όλους τους ανθρώπους, και εάν θα μπορούσαν να αρχίζουν κάτι δια του εαυτού τους δεν θα είχαν ανάγκη την Χάρη. Καθώς αυτό είναι, ωστόσο, αυτοί χρειάζονται Χάρη, ακριβώς επειδή δεν μπορούν να το κάνουν. Έτσι, εσύ βλέπεις ότι δια των όρων αυτού του χωρίου η "ελεύθερη θέληση" είναι ολοσχερώς ριγμένη κάτω, και τίποτα καλό ή ορθό, αφήνεται στον άνθρωπο˙ γιατί είναι δηλωμένος να είναι άδικος, αμαθής του Θεού, περιφρονητής του Θεού, στραμμένος μακράν από Αυτόν και ανώφελος ενώπιον Αυτού. Και οι λέξεις του προφήτη έχουν αρκετή δύναμη στον δικό τους χώρο, όπως επίσης και στην παράθεση του Παύλου, αυτών! . Δεν είναι μικρό πράγμα όταν ο άνθρωπος λέγεται ότι είναι αμαθής του Θεού και περιφρονεί Αυτόν˙ γιατί αυτό είναι η κύρια πηγή όλων των ανομιών, ο οχετός των αμαρτιών, μάλιστα, το βασίλειο του κακού: Τί κακό δεν είναι παρών όπου υπάρχει αμάθεια

και περιφρόνηση του Θεού; Εν ολίγοις, η κυριαρχία του Σατανά επί των ανθρώπων δεν θα μπορούσε να είναι απεικονισμένη σε ελαχιστότερες,ωστόσο σε ακριβέστερες λέξεις, με το να λες ότι αυτοί είναι αμαθείς και περιφρονούν τον Θεό! Εδώ είναι απιστία, ανυπακοή, ιεροσυλία ,βλασφημία προς τον Θεό, σκληρότητα και ασπλαχνία προς τον πλησίον και αγάπη του εαυτού σε όλα τα πράγματα του Θεού και του ανθρώπου! Εδώ εσύ έχεις την δόξα και δυνητικότητα της "ελεύθερης Θέλησης"!

ΙΙΙ. "ΕΡΓΑ" ΠΟΥ ΔΕΝ ΔΙΚΑΙΩΝΟΥΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟ ΤΑ ΕΘΙΜΟΤΥΠΙΚΑ ΕΡΓΑ

Το νόημα του Παύλου συνήθως διαφεύγει και αναιρείται , λέγοντας ότι αυτά τα οποία καλεί "έργα του νόμου" είναι Εθιμοτυπικά έργα, τα οποία από τον θάνατο του Χριστού και εντεύθεν είναι νεκρή συμπεριφορά.

Απαντώ: Αυτό είναι το λάθος του αμαθούς Ιερώνυμου, το οποίο, παρ' όλη την σθεναρή αντίσταση του Αυγουστίνου, εξαπλώθη απ' άκρου εις άκρον στον κόσμο, όταν ο θεός απεσύρθει και ο Σατανάς επικράτησε και έχει συνεχισθεί μέχρι σήμερα, με το αποτέλεσμα ότι έχει υπάρξει αδύνατον να γίνει κατανοητός ο Παύλος και η γνώση του Χριστού υπήρξε αναπόφευκτα αμαυρωμένη. Εάν δεν είχε υπάρξει άλλο λάθος στην Εκκλησία, αυτό το ένα ήταν αρκετά ισχυρό και ολέθρια δύναμη, για να καταστρέψει το Ευαγγέλιο. Εκτός εάν εξαιρετική Χάρη δεν έχει παρεμβληθεί, ο Ιερώνυμος εδικαιούτο κόλαση, μάλλον, παρά ουρανό εξ αιτίας αυτού ΄ τόσο μακριά είμαι εγώ από το να έχω την αυθάδεια να καθιερώσω αυτόν και να τον καλέσω άγιο; Δεν είναι αληθινό ότι ο Παύλος εδώ μιλά μόνο για εθιμοτυπικά έργα, αλλιώς πώς το επιχείρημά του, που αποδεικνύει ότι όλοι είναι άδικοι και χρειάζονται Χάρη, θα στέκεται καλώς ; Γιατί ένας θα μπορούσε τότε να λέει: "Ας παραδεχθούμε ότι δεν είμαστε δικαιωμένοι δια των εθιμοτυπικών έργων · αλλά κάποιος ἀνθρωπος μπορεί να είναι δικαιωμένος διά των ηθικών έργων του Δεκαλόγου. Έτσι, ο συλλογισμός σου δεν έχει αποδείξει ότι η Χάρη είναι αναγκαία σε όλους τους ανθρώπους'' .Ωστόσο, πόσον επωφελής σ᾽ αυτήν την περίπτωση η Χάρη θα ήταν, απελευθερώνοντας εμάς μόνο από τα εθιμοτυπικά έργα, τα οποία είναι τα ευκολότερα έργα εξ όλων και μπορούν να αποσπώνται μακριά δι᾽ απλού φόβου ή ιδιοτέλειας ;

Επιπροσθέτως, είναι εσφαλμένο να λέγεται ότι τα εθιμοτυπικά έργα είναι θανάσιμα και παράνομα από τον θάνατο του Χριστού και εντεύθεν. Ο Παύλος ουδέποτε είπε αυτό. Τι αυτός λέει είναι ότι αυτά δεν δικαιώνουν ή εν πάσει περιπτώσει δεν βοηθούν τον άνθρωπο

να ελευθερώνει εαυτόν από την ασέβεια ενώπιον του Θεού. Είναι πλήρως συμβιβάσιμο με αυτό, ότι ένας μπορεί να κάνει αυτά χωρίς να είναι κάνοντας κάτι παράνομο. Το τρώγειν και πίνειν είναι ἐργα τα οποία δεν δικαιώνουν ἡ συνιστούν εμάς στον Θεό, ωστόσο αυτός που τρώει και πίνει δεν κάνει, ως εκ τούτου, κάτι παράνομο.

Και υπάρχει κάποιο επιπλέον λάθος εδώ: Τα εθιμοτυπικά έργα ήταν, εξ ίσου διαταγμένα και κατασκευασμένα υποχρεωτικά στην παλαιά διαθήκη, όπως επίσης ήταν ο Δεκάλογος· συνεπώς, ο δεύτερος δεν είχε ούτε περισσότερη, ούτε λιγότερη δύναμη από τα πρώτα. Ο Παύλος μιλά στους Ιουδαίους πρώτα, όπως λέει στους Ρωμαίους 1(στοίχος. 16).Έτσι δεν πρέπει κανένας να αμφιβάλλει ότι διά "των έργων του νόμου" όλα τα έργα, του όλου νόμου είναι εννοημένα. Πράγματι, αυτά δεν θα μπορούσαν να είναι καλεσμένα "τα έργα του νόμου", εάν ο νόμος ήταν κατηργημένος και νεκρή συμπεριφορά, γιατί κάποιος καταργημένος νόμος δεν είναι νόμος πλέον καθώς ο Παύλος καλά γνώριζε. Όταν αυτός μιλά περί "των έργων του νόμου", συνεπώς, είναι μιλώντας, όχι περί κάποιου νόμου που είναι καταργημένος, αλλά περί κάποιου νόμου που είναι εν δυνάμει και εγκυρότητα. Αλλιώς, πόσο εύκολα θα μπορούσε να έχει πεί: "Ο νόμος καθ' εαυτός είναι τώρα καταργημένος", που θα είχε υπάρξει μία καθαρή, φανερή δήλωση της περίπτωσης. Αλλά ας επικαλεστούμε εμείς για τον Παύλο, τον δικό του καλύτερο διερμηνέα. Στους Γαλάτες 3 αυτός λέει: "Διότι όσοι είναι εξ έργων νόμου, είναι υπό την κατάρα˙ γιατί είναι γραμμένο, επικατάρατος είναι ο καθένας που δεν εμμένει σε όλα τα πράγματα που είναι γραμμένα στο βιβλίο του νόμου, να κάνει αυτά" (στοίχος 10). Ο Παύλος είναι εδώ συνιστώντας το ίδιο σημείο, καθώς στους Ρωμαίους και στις αυτές λέξεις· και εσύ βλέπεις ότι όταν κάνει μνεία των έργων του νόμου, αυτός μιλά περί όλων των νόμων που είναι γραμμένοι στο βιβλίο του νόμου. Επιπλέον αυτό το οποίο είναι πιο αξιοσημείωτο, ο Παύλος παραθέτει τον Μωϋσή να καταράται εκείνους που δεν εμμένουν στον νόμο, ενώ αυτός ο ίδιος κηρύσσει καταραμένους εκείνους που είναι εξ ἐργων νόμου · κατά συνέπεια προσκομίζει ένα χωρίο, με κάποιο διαφορετικό σκοπό από την δική του εκφρασμένη άποψη, έτσι ώστε το προηγούμενο να είναι αρνητικό, και το επόμενο καταφατικό. Αυτό το κάνει, οπωσδήποτε, επειδή η πραγματική θέση ενώπιον του Θεού είναι ,ότι εκείνοι που είναι πάρα πολύ ενθουσιώδεις στα έργα του νόμου, είναι μακρύτερα από την εκπλήρωση του νόμου, γιατί αυτοί είναι χωρίς το Πνεύμα, το οποίο, μόνο, εκπληρώνει τον νόμο. Οι άνθρωποι μπορεί να προσπαθούν να κρατούν αυτόν με την δική τους δύναμη, αλλά δεν μπορούν να επιτυγχάνουν τίποτα. Έτσι, αμφότερες οι

δηλώσεις είναι αληθείς – αυτή του Μωυσή, ότι είναι καταραμένοι όποιοι "δεν εμμένουν", και εκείνη του Παύλου, ότι είναι καταραμένοι όποιοι "είναι εκ των έργων του νόμου". Αμφότεροι οι εκφωνητές απαιτούν ότι οι άνθρωποι θα ὀφειλαν να έχουν το Πνεύμα, χωρίς τον οποίο τα έργα του νόμου, οσονδήποτε πολλά και να είναι καμωμένα, δεν δικαιώνουν , καθώς ο Παύλος λέει · εξ ίσου έτσι, όταν οι άνθρωποι δεν εμμένουν σε όλα τα πράγματα που είναι γραμμένα, καθώς ο Μωϋσής λέει. Με μια λέξη : Ο Παύλος πλήρως επιβεβαιώνει διά της διαίρεσής του, αυτό το οποίο λέω . Διαιρεί τους εργάτες του νόμου εντός δύο τάξεων, αυτούς που εργάζονται όπισθεν του Πνεύματος, και εκείνους που εργάζονται όπισθεν της σάρκας, μη αφήνοντας μέση κατάσταση. Αυτός λέει : "Διά των πράξεων του νόμου καμία σάρκα δεν θα δικαιωθεί ". Τι είναι αυτό πλην να λέει, ότι, όταν οι άνθρωποι εργάζονται στον νόμο, χωρίς το Πνεύμα, υπάρχοντες αυτοί ίδιοι σάρκα, δηλαδή,ασεβείς και αμαθείς του Θεού, τα έργα τους ωφελούν αυτούς μηδέν ; Στους Γαλάτες 3 κάνει χρήση της ίδιας διαίρεσης όταν λέει: " Εσείς λάβατε το Πνεύμα διά των έργων του νόμου ή διά της ακοής της πίστεως; (στοίχος 2). Πάλι στους Ρωμαίους 3 λέει: "Αλλά τώρα η δικαιοσύνη του θεού εφανερώθει χωρίς τον νόμο"· και πάλι : "Εμείς συμπεραίνουμε ότι ο άνθρωπος είναι δικαιωμένος διά πίστεως, χωρίς τα έργα του νόμου" (στοίχοι 21, 28). Από όλα αυτά τα χωρία είναι ξεκάθαρο και φωτεινό, ότι στον Παύλο το Πνεύμα είναι τοποθετημένο σε εναντίωση στα έργα του νόμου, καθώς Αυτός είναι ενάντιος σε όλα τα άλλα πράγματα που δεν είναι πνευματικά και σε όλες τις δυνάμεις και ικανότητες της σάρκας. Έτσι είναι βέβαιο ότι η άποψη του Παύλου εδώ, συμφωνεί με την διδασκαλία του Χριστού στον Ιωάννη 3 (στοίχος 6), όπου τα πάντα τα οποία δεν είναι εκ του Πνεύματος είναι σάρκα, οσονδήποτε αληθοφανή, άγια και έξοχα μπορεί να είναι, ακόμα και τα πλέον ένδοξα έργα του νόμου του Θεού, δι οποιασδήποτε δυνάμεως κατεργασμένα . Γιατί το Πνεύμα του Χριστού χρειάζεται και χωρίς Αυτόν όλα είναι τίποτα πλην ένα υλικό για καταδίκη.

Ας είναι αποκατεστημένο, λοιπόν, ότι ο Παύλος διά "των έργων του νόμου" εννοεί, όχι εθιμοτυπικά έργα, αλλά όλα τα έργα, όλου του νόμου. Τότε θα είναι επίσης αποκατεστημένο, ότι όλα τα έργα του νόμου, που είναι κατεργασμένα χωρίς το Πνεύμα, είναι καταδικασμένα. Αλλά η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" (η οποία είναι η αιτία της συζήτησης), μολονότι αναμφίβολα το πλέον έξοχο πράγμα στον άνθρωπου, είναι χωρίς το Πνεύμα. Με άλλα λόγια στα "έργα του νόμου" ευρίσκεται το εκλεκτότερο πράγμα που μπορεί να είναι ειπωμένο περί

ενός ανθρώπου. Αλλά ο Παύλος δεν λέει, "ὁποιοι είναι, εξ αμαρτίας και εξ ασέβειας, ενάντιοι στον νόμο"· αυτός λέει, "όποιοι είναι εκ των έργων του νόμου" δηλαδή, οι καλύτεροι ζηλωτές του νόμου, που, πλέον και πάνω της δυνάμεως της "ελεύθερης θέλησης", είναι επίσης υποβοηθούμενοι, δηλαδή διδαγμένοι και ενθαρρυμένοι από τον ίδιο τον νόμο. Εάν, τώρα, η "ελεύθερη βούληση", παρ᾽ όλον που υποβοηθείται διά του νόμου και απασχολείται στον νόμο με όλες τις δυνάμεις της, δεν κερδίζει τίποτα και αποτυγχάνει να δικαιώνει, αλλά αφήνεται στην ασέβεια της σαρκός, τι πρέπει εμείς να σκεφθούμε ότι θα μπορούσε να κάνει μόνη της, χωρίς τον νόμο ; "Διά του νόμου είναι η γνώση της αμαρτίας" λέει ο Παύλος (Ρωμαίοι 3, 20). Εδώ δείχνει πόσο πολύ και σε ποιο βαθμό ο νόμος ωφελεί, διδάσκοντας ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι εκ του εαυτού της τόσο τυφλή, που ούτε κάν γνωρίζει τι η αμαρτία είναι, αλλά χρειάζεται τον νόμο να της διδάξει αυτό. Και τι μπορεί κάποιος άνθρωπος να αποπειράται να κάνει, με σκοπό να παίρνει μακριά την αμαρτία, όταν δεν γνωρίζει τι η αμαρτία είναι ; Βεβαίως αυτό: να παραγνωρίζει τι είναι αμαρτία για ό,τι δεν είναι αμαρτία, και ό,τι δεν είναι αμαρτία για τι είναι αμαρτία! Η εμπειρία μας πληροφορεί αρκετά καθαρά, πόσο ο κόσμος, στα πρόσωπα εκείνων που αυτός λογαριάζει τους καλύτερους του και τους πλέον ένθερμους ζηλωτές της δικαιοσύνης και της ευσέβειας, μισεί και καταδιώκει την δικαιοσύνη του Θεού, την κηρυγμένη στο Ευαγγέλιο και στιγματίζει αυτήν αίρεση, λάθος, και άλλα προσβλητικά ονόματα, ενώ είναι επιδεικνύοντας και διαλαλώντας τα δικά του έργα και επινοήματα, (τα οποία είναι πραγματικά αμαρτία και λάθος) σαν δικαιοσύνη και σοφία. Δι᾽ αυτών των λέξεων, συνεπώς, ο. Παύλος φράζει το στόμα της "ελεύθερης θέλησης", διδάσκοντας ότι δια του νόμου επιδεικνύεται η αμαρτία, σ' αυτήν που υπάρχει εν αγνοία της αμαρτίας της · τόσο μακριά ευρίσκεται από το να είναι επιτρέποντας οποιαδήποτε δύναμη να κάνει προσπάθειες προς το καλό.

IV. Ο ΝΟΜΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΧΕΔΙΑΣΜΕΝΟΣ ΝΑ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ, ΔΙΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΓΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ

Και εδώ η λύση του ερωτήματος, το οποίο η Διατριβή επαναλαμβάνει τόσο συχνά καθ' όλο το μήκος του βιβλίου : ‘’ εάν εμείς δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα, ποιος είναι ο σκοπός όλων των νόμων, εντολών, απειλών, και υποσχέσεων; Ο Παύλος εδώ δίνει την απάντηση: "διά του νόμου είναι η γνώση της αμαρτίας". Η απάντηση του στο ερώτημα είναι πολύ διαφορετική από τις ιδέες των ανθρώπων, ή της "ελεύθερης θέλησης". Αυτός δεν λέει ότι η "ελεύθερη θέληση" είναι αποδειγμένη διά του νόμου, ούτε ότι αυτή συν-εργάζεται για δικαιοσύνη, γιατί

διά του νόμου έρχεται όχι δικαιοσύνη, αλλά η γνώση της αμαρτίας. Αυτό είναι ο καρπός, το έργο, και η λειτουργία του νόμου · είναι ένα φώς στον αμαθή και τυφλό, αλλά ένα που φανερώνει την νόσο, αμαρτία, κακό, θάνατο, κόλαση, και την οργή του Θεού. Αυτός δεν βοηθά ούτε τοποθετεί αυτούς ελεύθερους από αυτά τα πράγματα · αυτός είναι ικανοποιημένος απλά να τα επισημαίνει.

Έτσι, επίσης, στους Γαλάτες, πραγματεύεται το ίδιο σημείο. Ο Παύλος ρωτά: "Διά ποιον λόγο τότε χρησιμεύει ο νόμος ; (3,19). Δεν απαντά, όπως η Διατριβή κάνει, ότι αυτός αποδεικνύει την ύπαρξη της "ελεύθερης θέλησης", αλλά λέει : "αυτός προσετέθει χάριν των παραβάσεων, έως ότου το σπέρμα θα έπρεπε να έλθει, στον οποίο Αυτός είχε κάνει την υπόσχεση". "Εξ αιτίας των παραβάσεων", αυτός λέει · όχι, πράγματι, να αναχαιτίζει αυτές, καθώς ο Ιερώνυμος ονειρεύεται, γιατί ο Παύλος είναι αποδεικνύοντας ότι η απομάκρυνση και αναχαίτηση των αμαρτιών διά του δώρου της δικαιοσύνης, ήταν υπεσχημένη στο σπέρμα που ήταν να έλθει, αλλά να αυξάνει τις παραβάσεις,καθώς λέει στους Ρωμαίους 5 : ‘’ο νόμος παρεισήλθε, ίνα πλεονάσει τοπαράπτωμα" (στοίχος 20). Οι όποιες αμαρτίες δεν ήταν διαπραγμένες εν αφθονία χωρίς τον νόμο · αλλά τότε αυτές δεν ήταν αναγνωρισμένες να είναι παραβάσεις και αμαρτίες τέτοιας τρομερής σπουδαιότητας και οι περισσότερες και μεγαλύτερες εξ αυτών ήταν θεωρημένες να είναι δικαιοσύνη ! Εφόσον οι αμαρτίες είναι μη διακρινόμενες δεν υπάρχει χώρος για κάποια θεραπεία και όχι ελπίδα μιας τέτοιας· γιατί αμαρτίες που νομίζουν ότι αυτές μαρτυρούν υγεία και δεν χρειάζονται ιατρό, δεν θα υπομείνουν το χέρι του θεραπευτή. Ο νόμος είναι,συνεπώς, αναγκαίος να δίνει γνώση της αμαρτίας, έτσι ώστε ο υπερήφανος άνθρωπος, που εστοχάσθει ότι ήταν ακέραιος, να μπορεί να είναι ταπεινωμένος διά της αποκάλυψης της δικής του μεγάλης διαφθοράς,και να αναστενάζει και να λαχταρά όπισθεν της χάρης που είναι διατυπωμένη εν τω Χριστώ.

V. ΡΩΜΑΙΟΙ 3,21-26: ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ΕΝ ΧΡΙΣΤΩ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΨΕΥΔΟΣ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

1. Ενώ αυτό υπάρχει έτσι, ο Παύλος τώρα διακηρύσσει με πλήρη εμπιστοσύνη και αυθεντικό κύρος: "Αλλά τώρα η δικαιοσύνη του Θεού, χωρίς τον νόμο, είναι φανερωμένη, υπάρχουσα μαρτυρούμενη υπό του νόμου και των προφητών ˙ ακόμα, η δικαιοσύνη του Θεού η οποία είναι δια πίστεως του Ιησού Χριστού εις πάντας και επί πάντας αυτούς που πιστεύουν εν Αυτώ ˙ γιατί δεν υπάρχει διαφορά, επειδή πάντες έχουν αμαρτήσει και είναι χωρίς την δόξα του Θεού ˙ υπάρχοντες δικαιωμένοι

δωρεάν δια της Χάρης Του, δια μέσου της απολυτρώσεως που είναι εν Χριστώ Ιησού, τον οποίο ο Θεός προέθετο να είναι ιλαστήριον, μέσω πίστεως εν τω Αυτού αἱματι ", κ.λ.π (Ρωμαίοι 3.21-25). Εδώ ο Παύλος εκστομίζει, ακριβώς, κεραυνούς ενάντια στην "ελεύθερη Θέληση" Πρώτα : "Η δικαιοσύνη του Θεού χωρίς τον νόμο", αυτός λέει, "είναι φανερωμένη". Αυτός διακρίνει την δικαιοσύνη του Θεού από την δικαιοσύνη του νόμου, επειδή η δικαιοσύνη της πίστεως έρχεται εξ αιτίας χάρης, χωρίς τον νόμο. Η φράση του "χωρίς τον νόμο" μπορεί να σημαίνει μόνο ότι η Χριστιανική δικαιοσύνη υπάρχει χωρίς τα έργα του νόμου. Τα οποία έργα του νόμου δεν ωφελούν και δεν πραγματοποιούν τίποτα για την επίτευξή της. Έτσι αυτός λέει ακριβώς από κάτω :«Εμείς συμπεραίνουμε ότι ο ἀνθρωπος είναι δικαιωμένος δια πίστεως,χωρίς τα έργα του νόμου" (στοίχος 28). Πριν, αυτός είχε πεί: "Εξ έργων του νόμου καμία σάρκα δεν θα δικαιωθεί ενώπιον Αυτού" (στοίχος 20]. Από όλο αυτό είναι πολύ καθαρό ότι η προσπάθεια και ο αγώνας της "ελεύθερης θέλησης" είναι απλά μηδέν˙ γιατί εάν η δικαιοσύνη του Θεού υπάρχει χωρίς τον νόμο και χωρίς τα έργα του νόμου, πόσο πολύ περισσότερο θα υπάρχει χωρίς την "ελεύθερη θέληση"; Γιατί η ανώτατη ασχολία της "ελεύθερης θέλησης" είναι να εξασκεί τον εαυτόν της στην ηθική δικαιοσύνη, στα έργα εκείνου του νόμου δια του οποίου η τυφλότης της και ανικανότητά της είναι "βοηθουμένη". Αλλά αυτή η λέξη "χωρίς" απομακρύνει τα ηθικώς καλά έργα και την ηθική δικαιοσύνη και προπαρασκευή για χάρη. Φαντάσου οποιαδήποτε δύναμη που μπορείς να σκεφθείς σαν ανήκουσα στην ‘’ελεύθερη θέληση" και ο Παύλος ακόμα θα στέκεται σταθερά και θα λέει: "η δικαιοσύνη του θεού υπάρχει χωρίς αυτήν!" Και μολονότι θα παραδεχόμουν ότι η "ελεύθερη θέληση" δια των προσπαθειών της μπορεί να προχωρά σε κάποια διεύθυνση, ήτοι, στην διεύθυνση των καλών έργων, ή την δικαιοσύνη του αστικού ή του ηθικού νόμου, εν τούτοις δεν προχωρά προς την δικαιοσύνη του Θεού, ούτε ταιριάζει ο θεός να κρίνει τους αγώνες της από οποιανδήποτε άποψη άξιες να κερδίσουν την δικαιοσύνη Του, γιατί Αυτός λέει ότι η δικαιοσύνη του προσφέρεται χωρίς τον νόμο. Και εάν η "ελεύθερη θέληση" δεν προχωρά προς την δικαιοσύνη του Θεού, τί θα κερδίσει αυτή ακόμα και αν δια των έργων της και προσπαθειών προχωρά προς την αγγελική αγιότητα; εάν αυτό ήταν δυνατόν! Δενπιστεύω ότι υπάρχουν οποιεσδήποτε σκοτεινές και διφορούμενες λέξεις εδώ, ούτε χώρος αφήνεται για οποιαδήποτε σχήματα λόγου. Ο Παύλος ξεκάθαρα διακρίνει τις δύο δικαιοσύνες, αποδίδοντας την μία στον νόμο, και την άλλη στην Χάρη˙ και δηλώνει ότι η επόμενη είναι δοσμένη χωρίς την προηγούμενη και χωρίς τα έργα

της, και ότι η προηγούμενη, χωρίς την επόμενη, δεν δικαιώνει ἠ ωφελεί οτιδήποτε. θα μου άρεσε να δώ πώς η "ελεύθερη θέληση" μπορεί να στέκεται και να είναι υπερασπισμένη ενάντια σ΄ αυτά τα κείμενα!

2. Ένας άλλος κεραυνός είναι η δήλωση του Παύλου ότι η δικαιοσύνη του Θεού είναι φανερωμένη και ωφελεί "εις πάντας και επί πάντας αυτούς που πιστεύουν" εν Χριστώ, και ότι "δεν υπάρχει διαφορά".
Εδώ πάλι, με τις καθαρότερες λέξεις, διαιρεί ολόκληρο το ανθρώπινο γένος σε δύο μέρη. Στους πιστούς δίνει τη δικαιοσύνη του Θεού, στους απίστους την αρνείται .Τώρα δεν είναι κανένας αρκετά τρελός ώστε να αμφιβάλει ότι η δύναμη και προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" είναι κάτι διαφορετικό, από την πίστη εν Χριστώ Ιησού ! Αλλά ο Παύλος αρνείται ότι οποιοδήποτε πράγμα, εκτός από την πίστη, είναι δίκαιο ενώπιον του Θεού. Και εάν αυτό δεν είναι δίκαιο ενώπιον του Θεού, πρέπει να είναι αμαρτία ˙ γιατί εν συγκρίσει προς τον Θεό, εκεί, δεν παραμένει τίποτα ενδιάμεσο μεταξύ δικαιοσύνης και αμαρτίας,

Η δήλωσή του ότι πάντες είναι "χωρίς την δόξα του Θεού", διδάσκει την ίδια αλήθεια. Εσύ μπορείς να λάβεις "την δόξα του Θεού" εδώ, κατά δύο τρόπους, ενεργητικά και παθητικά. Αυτός είναι ο τρόπος του Παύλου στους Εβραϊσμούς, τους οποίους συχνά μεταχειρίζεται. Ενεργητικά, "η δόξα του Θεού" είναι αυτή δια της οποίας Αυτός καυχάται σε εμάς ˙ Παθητικά, είναι αυτή δια της οποίας εμείς καυχόμαστε εν τω Θεώ. Φαίνεται σε εμένα ότι η φράση θα όφειλε εδώ να ληφθεί παθητικά ,ακριβώς καθώς "η πίστη του Χριστού", η οποία κατά το Λατινικό ιδίωμα θα έδειχνε "την πίστη την οποία ο Χριστός έχει", σημαίνει, σύμφωνα με το Εβραϊκό ιδίωμα, "την πίστη την οποία εμείς έχουμε εν τω. Χριστώ", και "η δικαιοσύνη του Θεού", η οποία στο Λατινικό ιδίωμα. θα έδειχνε "την δικαιοσύνη την οποία ο Θεός έχει", σημαίνει, σύμφωνα με το Εβραϊκό ιδίωμα "την δικαιοσύνη την οποία εμείς έχομε από τον θεό και ενώπιον του Θεού". Αναλόγως, εμείς λαμβάνουμε "την δόξα του Θεού", όχι κατά τον Λατινικό, αλλά κατά τον Εβραϊκό τρόπο, με την σημασία "της δόξας την οποία εμείς έχομε εν τω Θεώ και ενώπιον του Θεού" η οποία θα μπορούσε να εἶναι Καλεσμένη , ‘’η δόξα μας εν
τω θεώ''

V| ΤΟ ΔΟΓΜΑ ΤΟΥ ΠΕΛΑΓΙΟΥ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΕΙΝΑΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΙΚΟ ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΟ ΤΩΝ ΣΧΟΛΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΕΡΑΣΜΟΥ

1. Και τι θα πουν οι προστάτες της ‘’ελεύθερης θέλησης σε ό,τι ακολουθεί : ‘’υπάρχοντες δικαιωμένοι δωρεάν δια της χάρης Του ‘’ Τι σημαίνει ‘’δωρεάν’’?. Τι σημαίνει "δια της Χάρης Του"; Πώς

θα συμφωνήσουν προσπάθεια και αξία, με την δωρεάν δοσμένη δικαιοσύνη; Ίσως αυτοί θα πούν εδώ ότι αποδίδουν στην "ελεύθερη θέληση" το ελάχιστο δυνατό, κατά κανένα τρόπο την ανταξιότητα, της αξίας. Αλλά αυτές είναι κενές λέξεις᾽ επειδή αυτό το οποίο είναι ζητούμενο δια μέσου της "ελεύθερης θέλησης" είναι ότι η αξία πρέπει να έχει τον χώρο της. Η ίδια η Διατριβή συζήτησε και εξέφρασε αντιρρήσεις απ᾽ άκρου εις άκρον, κατ᾽ αυτήν την κλίση: "Εάν δεν υπάρχει ελευθερία της θέλησης, τί χώρος υπάρχει για αξία ; Εάν δεν υπάρχει χώρος για αξία, τι χώρος υπάρχει για ανταμοιβή ; Εις τί αυτή θα είναι καταλογισμένη, εάν ο άνθρωπος είναι δικαιωμένος χωρίς αξία ; " Ο Παύλος εδώ δίνει την απάντηση : δεν υπάρχει καθόλου τέτοιο πράγμα όπως η αξία. , αλλά όλοι που είναι δικαιωμένοι είναι δικαιωμένοι δωρεάν και αυτό είναι καταλογισμένο σε τίποτα άλλο πλην στην Χάρη του Θεού. Και όταν η δικαιοσύνη είναι δοσμένη, τότε η βασιλεία και η αιώνια ζωή είναι δοσμένες με αυτήν. Πού είναι η προσπάθειά σου τώρα; και ο αγώνας σου; και τα καλά σου ἐργα ; και οι αξίες της "ελεύθερης Θέλησης"; Τί όφελος υπάρχει αυτών ;

2. Μέσα στον ζήλο τους να έλθουν σε αντίθεση με τους Πελαγιανούς, αρχίζουν να αποκρούουν ανταξιότητα αξίας και δι᾽ αυτής ακριβώς της μορφής της διάψευσής τους ανορθώνουν αυτήν περισσότερο σταθερά ! Δια της λέξης και της πέννας την αποκρούουν , αλλά πραγματικά στην καρδιά τους την εδραιώνουν και είναι χειρότεροι από τους Πελαγιανούς κατά δύο σημασίες. Κατά πρώτον, οι Πελαγιανοί ομολογούν και βεβαιώνουν ανταξιότητα αξίας ντόμπρα, ειλικρινά και τίμια, καλώντας τα σύκα σύκα και διδάσκοντας αυτό το οποίο πραγματικά υποστηρίζουν. Αλλά οι φίλοι μας εδώ που υποστηρίζουν και διδάσκουν την ίδια άποψη, προσπαθούν να μας κοροϊδέψουν με ψεύτικες λέξεις και απατηλά προσχήματα, ανακοινώνοντας ότι διαφωνούν με τους Πελαγιανούς, όταν δεν υπάρχει τίποτα που αυτοί είναι επί πλέον από το να κάνουν! "Εάν θεωρείς τα προσχήματά μας, εμείς φαινόμαστε στους Πελαγιανούς οι δριμύτεροι εχθροί˙ αλλά εάν θεωρείς τα γεγονότα και την καρδιά μας, εμείς είμαστε Πελαγιανοί διπλά χρωματισμένοι". Έπειτα, κατά δεύτερον, αυτή η δική τους υποκρισία καταλήγει, στο να αποτιμούν και να γυρεύουν να αγοράσουν την Χάρη του Θεού με πολύ φθηνότερη τιμή παρά οι Πελαγιανοί. Αυτοί οι δεύτεροι ισχυρίζονται, ότι δεν είναι δια κάποιου ανεπαίσθητου "κάτι" εντός ημών, που εμείς αποκτάμε Χάρη, αλλά δι᾽ αγώνων και έργων που είναι πλήρη, ολόκληρα, τέλεια, πολλά και ισχυρά, αλλά οι φίλοι μας εδώ μας λένε ότι είναι για κάτι πολύ μικρό, σχεδόν τίποτα, που εμείς αξίζουμε Χάρη.

3 .Επιπροσθέτως, η δικαίωση δια της Χάρης δεν σου επιτρέπει να θεωρείς την αξιότητα οποιουδήποτε προσώπου, καθώς ο Παύλος λέει πιο κάτω, στο ενδέκατο κεφάλαιο:" Εάν δια της Χάρης, τότε δεν είναι πλέον εξ έργων ˙ αλλιώς, η Χάρη δεν είναι Χάρη" (στοίχος 6). Έτσι, επίσης, αυτός λέει στο τέταρτο κεφάλαιο: " Τώρα εις αυτόν που εργάζεται η ανταμοιβή είναι λογαριασμένη,όχι εκ χάρης, αλλά εξ οφειλής" (στοίχος 4). Και έτσι ο καλός μου Παύλος, η μάστιγα της "ελεύθερης θέλησης", στέκεται αήττητος! Ρίχνει κάτω δύο στρατούς με μία μοναδική λέξη! Γιατί εάν εμείς είμαστε δικαιωμένοι χωρίς έργα, όλα τα έργα είναι καταδικασμένα, είτε μικρά είτε μεγάλα᾽ ο Παύλος δεν εξαιρεί κανένα, αλλά ρίχνει κεραυνούς αμερόληπτα εναντίον όλων.

Τώρα, κοίτα εδώ πόσο κοιμισμένοι όλοι οι αντίπαλοί μας είναι, και πόσο λίγο βοηθά κάποιον άνθρωπο να βασίζεται στους αρχαίους Πατέρες, παρ ΄ όλη την καλή τους υπόληψη σε όλη την περίοδο των αιώνων! Δεν ήταν αυτοί ισοδύναμα τυφλοί, αλήθεια και απρόσεκτοι, στις φωτεινότερες και καθαρότερες λέξεις του Παύλου; Τί, παρακαλώ, μπορεί να ειπωθεί υπέρ της Χάρης, ενάντια στην "ελεύθερη θέληση", φωτεινότερα και καθαρότερα, εάν η ομιλία του Παύλου εδώ δεν είναι φωτεινή και καθαρή; Αυτός εξυψώνει την Χάρη ενάντια στην "ελεύθερη θέληση" με κατηγορηματικούς όρους: χρησιμοποιώντας τις φωτεινότερες και απλούστερες λέξεις. : Δέει ότι είμαστε δικαιωμένοι δωρεάν, και ότι η Χάρη δεν είναι χάρη εάν είναι αποκτημένη δι᾽ έργων. Με την μεγίστη καθαρότητα αυτός αποκλείει όλα τα έργα στο ζήτημα της δικαίωσης και έτσι ανορθώνει το Έλεος μόνο και την δικαίωση που είναι δωρεάν. Εν τούτοις, σ ΄ αυτό το φώς εμείς ακόμα ζητούμε σκοτάδι και επειδή δεν μπορούμε να δώσουμε στους εαυτούς μας μεγάλη πίστη, αλήθεια, ολόκληρη την πίστη για δικαίωση, προσπαθούμε να δώσουμε στους εαυτούς μας κάποια μικροσκοπικά λίγη πίστη μόνο με σκοπό να μπορέσουμε να κερδίσουμε το σημείο, ότι η δικαίωση δια της Χάρης του Θεού δεν είναι δωρεάν και χωρίς έργα! Καθώς εάν, η διάψευση του Παύλου, ότι ουδέν εκ των μεγαλύτερων μας έργων συνεισφέρει στην δικαίωσή μας, δεν ήταν πολύ περισσότερο μία διάψευση ότι τα μικροσκοπικά λίγα μας έργα κάνουν το ίδιο! Ειδικώς όταν έχει καταθέσει, ότι εμείς είμαστε δικαιωμένοι μόνο δια της χάρης του Θεού, χωρίς οποιαδήποτε έργα – πραγματικά, χωρίς τον νόμο, στον οποίο όλα τα έργα, μεγάλα, μικρά, αναλογικώς ή ανταξίως αξιόλογα, είναι περιεχόμενα. ΤΩΡΑ πήγαινε και καμάρωσε για το κύρος των παλαιών και εμπιστέψου αυτό το οποίο λένε, τώρα που βλέπεις ότι αυτοί, ένας έκαστος και όλοι μαζί, αγνόησαν την ανώτατα καθαρή και φωτεινή διδασκαλία του Παύλου . Αποσύρθηκαν

από αυτό το πρωϊνό άστρο, αλήθεια, αυτόν τον ήλιο, καθώς εάν οι ζωές τους ήταν βέβαιες, γιατί ήταν στην επιρροή των δικών τους σαρκικών ιδεών, και σκέφθηκαν αυτό παράλογο, ότι δεν θα έπρεπε να αφήνεται χώρος υπέρ της αξίας.

VII. ΡΩΜΑΙΟΙ 4,2-3 Η ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΕΛΛΕΙΨΗ ΣΧΕΣΙΣ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΚ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ας αναφέρουμε εμείς το παράδειγμα που ο Παύλος προχωρά να παραθέτει, εκείνο του Αβραάμ. Αυτός λέει: "Εάν ο Αβραάμ ήτο δικαιωμένος δι᾽ έργων αυτός έχει εξ αυτού την καύχηση, αλλά όχι ενώπιον του Θεού. Γιατί τί λέει η Γραφή; Ο Αβραάμ επίστευσε στον Θεό και αυτό ήτο λογαριασμένα προς αυτόν για δικαιοσύνη" (Ρωμαίοι 4,2-3).
Εδώ, επίσης, παρακαλώ να λάβεις την ένδειξη της διάκρισης του Παύλου, καθώς μετρά εκ νέου την διπλή δικαιοσύνη του Αβραάμ. Η μία είναι εκ των έργων δηλαδή, ηθική και αστική. Αλλά ο Παύλος λέει ότι αυτή δεν δικαίωσε τον Αβραάμ ενώπιον του Θεού, ακόμα και αν αυτή τον κατασκευάζει δίκαιο στα μάτια των ανθρώπων. Αυτός έχει καύχημα ενώπιον των ανθρώπων εξ αιτίας αυτής της δικαιοσύνης, αλλά είναι ακόμα χωρίς το καύχημα του Θεού. Ουδείς μπορεί να λέει ότι είναι τα έργα του νόμου, ή τα εθιμοτυπικά έργα, που είναι εδώ καταδικασμένα, γιατί ο Αβραάμ έζησε πολλά χρόνια πριν τον νόμο. Ο Παύλος απλά μιλά περί των έργων του Αβραάμ και εκείνα εκ των καλυτέρων του έργων˙ γιατί θα ήταν παράλογο να συζητά κατά πόσον κάποιος άνθρωπος είναι δικαιωμένος δια κακών έργων; Εάν, τώρα, ο Αβραάμ είναι δίκαιος από κανένα εκ των έργων του, έτσι ώστε, εάν δεν ενδυθεί αυτός μία άλλη δικαιοσύνη (αυτή της πίστης), αμφότερα, αυτός και όλα τα έργα του είναι παρατημένα υπό την δύναμη της ασεβείας . Τότε είναι προφανές ότι ουδείς άνθρωπος μπορεί να κάνει οποιαδήποτε πρόοδο προς την δικαιοσύνη δια των έργων του και είναι επί πλέον φανερό ότι, έργα, αγώνες ἠ προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης, δεν είναι οποιασδήποτε χρησιμότητας ενώπιον του Θεού, αλλά ότι αυτά όλα κηρύσσονται ασεβή, άδικα και κακά. Γιατί εάν αυτός ο ίδιος ο άνθρωπος δεν είναι δίκαιος, μήτε είναι τα έργα του και οι προσπάθειές του δίκαιες˙ και εάν δεν είναι δίκαια, αυτά αξίζουν καταδίκη και οργή.
Η άλλη δικαιοσύνη είναι εκ πίστεως και συνίσταται, όχι σε τίποτα έργα, αλλά στην φιλεύσπλαχνη εύνοια και λογαριασμό του

Θεού. Δες πώς ο Παύλος ωθεί την λέξη "ελογίσθει" πόσο αυτός επιμένει επ΄ αυτής και την επαναλαμβάνει, και την ενδυναμώνει. "Εις αυτόν που εργάζεται", αυτός λέει, "Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ είναι ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΕΝΗ, όχι εκ χάρης, ΑΛΛΑ ΕΞ ΟΦΕΙΛΗΣ . Αλλά εις αυτόν που δεν εργάζεται, αλλά πιστεύει επ΄ αυτού που δικαιώνει τον ασεβή, Η ΠΙΣΤΗ ΤΟΥ είναι ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΕΝΗ για δικαιοσύνη", σύμφωνα προς τον σκοπό της Χάρης του Θεού. Έπειτα αυτός παραθέτει τον Δαυΐδ που λέει το ίδιο περί του λογαριασμού της Χάρης. "Μακαρισμένος είναι ο άνθρωπος στου οποίου ο Κύριος δεν έχει λογαριάσει αμαρτία", κλπ. (στοίχοι 6-8). Αυτός επαναλαμβάνει την λέξη "λογαριάζω", σ αυτό το κεφάλαιο, περί τις δέκα φορές.

Εν συντομία, ο Παύλος θέτει "αυτόν που εργάζεται" και "αυτόν που δεν εργάζεται" πλάι πλάι και δεν αφήνει κανένα στο μέσον, μεταξύ αυτών. Αυτός δηλώνει ότι η δικαιοσύνη δεν είναι λογαριασμένη σ΄ αυτόν που εργάζεται, αλλά είναι λογαριασμένη σ΄ αυτόν που δεν εργάζεται, εάν μόνο αυτός πιστεύει. Δεν υπάρχει δρόμος δια του οποίου η "ελεύθερη θέληση", με τους αγώνες της και τις προσπάθειές της, μπορεί να το αποφεύγει ή να ξεγλιστρά΄ αυτή πρέπει, είτε να είναι αριθμημένη με "αυτόν που εργάζεται", ή με "αυτόν που δεν εργάζεται". Εάν με "αυτόν που εργάζεται'', εσύ έχεις ακούσει τον Παύλο να λέει ότι η δικαιοσύνη δεν είναι λογαριασμένη σ΄ αυτόν. Εάν με "αυτόν που δεν εργάζεται αλλά πιστεύει" επί του Θεού, η δικαιοσύνη είναι λογαριασμένη, εις αυτόν. Αλλά τότε δεν θα είναι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης", αλλά μία νέα δημιουργία δια πίστεως. Και εάν η δικαιοσύνη δεν είναι λογαριασμένη εις "αυτόν που εργάζεται", καθίσταται καθαρό ότι τα έργα του δεν είναι τίποτα πλην αμαρτίες, κακία και ασέβεια ενώπιον του θεού.

Απερίσκεπτοι Σοφιστές μπορούν εδώ να αντιτάσσουν ότι, μολονότι ο άνθρωπος είναι κακός, ωστόσο το έργο του δεν είναι ανάγκη να είναι κακό. Όμως ο Παύλος καθορίζει όχι "άνθρωπο" απλά, αλλά "αυτόν που εργάζεται", με την πρόθεση του να είναι να δηλώσει με τις καθαρότερες λέξεις, ότι τα πραγματικά έργα και οι αγώνες είναι καταδικασμένα, οποιαδήποτε αυτά είναι, και δι οποιουδήποτε ονόματος ή εμφάνισης αυτά πορεύονται. Είναι περί καλών έργων που αυτός μιλά, γιατί είναι συζητώντας περί δικαιώσεως και αξίας. Και όταν μιλά περί "αυτού που εργάζεται" ,μιλά περιεκτικά για όλους που εργάζονται και για όλα τα έργα που αυτοί κάνουν, αλλά ειδικώς περί των καλών τους και ορθών έργων. Διαφορετικά, η διάκριση του μεταξύ "αυτού που εργάζεται" και "αυτού που δεν εργάζεται ‘’ δεν θα ήταν λογικώς αποδεκτή.

VIII. ΑΛΛΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΗΣ ΘΕΛΗΣΗΣ" ΟΧΙ ΑΝΑΠΤΥΓΜΕΝΑ ΕΔΩ

Εγώ εδώ διέρχομαι επιχειρήματα μεγάλης δύναμης, βγαλμένα εκ του σκοπού της Χάρης, εκ των υποσχέσεων, εκ της δυνάμεως του νόμου, εκ του προπατορικού αμαρτήματος και εκ της εκλογής του Θεού˙ κάθε ένα εξ αυτών από μόνο του θα μπορούσε ολοσχερώς να ανατρέψει την "ελεύθερη θέληση", έτσι: Εάν η πρωταρχική αιτία της Χάρης είναι ο προκαθορισμένος σκοπός του Θεού, τότε έρχεται κατ᾽ ανάγκη και όχι από κανένα αγώνα ἡ προσπάθεια από το μέρος μας, καθώς έδειξα πιο πάνω.

Πάλι: Εάν ο Θεός υποσχέθηκε Χάρη πριν τον νόμο, καθώς ο Παύλος συζητά εδώ και στους Γαλάτες, τότε αυτή δεν έρχεται δι έργων ή δια του νόμου, αλλιώς η υπόσχεση θα αποτύγχανε και η πίστη επίσης, (δια της οποίας ο Αβραάμ ήταν δικαιωμένος πριν ο νόμος να ήταν δοσμένος) θα αποτύγχανε , εάν θα έπρεπε τα έργα να είναι χρήσιμα.

Πάλι: αφού ο νόμος είναι η δύναμη της αμαρτίας που φανερώνει αυτήν, χωρίς να την εξαλείψει, αυτός κάνει την συνείδηση ένοχη ενώπιον του Θεού και απειλεί οργή. Αυτό είναι το νόημα του Παύλου όταν λέει: "ο νόμος εργάζεται οργή" (Ρωμαίοι 4,15). Πώς τότε θα μπορούσε η δικαιοσύνη να είναι προμηθευόμενη δια του νόμου; Και εάν εμείς δεν λαμβάνουμε βοήθεια εκ του νόμου, πώς μπορούμε να λάβουμε βοήθεια εκ της δύναμης της θέλησής μας μόνον;

Πάλι : αφού διά της μίας και μόνης προσβολής του πρώτου ανθρώπου, Αδάμ, εμείς τοποθετούμαστε, πάντες, υπό αμαρτία και καταδίκη, πώς μπορούμε εμείς να τοποθετήσουμε τα χέρια μας σε οτιδήποτε που δεν είναι αμαρτωλό και αξιοκατάκριτο; Όταν αυτός λέει "πάντες", δεν εξαιρεί κανένα · ούτε την δύναμη της "ελεύθερης θέλησης", ούτε όποιονδήποτε εργάτη, είτε εργάζεται και προσπαθεί, είτε όχι· αυτός κατ᾽ αναγκαιότητα περικλείεται με τους λοιπούς μεταξύ των "πάντων". Ούτε θα οφείλαμε εμείς να αμαρτάνουμε ή να είμαστε καταδικασμένοι εξ αιτίας της μίας και μόνης προσβολής του Αδάμ, εάν εκείνη η προσβολή δεν ήταν δική μας· ποιος θα μπορούσε να είναι καταδικασμένος εξ αιτίας της προσβολής κάποιου άλλου, ειδικώς ενώπιον του Θεού ; Αλλά η προσβολή του καθίσταται δική μας , όχι εξ απομιμήσεως, ούτε εξ οποιασδήποτε πράξεως από το μέρος μας, (επειδή τότε αυτή δεν θα ήταν η μία και μόνη προσβολή του Αδάμ, αφού εμείς θα είχαμε διαπράξει αυτή, όχι αυτός), αλλά αυτή καθίσταται δική μας διά της γέννησης. (Εμείς πρέπει εν τούτοις, να συζητήσουμε αυτό αλλού). Το προπατορικό αμάρτημα καθ΄ εαυτό λοιπόν, δεν

επιτρέπει στην "ελεύθερη θέληση" οποιαδήποτε δύναμη, καθόλου, εκτός να αμαρτάνει και να εκτίθεται σε καταδίκη.

ΙΧ. Η ΠΕΙΣΤΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΠΑΥΛΟΥ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

Μιλώντας για τον εαυτόν μου, είμαι κατάπληκτος ότι, όταν ο Παύλος τόσο συχνά χρησιμοποιεί αυτούς τους περιεκτικούς όρους : "πάντες", "κανείς", "όχι", "ποτέ", "χωρίς", ώς εξής : "αυτοί ΠΑΝΤΕΣ εξέκκλιναν, δεν υπάρχει ΚΑΝΕΙΣ δίκαιος, ΚΑΝΕΙΣ που κάνει καλό, όχι, ούτε ένας ΄ "ΠΑΝΤΕΣ είναι αμαρτωλοί, καταδικασμένοι δια της προσβολής του ενός" ΄ "είμαστε δικαιωμένοι δια πίστεως ΧΩΡΙΣ τον νόμο, ΧΩΡΙΣ έργα"·. (έτσι ώστε αυτός που θα άλλαζε την γλώσσα του Παύλου, δεν θα μπορούσε από αυτό να αυξάνει την διαύγεια και καθαρότητα της ομιλίας του) – είμαι ἐκπληκτος, επαναλαμβάνω, πώς έχει συμβεί, που ενώπιον αυτών των περιεκτικών όρων και δηλώσεων, άλλοι που είναι αντίθετοι, αληθινά ενάντιοι σ΄ αυτούς θα μπορούσαν να έχουν κερδίσει αποδοχή, τέτοιοι σαν: "Κάποιοι δεν παρεξέκκλιναν, δεν είναι άδικοι, δεν είναι κακοί, δεν είναι αμαρτωλοί, δεν είναι καταδικασμένοι, υπάρχει κάτι στον άνθρωπο που είναι καλό και μοχθεί όπισθεν του καλού", καθώς εάν αυτός που μοχθεί όπισθεν του καλού, οιοσδήποτε αυτός μπορεί να είναι, δεν είναι καλυμμένος δια των όρων : "πάντες", "κανείς", και "όχι":

Χ. ΡΩΜΑΙΟΙ 8,5: Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΧΩΡΙΣ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ

1. Στους Ρωμαίους 8, διαιρώντας το ανθρώπινο γένος εις δύο, "σάρκα" και "πνεύμα", καθώς ο Χριστός κάνει στον Ιωάννη 3 (στοίχο 6), αυτός λέει: "Αυτοί που είναι όπισθεν της σαρκός φρονούν τα πράγματα της σαρκός, αλλά αυτοί που είναι όπισθεν του Πνεύματος φρονούν τα πράγματα του Πνεύματος" (στοίχος 5). Αυτά τα οποία ο Παύλος εδώ καλεί όλα "σαρκικά", είναι αυτά που δεν είναι "πνευματικά και τούτο είναι ξεκάθαρο, τόσον από την αντίθεση "πνεύματος" και " σάρκας" σ΄ αυτήν την ίδια την διαίρεση, όσο και από του Παύλου τις δικές του επόμενες λέξεις: "Αλλά εσείς δεν είσθε εν σαρκί, αλλά εν Πνεύματι, εάν έτσι είναι ώστε το Πνεύμα του Χριστού να κατοικεί εἰς εσάς. Τώρα εάν κάποιος άνθρωπος δεν έχει το Πνεύμα του Χριστού, αυτός δεν είναι εκ των δικών του" (στοίχος 9). Ποια είναι η σημασία του : "Εσείς δεν είσθε στη σάρκα, εάν το Πνεύμα είναι σε εσάς ‘’, πλην ότι εκείνοι που δεν έχουν το Πνεύμα είναι κατ᾽ ανάγκη στην σάρκα; Και αυτός που δεν είναι του Χριστού, τίνος άλλου είναι πλην του Σατανά; Στέκεται καλά τότε, ότι εκείνοι που στερούνται

το Πνεύμα είναι στην σάρκα και υπό τον Σατανά.

2 Τώρα ας δούμε εμείς τί ο Παύλος σκέπτεται περί της προσπάθειας και της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" σε σαρκικούς ανθρώπους. "Αυτοί που είναι εν σαρκί δεν μπορούν να ευχαριστούν τον Θεό". Πάλι : "Το σαρκικό φρόνημα είναι θάνατος". Πάλι: "Το σαρκικό φρόνημα είναι εχθρικό προς τον Θεό". Μία φορά ακόμα: "Δεν είναι υπήκοο στον νόμο του Θεού, οὐτε πράγματι μπορεί να είναι" (στοίχοι 5-8). Ας απαντήσουν οι προστάτες της "ελεύθερης Θέλησης"το ακόλουθο ερώτημα : Πώς μπορεί προσπάθειες προς το καλό να πραγματοποιούνται δι αυτού το οποίο είναι θάνατος, και δυσαρεστεί τον Θεό και είναι εχθρικό προς τον Θεό, και παραβαίνει τον Θεό και δεν μπορεί να υπακούει Αυτόν; Ο Παύλος δεν εννοεί να λέει ότι το σαρκικό φρόνημα είναι ΘΑΝΑΤΟΣ, και ΕΧΘΡΑ με τον Θεό, αλλά ότι είναι ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΟ και ΕΧΘΡΑ ΚΑΘ' ΕΑΥΤΗ, το οποίο δεν μπορεί να είναι υπήκοο στον νόμο του Θεού ή να ευχαριστεί τον Θεό , καθώς αυτός είχε πεί λίγο πριν. ("Γιατί ό,τι ο νόμος ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΚΑΝΕΙ, επειδή αυτός ήταν αδύνατος δια μέσου της σαρκός, Ο ΘΕΟΣ ΕΚΑΝΕ " κλπ] (στοίχος 3).

Ο Παύλος εδώ καλεί τα πάντα, χωρίς το Πνεύμα, "σάρκα", καθώς έχω δείξει. Συνεπώς, οι υψηλότερες αρετές των καλυτέρων ανθρώπων είναι "εν τη σαρκί", δηλαδή αυτές είναι θάνατος και σε έχθρα με τον Θεό, όχι υπήκοες στον νόμο του Θεού, ούτε ικανές να είναι έτσι και ΜΗ ικανοποιούσες τον Θεό. Ο Παύλος δεν λέει απλά ότι δεν είναι υπήκοες, αλλά ότι δεν μπορούν να είναι υπήκοες. Έτσι επίσης ο Χριστός λέει στον Ματθαίο 7 : "Ένα σάπιο δένδρα δεν μπορεί να παράγει καλό καρπό" (στοίχος 18). Και στον Ματθαίο 12: "Πώς εσείς μπορείτε, υπάρχοντες κακοί, να μιλάτε γι ΄ αυτό το οποίο είναι καλό;" (στοίχος 34). Εδώ βλέπεις ότι όχι μόνον πηγαίνουμε να μιλάμε το κακό, αλλά εμείς δεν μπορούμε να μιλάμε το καλό. Και μολονότι Αυτός λέει αλλού ότι εμείς, αν και κακοί, γνωρίζουμε πώς να δίνουμε καλά πράγματα στα παιδιά μας (Ματθ.7,11), εν τούτοις αποκρούει ότι εμείς κάνουμε καλό, ακόμα και δια της προσφοράς μας καλών πραγμάτων, επειδή τα καλά πράγματα τα οποία εμείς δίνουμε είναι δημιουργήματα του Θεού, και εμείς, υπάρχοντες κακοί, δεν μπορούμε να δίνουμε αυτά τα καλά πράγματα με καλό τρόπο. Αυτός αποτείνει αυτόν τον λόγο σε όλους τους ανθρώπους, ακόμα και στους δικούς Του μαθητές. Έτσι που αυτό το ζεύγος των δηλώσεων από τον Παύλο ότι "ο δίκαιος ζεί δια πίστεως" (Ρωμ.1,17) και ότι "οτιδήποτε δεν είναι εκ πίστεως, είναι αμαρτία" (Ρωμ. 14,23), στέκει επικυρωμένο. Το επόμενο ακολουθεί από το προηγούμενο ΄ γιατί εάν είναι μόνο δια

πίστεως που εμείς είμαστε δικαιωμένοι, είναι προφανές ότι αυτοί που είναι χωρίς την πίστη δεν είναι ακόμα δικαιωμένοι και αυτοί που δεν είναι δικαιωμένοι είναι αμαρτωλοί και αμαρτωλοί είναι κακά δένδρα και μπορούν μόνο να αμαρτάνουν και να φέρουν κακό καρπό.

Ως εκ τούτου, η "ελεύθερη Θέληση" δεν είναι τίποτα πλην η δούλη της αμαρτίας, του θανάτου, και του Σατανά, μη κάνοντας οτιδήποτε, ούτε ικανή να κάνει ή να επιχειρεί οτιδήποτε, πλην το κακό!

XI. ΡΩΜΑΙΟΙ 10,20/9,30-31: Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΔΕΝ ΛΑΜΒΑΝΕΙ ΤΗΝ ΣΥΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΑΠΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Πρόσθεσε στο προηγούμενο την υπόδειξη, που αναφέρεται στο δέκατο κεφάλαιο των Ρωμαίων, από τον Ησαΐα: "Ευρέθην από αυτούς που δεν με εζήτησαν, έγινα φανερός εἰς αυτούς που δεν ερώτησαν σχετικά με εμένα" (στοίχος 20, Ησαΐας 65,1). Ο Παύλος λέει αυτό περί των Εθνικών – που ήταν δοσμένο σ΄ αυτούς να ακούσουν και να γνωρίσουν τον Χριστό, όταν προηγούμενα δεν μπορούσαν ακόμα και να σκεφθούν περί Αυτού, πολύ λιγότερο να ζητήσουν Αυτόν ή να παρασκευάσουν εαυτούς γι΄ Αυτόν δια της δυνάμεως της "ελεύθερης Θέλησης". Από αυτή την υπόδειξη είναι καθαρό τελείως ότι η Χάρη έρχεται έτσι δωρεάν, που καμιά σκέψη περί αυτής και βεβαίως καμιά προσπάθεια ή επιθυμία όπισθεν αυτής προηγείται του ερχομού της. Και πάρε την περίπτωση του Παύλου, όταν αυτός ήταν Σαούλ, τί έκανε με όλη την δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" του ; Βεβαίως, εάν η κατάσταση του μυαλού του είναι θεωρούμενη, η καρδιά του ήταν κατευθυνόμενη εις ό,τι ήταν καλύτερο και υψηλότερο. Αλλά παρατήρησε την προσπάθεια εκ της οποίας αυτός ηύρε την Χάρη : Όχι μόνο δεν εζήτησε την Χάρη, αλλά αυτός την έλαβε δια μέσου της δικής του τρελής μανίας εναντίον αυτής.

XII. ΙΩΑΝΝΗΣ 1,5/1,10-13/1, 16: Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΝΑΝΤΙ ΕΝΟΣ ΑΜΑΡΤΩΛΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΗΣ ΧΑΡΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΜΟΝΟΝ

1. Τώρα ας έλθουμε εμείς στον Ιωάννη, που είναι επίσης ένας πειστικός και πανίσχυρος κατήγορος της "ελεύθερης θέλησης". Δίκαια από την αρχή αποδίδει στην "ελεύθερη θέληση" τέτοια τυφλότητα, που αυτή ούτε καν βλέπει το φως της αλήθειας, τόσο μακριά είναι από το να υπάρχει ικανή να μοχθεί όπισθεν αυτής. Αυτός λέει: "Το φως λάμπει εν τη σκοτία, αλλά η σκοτία αυτό δεν κατέλαβε " (Ιωάννης 1,5). Και αμέσως μετά : "Αυτός ήταν στον κόσμο

και ο κόσμος δεν γνώρισε Αυτόν˙ Αυτός ήλθε εις τους δικούς του και οι δικοί του δεν γνώρισαν Αυτόν" (στοίχοι 10-11). Τι πιστεύεις να εννοεί δια του "κόσμου"; Θα εξαιρέσεις εσύ κανένα άνθρωπο από το να υπάρχει έτσι καλεσμένος, εκτός από αυτόν που είναι νέα δημιουργία δια του Αγίου Πνεύματος ; Η χρήση αυτού του όρου, "κόσμος", είναι χαρακτηριστική αυτού του Αποστόλου και δι᾽ αυτού απλά εννοεί ολόκληρο το ανθρώπινο γένος. Έτσι, οτιδήποτε λέει περί του "κόσμου", πρέπει να είναι εννοημένο περί της "ελεύθερης θέλησης", που υπάρχει το πλέον έξοχο πράγμα στον άνθρωπο.

Σύμφωνα με αυτόν τον Απόστολο, λοιπόν, ο "κόσμος δεν γνωρίζει το φώς της αλήθειας˙ ο "κόσμος" μισεί τον Χριστό και τους δικούς του ο "κόσμος" ούτε γνωρίζει ούτε βλέπει τα Άγιο Πνεύμα˙ ολόκληρος ο "κόσμος" είναι τοποθετημένος εν ανομία˙ τα πάντα που είναι εν τώ ‘’ κόσμω’’ είναι λαγνεία της σάρκας και των οφθαλμών και αλαζονεία του βίου. "Μην αγαπάτε τον κόσμο", "Εσείς δεν είσθε εκ του κόσμου" λέει ο Χριστός" "ο κόσμος δεν μπορεί να μισεί εσάς, αλλά εμένα αυτός μισεί, επειδή εγώ μαρτυρώ ότι τα έργα του είναι κακά (Ιωάννης 15,19/14, 17/ Ιωάννης 5,19/2, 16/2, 15΄ Ιωάννης 8,23/7,7). Όλα αυτά και πολλά όμοια χωρία είναι διακηρύξεις τού τι η "ελεύθερη θέληση" είναι , η κυριότερη πλευρά του "κόσμου ", διευθυνόμενη υπό το πρόσταγμα του Σατανά! Ο ίδιος ο Ιωάννης μιλά περί του "κόσμου" αντιθετικά, έτσι ώστε ο "κόσμος" σημαίνει ότι οποιοσδήποτε είναι βγαλμένος εκ του κόσμου, να είναι υπό το Πνεύμα. Έτσι ο Χριστός λέει στους Αποστόλους Του : "Επειδή όμως δεν είσθε εκ του κόσμου, αλλά εγώ σας εξέλεξα εκ του κόσμου" κλπ (Ιωάννης 15,19).

2. Αυτός προχωρά: "Αλλά όσοι έλαβαν Αυτόν, εις αυτούς έδωκε Δύναμη να γίνουν τέκνα Θεού, εις αυτούς που πιστεύουν εις το όνομα Αυτού : οι οποίοι ήταν γεννημένοι, όχι εξ αίματος, ούτε εκ της θέλησης της σάρκας, ούτε εκ της θέλησης του ανθρώπου, αλλά εκ του Θεού" (1,12-13). Δι αυτής της λεπτομερούς διαίρεσης απορρίπτει από το βασίλειο του Χριστού "αίμα", "την θέληση της σάρκας", και "την θέληση του ανθρώπου". Το "αίμα" σημαίνει, εγώ πιστεύω, τους Ιουδαίους˙ δηλαδή, εκείνους που περίμεναν να είναι τα παιδιά της βασιλείας, επειδή ήταν τα παιδιά του Αβραάμ και των Πατριαρχών και έτσι καυχόμενοι εν τω "αίματί" τους. "Θέληση της σάρκας" εγώ εννοώ σαν τους αγώνες τους οποίους ο λαός κατέβαλε στα έργα του νόμου ΄ γιατί "σάρκα" εδώ σημαίνει σαρκικούς ανθρώπους,χωρίς το Πνεύμα, που ήταν βεβαίως ασκώντας θέληση και προσπάθεια, αλλά που, επειδή το Πνεύμα δεν ήταν εις αυτούς, τα ασκούσαν κατά ένασαρκικό τρόπο μόνον. "Θέληση του ανθρώπου" εγώ

εννοώ, κατά μία γενική σημασία, τις προσπάθειες όλων των ανθρώπων, δηλαδή των Εθνών ή κάποιου ανθρώπου οποιουδήποτε, είτε στον νόμο, είτε χωρίς τον νόμο. Έτσι το νόημα είναι : τα παιδιά του Θεού καθίστανται τέτοια,όχι δια σαρκικής γέννησης, ούτε δια του ζήλου προς τον νόμο, ούτε δια κάποιας άλλης ανθρώπινης προσπάθειας, παρά μόνο υπάρχοντας γεννημένα εκ του Θεού. Τώρα, εάν αυτοί δεν είναι γεννημένοι εκ της σαρκός, ούτε γυμνασμένοι δια του νόμου, ούτε προπαρασκευασμένοι δια κάποιας ανθρώπινης πειθαρχίας, αλλά είναι γεννημένοι ξανά εκ του Θεού, είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση" δεν οφελεί καθόλου εδώ.

3 . Ο ίδιος ο Ιωάννης εισάγει τον Βαπτιστή να μιλά περί του Χριστού έτσι: "Και εκ του πληρώματος αυτού έχομε εμείς όλοι λάβει και Χάρη εξ αιτίας Χάρης" (1,16). Αυτός λέει ότι εμείς λάβαμε χάρη εκ του πληρώματος του Χριστού ΄ αλλά εξ αιτίας ποιας αξίας ή προσπάθειας :"Εξ αιτίας Χάρης", αυτός λέει, δηλαδή της Χάρης του Χριστού καθώς ο Παύλος λέει: "Η χάρη του Θεού και το δώρο της Χάρης, το οποίο είναι δια του ενός ανθρώπου, Ιησού Χριστού, εις τους πολλούς έχει περισσεύσει " (Ρωμαΐοί 5,15). Πού τώρα είναι η προσπάθεια της "ελεύθερης θέλησης" που εξασφαλίζει Χάρη ; Ο Ιωάννης είναι εδώ λέγοντας, όχι μόνον ότι η Χάρη δεν είναι αποδεχόμενη δι' οποιουδήποτε αγώνος δικού μας, αλλά ότι αυτή έρχεται δια της Χάρης κάποιου άλλου, δηλαδή "του ενός ανθρώπου, Ιησού Χριστού". Έτσι, είτε είναι ψέμα ότι εμείς αποδεχόμαστε την Χάρη μας εξ αιτίας της Χάρης κάποιου άλλου ή αλλιώς είναι φανερό ότι η "ελεύθερη Θέληση" είναι τίποτα · επειδή αυτές οι δύο θέσεις δεν μπορούν να στέκουν μαζί, ότι η Χάρη του Θεού είναι αμφότερα, τόσο φθηνή που μπορεί να είναι κερδισμένη οπουδήποτε και παντού δια κάποιας μικρής προσπάθειας, από το μέρος κάθε ανθρώπου, και τόσο ακριβή που αυτή είναι δοσμένη σε εμάς μόνον εντός και δια μέσου της Χάρης Αυτού του ενός σπουδαίου ανθρώπου !

Και θα ευχόμουν οι προστάτες της "ελεύθερης θέλησης" να ήταν διδαγμένοι, δι' αυτού του χωρίου να αναγνωρίζουν, ότι όταν βεβαιώνουν την "ελεύθερη θέληση", αποκρούουν τον Χριστό. Γιατί εάν εγώ αποδέχομαι την Χάρη του Θεού δια της δικής μου προσπάθειας, τί ανάγκη έχω της χάρης του Χριστού για την αποδοχή της Χάρης μου; Η Διατριβή είπε και όλοι οι Σοφιστές λένε, ότι εμείς επιτυγχάνουμε την αποδοχή της Χάρης του Θεού δια της δικής μας προσπάθειας, και κατασκευάζουμε εμείς οι ίδιοι εαυτούς έτοιμους να δεχθούμε αυτήν, όχι, πράγματι σαν εξ ανταξιότητας, αλλά σαν εξ αναλογίας. Αυτό είναι καθαρά να αποκρούουν τον Χριστό. Αυτό γίνεται εξ αιτίας τη Χάρης Του, ο Βαπτιστής λέει εδώ, που εμείς

δεχόμαστε την Χάρη. Πρωτύτερα, ανέτρεψα την επινόησή τους περί "ανταξιότητας" και "αναλογικότητας" ,δείχνοντας ότι αυτά είναι κενές λέξεις, πλην ότι αυτό το οποίο αυτοί πραγματικά πιστεύουν είναι ανταξιότης αξίας και ότι η άποψή τους, συνεπάγεται μεγαλύτερη ασέβεια, παρά εκείνη των Πελαγιανών, καθώς ήδη είπα. Έτσι αυτό σημαίνει ότι οι ασεβείς Σοφιστές, μαζί με την Διατριβή, αποκρούουν τον Κύριο, τον Χριστό που μας εξαγόρασε , περισσότερο, παρά οι Πελαγιανοί ή οποιοιδήποτε αιρετικοί έκαναν ! Έτσι ολοκληρωτικά ταιριάζει η Χάρη να μην δέχεται να επιτρέπει κανένα μόριο ή δύναμη τής "ελεύθερης θέλησης" να στέκεται επί πλέον αυτής.

Ότι οι προστάτες της "ελεύθερης θέλησης" αποκρούουν τον Χριστό είναι αποδειγμένο, όχι δι' αυτής της Γραφής μόνον, αλλά δια του δικού τους τρόπου ζωής. Δι' αυτού του δόγματος έχουν δημιουργήσει τον Χριστό να είναι, όχι πλέον ΕΝΑΣ ΓΛΥΚΟΣ ΜΕΣΙΤΗΣ , αλλά ένας ΦΟΒΕΡΟΣ ΔΙΚΑΣΤΗΣ, τον οποίο αυτοί μοχθούν να εξευμενίσουν δια της παρακλήσεως υπέρ αυτών της Μητέρας Του, και των Αγίων, και δια της επινοήσεως πολλών έργων, τελετών, τήρησης κανόνων και όρκων, δια των οποίων σκοπεύουν να κατευνάσουν τον Χριστό, έτσι ώστενα είναι πιθανόν Αυτός να τους δώσει χάρη. Δεν πιστεύουν ότι Αυτός μεσολαβεί ενώπιον του Θεού και επιτυγχάνει Χάρη γι' αυτούς δια του αίματός του, και "Χάρη" (καθώς είναι εδώ ειπωμένο) "αντί χάριτος". Και καθώς πιστεύουν, έτσι γίνεται σ΄ αυτούς. Ο Χριστός είναι αληθινά ένας αδυσώπητος δικαστής σ΄ αυτούς και δικαίως έτσι΄ γιατί εγκαταλείπουν Αυτόν εν τω Λειτουργήματι Του ως Μεσίτη και αγαθού Σωτήρα, και λογαριάζουν το αίμα Του και την Χάρη σαν λιγότερης αξίας, από τους αγώνες και τις προσπάθειες της "ελεύθερης θέλησης"

ΧΙΙΙ. ΙΩΑΝΝΗΣ 3,1-15: Η ΠΕΡΙΠΤΩΣΗ ΤΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ

Τώρα ας ακούσουμε για κάποια περίπτωση "ελεύθερης Θέλησης". Ο Νικόδημος είναι σίγουρα ένας άνθρωπος στον οποίο εσύ δεν μπορείς να βρείς καμία έλλειψη για οτιδήποτε υπέρ του οποίου η "ελεύθερη θέληση" οφελεί. Τί, κατά την διεύθυνση του αγώνος και της Προσπάθειας άφησε ανεκτέλεστο ; Αυτός ομολογεί τον Χριστό να είναι αληθής και να έχει έλθει από τον Θεό. Δεν φαίνεται να έχει ζητήσει δια της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης" όλα αυτά τα οποία ανήκουν στην ευσέβεια και σωτηρία ; Αλλά δες τι ναυάγιο προκαλεί. Όταν ακούει τον Χριστό να διδάσκει τον αληθινό δρόμο της σωτηρίας, δια της νέας γέννησης, τον αναγνωρίζει και ομολογεί ότι στο παρελθόν τον γύρεψε; Όχι, πισωγυρίζει και είναι συγχυσμένος και όχι μόνο λέει ότι δεν το αντιλαμβάνεται, αλλά κάνει στροφή από αυτό

σαν κάποιο πράγμα αδύνατο. "Πώς μπορούν αυτά τα πράγματα να είναι ;" αυτός λέει (Ιωάννης 3,9). Και μην εκπλήττεσαι γιατί ποιος ποτέ άκουσε, ότι ο άνθρωπος πρέπει να είναι "γεννημένος ξανά εξ ύδατος και πνεύματος" ώστε να είναι σωσμένος (στοίχοι 3,5); Ποιος ποτέ σκέφθηκε , ότι ο υιός του Θεού πρέπει να είναι "υψωμένος", ώστε πας ο πιστεύων εις Αυτόν δεν θα όφειλε να χαθεί, αλλά να έχει ζωή αιώνιον" (στοίχοι 14-15); Μνημόνευσαν αυτό ποτέ οι καλύτεροι και οξυδερκέστεροι Φιλόσοφοι ; Απέκτησαν ποτέ οι πρίγκηπες ή αυτός ο κόσμος αυτήν την γνώση; Προσπάθησε ποτέ η "ελεύθερη θέληση" οποιουδήποτε ανθρώπου όπισθεν αυτής ; Δεν αναγνωρίζει ο Παύλος αυτήν να είναι σοφία αποκεκριμένη εν μυστηρίω, προειπωμένη, πράγματι, δια των προφητών, αλλά αποκαλυμμένη μόνο δια του Ευαγγελίου, έτσι ώστε αυτή ήταν από την αιωνιότητα μυστική και άγνωστη στον κόσμο: (1 Κορ.2,7). Τί ανάγκη εγώ να λέω ; Ας ρωτήσουμε εμείς την εμπειρία : Ολόκληρος ο κόσμος, η ανθρώπινη λογική, μάλιστα η "ελεύθερη θέληση",είναι αναγκασμένοι να ομολογήσουν, ότι αυτοί δεν είχαν γνωρίσει ή ακούσει περί του Χριστού πριν το Ευαγγέλιο εισέλθει στον κόσμο. Και εάν δεν γνώριζαν Αυτόν, πολύ λιγότερο επήγαν αυτοί ή θα μπορούσαν αυτοί να τον αναζητήσουν ή να κάνουν προσπάθειες όπισθεν Αυτού. Αλλά ο Χριστός είναι ο δρόμος, η αλήθεια, η ζωή, και σωτηρία (Ιωάννης 14,6). Η "ελεύθερη θέληση" είναι συνεπώς ομολογώντας,θέλοντας και μη, ότι δια της δικής της δύναμης ούτε γνώρισε ούτεθα μπορούσε να ζητήσει αυτά τα πράγματα, που ανήκουν στον δρόμο, στην αλήθεια και σωτηρία. Και εν τούτοις, εις πείσμα αυτής ακριβώς της ομολογίας της δικής μας εμπειρίας, εμείς μανιωδώς συζητάμε με κενές λέξεις, ότι μια σπουδαία δύναμη παραμένει εντός μας, η οποία μπορεί να γνωρίζει και να θέτει τον εαυτόν της στα πράγματα που ανήκουν στην σωτηρία! Αυτό είναι ακριβώς να λένε ότι ο Χριστός, ο υιός του θεού, ήταν αναστημένος υπέρ ημών, το οποίο είναι κάτι που κανείς ποτέ έχει ακούσει ή θα μπορούσε να συλλάβει ΄ όμως αυτή ακριβώς η αμάθεια, δεν είναι αμάθεια, αλλά γνώση του Χριστού, δηλαδή, πραγμάτων που ανήκουν στην σωτηρία: Δεν βλέπεις αυτήν την στιγμή την ψηλαφητή αλήθεια, ότι εκείνοι που βεβαιώνουν την "ελεύθερη θέληση" είναι ξεκάθαρα παράφρονες, καλώντας εκείνην γνώση, την οποίαν αυτοί οι ίδιοι παραδέχονται να είναι αμάθεια ; Δεν είναι αυτό ό,τι στον Ησαΐα 5 είναι περιγραμμένο σαν "καλούντες το σκοτάδι φώς" (στοίχος 20); Έτσι ισχυρά ο Θεός έχει σταματήσει το στόμα της "ελεύθερης θέλησης", δια της δικής της ομολογίας και εμπειρίας. Εν τούτοις, ούτε ακόμα και έτσι μπορεί αυτή να σιωπήσει και να δώσει δόξα στον Θεό !

XIV. ΙΩΑΝΝΗΣ 14,6/3,18/3,36/3,27/3,31/8,23: Η ΣΩΤΗΡΙΑ ΕΙΝΑΙ ΔΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΟΝΟΝ

Επιπροσθέτως, αφού ο Χριστός είναι ειπωμένο να είναι "ο δρόμος, η αλήθεια, και η ζωή" (Ιωάννης 14,6) και αυτό κατηγορηματικά, έτσι ώστε οτιδήποτε δεν είναι Χριστός δεν είναι ο δρόμος, αλλά λάθος, ούτε αλήθεια αλλά ψέμα, ούτε ζωή αλλά θάνατος, ακολουθεί κατ᾽ αναγκαιότητα ότι η "ελεύθερη Θέληση" εφ ΄όσον αυτή ούτε είναι Χριστός, ούτε είναι εν τω Χριστώ, είναι σταθερά δεσμευμένη στο λάθος, στο ψέμα και στον θάνατο. Πού και πόθεν, λοιπόν, προέρχεται η ενδιάμεση σου, ουδέτερη στάση, (εγώ εννοώ, την δύναμη της "ελεύθερης Θέλησης") η οποία, μολονότι αυτή δεν είναι Χριστός (δηλαδή, ο δρόμος, η αλήθεια και η ζωή), δεν θα όφειλε να είναι το λάθος ή το ψέμα ή ο Θάνατος ; Εάν όλα τα πράγματα, που είναι ειπωμένα περί του Χριστού και περί της Χάρης, δεν ήταν ειπωμένα κατηγορηματικά, έτσι ώστε αυτά να μπορούν να αντιπαραβάλλονται με τα αντίθετά τους, σαν αυτά : εκτός του Χριστού δεν υπάρχει τίποτα πλην Σατανάς, εκτός της Χάρης τίποτα πλην οργή, εκτός του φωτός τίποτα πλην σκοτάδι, εκτός του δρόμου τίποτα πλην λάθος, εκτός της αλήθειας τίποτα πλην ψέμα, εκτός της ζωής τίποτα πλην θάνατος, εάν δεν ήταν, επαναλαμβάνω, αυτά τα πράγματα έτσι, ποια, εγώ σε ρωτώ, θα ήταν η χρήση όλων των Αποστολικών συζητήσεων και, πράγματι, ολόκληρης της Γραφής; Αυτά όλα θα ήταν γραμμένα ματαίως, γιατί δεν θα εξανάγκαζαν στην παραδοχή ότι οι άνθρωποι χρειάζονται τον Χριστό (η οποία είναι η κυρία τους ευθύνη) και αυτό για την ακόλουθη αιτία : κάτι ενδιάμεσο θα ευρίσκετο ,το οποίο εκ του εαυτού του δεν θα ήταν μήτε κακό, μήτε καλό, μήτε του Χριστού, μήτε του Σατανά, μήτε αλήθεια, μήτε ψέμα, μήτε ζωντανό, μήτε νεκρό, μήτε κάτι, μήτε τίποτα (ίσως), και το όνομα του θα ήταν καλεσμένο "το πλέον έξοχο και ύψιστο πράγμα σ' ολόκληρο το ανθρώπινο είδος"! Τώρα διάλεξε αυτό το οποίο εσύ θα έχεις. Εάν παραδέχεσαι ότι οι Γραφές μιλούν κατηγορηματικά, δεν μπορείς να λες τίποτα περί της "ελεύθερης θέλησης" πλην αυτό το οποίο είναι το αντίθετο του Χριστού, δηλαδή ότι ψέμα, θάνατος, Σατανάς και όλα τα κακά βασιλεύουν εντός αυτής. Εάν δεν παραδέχεσαι ότι οι Γραφές μιλούν κατηγορηματικά, εσύ τόσο τις αδυνατίζεις που αυτές δεν εδραιώνουν τίποτα και αποτυγχάνουν να αποδείξουν ότι οι άνθρωποι χρειάζονται Χριστό και έτσι, ανορθώνοντας την "ελεύθερη Θέληση", βάζεις στην άκρη τον Χριστό και ερημώνεις ολόκληρη την Γραφή. Μολονότι

με τα χείλη σου υποκρίνεσαι ότι ομολογείς Χριστό, εσύ πραγματικά αποκρούεις Αυτόν στην καρδιά σου. Γιατί εάν η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" δεν είναι εντελώς και αξιοκατάκριτα παραστρατημένη , αλλά βλέπει και θέλει ό,τι είναι καλό και ορθό και ανήκει στην σωτηρία, τότε αυτή είναι σε σταθερή υγεία, δεν χρειάζεται Χριστό τον ιατρό, ούτε ο Χριστός εξαγόρασε αυτό το μέρος του ανθρώπου , επειδή τι ανάγκη υπάρχει του φωτός και της ζωής, όπου φώς και ζωή υπάρχουν ήδη ; Και εάν αυτή η δύναμη δεν είναι εξαγορασμένη διά του Χριστού, τότε το καλύτερο μέρος στον άνθρωπο δεν είναι εξαγορασμένο, αλλά είναι εκ του εαυτού του καλό και σταθερό. Και τότε ο Θεός είναι άδικος εάν καταδικάζει οποιονδήποτε άνθρωπο, γιατί καταδικάζει εκείνο στον άνθρωπο το οποίο είναι πάρα πολύ καλό και σταθερό, δηλαδή αθώο!. Ουδείς άνθρωπος είναι χωρίς "ελεύθερη Θέληση" και μολονότι ο κακός άνθρωπος καταχράται αυτήν, εν τούτοις, σύμφωνα με την διδασκαλία σου, η ίδια η δύναμη δεν είναι καταστραμμένη, αλλά μπορεί και προσπαθεί ακόμα πρός το καλό. Και εάν αυτό κάνει, αυτή είναι αναμφίβολα καλή, αγία και δίκαιη · συνεπώς, δεν θα όφειλε να είναι καταδικασμένη, αλλά διαχωρισμένη από τον άνθρωπο, που είναι να είναι καταδικασμένος. Αλλά αυτό δεν μπορεί να είναι καμωμένο και εάν αυτό θα μπορούσε, ο άνθρωπος θα έπρεπε τότε να είναι χωρίς "ελεύθερη θέληση" και δεν θα ήταν καθόλου άνθρωπος. Αυτός δεν θα είχε ούτε αξία, ούτε αναξιότητα, ούτε θα μπορούσε να είναι σωσμένος, αλλά θα ήταν απλά ένα κτηνώδες θηρίο και όχι πλέον αθάνατος . Παραμένει συνεπώς, ότι ο θεός είναι άδικος να καταδικάζει αυτήν την καλή, δίκαιη, άγια δύναμη στον άνθρωπο, η οποία ακόμα και σε έναν κακό άνθρωπο δεν χρειάζεται Χριστό !

Ας προχωρήσουμε με τον Ιωάννη: "Αυτός που πιστεύει εις Αυτόν" λέει, "δεν κρίνεται, · αλλά αυτός που δεν πιστεύει είναι ήδη κεκριμένος, επειδή δεν έχει πιστεύσει εις το όνομα του μονογενούς υιού του Θεού" (3,18). Πές μου : είναι η ελεύθερη θέληση" μεταξύ του αριθμού αυτών που πιστεύουν, ή όχι; Εάν είναι τότε πάλι αυτή δεν έχει ανάγκη της Χάρης, γιατί από τον εαυτόν της πιστεύει στον Χριστό (Τον οποίο εκ του εαυτού της ούτε γνωρίζει, ούτε συλλαμβάνει!). Εάν όχι, τότε αυτή εκρίθη ήδη και τί αυτό σημαίνει πλην ότι ενώπιον του Θεού είναι καταδικασμένη . Αλλά ο Θεός καταδικάζει μόνο τον ασεβή. Έτσι αυτή είναι ασεβής. Και ποια ευσέβεια μπορεί αυτό το οποίο προσπαθεί όπισθεν της ασέβειας ; Ούτε νομίζω ότι η δύναμη της "ελεύθερης θέλησης" μπορεί να εξαιρεθεί από αυτήν την καταδίκη, γιατί ο Ιωάννης μιλά περί ολοκλήρου του ανθρώπου σαν υπάρχοντος καταδικασμένου.

Επιπροσθέτως, η απιστία δεν είναι μία "χονδροειδής πάθηση", αλλά είναι η ύψιστη πάθηση , που κάθεται και κυβερνά επί του θρόνου της θέλησης και της λογικής, ακριβώς όπως το αντίθετό της, η πίστη. Τώρα, να είσαι απιστών είναι να αποκρούεις τον θεό και να κάνεις Αυτόν ψεύτη, καθώς λέει στο πρώτο κεφάλαιο της επιστολής 1 Ιωάννου: "Εάν εμείς δεν πιστεύουμε, κάνουμε τον Θεό ψεύτη" (5,10). Πώς τότε μπορεί αυτή η δύναμη, η οποία εναντιώνεται στον Θεό και κάνει Αυτόν ψεύτη, να προσπαθεί όπισθεν καλού; Εάν αυτή η δύναμη δεν ήταν απιστούσα και ασεβής, ο Ιωάννης δεν θα όφειλε να λέει περί ολοκλήρου του ανθρώπου ότι αυτός εκρίθη ήδη, αλλά να λέει αυτό: "Ο άνθρωπος είναι κεκριμένος ήδη σε σχέση με την χονδροειδέστερη πάθησή του˙ αλλά αυτός δεν είναι κεκριμένος σε σχέση με το καλύτερό του και πλέον, έξοχο μέρος, επειδή εκείνο προσπαθεί όπισθεν της πίστης, ή μάλλον, ήδη πιστεύει!". Έτσι, όταν η Γραφή τόσο συχνά λέει: "Πάντες οΙ άνθρωποι είναι ψεύτες", εμείς θα οφείλαμε να λέμε, στηριζόμενοι στο κύρος της "ελεύθερης Θέλησης": "Αντιθέτως, είναι μάλλον η Γραφή που ψεύδεται ΄ γιατί ο άνθρωπός δεν είναι ψεύτης στο καλύτερό του μέρος (δηλαδή, στην λογική του και θέληση), αλλά στην σάρκα του μόνο (δηλαδή, στο αίμα του και τα κόκαλα), έτσι ώστε το όλον, εκ του οποίου ο άνθρωπος λαμβάνει το όνομά του, (δηλαδή, η λογική του και θέληση) είναι υγιές και άγιο". Και η δήλωση του Βαπτιστού, "Αυτός που πιστεύει εις τον Υιο έχει ζωή αιώνιον, αλλά αυτός που δεν πιστεύει τον Υιό δεν θα δεί ζωή, αλλά η οργή του Θεού παραμένει επ΄ αυτού" (Ιωάννης 3,36), πρέπει να είναι εννοημένη έτσι : "επ΄ αυτού", δηλαδή, επί του χονδροειδέστερου, συναισθήματος του ανθρώπου, παραμένει η οργή του θεού, αλλά επί της δύναμης της "ελεύθερης θέλησης", δηλαδή, της θέλησης και λογικής, παραμένει η Χάρη και ζωή αιώνιος! Με σκοπό να διατηρήσεις την "ελεύθερη θέληση" να μένει όρθια, εσύ πρέπει να επικαλεσθείς μία ΣΥΝΕΚΔΟΧΗ, να αποσπάσεις βιαίως όλο αυτό που είναι ειπωμένο στις Γραφές ενάντια στους ασεβείς ανθρώπους και να περιορίσεις αυτό στο κτηνώδες μέρος του ανθρώπου μόνο, έτσι ώστε το λογικό του και αληθινά ανθρώπινο μέρος να μπορεί να είναι διασωσμένο. Σ΄΄ αυτήν την περίπτωση, εις ευγνωμοσύνη των υποστηρικτών της "ελεύθερης θέλησης", εγώ μπορώ να αμαρτάνω χωρίς ενδοιασμούς. ! Σίγουρος στην γνώση ότι η λογική μου και θέληση (η "ελεύθερη Θέλησή'' μου, δηλαδή) δεν μπορεί να είναι καταδικασμένη, επειδή δεν είναι ποτέ καταστραμμένη, αλλά για πάντα παραμένει σταθερή, δίκαιη και άγια. Και εφόσον η θέλησή μου και η λογική μου είναι ευλογημένες, εγώ θα είμαι ευτυχής για την ακάθαρτη ζωώδη σάρκα μου να είναι αφαιρούμενη και καταδικασμένη" ‘ τόσο μακριά είμαι

από το να θέλω ο Χριστός να είναι ο Λυτρωτής της!!!
Βλέπεις που το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης" φέρνει εμάς; Αυτό αποκρούει όλα τα πράγματα, θεϊκά και ανθρώπινα, πρόσκαιρα και αιώνια, και ειρωνεύεται τον εαυτόν του δια μίας τέτοιας σειράς τερατολογιών.

Πάλι ο Βαπτιστής λέει: "Κάποιος άνθρωπος δεν μπορεί να λαμβάνει ουδέν, εκτός εάν ήταν δοσμένο εις αυτόν εκ του ουρανού" (3,27). Εδώ η Διατριβή θα μπορούσε να παραιτείται από το να επιδεικνύει τα πλούτη των λέξεων της, δια της απαρίθμησης όλων των πραγμάτων που εμείς έχουμε εκ του ουρανού. Εμείς είμαστε συζητώντας, όχι την φύση, αλλά την Χάρη ΄ εμείς ρωτάμε, όχι τί έχουμε επί της γής, αλλά τί είμαστε εν ουρανώ , ενώπιον του Θεού, Γνωρίζουμε ότι ο άνθρωπος ήταν κατασκευασμένος Κύριος επί πραγμάτων κάτω από αυτόν, και ότι έχει κάποιο δικαίωμα και κάποια ελεύθερη θέληση σε αναφορά με αυτά, ότι αυτά θα όφειλαν να τον υπακούουν και να κάνουν καθώς αυτός θέλει και σκέπτεται. Αλλά το ζήτημά μας είναι αυτό : εάν αυτός έχει "ελεύθερη θέληση", θεός φυλάξει, πού ο Θεός θα όφειλε να υπακούει τον άνθρωπο και να κάνει ό,τι ο άνθρωπος θέλει ή εάν ο Θεός έχει, μάλλον, μία ελεύθερη θέληση σε σχέση με τον άνθρωπο, όπου ο άνθρωπος θα όφειλε να θέλει και να κάνει ό,τι ο Θεός θέλει, και να μην είναι ικανός να κάνει ουδέν πλην ό,τι Αυτός θέλει και κάνει . Ο Βαπτιστής εδώ λέει ότι ο άνθρωπος " δεν μπορεί να λάβει ουδέν, εκτός εάν αυτό είναι δοσμένο εις αυτόν εκ του ουρανού". Που σημαίνει ότι η "ελεύθερη θέληση" πρέπει να είναι τίποτα !

Πάλι : "Αυτός που είναι εκ της γής είναι γήινος και μιλά εκ της γής ΄ αυτός που έρχεται εξ ουρανού είναι υπεράνω όλων" (στοίχος 31). Εδώ, πάλι, ο Ιωάννης κάνει όλους εκείνους που δεν είναι του Χριστού γήινους, λέγοντας ότι αυτοί γεύονται και λαλούν περί γήινων πραγμάτων και δεν αφήνει κανένα σε μία ενδιάμεσα θέση. Αλλά η "ελεύθερη θέληση" δεν είναι, βεβαιότατα "αυτός που έρχεται εξ ουρανού". Έτσι αυτή πρέπει αναγκαστικά να είναι εκ της γής και να γεύεται και να μιλά εκ της γής. Εάν υπήρχε κάποια δύναμη σε οιονδήποτε άνθρωπο, η οποία, σε οποιονδήποτε χρόνο, σε οποιονδήποτε χώρο, ή δι οποιουδήποτε έργου δεν εγεύετο εκ γήινων πραγμάτων, ο Βαπτιστής θα όφειλε να έχει κάνει μία εξαίρεση εκείνου του ανθρώπου και να μην πεί, γενικά, περί όλων που είναι εκτός Χριστού, ότι αυτοί είναι εκ της γής και λαλούν εκ της γής.

Αργότερα, στο όγδοο κεφάλαια, ο Χριστός επίσης λέει: "εσείς είστε εκ του κόσμου, εγώ δεν είμαι εκ του κόσμου. Εσείς είστε από κάτω, εγώ είμαι από πάνω ‘’(στοίχος 23). Εκείνοι στους οποίους Αυτός μίλησε είχαν "ελεύθερη θέληση", δηλαδή, λογική και θέληση ,

εν τούτοις Αυτός λέει ότι αυτοί είναι "εκ του κόσμου". Τί νέο θα είχε Αυτός φέρει, εάν είχε απλώς εννοήσει ότι αυτοί ήταν "εκ του κόσμου" σε σχέση με την σάρκα τους και τα χυδαία συναισθήματα ; Δεν γνώριζε όλος ο κόσμος αυτό πριν; Και τί ανάγκη υπήρχε γι ΄ Αυτόν να λέει, ότι αυτοί ήταν "εκ του κόσμου" σε σχέση με εκείνο το μέρος αυτών, το οποίο είχαν κοινό με τα κτήνη ; Γιατί με αυτή την σημασία τα θηρία είναι "εκ του κόσμου" επίσης.

XV. ΙΩΑΝΝΗΣ 6,44: Η ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΣΕΙ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ

Κατόπιν , όταν ο Χριστός λέει στον Ιωάννη 6: "Ουδείς άνθρωπος μπορεί να έλθει προς εμέ, εκτός εάν ο Πατέρας Μου, ο οποίος έχει στείλει εμένα, ελκύσει αυτόν". (στοίχος 44), τί αφήνει στην "ελεύθερη θέληση"; Αυτός λέει ότι ο άνθρωπος χρειάζεται να ακούσει και να μάθει από τον ίδιο τον Πατέρα, και ότι όλοι πρέπει να είναι διδαγμένοι από τον Θεό. Εδώ, πράγματι, Αυτός δηλώνει, όχι μόνο ότι τα έργα και οι αγώνες της "ελεύθερης θέλησης" είναι ανώφελα, αλλά ότι ακόμα και αυτός ακριβώς ο λόγος του Ευαγγελίου (περί του οποίου Αυτός είναι εδώ μιλώντας) είναι ακουσμένος μάταια, εκτός εάν ο ίδιος ο Πατέρας μιλήσει εντός, διδάξει, και σύρει. "Ουδείς άνθρωπος, ουδείς άνθρωπος μπορεί να έλθει", Αυτός λέει και αυτό για το οποίο μιλά είναι η δική σου "δύναμη εκ της οποίας ο άνθρωπος μπορεί να κάνει κάποια προσπάθεια προς τον Χριστό". Σε πράγματα που ανήκουν στην σωτηρία, Αυτός βεβαιώνει εκείνη την δύναμη να είναι μηδέν.

XVI. ΙΩΑΝΝΗΣ 16,9: Η ΦΥΣΙΚΗ ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ

Άσε με να προσθέσω ένα ακόμα χωρίο από τον Ιωάννη. Στα δέκατο έκτο κεφάλαιο, αυτός λέει: "Τα πνεύμα θα ελέγξει τον κόσμο περί αμαρτίας, επειδή αυτοί δεν πιστεύουν εις εμέ" (στοίχος 9). Εδώ βλέπεις ότι είναι αμαρτία να μη πιστεύουν στον Χριστό. Και αυτή η αμαρτία είναι θρονιασμένη, όχι στο δέρμα ή στις τρίχες, αλλά στην λογική και την θέληση. Αφού Αυτός κάνει ολόκληρο τον κόσμο ένοχο αυτής της αμαρτίας και αφού είναι πασίγνωστο από την εμπειρία ότι ο κόσμος είναι τόσο σε άγνοια αυτής της αμαρτίας, όσο αυτός είναι περί του Χριστού, έτσι ώστε αυτή είναι ανάγκη να φανερωθεί δια του ελέγχου του Πνεύματος, είναι φανερό ότι η "ελεύθερη θέληση", μαζί μέ την θέληση και λογική κρίνεται ενώπιον του Θεού να είναι οδηγημένη αιχμάλωτη δι᾽ αυτής της αμαρτίας και έτσι να μένει καταδικασμένη. Συνεπώς, εφόσον αγνοεί τον Χριστό και δεν πιστεύει εις Αυτόν, δεν μπορεί να θέλει και να επιχειρεί καλό πράγμα, αλλά αναγκαστικά

υπηρετεί αυτήν την αμαρτία περί της οποίας είναι αμαθής.

Ανακεφαλαιώνω : Αφού η Γραφή παντού διακηρύσσει τον Χριστό κατηγορικά και αντιθετικά, καθώς είπα, και ως εκ τούτου υποτάσσει το πάν, που είναι χωρίς το Πνεύμα του Χριστού, στον Σατανά, στην ασέβεια, στο λάθος, στο σκοτάδι, στην αμαρτία, στον θάνατο και στην οργή του Θεού, κάθε δήλωση που αφορά τον Χριστό είναι μία άμεση μαρτυρία ενάντια στην "ελεύθερη θέληση". Και τέτοιες δηλώσεις είναι αναρίθμητες" ΄ πραγματικά αυτές συνιστούν το όλο της Γραφής. Εάν, συνεπώς, εμείς διαχειριζόμαστε τα επιχειρήματά μας με την Γραφή σαν δικαστή, η νίκη από κάθε άποψη ανήκει σ΄ εμένα ‘ γιατί δεν αφήνεται ένα γιώτα ἠ τίτλο της Γραφής που δεν καταδικάζει το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης".

Μολονότι οι σπουδαίοι θεολόγοι, που προστατεύουν την "ελεύθερη θέληση" μπορεί να μην γνωρίζουν, ή να υποκρίνονται ότι δεν γνωρίζουν, ότι η Γραφή διακηρύσσει τον Χρίστο κατηγορικά και αντιθετικά, όλοι οι Χριστιανοί το γνωρίζουν και δημόσια ομολογούν αυτό .

Γνωρίζουν ότι υπάρχουν στον κόσμο δύο βασίλεια, σε πόλεμο το ένα με το άλλο. Στο ένα ο Σατανάς βασιλεύει (αυτό είναι γιατί ο Χριστός τον καλεί "ο πρίγκηπας αυτού του κόσμου" (Ιωάννης 12,31), και ο Παύλος "ο θεός αυτού του κόσμου" (2 Κορινθ. 4,4). Αυτός, πάλι ο Παύλος μας λέει, κρατά αιχμάλωτους στην Θέληση του όλους αυτούς που δεν είναι αποσπασμένοι βιαίως από αυτόν δια του Πνεύματος του Χριστού ΄ ούτε αυτός παραδέχεται σ΄ αυτούς να είναι τραβηγμένοι μακριά δι οποιασδήποτε άλλης δύναμης, πλην από το Πνεύμα του Θεού, καθώς ο Χριστός μας λέει στην παραβολή του ισχυρά εξοπλισμένου ανθρώπου, που κρατά το παλάτι του εν ειρήνη.
Στο άλλο βασίλειο ο Χριστός Βασιλεύει. Το Βασίλειό του συνεχώς αντιστέκεται και πολεμά ενάντια σ΄ αυτό του Σατανά και εμείς είμαστε μετατιθέμενοι εντός του Βασιλείου Του, όχι δια της δικής μας δύναμης, αλλά δια της Χάρης του θεού, η οποία μας ελευθερώνει από αυτόν τον παρόντα κακό κόσμο και μας τραβά απότομα μακριά από την δύναμη του σκότους. Η γνώση και η ομολογία αυτών των δύο Βασιλείων, που πάντοτε πολεμούν το ένα εναντίον του άλλου, με όλη την ισχύ τους και δύναμη, θα επαρκούσε από μόνη της να ανατρέψει το δόγμα της "ελεύθερης θέλησης", θεωρόντας ότι εμείς είμαστε αναγκασμένοι να υπηρετούμε στο Βασίλειο του Σατανά, εάν δεν είμαστε αποσπασμένοι απότομα από αυτό δια θεϊκής δυνάμεως. Ο Κοινός άνθρωπος, επαναλαμβάνω, γνωρίζει αυτό και το ομολογεί αρκετά καθαρά, δια των παροιμιών του, προσευχών, αγώνων και ολόκληρης της ζωής.

XVIII. Η ΑΝΑΚΟΥΦΙΣΗ ΜΑΣ ΕΚ ΤΗΣ ΓΝΩΣΗΣ ΟΤΙ Η ΣΩΤΗΡΙΑ

ΔΕΝ ΕΞΑΡΤΑΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ "ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΘΕΛΗΣΗ"

Ειλικρινώς ομολογώ ότι για τον εαυτό μου , ακόμα και εάν αυτό θα μπορούσε να γίνει, δεν θα ήθελα η "ελεύθερη θέληση" να είναι δοσμένη σ΄ εμένα, ούτε οτιδήποτε να αφήνεται στα δικά μου χέρια, για να με καταστήσει ικανό να προσπαθώ όπισθεν της σωτηρίας· όχι απλώς επειδή μπροστά σε τόσους πολλούς κινδύνους και αναποδιές και επιθέσεις των διαβόλων, δεν θα μπορούσα να στέκομαι στην θέση μου και να κρατώ σταθερά την "ελεύθερη θέληση" μου (γιατί ένας διάβολος είναι ισχυρότερος παρά όλοι οι άνθρωποι και με αυτούς τους όρους ουδείς άνθρωπος θα μπορούσε να είναι σωσμένος)᾽ αλλά επειδή και αν ακόμα δεν υπήρχαν κίνδυνοι, αντιξοότητες ἠ διάβολοι, θα όφειλα ακόμα να είμαι αναγκασμένος να μοχθώ με όχι εγγύηση επιτυχίας και να κοπανάω τα πόδια μου στον αέρα. Εάν ζούσα και εργαζόμουν σε όλη την αιωνιότητα, η συνείδησή μου ουδέποτε θα αγγίξει ανακουφιστική βεβαιότητα ως προς το πόσα πολλά αυτή πρέπει να κάνει για να ικανοποιήσει τον Θεό. Οποιοδήποτε έργο να είχα καμωμένο, εκεί θα ήτο ακόμα μία τυραννική αμφιβολία ως προς το εάν αυτό ευχαρίστησε τον Θεό ή εάν Αυτός απαιτούσε κάτι περισσότερο. Η εμπειρία όλων που ζητούν Δικαιοσύνη δια των έργων το αποδεικνύει και εγώ ο ίδιος το έμαθα αρκετά καλά επάνω σε μία περίοδο πολλών ετών, προς μεγάλη δική μου βλάβη. Αλλά τώρα που ὁ Θεός έχει λάβει την σωτηρίαν μου εκτός του ελέγχου της δικής μου θέλησης και έθεσε αυτήν υπό τον έλεγχό Του, και υπεσχέθη να με σώσει, όχι σε αναφορά με το έργο μου ή το τρέξιμο, αλλά σύμφωνα με την δική Του Χάρη και Έλεος, έχω την αναπαυτική βεβαιότητα ότι Αυτός είναι πιστός και δεν θα ψεύδεται σ΄ εμένα και ότι Αυτός είναι επίσης μεγάλος και παντοδύναμος, έτσι ώστε διάβολοι ἠ αντιστάσεις δεν μπορούν να Τον συντρίψουν ή να αποσπάσουν βιαίως εμένα από Αυτόν. "Ουδείς", Αυτός λέει, "θα αποσπάσει αυτούς εκτός των χειρών μου, επειδή ο Πατέρας μου, που μου τους έδωσε, είναι μεγαλύτερος από όλους" (Ιωάννης 10,28-29). Έτσι αυτό είναι ότι, εάν όχι όλοι, εν τούτοις κάποιοι, πραγματικά πολλοί, είναι σωσμένοι, ενώ δια της δυνάμεως της "ελεύθερης Θέλησης" ουδείς απολύτως θα μπορούσε να είναι σωσμένος, αλλά ο καθένας εξ ημών θα χανόταν . Επιπροσθέτως, έχω την αναπαυτική βεβαιότητα ότι ευχαριστώτον Θεό, όχι εξ αιτίας της αξίας των έργων μου, αλλά εξ αιτίας της Φιλεύσπλαχνης υπεσχημένης εύνοιας σ΄ εμένα · έτσι ώστε, εάν εργάζομαι πολύ λίγο ἠ χλιαρά, Αυτός δεν το καταλογίζει σ΄ εμένα, αλλά με πατρική συμπάθεια με συγχωρεί και με κάνει καλύτερο. Αυτό είναι η λαμπρότης όλων των αγίων εν τω Θεώ τους.

ΧΙΧ. Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Εσύ μπορείς να στεναχωριέσαι που είναι δύσκολο να υπερασπιστείς το έλεος και την έννοια του δικαίου του Θεού στο να καταδικάζει τους ανάξιους, δηλαδή τα ασεβή άτομα, που, αφού υπάρχουν γεννημένοι στην ασέβεια, δεν μπορούν με κανένα μέσο να αποφεύγουν να υπάρχουν ασεβείς και μένοντας έτσι και υπάρχοντες καταδικασμένοι, δεν είναι άλλο παρά αναγκασμένοι δια της φυσικής αναγκαιότητας να αμαρτάνουν και να χάνονται , καθώς ο Παύλος λέει: "Εμείς είμαστε πάντες τέκνα της οργής, ακόμα όπως οι λοιποί" (Εφέσιοι, 2,3), δημιουργημένοι τέτοιοι δια του ίδιου του Θεού από ένα σπέρμα που είχε υπάρξει διεφθαρμένο δια της αμαρτίας του ενός ανθρώπου, Αδάμ. Αλλά εδώ ο Θεός πρέπει να είναι σεβόμενος και θεωρούμενος με δέος, αφού υπάρχει ύψιστα επιεικής εις εκείνους τους οποίους Αυτός δικαιώνει και σώζει, εν τη δική τους απόλυτη αναξιότητα ˙ και εμείς πρέπει να δείχνουμε κάποιο μέτρο συμμόρφωσης στην Θεϊκή Του Σοφία, πιστεύοντας Αυτόν δίκαιο όταν σ΄ εμάς φαίνεται άδικος. Εάν η δικαιοσύνη Του ήταν τέτοια που να μπορούσε να κρίνεται ακριβώς δι΄ ανθρωπίνου υπολογισμού, αυτή ξεκάθαρα δεν θα ήταν θεϊκή, δεν θα διέφερε κατά κανένα τρόπο από την ανθρώπινη δικαιοσύνη. Αλλά εφόσον Αυτός είναι ο ένας αληθινός θεός, τελείως ακατανόητος και απρόσιτος στην αντίληψη του ανθρώπου, αυτό είναι λογικό, πράγματι αναπόφευκτο, ότι η δικαιοσύνη Του επίσης θα όφειλε να είναι ακατανόητος, καθώς ο Παύλος διαλαλεί, λέγοντας . : "Ω βάθος του πλούτου και σοφίας και γνώσεως του Θεού! Πόσον ανεξερεύνητες είναι αι κρίσεις Του, και ανεξιχνίαστοι οι δρόμοι του" (Ρωμαίοι 11,33). Αυτές δεν θα ήταν, οπωσδήποτε,'' ανεξερεύνητες" εάν εμείς θα μπορούσαμε σε κάθε σημείο να συλλάβουμε τους λόγους επί των οποίων αυτές είναι δίκαιες. Τί είναι ο άνθρωπος συγκρινόμενος με τον Θεό; Πόσο πολύ μπορεί η δύναμή μας να πραγματοποιήσει συγκρινόμενη με την δύναμή Του; Τί είναι η αντοχή μας συγκρινόμενη με την αντοχή Του; Τί είναι η γνώση μας συγκρινόμενη με την σοφία Του; Τί είναι η υπόστασή μας συγκρινόμενη με την υπόστασή Του; Με μία λέξη, τί είναι όλα αυτά τα οποία εμείς είμαστε, συγκρινόμενα με όλα αυτά που Αυτός είναι; Εάν, τώρα, ακόμα και η φύση μάς διδάσκει να αναγνωρίσουμε ότι η ανθρώπινη δύναμη, αντοχή, σοφία, γνώση, και ουσία και όλα αυτά που είναι δικά μας, είναι εξ ίσου τίποτα συγκρινόμενα με την Θεϊκή δύναμη, αντοχή, σοφία, γνώση και ουσία, τί διαστροφή είναι αυτή από το μέρος μας να στεναχωριόμαστε για την δικαιοσύνη και την κρίση του μοναδικού Θεού,

και να διεκδικούμε αυθαιρέτως τόσο πολύ την δική μας κρίση με το να αποτολμάμε να εννοούμε,να κρίνουμε, και να αποτιμούμε την κρίση του θεού! . Γιατί δεν λέμε εμείς κατά τον ίδιο τρόπο σ' αυτό το σημείο: " Η κρίση μας δεν είναι τίποτα συγκρινόμενη με την κρίση του Θεού"; Ρώτα την λογική, εάν η δύναμη της πεποίθησης δεν την αναγκάζει να αναγνωρίζει τον εαυτόν της παράλογο και απερίσκεπτο, επειδή δεν επιτρέπει την κρίση του θεού να είναι ακατανόητη, όταν αυτή ομολογεί ότι όλα τα άλλα πράγματα του Θεού είναι ακατανόητα!
Σε οτιδήποτε άλλο εμείς επιτρέπουμε στον Θεό την θεϊκή Μεγαλοπρέπεια Του ΄ στην μοναδική περίπτωση της κρίσης Του, είμαστε έτοιμοι να αποκρούουμε Αυτόν. Να σκεφθούμε ότι δεν μπορούμε για ένα ελάχιστο ΝΑ ΠΙΣΤΕΥΣΟΥΜΕ ότι είναι Δίκαιος, όταν Αυτός μάς έχει πραγματικά υποσχεθεί ότι όταν αποκαλύψει την δόξα Του, εμείς όλοι ξεκάθαρα ΘΑ ΔΟΥΜΕ ότι Αυτός ταυτόχρονα, ήταν και είναι Δίκαιος!

Θα δώσω μία παράλληλη περίπτωση με σκοπό να δυναμώσω την πίστη μας στην δικαιοσύνη του Θεού και να καθησυχάσω εκείνο το "κακό μάτι" που κρατά Αυτόν υπό την υποψία της αδικίας. Πρόσεξε!
Ο Θεός κυβερνά τις εξωτερικές υποθέσεις του κόσμου κατά τέτοιον τρόπο ώστε, εάν εσύ κοιτάς και ακολουθείς την κρίση της ανθρώπινης λογικής είσαι αναγκασμένος να λές, είτε ότι δεν υπάρχει Θεός, ή ότι ο Θεός είναι άδικος , καθώς ο Ποιητής είπε: "Είμαι συχνά δοκιμασμένος να σκεφθώ ότι δεν υπάρχουν Θεοί". Δες την μεγάλη ευημερία του αμαρτωλού και κατ᾽ αντίθεση την μεγάλη αντιξοότητα του καλού .Οι παροιμίες και η εμπειρία, η συγγενής των παροιμιών, φέρουν σημείωση ότι όσο περισσότερο εγκαταλειμμένοι οι άνθρωποι είναι, τόσον περισσότερο επιτυχημένοι είναι. "Ο τόπος λατρείας των ληστών ευδοκιμεί", λέει ο Ιώβ (12,6) και ο Ψαλμός 72 παραπονείται ότι οι αμαρτωλοί στον κόσμο είναι πλήρεις πλούτου (Ψαλμός 73,12). Δεν είναι, παρακαλώ, παγκόσμια υποστηριγμένο να είναι πλέον άδικο ότι κακοί άνθρωποι θα όφειλαν να ευδοκιμούν και καλοί άνθρωποι να είναι βασανισμένοι; Εν τούτοις αυτός είναι ο δρόμος του κόσμου. Κατόπιν τούτου, μερικά εκ των σπουδαιότερων μυαλών εξέπεσαν στο να αποκρούσουν την ύπαρξη του Θεού και να φαντασθούν ότι η Τύχη κυβερνά όλα τα πράγματα στα τυφλά . Τέτοιοι ήταν οι Επικούριοι και ο Πλίνιος. Και ο Αριστοτέλης ευχόμενος να θέσει την "Πρώτη Ύπαρξη" ελεύθερη από την μιζέρια, υποστηρίζει ότι αυτή δεν βλέπει τίποτα πλην τον εαυτόν της˙ γιατί ο Αριστοτέλης υποθέτει ότι θα ήταν πάρα πολύ ενοχλητικό σε μία τέτοια΄Υπαρξη να παρατηρεί τόσα πολλά κακά και αδικίες! Και οι Προφήτες, που πίστευαν στην

ύπαρξη του Θεού, ήταν ακόμη περισσότερο δοκιμασμένοι, ως αναφορά την ‘’αδικία του Θεού’’. ! Ο Ιερεμίας, ο Ιώβ, ο Δαυΐδ, ο Ασάφ, και άλλοι είναι περιπτώσεις χαρακτηριστικές. Τι εσύ υποθέτεις ότι ο Δημοσθένης και ο Κικέρων σκέφθηκαν , όταν έχοντας κάνει όλα αυτά που θα μπορούσαν, έλαβαν σαν ανταμοιβή τους έναν δυστυχή θάνατο ;
Εν τούτοις όλο αυτό, που φαίνεται τόσο πολύ σαν αδικία στον Θεό και είναι μεταφραζόμενο σαν τέτοιο δι᾽ επιχειρημάτων των οποίων η λογική ή το φώς της φύσης δεν μπορούν να αντιστέκονται, είναι πάρα πολύ εύκολα διαφωτισμένο από το φώς του Ευαγγελίου και την γνώση της Χάρης, η οποία μας διδάσκει ότι, μολονότι οι αμαρτωλοί ακμάζουν στα σώματά τους, εν τούτοις αφανίζονται στις ψυχές τους. Και μία περιληπτική εξήγηση ολόκληρου αυτού του ακατανόητου προβλήματος ευρίσκεται σε ένα μοναδικό μικρό λόγο: ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΙΑ ΖΩΗ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΖΩΗ ΚΑΙ ΟΛΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΤΙΜΩΡΗΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΑΝΑΠΛΗΡΩΣΑΝ ΤΗΝ ΟΦΕΙΛΗ ΤΟΥΣ ΕΔΩ, ΘΑ ΤΙΜΩΡΗΘΟΥΝ ΚΑΙ ΘΑ ΑΝΑΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΕΚΕΙ. ΓΙΑΤΙ ΑΥΤΗ Η ΖΩΗ ΕΙΝΑΙ ΤΙΠΟΤΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΠΑΡΑ ΕΝΑΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ Ή ΜΑΛΛΟΝ, ΜΙΑ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΕΛΘΕΙ.

Εάν, τώρα, αυτό το πρόβλημα, το οποίο ήταν συζητούμενο σε κάθε εποχή πλην ουδέποτε λυμένο, σαρώνεται μακριά και αποκαθίσταται τόσο εύκολα δια του φωτός του Ευαγγελίου, το οποίο λάμπει μόνο στον Λόγο και στην Πίστη, πώς νομίζεις θα είναι όταν το φώς του Λόγου και η Πίστη θα παύσει και τα πραγματικά γεγονότα και η Μεγαλοπρέπεια του Θεού θα φανερωθούν καθώς αυτά είναι; Δεν νομίζεις ότι το φώς της Δόξας θα είναι ικανό, με την μεγαλύτερη ευκολία, να λύσει προβλήματα που είναι ανεξήγητα στο φώς του Λόγου και της Χάρης, τώρα που το φώς της Χάρης έχει τόσο εύκολα λύσει αυτό το πρόβλημα,το οποίο ήταν ανεξήγητο δια του φωτός της φύσης ; Κράτα στην όρασή σου τρία φώτα : το φώς της φύσης ,το φώς της Χάρης και το φώς της Δόξας (αυτή είναι μία κοινή και καλή διάκριση). Δια του φωτός της φύσης, είναι ακατανόητο ότι θα μπορούσε να είναι δίκαιο για τον καλό να είναι βασανισμένος και τον κακό να ευδοκιμεί˙ αλλά το φώς της Χάρης εξηγεί αυτό. Δια του φωτός της Χάρης, είναι ακατανόητο πώς ο Θεός μπορεί να καταδικάζει αυτόν, που δια της δικής του δυνάμεως δεν μπορεί να κάνει τίποτα πλην αμαρτία και να καθίσταται ένοχος. Αμφότερα, το φώς της φύσης και το φώς της Χάρης εδώ επιμένουν ότι το σφάλμα κείται όχι στην διαφθορά του ανθρώπου, αλλά στην αδικία του Θεού˙ ούτε μπορούν αυτά να κρίνουν διαφορετικά περί ενός Θεού που στεφανώνει τον ασεβή δωρεάν, χωρίς αξία, και δεν στεφανώνει, αλλά καταδικάζει κάποιον άλλο, που

είναι ίσως λιγότερο και βεβαίως όχι περισσότερο ασεβής. Αλλά το φώς της Δόξας επιμένει αλλιώς και θα φανερώσει μία μέρα τον Θεό, στον οποίο μόνο ανήκει η κρίση και του οποίου η δικαιοσύνη είναι ακατανόητη, σαν ένα θεό του οποίου η δικαιοσύνη είναι ύψιστα δίκαιη και εμφανής υπό τον όρο μόνο ότι εν τω μεταξύ εμείς ΠΙΣΤΕΥΟΥΜΕ αυτό, καθώς είμαστε διδαγμένοι και ενθαρρυμένοι να κάνουμε δια του παραδείγματος του φωτός της χάρης, που επεξηγεί αυτό το οποίο ήταν ένας γρίφος της ίδιας τάξης στο φώς της φύσης.

Θα τελειώσω εδώ αυτό το βιβλίο, μολονότι εγώ είμαι έτοιμος να συνεχίσω το ζήτημα περαιτέρω, εάν ανάγκη υπάρξει˙ αλλά πιστεύω ότι άφθονη ικανοποίηση έχει εδώ προσφερθεί στον ευσεβή άνθρωπο, που είναι πρόθυμος να υποχωρήσει στην αλήθεια χωρίς πείσμωνα αντίσταση. Γιατί εάν εμείς πιστεύουμε αυτό να είναι αληθινό, ότι ο Θεός προγνωρίζει και προκαθορίζει όλα τα πράγματα˙ ότι Αυτός δεν μπορεί να είναι εξαπατημένος ή παρεμποδισμένος εις την πρόγνωσή Του και στον προκαθορισμό και ότι δεν συμβαίνει τίποτα πλην κατά την θέλησή Του (το οποίο η ίδια η λογική είναι εξαναγκασμένη να παραδέχεται) τότε, από την μαρτυρία της ίδιας της λογικής, εκεί δεν μπορεί να είναι "ελεύθερη θέληση" στον άνθρωπο ή στον άγγελο ή σε οποιοδήποτε πλάσμα.

Έτσι, εάν εμείς πιστεύουμε ότι ο Σατανάς είναι ο Πρίγκηπας αυτού του κόσμου, πάντοτε παγιδεύοντας και πολεμώντας το βασίλειο του Χριστού με όλες του τις δυνάμεις, και ότι δεν αφήνει τους αιχμαλώτους του να φύγουν, εκτός εάν αναγκαστεί εξωτερικά διά της δυνάμεως του θεϊκού Πνεύματος, αυτό είναι πάλι φανερό, ότι εκεί δεν μπορεί να είναι "ελεύθερη θέληση".

Έτσι, εάν εμείς πιστεύουμε ότι η προπατορική αμαρτία έχει διαφθείρει εμάς σε τέτοια έκταση, που ακόμα και στον ευσεβή που είναι οδηγούμενος διά του Πνεύματος, αυτή προκαλεί αφθονία βασάνων μοχθώντας ενάντια στο καλό, αυτό είναι ξεκάθαρο, ότι στον άνθρωπο στον οποίο λείπει το Πνεύμα, δεν αφήνεται τίποτα διά του οποίου να στρέψει τον εαυτό του στο καλό, παρά μόνο το κακό.

Πάλι, εάν οι Ιουδαίοι που επεδίωκαν όπισθεν της δικαιοσύνης, με όλες τους τις δυνάμεις, εξέπεσαν αντίθετα εντός αδικίας, ενώ οι Εθνικοί, που επεδίωκαν όπισθεν της αδικίας, επέτυχαν μία ανέλπιστη δικαιοσύνη διά του δωρεάν δώρου του Θεού, αυτό είναι ισοδύναμα φανερό από αυτά ακριβώς τα έργα τους και την εμπειρία, ότι ο άνθρωπος χωρίς Χάρη δε μπορεί να θέλει τίποτα πλην το κακό.

Και, τελικώς, εάν εμείς πιστεύουμε ότι ο Χριστός εξαγόρασε τους ανθρώπους διά του αίματός Του, είμαστε αναγκασμένοι να ομολογήσουμε

ότι πάντες οι άνθρωποι ήταν χαμένοι ΄ διαφορετικά κάνουμε τον Χριστό, είτε ολοκληρωτικά περιττό ή αλλιώς τον Λυτρωτή μόνον του ελάχιστα πολύτιμου μέρους του ανθρώπου , το οποίο είναι βλασφημία και ιεροσυλία.

VIII. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Τώρα, καλέ μου Έρασμε, σε ικετεύω στο όνομα του Χριστού, τελικώς να κρατήσεις την υπόσχεσή σου. Υπεσχέθης ότι θα παραδινόσουν εις αυτόν που εσκέφθει καλύτερα παρά εσύ ο ίδιος. Θέσε παράμερα το σεβασμό των προσώπων. . Αναγνωρίζω ότι είσαι ένας σπουδαίος άνθρωπος, κοσμημένος με πολλά εκ των ευγενέστερων δώρων του Θεού, ευφυΐα, πολυμάθεια και μία σχεδόν θαυματουργική ευγλωττία, για να μην πω τίποτα περί των λοιπών · τουναντίον εγώ έχω και είμαι τίποτα, εκτός ότι θα ήθελα να καυχώμαι στο ότι υπάρχω ένας Χριστιανός . Επιπροσθέτως, σου δίνω ειλικρινώς τιμή και έπαινο γι αυτόν επί πλέον τον λόγοότι εσύ μόνον, εν αντιθέσει με όλους τους άλλους, έχεις αντιμετωπίσει την ουσία του πράγματος, δηλαδή, το ουσιαστικό ζήτημα. Εσύ δεν με στεναχώρησες με εκείνα τα άσχετα ζητήματα περί της Παποσύνης, του Καθαρτηρίου, της άφεσης και τέτοια όμοια μικροπράγματα μάλλον, παρά ζητήματα – σε αναφορά με τα οποία σχεδόν όλοι μέχρι σήμερα, έχουν ζητήσει το αίμα μου (μολονότι χωρίς επιτυχία)᾽ εσύ και μόνον εσύ έχεις δει το κεντρικό σημείο επί του οποίου όλα στρέφονται και σκόπευσες το ζωτικό σημείο. Υπέρ αυτού εγώ ειλικρινώς σε ευχαριστώ. Γιατί είναι περισσότερο ευάρεστο σε μένα να πραγματεύομαι αυτό το ζήτημα, εν τω μέτρω που ο χρόνος και η ανάπαυλα μού επιτρέπουν να κάνω έτσι. Εάν εκείνοι που με έχουν αντιμετωπίσει στο παρελθόν, είχαν κάνει καθώς εσύ έχεις κάνει, και εάν εκείνοι που τώρα υπερηφανεύονται για νέα πνεύματα. και αποκαλύψεις ήθελαν επίσης να κάνουν το ίδιο , θα είχαμε λιγότερη αναταραχή και σχίσματα, και περισσότερη ειρήνη και ομόνοια. Αλλά έτσι αυτό είναι που ο Θεός, διά μέσου του Σατανά έχει τιμωρήσει την αχαριστία μας.

Όμως εάν δεν μπορείς να πραγματεύεσαι επί αυτού του ζητήματος με έναν διαφορετικό τρόπο, από την μεταχείριση σου επί αυτού σε αυτήν την Διατριβή, αυτό είναι η πιο ένθερμη ευχή μου, να παρέμενες ικανοποιημένος με τα δικά σου δώρα και να περιορίσεις τον εαυτό σου στο να επιδιώκεις, να ομορφαίνεις και να προάγεις την σπουδή της λογοτεχνίας και της γλώσσας , καθώς μέχρι τώρα έχεις κάνει με σπουδαίο όφελος και πολύ πίστη. Διά των σπουδών σου έχεις προσφέρει σ' εμένα επίσης κάποια υπηρεσία και ομολογώ τον εαυτό μου πολύ υποχρεωμένο σε εσένα · βεβαίως, αναφορικά με αυτά, απροσποίητα τιμώ και ειλικρινά σε σέβομαι. Αλλά ο Θεός δεν έχει ακόμα

θελήσει ούτε παραχωρήσει ότι εσύ θα όφειλες να είσαι όμοιος στο αντικείμενο της παρούσης μας συζήτησης .

Παρακαλώ να μην σκέπτεσαι ότι οποιαδήποτε αλαζονεία κείται πίσω από τις λέξεις μου, όταν λέω ότι εγώ παρακαλώ τον Κύριο να θελήσει ταχέως να σε κάνει τόσο πολύ ανώτερό μου σ΄ αυτό καθώς εσύ ήδη είσαι σε όλα τα άλλα χαρακτηριστικά. Αυτό δεν είναι νέο πράγμα για τον Θεό, να διδάξει έναν Μωϋσή δι᾽ ενός Ιέθρο ή να διδάξει έναν Παύλο δι᾽ ενός Ανανία. Λες ότι ‘’έχεις περιπλανηθεί μακριά από τον σκοπό, εάν είσαι αμαθής του Χριστού". Πιστεύω ότι ο ίδιος βλέπεις πώς το ζήτημα στέκει. Αλλά δεν θα πλανηθούν όλοι, εάν εσύ ή εγώ θα πάμε πλανεμένοι. Ο Θεός είναι ο ένας που διακηρύσσεται θαυμαστός μεταξύ των αγίων Του, έτσι ώστε εμείς μπορούμε να θεωρούμε σαν αγίους πρόσωπα που είναι πάραπολύ μακριά από την αγιότητα. Ούτε είναι σκληρό να πιστεύουμε ότι εσύ, καθώς υπάρχεις. άνθρωπος, θα αποτύχαινες να εννοήσεις ορθά και να παρατηρήσεις με επαρκή επιμέλεια τις Γραφές ή τα λεγόμενα των Πατέρων, υπό την καθοδήγηση των οποίων νομίζεις ότι είσαι κρατημένος στον στόχο. Ότι έχεις έτσι αποτύχει είναι αρκετά φανερό στο λεγόμενό σου ότι’’ δεν αξιώνεις τίποτα, ΑΛΛΑ ΕΧΕΙΣ ΚΑΝΕΙ ΣΥΓΚΡΙΣΕΙΣ ‘’. Αυτός που βλέπει στην καρδιά του ζητήματος και κατάλληλα εννοεί αυτό, δεν γράφει έτσι ! Τώρα εγώ, σ΄ αυτό το δικό μου βιβλίο δεν έχω κάνει συγκρίσεις ΑΛΛΑ ΕΧΩ ΑΞΙΩΣΕΙ ΚΑΙ ΜΟΥ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΝΑ ΑΞΙΩΝΩ ΚΑΙ ΔΕΝ ΘΈΛΩ Η ΚΡΊΣΗ ΝΑ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ,ΑΛΛΑ ΒΙΑΖΩ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΝΑ ΥΠΟΤΑΣΣΟΝΤΑΙ . -

Είθε ο Κύριος, του οποίου αιτία αυτό είναι, να σε διαφωτίσει και να σε κάνει ένα δοχείο εις τιμήν και δόξα. Αμήν.

Χ Ε Γ Κ Ε Λ

1. Π Ρ Ο Λ Ο Γ Ο Σ

1. Ευχαριστούμε και δοξάζουμε τον Θεό που επισκέπτεται την Ελλάδα για να φέρει την Χριστιανική διδασκαλία της Σωτηρίας όπως προσδιορίστηκε από τον Λούθηρο πέντε αιώνες πριν .Και μάλιστα θέλει να την βεβαιώσει προσθέτοντας και την μαρτυρία της’’ Επιστήμης της Λογικής ’’και της ‘’Φιλοσοφίας του Πνεύματος’’ που εμφάνισε στον Κόσμο ο Λουθηρανός Φιλόσοφος Χέγκελ πριν δύο αιώνες .

2 . Θέλω να δείξω ότι η Φιλοσοφία συνδέεται και ρίχνει φώς στην Θεολογία . Οι δύο ταυτίζονται βέβαια στο ότι έχουν κοινό αντικείμενο τον Θεό με το Ύψιστο Νόημα ότι ο Θεός είναι η αλήθεια και μόνο Αυτός είναι η αλήθεια .Διαφέρουν μόνο στο ότι το σκεπτόμενο υποκείμενο στην πρώτη είναι ο άνθρωπος δια της Νόησης, δηλαδή σκέπτεται τον Θεό μέσω Εννοιών, στη δεύτερη δια της Πίστης, μέσω Παραστάσεων [Βάπτισμα ,Θεία Ευχαριστία κ.λ.π.]

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Η Λογική συστηματοποιεί τα περιεχόμενα της Θρησκείας και αντίστροφα τα περιεχόμενα της Θρησκείας αφαιρούν από την Λογική τον αφηρημένο της χαρακτήρα .

3. Γράφει ο Χέγκελ στην Επιστήμη της Λογικής [& 2] : <<. Σύμφωνα με μια παλιά προκατάληψη ο άνθρωπος διαφέρει από το ζώο μέσω της Νόησης και μπορεί αυτή η πρόταση να φαίνεται τετριμμένη, αλλά κατά παράδοξο τρόπο είναι ανάγκη να υπενθυμίζουμε κάποιες τέτοιες παλιές δοξασίες . Η ανάγκη γίνεται φανερή ενόψει μιας προκατάληψης της εποχής μας ,η οποία διαχωρίζει τόσο πολύ το Αίσθημα από την Νόηση ,ώστε τα καθιστά αντίθετα και μάλιστα τόσο εχθρικά, ώστε το Αίσθημα και ιδίως το Θρησκευτικό Αίσθημα θεωρείται ότι λερώνεται, παραπλανιέται ακόμα και εκμηδενίζεται από την Νόηση και ότι η Θρησκεία και η ευσέβεια δεν έχουν ουσιαστικά την ρίζα τους και την θέση τους μέσα στην Νόηση . Με αυτό τον διαχωρισμό λησμονιέται ότι μόνο ο άνθρωπος είναι ικανός για Θρησκεία και ότι το ζώο δεν έχει Θρησκεία ,[αν και έχει αίσθημα] ,όπως δεν έχει ούτε Νόμους ούτε ηθικότητα >> Αφού μέσω της Νόησης ο άνθρωπος διαφοροποιείται από το ζώο τότε κάθε τι ανθρώπινο είναι ανθρώπινο μέσω τούτου και μόνο μέσω τούτου ,ότι προκύπτει από την Νόηση .

4. Αλλά ποιος ο βαθύτερος λόγος αυτής της εναντιότητας και εχθρότητας αισθήματος --Νόησης?. Οφείλεται στους δύο ενάντιους τρόπους σκέψης της δημιουργίας του Κόσμου, που υπήρχαν πάντα, αλλά τους εξέφρασαν πλήρως δύο Γερμανοί φιλόσοφοι , ο Κάντ και ο Χέγκελ . Ο Κάντ ξεκινά από την αισθητηριακή αντίληψη του ανθρώπου και του Κόσμου που και τους δύο τους βρίσκει ήδη έτοιμους .Επειδή όμως άνθρωπος και κόσμος είναι φθαρτά και πεπερασμένα και ο Θεός είναι κάτι Γενικό , Καθολικό και Αιώνιο που δεν μπορεί να δοθεί στην κατ΄ αίσθηση αντίληψη , αν θέλουμε να αποδείξουμε την ύπαρξή Του ,λέει ο Κάντ, πέφτουμε σε παραλογισμούς . Έτσι οφείλουμε να πιστεύουμε ότι ο Θεός ΠΡΕΠΕΙ να υπάρχει κάτι σαν ρυθμιστική αρχή, αλλά να μην έχει πραγματική ύπαρξη παρά μόνο συμβολική. Εδώ το Αίσθημα είναι κυρίαρχο . Έπειτα ο Θεός δίνει στον άνθρωπο Συνείδηση του Καλού και του Κακού και με δεδομένη την ελευθερία της Βουλής

του τον αφήνει να πορευθεί στον δρόμο που ο ίδιος επιλέγει .. Το σημαντικό εδώ είναι ο άνθρωπος να είναι σε Ταυτότητα με τον εαυτόν του και το Αίσθημά του και να μην αντιφάσκει σ΄ αυτό που επέλεξε, δηλαδή να μη βρίσκεται σε διαφορά και αντίφαση με τον εαυτό του . [θα τα δούμε αυτά λεπτομερέστερα παρακάτω]

5 . Ο Χέγκελ ορίζει τον Θεό σαν Νόηση που Νοεί τον εαυτόν Του.[όπως και ο Αριστοτέλης] . Θέτει τον εαυτόν Του ΜΠΡΟΣΤΑ από την Γνώση Του και δημιουργεί τον Κόσμο από το μηδέν, δηλαδή δεν έχει μέσα του ή βρίσκει τίποτα, παρά χάος, κάτι απροσδιόριστο και δημιουργεί τον Κόσμο αναλυτικά, σαν αυτό-σκεπτόμενη Νόηση και σύμφωνα με την Γραφή από το τίποτα . Λέει ‘’Κόσμος’’ και ιδού ο Κόσμος άμεσα να είναι καθ εαυτόν, τέλειος στην Έννοια του, αλλά ταυτόχρονα και το αντίθετό του, μη Κόσμος στην πραγματικότητά του, το μηδέν του Κόσμου σε σχέση με τον τέλειο ,άρα το γίγνεσθαι του Κόσμου . Λέει ‘’άνθρωπος’’ και ιδού ο άνθρωπος, τέλειος καθ΄ εαυτόν στην Έννοιά του και ταυτόχρονα ο άνθρωπος με ένα μη μπροστά, μια άρνηση του τέλειου ανθρώπου, μια δουλωμένη θέληση στο κακό, μια Πτώση ,να λογαριάζεται σαν το μηδέν, αλλά στην ίδια ενότητα με τον Άνθρωπο, τον τέλειο , που πρέπει να γίνει. Εδώ τίθεται το γίγνεσθαι που η άλλη πλευρά, η ‘’ελεύθερη θέληση’,’ στην κίνηση της προς την τελειότητα προσπαθεί να επιτύχει εμπειρικά με τα έργα της .Είναι η διαλεκτική μέθοδος δια της οποίας ο Θεός κάνει τα πάντα από το μηδέν. Σε αντίθεση με τον Νόμο της Ταυτότητας [.εγώ=εγώ], είναι ο Νόμος της Αντίφασης ,η ρίζα της ζωής, που συλλαμβάνει την αρχή και το τέλος κάθε πράγματος σε μία ενότητα . [αυτό ορίζεται με πολλές εκφράσεις ,αλλά πάντα είναι το ίδιο ,και θα βρει την δικαιολόγησή του πάρα κάτω]. Ενότητα της θέσης και της αντίθεσης ,ενότητα της ταυτότητας και της διαφοράς ,ενότητα της Συνείδησης και της Αυτοσυνείδησης, ενότητα της Εννοίας και της πραγματικότητάς της ,ενότητα του εσωτερικού και του εξωτερικού, ενότητα του τί είναι κάτι και τί θα έπρεπε να είναι, ενότητα της αμεσότητας και της εμμεσότητας, όπως επίσης και ΄΄κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση ή αλλιώς ‘’κάθε πράγμα είναι αντίθετο ‘’ κ.λ.π. Αυτή την Μορφή ονομάζει ο Χέγκελ ΄΄το ζωντανό αίμα ,που διατρέχει τα πάντα΄΄ . Μορφή είναι το Περιεχόμενο που γίνεται Μορφή και Περιεχόμενο είναι η Μορφή που γίνεται Περιεχόμενο. Λέγεται στη Γραφή ‘’εσείς είστε άγιοι’’ και αυτό συμβαίνει εξ αιτίας της δοσμένης κατά Χάρη Πίστης σας, ότι ο Χριστός σας αγίασε δια της θυσίας Του και της Ανάστασης Του και ταυτόχρονα ισχύει και το αντίθετο, μη άγιοι και πρέπει να γίνεται [΄΄άγιοι γίγνεσθαι’’]1Πετρου 1,16] , που σημαίνει ότι η αγιότης πρέπει να

δημιουργηθεί από το Μηδέν δια του Χριστού ή η αγιότης του Χριστού πρέπει να φανεί πραγματικά στη δική μας ζωή. Αυτό είναι η Πίστη στην Συνείδησή μας ότι είμαστε προγνωρισμένοι και προορισμένοι να είμαστε σωσμένοι και ταυτόχρονα στην Αυτοσυνείδηση να αισθανόμαστε ότι απορριφθήκαμε και πρέπει τον προορισμό μας να τον αληθεύουμε και να τον αποδεικνύουμε στη Συνείδησή μας μέχρι το τέλος της ζωής μας .

6 .Ο Χέγκελ τελειώνει την εγκυκλοπαίδεια της Φιλοσοφίας με ένα απόσπασμα από το έργο του Αριστοτέλη ΄΄Μετά τα Φυσικά ΄΄όπου ο Αριστοτέλης γράφει ότι ο Θεός είναι Νους που Νοεί τον εαυτόν Του ,ότι Νούς και Νοητό είναι εν ,ότι κάτι είναι αυτό που είναι ,σε ενότητα με το τί θα έπρεπε να είναι ,επίσης δίνει τον ορισμό της αλήθειας σαν την ενότητά της Εννοίας ενός πράγματος με την πραγματικότητα του ΄ αναφέρει επίσης ότι ΄΄τα τη γενέσει ύστερα κατά φύσει είναι πρότερα ΄΄ , ότι΄΄ η κίνηση είναι κίνηση στα αντίθετα ΄΄κ.λ.π.. Εν ολίγοις το Πνεύμα, λέει ο Χέγκελ, αποκάλυψε το πάντα στον Αριστοτέλη ,εκτός από ένα, ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος .

7 . Το πιο δύσκολο πράγμα είναι ο άνθρωπος να πιστεύσει ότι είναι αμαρτωλός και έχει ανάγκη σωτηρίας . Όλες οι Εκκλησίες ,ορθόδοξες, παπικοί , καλβινικοί , ψευτο-ευαγγελικοί , βαπτιστές κ.λ.π. θεωρούν ότι μετά την πτώση των πρώτων ανθρώπων η εικόνα και η ομοίωση του Θεού παραμένουν ,έστω αδυνατισμένες, όπως και η ΄΄ελευθερία της θέλησης΄΄. Αλλά αυτό σημαίνει ότι ο Θεός δεν κατασκευάζει τον άνθρωπο ριζικά από το μηδέν ,αλλά τον βοηθά με Χάρη να αναπτύξει αυτό που ήδη υπάρχει καλό. Σημαίνει ότι το φθαρτό πλάσμα αποκτά οντότητα, στέκεται απέναντι στον άφθαρτο Θεό και ισχυρίζεται ότι θα μπορούσε να μην τον πιστεύσει . ΄Όμως ακριβώς επειδή ΄΄πιστεύει΄΄ ότι ο Θεός υπάρχει , η ύπαρξη του Θεού εξαρτάται από την ΄΄Πίστη΄΄ του ανθρώπου .Εδώ το κακό ,λέει ο Χέγκελ ,η Ματαιοδοξία ,εισέρχεται στον Κόσμο . Έπειτα, επειδή αρχίζει από ένα κόσμο που είναι έτοιμος και βλεπόμενος ,όπου ο Θεός είναι άπειρος και δεν μπορεί να αποδειχθεί στην πραγματικότητα ,ο άνθρωπος όμως υπάρχει στην πραγματικότητα, κάποιοι σύμφωνα με την ΄έλεύθερη βούληση ΄΄ξεχωρίζουν τους εαυτούς τους, αυτοαποκαλούνται άγιοι , γίνονται καλόγηροι και μεσίτες στη θέση του Χριστού και αντιπρόσωποι Του και το Ιερατείο της Εκκλησίας λαβαίνει ύπαρξη .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ: Πίστη και Πραγματικότητα είναι αντίθετα .Αυτή η Πίστη των Καλογήρων και κοσμοκαλόγηρων της άμεσης πίστης του Πρωτεσταντισμού είναι η ΦΥΓΗ ΑΠΩ ΤΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ. Ο Λούθηρος και ο Χέγκελ,όμως αποδεικνύουν, , την ενότητα των

αντιθέτων ,την ενότητα της Πίστης και της Πραγματικότητας και αυτό είναι η καρδιά της διδασκαλίας τους . Η Πίστη γίνεται Πραγματικότητα και η Πραγματικότητα είναι Πίστη .

8. Μόνο ό Λούθηρος κήρυξε ότι ο άνθρωπος είναι μηδέν και κτίζεται από το μηδέν, ότι είναι χειρότερος από την πέτρα ,ότι μετά την πτώση η εικόνα και ομοίωση του Θεού εξαλείφονται και δημιουργούνται ξανά δια του Χριστού . Ο θεός δια του Πνεύματος ,μέσω του Λόγου , ανάβει σαν δώρο την Πίστη εν Χριστώ στον άνθρωπο και όταν Αυτός ενώνεται μαζί του ενώνεται με τον εαυτόν Του .Έτσι δικαιώνεται ο Θεός εν τοις Λόγοις Του ‘’δεν υπάρχει δίκαιος ,ομού εξαχρειώθηκαν , δεν υπάρχει ούτε ένας εκζητώντας τον Θεό’’ [Ρωμ 3,11-12] και με αυτήν την ομολογία ο Θεός με την σειρά του δικαιώνει τον άνθρωπο κατά Χάρη . .

9. Αυτή την αντίφαση του ανθρώπου να είναι δίκαιος και ταυτόχρονα το αντίθετο, αμαρτωλός , που πρέπει να γίνει δίκαιος δείχνει ο Λούθηρος σε ένα μικρό κήρυγμα στο christlicher wegweifer [καθημερινά κηρύγματα] όπου διαβάζουμε : <<Αυτός είναι ένας χαρούμενος στοίχος και συνεπώς τραγουδιέται με ευχαρίστηση : ‘’δεν είσαι ένας θαυμαστός και πλούσιος σε αγάπη Θεός, που μας διευθύνεις μοναδικά και με ευμένεια ΄ εισακούεις εμάς όταν μας ταπεινώνεις , μας κάνεις δίκαιους όταν μας κάνεις αμαρτωλούς ,μας οδηγείς στον ουρανό όταν μας απωθείς στην κόλαση, μας δίνεις νίκη όταν μας αφήνεις νικημένους , μας ζωντανεύεις όταν μας αφήνεις νεκρωμένους ,μας παρηγορείς όταν μας αφήνεις θλιμμένους ,μας κάνεις να τραγουδάμε όταν μας κάνεις να κλαίμε ,μας κάνεις δυνατούς όταν εμείς πάσχουμε, μας κάνεις σοφούς όταν μας κάνεις ανόητους ,μας κάνεις πλούσιους όταν φτωχούς μας αποστέλλεις, μας κάνεις Κυρίους όταν μας αφήνεις να υπηρετούμε και τέτοια άπειρα και θαυμάσια που είναι σ΄ αυτόν τον στοίχο ‘’ >>.

10. . Ας συγκρίνουμε αυτήν την προσωπική σχέση με τον Θεό και τον παραπάνω γεμάτο νόημα λόγο, με τους τραγουδημένους στα αρχαία και στα Λατινικά Λόγους και ψαλμούς των εκκλησιών , αμέσως αποκαλύπτεται ότι δεν στοχεύουν οι Λόγοι να εννοηθούν, αλλά στοχεύουν να στρέψουν τον άνθρωπο σε ταυτότητα με τον εαυτό του, στο Αίσθημα και στην Ευσέβεια . Και όπως ισχυρίζεται γνωστός γλωσσολόγος και σύμβουλος του Κράτους, τον Λόγο δεν χρειάζεται να τον εννοούμε, αλλά να τον ‘’αισθανόμαστε’’. [. Σε Εκκλησία της γειτονιάς μου μπήκα Κυριακή πρωϊ και ένα μέρος της λειτουργίας γινόταν στα Αγγλικά . Όπως έμαθα ο Παπάς ήταν αποσπασμένος από την Αμερική και ήθελε να θυμάται την Λειτουργία. Βέβαια δεν ενοχλούσε κανένα γιατί το εκκλησίασμα υπνωτισμένο από τα ακατάληπτη αρχαία γλώσσα,

έτσι κι΄ αλλιώς κοιμόταν. Όμως είχε την συνήθεια να βγαίνει με το Ευαγγέλιο και όλοι έκαναν σειρά για να το φιλήσουν και να φανερώσουν το Αίσθημά τους , αμφιβάλλω όμως αν κάποιος από αυτούς το είχε ανοίξει]

11. Το 1521 υπήρξε μια συζήτηση μεταξύ του διάσημου Εράσμου και του Λουθήρου στο ζήτημα της Θέλησης του ανθρώπου . [Το βιβλίο έθεσα στον Πρόλογο] . Το ερώτημα: Η Θέληση του ανθρώπου είναι ελεύθερη, δηλαδή αν ο άνθρωπος έχει ελευθερία επιλογής στις πράξεις του και ακόμα και ως προς την σωτηρία της ψυχής του και την συμφιλίωση με τον Θεό ή είναι δούλη στην αμαρτία και τα πάντα. πρέπει να έρχονται να συμβούν κατ΄ ανάγκη εξ αιτίας της αιώνιας πρόγνωσης του Θεού ?. [Παρέλειψα τον Έρασμο για οικονομία του βιβλίου ,γιατί θα καταλάβουμε την άποψή της ‘’ελευθερίας της θέλησης’’ από την απάντηση του Λούθηρου. Ωστόσο προτρέπω οπωσδήποτε να μελετηθεί ,όπως και ο Λούθηρος ολόκληρα].Τα βιβλία αυτά κοπίασα να τα βρω ,πριν 40 περίπου χρόνια, το ένα στη Ρώμη ,το άλλο στο Λονδίνο και τα μετέφρασα ,νομίζοντας ότι καλύπτω μια πνευματική έλλειψη’’ Πιστών’’ μιας ‘’Ευαγγελικής ’’ Εκκλησίας. Όταν τους τα έδωσα κανείς δεν θέλησε να τα μελετήσει και εντέλει με έδιωξαν με τον τρόπο τους. Με κατηγόρησαν ότι θέλω να κάνω την Εκκλησία πεδίο μάχης. Απόρησα γιατί το βιβλίο του Λούθηρου αποτελεί την Ουσία της Μεταρρύθμισης και της διδασκαλίας του και την αιτία του χωρισμού από την Παπική Εκκλησία . Τώρα βέβαια ξέρω το γιατί ΄ είναι το ότι ο Χριστός δεν ήλθε να κηρύξει ειρήνη, αλλά πόλεμο και Αυτός΄΄άρχει εν μέσω των εχθρών Του ‘’. Ο διάβολος όμως ζει στο σκοτάδι και μισεί την Αντίθεση ΄ γιατί στα αντίθετα το ένα φωτίζει το άλλο ΄ έτσι όταν το βασίλειό του διαιρεθεί δεν μπορεί να σταθεί και καταστρέφεται .[Απογοητεύτηκα ωστόσο τόσο πολύ που δεν τα έδωσα προς έκδοση αλλά τώρα θα εκδοθούν .Σε κάθε περίπτωση θα τα αναρτήσω ολόκληρα στην Ιστοσελίδα μου .]

12 . Θέλω να επιβεβαιώσω αυτό που βεβαιώνει ο Χέγκελ στην Φιλοσοφία ότι η ζωή του ανθρώπου είναι η ιστορία της Θρησκευτικής του Συνείδησης ,όπως και η ιστορία του Κόσμου η ιστορία της ανάπτυξης των Θρησκειών ,με μέγιστη Θρησκεία αυτή της Αγάπης . Ο Θεός είναι η ενότητα ,η Έννοια του Θεού καθ΄ εαυτή και ταυτόχρονα το αντίθετό Του, το απροσδιόριστο ,το Μηδέν του Θεού, ο Βουδισμός και η πορεία είναι να αποκαλυφθεί σαν ο Θεός το απόλυτο Πνεύμα . Λέει ο Χέγκελ : ‘’Ο Θεός είναι στραμμένος προς τον άνθρωπο και γνωρίζει για τον Εαυτόν Του στο βαθμό που ο άνθρωπος γνωρίζει για τον Θεό ‘’. Σ΄ αυτήν την πορεία γνώσης , όταν ο άνθρωπος γνωρίζει τον Θεό ,το όλο,

σε ένα προσδιορισμό δημιουργεί μία Θρησκεία, Αυτή είναι η διαλεκτική μέθοδος του Θεού. Όταν το όλο του Θεού εκφραστεί σ΄ αυτόν τον προσδιορισμό, επειδή είναι ολότης, υπερβαίνει τον προσδιορισμό και κινείται προς τον αντίθετο του προηγούμενου προσδιορισμό που επιλύει την αντίφαση του προηγούμενου και είναι η αλήθεια του. Έτσι δημιουργεί μια νέα θρησκεία στον αντίθετο προσδιορισμό. κ.ο.κ.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ : ΛΟΓΙΚΗ .ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ : Ο Θεός ΕΙΝΑΙ . Την έκφρασαν οι Ελεάτες, αλλά ακινητοποίησαν το Είναι και αναίρεσαν την κίνηση. Ακριβώς επειδή το Είναι είναι το απροσδιόριστο, η αλήθεια του είναι το αντίθετο , το μη-Είναι που καθ΄ εαυτό λαμβανόμενο είναι το μηδέν των Βουδιστών . Αλλά και το μη-Είναι είναι εξίσου απροσδιόριστο όσο και το Είναι .Η αλήθεια τους είναι η ενότητα του Είναι-- μη Είναι που είναι ο Θεός στο Γίγνεσθαι του Ηράκλειτου .Η σχέση τώρα του Είναι --μη Είναι δημιουργεί το γίγνεσθαι και την κίνηση του μη Είναι που γίνεται προσδιορισμένο Είναι, κάτι . Αυτό το κάτι είναι σε σχέση με κάτι άλλο και μέσα από την διαλεκτική του το κάτι πηγαίνοντας στο άλλο εισέρχεται στον εαυτόν του, που είναι το δι΄ εαυτόν Είναι ,που καθ εαυτό λαμβανόμενο είναι το Ένα, ο αριθμός και οι Πυθαγόρειοι .Έπειτα έρχεται η σχέση εκτατού προς το εντατό μέγεθος, αριθμού και βαθμού, και ερχόμαστε στο Μέτρο , όπου η αποκατάσταση του Μέτρου στην Αμετρία είναι η Νέμεση των αρχαίων Ελλήνων Επειδή το Μέτρο συμβαδίζει με τον εαυτόν του ,αναδεικνύεται ως απλός αυτοσχετισμός ,ο οποίος περιέχει μέσα του ως ανηρημένο το στάδιο του Είναι και όλες τις μορφές του

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΥΣΙΑΣ

.Από εδώ περνάμε Λογικά στο στάδιο της ανασκόπησης ή της Ουσίας .Η Ουσία [ο Θεός] πρέπει να φαίνεται. Το ότι εμφανίζεται είναι αυτό που κάνει την διαφορά από το πρώτο στάδιο του Είναι [του Θεού] μέσω του οποίου είναι Ουσία . Και η ανεπτυγμένη εμφάνιση είναι το Φαινόμενο .Άρα η Ουσία [του Θεού] δεν βρίσκεται πίσω από το Φαινόμενο, ούτε εκείθεν του Φαινομένου [όπως λένε οι Μεταφυσικοί],αλλά ακριβώς επειδή η Ουσία είναι αυτό που υπάρχει ,η Ύπαρξη [ο Υιός] είναι Φαινόμενο . [Ιωάννης 1, 14 << Και ο Λόγος έγινε σάρξ και κατοίκησε μεταξύ ημών .Και είδαμε την δόξα Αυτού [δόξα ως μονογενούς παρά του Πατρός] πλήρης χάριτος και αληθείας >> . Αλλά ποιος βλέπει τον Χριστό ? Βεβαίως η Πίστη .η οποία αρνείται το Φαινόμενο

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΝΝΟΙΑΣ

Η Έννοια είναι η ενότητα του Είναι και της Ουσίας .Εδώ αναπτύσσεται η απόλυτη Θρησκεία του Πνεύματος που είναι η Αγάπη ,η αγαπητική σχέση των τριών Προσώπων εντός της Θεότητας .

[Βλέπε και ‘’φιλοσοφία της Θρησκείας’’ του Χέγκελ]

13 Άλλο παράδειγμα αυτής της κίνησης η σχέση Ιουδαϊσμού, Ισλαμισμού, Χριστιανισμού .Η δικαίωση με τον Νόμο είναι αντίθετη στη δικαίωση δια Πίστεως , όπως το εκθέτει ο Απόστολος Παύλος στους Ρωμαίους ,στους Γαλάτες και αλλού. Με τον Νόμο και τα έργα του Νόμου ο άνθρωπος επιδιώκει να του δοθεί η πραγματική Πίστη και να κερδίσει την αιώνια ζωή και είναι η ενεργητική κίνηση του προς τον Θεό . Η αντίθετη Θρησκεία είναι όταν ο Θεός έρχεται προς τον άνθρωπο, όπου Αυτός ενεργεί την σωτηρία ,όντας ο άνθρωπος παθητικός. Αυτό σημαίνει ότι του έχει δώσει Χάρη και του χαρίζει αυτή την Πίστη ότι είναι σωσμένος και προορισμένος σύμφωνα με την αιώνια πρόθεση και την αναλλοίωτη πρόγνωση Του.

14. Εδώ μια διευκρίνηση .Αυτός ο προσδιορισμός είναι απόλυτος από την πλευρά του Θεού ,αλλά ο άνθρωποος δεν έχει πουθενά την υπόσχεση του Θεού ότι θα τον κρατήσει στην Πίστη .Και πράγματι ο Ιούδας και άλλοι ήταν προορισμένοι αλλά χάθηκαν Υπάρχει η Πίστη στην Συνείδηση ότι μας προσδιόρισε αιωνίως και στην Αυτοσυνείδηση αισθανόμαστε ότι είμαστε μη δίκαιοι, γιατί ‘’σε πολλά φταίμε άπαντες ‘’ [Ιάκωβος 3,2] και πρέπει Αυτός να ενοποιήσει την Συνείδηση και την Αυτοσυνείδηση και να μας αυξήσει την Πίστη στην δικαίωσή μας . Γιατί εμείς δεν ξέρουμε την Μυστική Βουλή του Θεού, που είναι απόλυτη, αλλά την Φανερή.: ‘’όποιος υπομείνει μέχρι τέλους θέλει σωθεί’’. [Ματθ 10 ,22] Άρα η θέση μας είναι μεταξύ Φόβου Θεού και ελπίδας ζωής αιωνίου .

15. Ο. θεός δεν επεμβαίνει στην Ιστορία ,γιατί την Ιστορία την έχει μέσα Του. Όταν λέει ‘’γενηθήτω ο Κόσμος΄΄ ενώνει σε μια ενότητα την αρχή και το τέλος που υπάρχει αυτόματα και αρχίζει από το Μηδέν που έχει από κάτω το Τέλος . Θέτει τον εαυτόν Του μπροστά από την Γνώση Του και αφήνει τον άνθρωπο να ενεργεί σύμφωνα με τα πάθη και τις επιθυμίες του. Όμως αυτό που έρχεται να συμβεί ,επειδή συνέβει, Αυτός το είχε προσδιορίσει και το ήθελε αιωνίως .Εδώ ισχύει το Αριστοτελικό ‘’Τα κατά φύσει πρότερα ,τη Γενέσει ύστερα .’’ Όταν ισχυρίζονται ότι ο άνθρωπος έχει ‘’ελεύθερη Βούληση’’, καταλύεται η Πρόγνωση και η Αναγκαιότης δια των οποίων ο Θεός άρχει και Αυτός γίνεται μια εφεύρεση του ανθρώπου για τον μόνο λόγο να δικαιώνει την Ματαιοδοξία του, που νομίζοντας ότι ‘’διαλέγει’’ και ‘’κάνει το καλό’’ περιμένει ανταμοιβές και αιώνια ζωή

15. Σύμφωνα με την Λογική της κίνησης ο Ιουδαίος και ο Μουσουλμάνος πρέπει να υπάρξουν ελκυόμενοι από το αντίθετο ,το ανώτερο στάδιο, όπου επιλύεται η αντίφαση τους της μη τήρησης όλου

του Νόμου . Πρέπει να αναγνωρίσουν ότι ο Νόμος εδόθει για να αυξηθεί η αμαρτία, ότι όποιος είναι υπό Νόμο είναι υπό κατάρα ,να ταπεινωθούν και να γίνουν πρόσφοροι και κατάλληλοι από τον Θεό να τους δοθεί η Πίστη που επιλύει την αντίφαση του Νόμου και της τήρησής του , την αντίφαση που εμφανίζεται εξακολουθητικά επ΄ άπειρον. Να ομολογήσουν ότι ο Χριστός εκπλήρωσε και κατάργησε τον Νόμο και δια της Θυσίας Του και της Ανάστασης Του μας χαρίζει την Πίστη στην σωτηρία και την αιώνια ζωή και μας αναγεννά σε Νέο άνθρωπο. Σ΄ αυτό το ανώτερο στάδιο ανορθώνεται ξανά ο Νόμος ,σαν Νόμος Πίστης και γίνεται αντικείμενο του Χριστού ,όπου ο Πιστός συνδεδεμένος με τον Χριστό παίρνει την δύναμη να τον τηρεί . Συνεπώς η συνέχεια και η αλήθεια του Ιουδαϊσμού και του Ισλαμισμού είναι ο Χριστιανισμός ,Αλλά ιδού η καταστροφή και το αδιέξοδο .. Όταν ο Ιουδαίος και ο Μουσουλμάνος στρέφεται στην Χριστιανική Θρησκεία συναντά τα ‘’ιερά’’ τάγματα των καλογήρων ,και ξανά την Θρησκεία του Νόμου, μοναστήρια και όρκους τήρησης εντολών και κανόνων. που ανταγωνίζονται μεταξύ τους στην δικαιοσύνη του Νόμου .Εδώ δεν υπάρχει έλξη του κατώτερου σταδίου στο ανώτερο, του Ιουδαιοισλαμισμού στον Χριστιανισμό, αλλά άπωση, αφού έχουν την ίδια αρχή δικαίωσης , τον Νόμο ,και έτσι έχουμε διακοπή της κίνησης, φανατισμό και πόλεμο .Γι΄ αυτό κάθε πόλεμος λέει ο Χέγκελ, είναι θρησκευτικός, όπου και οι δύο εν τέλει είναι ηττημένοι. Νικητής είναι η αλληλοαναγνώριση στην οποία τους αναγκάζει ο Θεός και η αποκατάσταση της σχέσης. Αυτό είναι η ηθική δικαίωση του πολέμου. [Εδώ νομιμοποιείται η αλήθεια του Ηράκλειτου ‘’πατήρ πάντων πόλεμος].

16. Εδώ είναι ο τόπος να εκθέσω την ιστορία της δικής μου θρησκευτικής συνείδησης και να δείξω ότι δεν έπεσα από τον Ουρανό με σταυρωμένα χέρια σε στάση Προσευχής, όπως οι αιρετικοί πιστεύουν για τους εαυτούς τους .Αλλά και οι ‘’λαϊκοί ‘’,που έχουν εγκαταλείψει τους εαυτούς τους στους Καλόγηρους ,θα πρέπει να ταπεινωθούν και να μοχθήσουν για να αποκαλυφθεί η αλήθεια . Και επειδή είναι αδύνατο να φθάσουμε με τις δικές μας δυνάμεις στον Θεό ,μέσω αυτής της ταπείνωσης Αυτός, όταν μας βρίσκει κατάλληλους μας δίνει το Πνεύμα που ανάβει και χαρίζει Πίστη . Η δυσκολία ,λέει ο Λούθηρος, είναι ότι ο Λόγος του Θεού έρχεται σε ένα έδαφος ,που είναι το σαρκικό Πνεύμα στον άνθρωπο ,όπου άρχει ο διάβολος ,και είναι τελείως εχθρικό και πρέπει να δοθεί αγώνας για την αλήθεια . Εξ ίσου αλήθεια είναι ότι εμείς μοχθούμε ,αλλά η Χάρη του Θεού κοπιάζει πολύ περισσότερο και

δίνει την Νίκη .Και η αλήθεια είναι ότι η Χάρη του Θεού έκανε τεράστιο κόπο σε μένα .

Πήγα τέσσερα χρόνια στην Ιταλία για Χημεία , αλλά τα παράτησα . Εκεί, δεν ξέρω πώς, εμφανίστηκε το έργο του Κέρουακ ''ο δρόμος'' , ο Ινδουισμός και ο Βουδισμός σαν πρώτα στάδια Θρησκευτικής Συνείδησης που με επηρέασαν. Επέστρεψα στην Αθήνα σε αδιέξοδο. Το προχώρημα μου δεν ξέρω ποιος το προκάλεσε ,ο Θεός ξέρει ,άρχισα να μελετώ Πλάτωνα. Η χαρά μου ήταν απίστευτη γιατί άφησα το αφηρημένο στάδιο του Βουδισμού και άρχισα την μελέτη της Πλατωνικής διαλεκτικής και τον τρόπο που αυτός έγραφε τα έργα του. Επί χρόνια μελέτησα όλο τον Πλάτωνα , τον Αριστοτέλη ,την Κριτική του Καθαρού Λόγου του Κάντ και την Λογική του Χέγκελ. Το γιατί ''επέλεξα'' αυτούς δεν ξέρω. Ο Θεός ξέρει. Ξέρω μόνο ότι το πέρασμα από τον ένα στον άλλο γινόταν κάτω από εξαιρετική πίεση και κρίση.[Θα κάνω δύο παρατηρήσεις .Πρώτον για να παραχθεί γνώση δεν πρέπει η κάθε Φιλοσοφία να κρατηθεί σε ταυτότητα με τον εαυτόν της και σε μόνιμη αντίθεση με την άλλη, αλλά να αποκαλυφθεί η μονοπλευρικότητα που κάνει την μία να προχωρά κατ΄ ανάγκη στην αντίθετη .Γιατί η Φιλοσοφία, λέει ο Χέγκελ .είναι ένα δένδρο και οι Φιλοσοφίες κλάδοι αυτού του δένδρου και κάθε μια εκφράζει το επίπεδο γνώσης του ανθρώπου για τον Θεό .Και η τελευταία πρέπει να περιέχει και να επιλύει τις αντιφάσεις όλων των προηγούμενων. Αλλά γι΄ αυτό δεν αρκεί μόνο η ανάγνωση και μελέτη, ούτε μπορεί να το πετύχει ο άνθρωπος ‘ χρειάζεται το Πνεύμα του Θεού που είναι γενναίο, και πέφτει στην αντίφαση γνωρίζοντας ότι με υπομονή, επιμονή και προσπάθεια θα την υπερβεί . Έτσι ο Θεός, το Πνεύμα , δείχνεται να φιλοσοφεί με σύστημα . Δεύτερον ,η εγκυκλοπαίδεια της Φιλοσοφίας του Χέγκελ αποτελείται από τρία μέρη, την Λογική που είναι ο Θεός Πατέρας πριν την δημιουργία ,την Φύση που είναι ο Κόσμος του Υιού και το τρίτο ο κόσμος του Πνεύματος .Εδώ πρέπει να επιστήσω την προσοχή ότι ουδείς γνωρίζει τον Πατέρα παρά μέσω του Υιού ,που σημαίνει ότι η μελέτη άμεσα της Λογικής είναι αδύνατη. Εδώ εμφανίζεται το εκφρασμένο παράπονο των σπουδαστών του Χέγκελ ότι η Λογική είναι ακατανόητη .Αυτή είναι δοσμένη σε Πιστούς .Αυτό δικαιολογείται επίσης από το γεγονός ότι από την άποψη του χρόνου ο άνθρωπος σχηματίζει και σκέπτεται παραστάσεις, πριν σκεφθεί με καθαρές Έννοιες, άρα προηγείται η Θεολογία].

17. Συνεχίζω την περιπέτεια της Θρησκευτικής μου Συνείδησης. Εκείνα τα χρόνια τελείωσα μία σχολή Σκηνοθεσίας Κινηματογράφου αλλά δεν σήμαινε τίποτα. Γιατί πλέον μου είχε αποκαλυφθεί ότι ο Θεός

σκηνοθετεί τα πάντα και αυτή την Γνώση την δίνει στον άνθρωπο .Οι Ψυχίατροι του περασμένου αιώνα, Άντλερ, Φρόυντ και Γιούνγκ ήταν μία αναγκαία μελέτη. Γιατί αυτοί αποκάλυψαν ότι ο άνθρωπος από την γέννησή του δεν είναι καλός και αυτό το ίχνος του κακού που βρίσκεται κρυμμένο στο Ασυνείδητο το έφεραν μέσω της ανάλυσης στην Συνείδηση και που συνεχίζει να υπάρχει στον. άνθρωπο σε όλη την διάρκεια της ζωής του .Ωστόσο θεωρούν ο καθένας την θεωρεία του σαν αποκλειστική αλήθεια και βρίσκονται μεταξύ τους ενάντιοι .Θεωρούν ότι αυτή η γνώση της ρίζας της αμαρτίας, που έχει έδρα το ασυνείδητο με κατάλληλη επεξεργασία από το συνειδητό μπορεί να ξεπεράσει την αγκύλωση της αμαρτίας , ώστε αυτή να μην επιστρέφει συνεχώς από το παρελθόν και να επηρεάζει το παρόν του ανθρώπου. Αλλά πλανώνται. Γιατί χωρίς την Πίστη στον Χριστό ,που πήρε όλη την αμαρτία με την θυσία Του, αλλά ωστόσο εμφανίζεται εξακολουθητικά στη ζωή του ανρώπου, χρειάζεται την συνεχή Χάρη , που εμφανίζει στην πράξη το σωτήριο έργο του Χριστού . [θα τα δούμε πιο κάτω ,στην Ψυχολογία του Πνεύματος] . Τότε, δεν ξέρω πώς ,ετέθη στον εαυτό μου το ερώτημα εάν είχα ‘’ελεύθερη βούληση’’ ή αυτό που έκανα ήταν καθορισμένο από τον Θεό και βέβαια απάντησα όπως και ο Λούθηρος ότι όλα είναι εκ του Θεού. Όμως εδώ προκύπτει το ερώτημα της ηθικής ευθύνης του ανθρώπου. Έτσι άρχισα να μελετώ την Γραφή πρώτα μόνος μου και έπειτα επί χρόνια δια μέσου του Λουθήρου. [Ο Λούθηρος υπήρξε Καθηγητής Θεολογίας στο Πανεπιστήμιο της Βυρτεμβέργης . [όπου ο Σαίξπηρ βάζει τον Άμλετ και τον Οράτιο να φοιτούν]. Στα μαθήματά του σχολίασε σχεδόν όλη την Βίβλο. [Γένεση ,Ισαϊα και μικρότερους Προφήτες , Ψαλμούς ,Ματθαίο, Ιωάννη, Επιστολές Παύλου, σε τριάντα τόμους και άλλους είκοσι για ζητήματα της Εκκλησίας και έχει κάνει το έργο των σημερινών Ποιμένων εύκολο . Αρκεί αυτό που θέλουν να διδάξουν να το διδάξουν μέσα από τον Λούθηρο .Αλλά κανείς δεν το κάνει και θα δούμε παρακάτω ,στην Αμεση Πίστη, το γιατί .[Επίσης ο Λούθηρος παραπονιόταν ότι κάποιοι χρησιμοποιούσαν το διάσημο όνομά του για να εκδίδουν πλαστά τα δικά τους βιβλία σαν δικά του γραπτά ,όπως το βιβλίο ‘’ενάντια στους Εβραίους ‘’και εφιστούσε την προσοχή τα βιβλία να έχουν την σφραγίδα του Πανεπιστημίου για να είναι γνήσια. Ως προς τους Εβραίους δεν έχει κάποιος παρά να μελετήσει τα σχόλια στους Ρωμαίους και Γαλάτες για να δει τον βαθύ σεβασμό του προς την ρίζα του Χριστιανικού δένδρου που είναι ο Αβραάμ και οι προπάτορες .Ρωμαίοι 11 ,28 ‘’κατά μεν το Ευαγγέλιο εχθροί σας ,κατά δε την εκλογή αγαπητοί δια τους Πατέρας ‘]’

18. Στην διάρκεια της μελέτης τού Λουθήρου πήγα στην Ευαγγελική

Εκκλησία . Γι΄ αυτούς μετέφρασα τα Βιβλία περί της Βούλησης .Εν τέλει στην Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία έμεινα δέκα πέντε χρόνια .Πραγματικά είχα αγάπη γι΄ αυτούς και προσπάθησα να τους διδάξω Λούθηρο αντί του Καλβίνου που δίδασκαν , αλλά μάταια . Ωστόσο επέμενα θεωρόντας ότι δεν έπρεπε να εγκαταλείψω την Ευαγγελική Εκκλησία, που είχε ιδρύσει ο Λούθηρος. [Άλλωστε και οι ίδιοι ομολογούσαν ότι έπρεπε να λέγονται ‘’Πρεσβυτεριανοί ‘’]. Επειδή το Ευαγγέλιο είναι ένας συλλογισμός, όπου παίρνοντας τις σωστές προκείμενες προτάσεις φθάνεις αναγκαία στο συμπέρασμα και επειδή ό,τι έλεγαν ήταν αντίθετο, έμαθα να αντιστρέφω το αντίθετο, τον Καλβίνο που δίδασκαν και να βρίσκω τον Λούθηρο. Όμως έφθασα στα όρια της απελπισίας στη σκέψη ότι θα ακούω ανοησίες μέχρι το τέλος της ζωής μου και άρχισα να σκέπτομαι ότι ο Θεός με απέρριψε .Και τότε, στο όριο, φωτίστηκα . ‘’ Δεν υπάρχει Έλλην ή Σκύθης , γυναίκα και άντρας, ελεύθερος ή δούλος κ.λ.π. αλλά ένας νέος λαός’’ [Κολοσσαείς 3,11 --Γαλάτες 3,28 --1 Κορίνθιοι 12,13]. Πήγα στους Γερμανούς που με κάνανε μέλος της Γερμανικής Εκκλησίας, επειδή είχα μεταφράσει Λούθηρο . Τουλάχιστον η Αυγουστιαία Ομολογία που είναι η βάση της Εκκλησίας του Λουθήρου με κάλυπτε ‘ γιατί και οι Γερμανοί θεωρούν τον Λούθηρο απαρχαιωμένο και διδάσκουν Καλβίνο ,όπως θα δούμε στη συνέχεια .

19 . Ωστόσο δεν είναι εδώ το τέλος, όπως θα δούμε κατά την διάρκεια της εξέλιξης αυτού του βιβλίου Η είσοδος στην μια Πνευματική, Νοητή, Πραγματική, Αόρατη, Αιώνια Εκκλησία ,όπου Κεφαλή είναι ο Χριστός, με αναίρεση των ορατών εκκλησιών , όπου οι Πιστοί σκορπισμένοι σε όλο τον Κόσμο ,ουδέποτε εδώ συναθροίζονται, όμως αναγνωρίζονται μεταξύ τους και όπου δεν εισέρχονται υποκριτές και θα συναθροιστεί στο τέλος του κόσμου στον Ουρανό είναι το τέλος. Αυτή η Εκκλησία αρχίζει από αυτόν τον Κόσμο. Γιατί από το Βάπτισμα ο Χριστιανός ζει δια της Πίστεως και του Πνεύματος σ΄ αυτήν την Εκκλησία και μόνο στον ορατό Κόσμο περιμένουμε να έλθει ο Κύριος να μας απολυτρώσει και από το σώμα μας .[Θα δούμε πιο κάτω πως σχηματίζεται αυτή η Αιώνια Εκκλησία ,όταν εξετάσουμε την Έννοια ,την Κρίση και τον Συλλογισμό.] .

2 .Ε Ι Σ Α Γ Ω Γ Η

1 ΠΡΟΚΑΤΑΡΚΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΙΣΗ [ΛΟΓΙΚΗ & 19]

Σύμφωνα με το προαναφερθέν σχήμα της Ενότητας της Θέσης - Αντίθεσης , η Νόηση είναι η Έννοια της Νόησης αυτή καθ΄ εαυτή και το αντίθετό της ,το γίγνεσθαι ,η μη Νόηση που πρέπει να γίνει Νόηση δι΄

εαυτήν .Εδώ η Νόηση σαν μη Νόηση υποβιβάζεται σε Διάνοια και εμφανίζεται σαν κανόνας η Ταυτότητα οποιουδήποτε πράγματος με τον εαυτό του, με αφαίρεση της διαφοράς από τον εαυτό του ,που σημαίνει την διαφορά τού τί είναι κάτι και τί θα έπρεπε να είναι και την αφαίρεση της Αντίφασης που υπάρχει σ΄ αυτό . [όπως γράφει ο Χέγκελ. την διαφορά Διάνοιας και Νόησης την είχε βεβαιώσει και ο Κάντ] .Ο Κανόνας είναι Εγώ = Εγώ .Ο Ορθόδοξος είναι ο Ορθόδοξος ,ο Καθολικός είναι ο Καθολικός ,ο Προτεστάντης είναι ο Προτεστάντης . Στην πορεία της προς την Αντικειμενικότητα της σκέψης η Διάνοια διέρχεται από τρία στάδια .Το κάθε στάδιο στέκεται σε μόνιμη αντίθεση με τα άλλα και προς τον Θεό που είναι η αλήθεια του .Έτσι οι τρείς στάσεις δημιουργούν κατ΄ αναλογία , τρείς ορατές Εκκλησίες. [Εδώ η ανάπτυξη, λέει ο Χέγκελ ,έχει Ιστοριογραφικό χαρακτήρα και θα βρεί την δικαιολόγησή της στο επόμενο μέρος]. [Επιστήμη της Λογικής. Σελίδες 106—190]

ΠΡΩΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

2. Μ Ε Τ Α Φ Υ Σ Ι Κ Η. [ΛΟΓΙΚΗ & 26]

1 .Η Πρώτη στάση της Νόησης απέναντι στην αντικειμενικότητα είναι η απλοϊκή μέθοδος κατά την οποία η Νόηση ,σαν Διάνοια ,χωρίς να έχει ακόμα συνείδηση των αντιθέσεων μέσα στον εαυτόν της και απέναντι στον εαυτόν της, ξεκινά από την Πίστη ότι μέσω του αναλογισμού γνωρίζεται η αλήθεια και ότι τα αντικείμενα έρχονται στη συνείδηση έτσι όπως πράγματι είναι .Μέσα σ. αυτή την πίστη η Διάνοια βαδίζει κατευθείαν προς τα αντικείμενα ,αντλεί το περιεχόμενο των αισθημάτων και εποπτειών και το αναπαράγει αφ΄ εαυτής καθιστώντας το περιεχόμενο της σκέψης. .Με αυτό το περιεχόμενο ικανοποιείται πιστεύοντας ότι αυτό εκφράζει την αλήθεια. Κάθε αρχάρια φιλοσοφία και Επιστήμη ακόμα και η καθημερινή πρακτική δραστηριότητα και συνείδηση ζουν μέσα σ΄ αυτή την πίστη .
2. Προϋπέθετε ότι κάθε τι που υπάρχει, γνωρίζεται καθ΄ εαυτό επειδή νοείται. Θεωρούσε ότι μπορούμε να γνωρίσουμε τον Θεό αποδίδοντας του κατηγορούμενα, όπως ο Θεός είναι αιώνιος ,έχει ύπαρξη ,είναι παντοδύναμος ,Δίκαιος κ.λ.π.. Αλλά αυτά ίσχυαν ξεχωριστά το ένα από το άλλο ως προς το περιεχόμενο .Οι Ανατολικές Θρησκείες προσπάθησαν να εξαντλήσουν το περιεχόμενο του Θεού αποδίδοντας του πολλά ονόματα, αλλά αυτά θα έπρεπε να είναι απέραντα πολλά ,τα οποία αντλούσε ο καθένας από την υποκειμενική παράσταση που είχε περί Θεού

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

2. ΕΜΠΕΙΡΙΣΜΟΣ [ΛΟΓΙΚΗ & 37]

1. Αφενός η ανάγκη ενός συγκεκριμένου περιεχομένου ώς αντιστάθμισμα στις αφηρημένες θεωρίες της Διάνοιας, [δηλαδή οτιδήποτε σκεπτόμαστε να υπάρχει κιόλας], η οποία δεν μπορεί να μεταβαίνει αβοήθητα από τις Γενικότητές της στο Μερικό και καθορισμένο ,αφετέρου η ανάγκη ενός στέρεου βάθρου για να μην μπορούν να αποδείχνονται τα πάντα πάνω στο έδαφος και σύμφωνα με την μέθοδο των πεπερασμένων όρων ,αυτές οι ανάγκες οδήγησαν κατ΄ αρχήν στον Εμπειρισμό, ο οποίος αντί να ζητά την αλήθεια μέσα στην ίδια την σκέψη, προσπαθεί να την αντλήσει από την εμπειρία ,από κάθε τι εξωτερικά και εσωτερικά παρόν .Από την υποκειμενική πλευρά η Εμπειρική γνώση βρίσκει ένα στέρεο βάθρο στο γεγονός ότι η συνείδηση μέσα στην κατ΄ αίσθηση αντίληψη είναι άμεσα παρούσα και βέβαιη για τον εαυτόν της .

2 . Αυτό το αξίωμα της άμεσης παρουσίας και βέβαιης για τον εαυτό της συνείδησης εναντιώνεται στο ‘’πρέπει’’ που οι άλλες στάσεις καυχολογιούνται και περιφρονούν την πραγματικότητα και το παρών και κυρίως η ανασκόπηση ,[το επόμενο στάδιο του Κάντ και της Παπικής Εκκλησίας] παραπέμποντας σε ένα ‘’επέκεινα ‘’,το οποίο έχει τάχα την έδρα του και την ύπαρξή του μόνο μέσα στη Διάνοια όσων μιλούν γι΄ αυτό. .Όπως ο Εμπειρισμός ,έτσι και η Φιλοσοφία γνωρίζει μόνο ό,τι υπάρχει ΄ αγνοεί όσα απλώς ‘’πρέπει να είναι’’ και άρα δεν υπάρχουν .Από την υποκειμενική πλευρά πρέπει να αναγνωρισθεί επίσης το σημαντικό αξίωμα της Ελευθερίας ,που υπάρχει μέσα στον Εμπειρισμό .Σύμφωνα μ΄ αυτό ,όσα πρόκειται να αποδεχτεί κάποιος ως έγκυρα μέσα στη σφαίρα της γνώσης του, πρέπει ο ίδιος να τα βλέπει και να ξέρει ότι είναι ο ίδιος παρών μέσα τους .Έτσι όσον αφορά το καλό και την αιώνια ζωή ,που οι Μεταφυσικοί τα στέλνουν να υπάρξουν είτε στο βάθος του χρόνου , ,είτε όταν πεθάνουμε σε ένα ‘’επέκεινα ‘’ είναι σύμφωνα με τον Εμπειρισμό παρηγοριά με ψέματα . Γιατί το καλό και η αιώνια ζωή ή μάλλον ο θάνατος του θανάτου πρέπει να είναι προσωπική εμπειρία του πιστού από αυτόν τον Κόσμο, δηλαδή να είναι ο ίδιος παρών και να τα βλέπει στην ζωή του ΄ γιατί όταν πεθάνουμε, λέει ο Λούθηρος, θα είναι αργά .

3. Σε θρησκευτικό επίπεδο ο Πελαγιανισμός καλύπτει αυτό το πρώτο στάδιο της σκέψης προς την αντικειμενικότητα μέσα στην Ορθόδοξη Εκκλησία . Ο Πελάγιος, ένας αιρετικός ,τον οποίο καταδίκασε η Εκκλησία, αλλά εξακολουθεί πάντα να ζει και να βασιλεύει σαν στάδιο στη σκέψη των ανθρώπων, θεωρεί ότι ο Χριστός με την θυσία Του απελευθέρωσε τον άνθρωπο από την αμαρτία ,έτσι ώστε δεν χρειάζεται άλλη Χάρη, αλλά από

το Βάπτισμα και πέρα με μόνη την ‘’ελεύθερη βούληση ‘’ μπορεί να τηρεί τον Νόμο και να κάνει έργα άξια ώστε να κερδίσει την αιώνια ζωή .Ο Πελαγιανισμός εμφανίζεται έτσι πιο συνεπής ,όπως επισημαίνει ο Λούθηρος , αναδεικνύοντας την αντίφαση που παρουσιάζει η θεωρία του Έρασμου και των Παπικών , που υποστηρίζει ότι ο άνθρωπος χωρίς την Χάρη δεν μπορεί να κάνει τίποτα καλό και ταυτόχρονα ότι η ‘’ελεύθερη θέληση’’ ,εκ του εαυτού της μπορεί κάτι να κάνει .

4. Ο Πελάγιος ωστόσο κάνει λάθος να δέχεται ότι η ροπή στο κακό και το ίχνος του προπατορικού αμαρτήματος παύει στον άνθρωπο με την Θυσία του Χριστού .Κατ΄ αυτόν η Μετάνοια αφορά μόνο τρέχουσες αμαρτίες, κάτι που ο Λούθηρος αρνείται .Ο Λούθηρος αναγνωρίζει ότι η Θυσία του Χριστού στον Σταυρό λαμβάνει την ΕΝΟΧΗ του ανθρώπινου Γένους, έτσι ώστε ο προσδιορισμός της Πίστης που χαρίζεται στον άνθρωπο να τον κάνει να ΛΟΓΑΡΙΑΖΕΤΑΙ σαν Δικαιοσύνη [Ρωμαίοι 4,3],αλλά ταυτόχρονα σαν μη δίκαιος, ώστε πρέπει να γίνει τέτοιος .[γιατί ‘’κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση’’ ή ‘’κάθε τι είναι αντίθετο’’] . Σ΄ αυτό το γίγνεσθαι το ΄΄ίχνος της αμαρτίας’’ και η ροπή στο κακό εμφανίζεται συνεχώς μέχρι το τέλος της ζωής του Πιστού . Συνεπώς βρίσκεται συνεχώς εν Μετανοία ,αλλά είναι παρούσα και η σωτήρια Χάρη και το έλεος του Θεού στη Συνείδηση που τον αυξάνουν, εάν παραμείνει στη Πίστη

4. Οι Ψυχίατροι του περασμένου αιώνα εμφάνισαν στην Συνείδηση αυτή την τρομερή αθλιότητα ,διαφθορά , λαγνεία και κακότητα που ήταν κρυμμένη στο Ασυνείδητο, την οποία αποκάλυψαν μέσω της ανάλυσης, σαν πραγματικότητα στην Συνείδηση κάθε ανθρώπου [Θα μιλήσουμε αργότερα γι΄ αυτό στην ‘’Ψυχολογία του Πνεύματος’’ του Χέγκελ] .Ας δούμε εδώ τί λέει ο Λούθηρος [σελίς 117 στα σχόλια της Επιστολής στους Ρωμαίους] : << Τί ,συνεπώς, είναι η Προπατορική αμαρτία ?. Πρώτον ,σύμφωνα με τις λεπτές διακρίσεις των σχολαστικών είναι η στέρηση ή απουσία της προπατορικής δικαιοσύνης .Και η δικαιοσύνη σύμφωνα προς αυτούς τους ανθρώπους είναι μόνο κάτι υποκειμενικό στη θέληση και συνεπώς επίσης μια έλλειψη αυτής αντιστοίχως .Αυτό έρχεται από την κατηγορία μιας κάποιας ποιότητας, σύμφωνα με την Λογική και την Μεταφυσική του Αριστοτέλη .Δεύτερο, ωστόσο ,σύμφωνα με τον Απόστολο και την απλότητα του νοήματος εν Χριστώ, αυτή δεν είναι μόνο μια έλλειψη μιας κάποιας ποιότητας στην θέληση ,ούτε ακόμα μόνο μια ένδεια φωτός στο μυαλό ή δύναμης στη μνήμη ,αλλά ιδιαιτέρως αυτή είναι ολοκληρωτική απουσία της χρηστότητας και της δύναμης όλων των ικανοτήτων, τόσο του σώματος, όσο και της ψυχής και ολόκληρου του εσωτερικού και του εξωτερικού ανθρώπου .Στην

κορυφή όλου αυτού ,αυτή είναι μια ροπή προς το κακό. Αυτή είναι μια αηδία προς το καλό ,μια απέχθεια του φωτός και της σοφίας και μια ηδονή στο λάθος και στο σκοτάδι ,μια φυγή και μια αποστροφή από όλα τα καλά έργα ,μια επιδίωξη του κακού ,καθώς αυτό είναι γραμμένο στον Ψαλμό 14,3 :<<Αυτοί όλοι πλανήθηκαν ,αυτοί είναι όλοι ομοίως διεφθαρμένοι>> και η Γένεση 8,21 :<<γιατί η φαντασία και η σκέψη της ανθρώπινης καρδιάς είναι κακό από την νεότητά της >>. Επειδή όχι μόνο αυτή η απουσία κάνει τον Θεό να μισεί και να την καταλογίζει, [ακόμα καθώς πολλοί ξεχνούν την δική τους αμαρτία και όχι πλέον την αναγνωρίζουν],αλλά είναι επίσης αυτή η παγκόσμια λαγνεία δια της οποίας εμείς γινόμαστε ανυπάκοοι προς την εντολή <<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >>[Εξοδος 20,17|Δευτερ.5,21] .Καθώς ο Απόστολος πάρα πολύ καθαρά αποδεικνύει αργότερα στο Κεφάλαιο 7, αυτή η εντολή δείχνει σ΄ εμάς την αμαρτία μας, όπου <<εγώ δεν θα όφειλα να έχω γνωρίσει τί είναι να επιθυμώ ,εάν ο Νόμος δεν είχε πει :<<Σύ οφείλεις να μην επιθυμείς >>.Συνεπώς ,καθώς οι παλαιοί άγιοι Πατέρες τόσο σωστά είπαν ,αυτή η προπατορική αμαρτία είναι το καθ΄ αυτό ίχνος της αμαρτίας ,ο Νόμος της σάρκας ,ο Νόμος των μελών ,η αδυναμία της φύσης μας ,ο τύραννος ,η πρωταρχική αρρώστια κ.λ.π. Γιατί αυτό είναι σαν ένας άρρωστος άνθρωπος, του οποίου η θανάσιμη αρρώστια δεν είναι μόνο η απουσία της υγείας ενός εκ των μελών του ,αλλά είναι επιπρόσθετα προς την απουσία υγείας σε όλα τα μέλη του ,η αδυναμία όλων των αισθήσεων του και δυνάμεων ,φθάνοντας στο κατακόρυφο, ακόμα στην περιφρόνηση του προς εκείνα τα πράγματα τα οποία είναι χρήσιμα και στην επιθυμία του προς εκείνα τα πράγματα που κάνουν αυτόν άρρωστο .Έτσι αυτή είναι η Ύδρα ,ένα πολυκέφαλο και εξαιρετικά ανθεκτικό τέρας με το οποίο εμείς παλεύουμε στον Λερνεϊκό βάλτο αυτής της ζωής μέχρι ακριβώς την μέρα του θανάτου μας .Αυτή είναι ο Ανταίος που δεν μπορεί να νικηθεί ενώ είναι ακουμπώντας εδώ, επί της Γης. 6 . Τέλος ο Εμπειρισμός αρνείται κάθε τι υπεραισθητό και παρέχει ,βέβαια, ,κατ΄ αίσθηση αντιλήψεις διαδοχικών ή παράπλευρα αντικειμένων, αλλά ΟΧΙ ΜΙΑ ΣΥΝΔΕΣΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑΣ.Επειδή εδώ η κατ΄ αίσθηση αντίληψη οφείλει να παραμένει το μόνο θεμέλιο της αλήθειας ,η ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ εμφανίζονται σαν κάτι αδικαίωτο ,σαν μια υποκειμενική σύμπτωση ,σαν απλή συνήθεια ,της οποίας το περιεχόμενο μπορεί να είναι έτσι ,μπορεί και αλλιώς .Ένα σημαντικό επακόλουθο τούτων είναι ότι μέσα στον εμπειρικό τρόπο θεώρησης ,το δίκαιο ,οι ηθικοί Νόμοι και τα περιεχόμενα της Θρησκείας εμφανίζονται σαν κάτι τυχαίο ,στερημένο από κάθε αντικειμενικότητα και εσωτερική αλήθεια .

3 Κ Ρ Ι Τ Ι Κ Η Φ ΙΛ Ο Σ Ο Φ Ι Α [ΛΟΓΙΚΗ &40]

1 . Η Κριτική Φιλοσοφία [ΚΑΝΤ] παίρνοντας υπόψιν ότι μέσα στην κατ΄ αίσθηση αντίληψη περιλαμβάνονται μόνο μεμονωμένα [ατομικά] όντα και μόνο όσα συμβαίνουν, επιμένει συνάμα στο γεγονός ότι η ΓΕΝΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ως εξίσου σημαντικοί όροι συγκροτούν αυτό που ονομάζεται ‘’εμπειρία’’ .Επειδή όμως η Γενικότητα και η Αναγκαιότητα δεν προέρχεται από την εμπειρία σαν τέτοια, ανήκουν στην αυτενέργεια της Νόησης , υπάρχουν ανέκαθεν και α priori . Οι μορφές του α priori στοιχείου, δηλαδή των Νόμων της Νόησης [Ταυτότητα, Διαφορά, Αντίφαση ή Θεμέλιο ,Ύπαρξη κ.λ.π., οι λεγόμενες Κατηγορίες της σκέψης,] [Λογική ικανότητα]. δια των οποίων νοούμε , παρ΄ όλη την αντικειμενικότητα τους, θεωρούνται από τον Κάντ σαν υποκειμενική ενέργεια , δεν προκύπτουν από την ίδια την Νόηση, αλλά από μία συστηματοποίηση που τελικά δεν βασίζεται παρά μόνο σε ψυχολογικά και ιστορικά θεμέλια .

2 . Εδώ η Γενικότητα, Καθολικότητα και Αναγκαιότητα, σε Θρησκευτικό επίπεδο, απαιτεί τον θεσμό του Πάπα ,που από ιστορική άποψη υποτίθεται ότι είναι ο απόγονος του Αποστόλου Πέτρου. Όπως είναι γνωστό ιστορικά το σχίσμα ανατολικής και δυτικής Εκκλησίας προήλθε ως εξής : Μια αντιπροσωπία της δυτικής Εκκλησίας ήλθε στην Κωνσταντινούπολη με αφορισμό ενάντια σε κάποια αίρεση .Οι ανατολικοί τούς είπαν να περιμένουν για να έλθουν και κάποιοι άλλοι Επίσκοποι που έλειπαν, ώστε με δημοκρατικές διαδικασίες να αποφασίσουν . Οι παπικοί άφησαν τον αφορισμό και έφυγαν .Και είχαν δίκιο .Στην Χριστιανική Εκκλησία η απόφαση δεν παίρνεται δημοκρατικά .Είναι μία και παίρνεται από όλους σαν Ένας, επειδή το Άγιο Πνεύμα που είναι Ένα κατοικεί την Εκκλησία . Επομένως ήταν ανάγκη να υπάρχει αυτός ο ένας στον Θεσμό του Πάπα .[Στην Ορθόδοξη Εκκλησία ο Αρχιεπίσκοπος είναι ο ένας μεταξύ ίσων .Όμως οι Επίσκοποι κατά κανόνα αμφισβητούν τον Ένα, επιμένουν στην ισότητα και γι΄ αυτό στις αποφάσεις ,που παίρνονται κατά πλειοψηφία , τελικά ο καθένας κάνει το δικό του].

3 . Θα δούμε πως ο άνθρωπος, ή το Εγώ, ή η Διάνοια ή ο Πάπας κάνει να προκύπτουν οι κατηγορίες της Νόησης, σε αντιπαράθεση με την Νόηση που τις παράγει αυτό-σκεπτόμενη . Η καθιερωμένη Λογική μας προσφέρει μια εμπειρική ταξινόμηση των ειδών της Κρίσης .Αλλά το να κρίνεις είναι το ίδιο με το να σκέφτεσαι ένα ορισμένο αντικείμενο .Άρα οι διάφοροι τρόποι της κρίσης, που μας έχουν ήδη προσφερθεί, παρέχουν τις διάφορες κατηγορίες της Διάνοιας .Λέει η Διάνοια : η ταυτότητα είναι η ταυτότητα Α=Α .Η Νόηση όμως λέει : η ταυτότητα είναι ταυτότητα μιας διαφοράς . Η Διάνοια λέει : η διαφορά είναι διαφορετικότητα ενός πράγματος από κάτι

άλλο .Η Νόηση λέει : Η διαφορά είναι διαφορά μέσα στην Ταυτότητα ή διαφορά ενός πράγματος από τον ίδιο τον εαυτόν του ,από την Έννοιά του ή ειδοποιός διαφορά . Η Διάνοια λέει : ο άνθρωπος δεν μπορεί να φέρει την ίδια στιγμή δύο αντίθετα κατηγορούμενα ‘ πρέπει να είναι ή καλός ή όχι καλός .Η Νόηση λέει: στον άνθρωπο ανήκουν και τα δύο ΄ είναι όχι καλός αλλά και στην διαδικασία να γίνει καλός .Η Διάνοια λέει : ο άνδρας είναι ο άνδρας ,η γυναίκα είναι η γυναίκα .Η Νόηση λέει : ο άνδρας είναι το άλλο της γυναίκας και αντίστροφα .Ο καθένας καθ΄ εαυτόν [άνδρας ,γυναίκα] δεν έχει αλήθεια . Η αλήθεια τους είναι η ενότητά τους ,που είναι το Γένος, ο Άνθρωπος, και όχι το είδος κ.ο.κ.[Βλέπε ‘’Λογική :Διδασκαλία περι της Ουσίας]

4. Έχουμε ήδη πει ότι ο Κάντ βρίσκει ένα κόσμο έτοιμο και όχι ένα Κόσμο που παράγεται από το μηδέν ,από την αυτο-σκεπτόμενη Νόηση . Οι Κατηγορίες ως ενότητες της υποκειμενικής μόνο συνείδησης εξαρτώνται από την ύλη που τους δίδεται και αφού είναι οι ίδιες κενές ,μπορούν να εφαρμοστούν και να χρησιμοποιηθούν μόνο μέσα στην εμπειρία . Αλλά το άλλο συστατικό της εμπειρίας, οι εντυπώσεις τις οποίες δεχόμαστε μέσω του αισθήματος και της εποπτείας δεν είναι ούτε τόσο δα λιγότερο υποκειμενικές από τις κατηγορίες .Άρα οι Κατηγορίες της Διάνοιας δεν μπορούν να εκφράσουν το απόλυτο [τον Θεό] ,γιατί αυτός δεν δίνεται στην κατ΄ αίσθηση αντίληψη .Η Διάνοια ή η γνώση μέσω των κατηγοριών είναι λοιπόν ακατάλληλη να γνωρίσει τα πράγματα καθ΄ εαυτά .

5 .Το πράγμα καθ΄ εαυτό και κάτω από τον όρο <<πράγμα >>περιέχεται ακόμα και το Πνεύμα ,ο Θεός, εκφράζει το αντικείμενο όταν κάνουμε αφαίρεση από όλα όσα η Συνείδηση καθιστά αντικείμενα ,αφαίρεση από όλους τους όρους του αισθήματος και από όλες τις σκέψεις της .Είναι εύκολο να δούμε τί απομένει -- κάτι εντελώς κενό, που προσδιορίζεται ως κάτι ‘’εκείθεν’’[απλησίαστο]-- .Αυτό είναι ,γράφει ο Χέγκελ, το Μηδέν , είναι το αρνητικό της παράστασης ,του αισθήματος και της προσδιορισμένης νόησης .Επίσης απλό είναι όμως να καταλάβουμε ότι αυτή η νεκροκεφαλή είναι προϊόν της Διάνοιας και μάλιστα της Νόησης σαν Διάνοιας που έχει προχωρήσει στην καθαρή αφαίρεση [αφηρημένη Νόηση] ,ότι είναι προϊόν του κενού Εγώ το οποίο μεταβάλλει σε αντικείμενό του αυτή την κενή ταυτότητα με τον εαυτό του . Αυτή η αρχέγονη ταυτότητα του Εγώ μέσα στην Νόηση αντιπροσωπεύεται σε Θρησκευτικό επίπεδο από τον θεσμό του Πάπα και είναι αυτός που του ανήκει η Λογική ικανότητα , αυτό το αφηρημένο Εγώ ή Νοείν αυτήν την καθαρή ταυτότητα Προς αυτή την απόλυτα αόριστη ταυτότητα είναι ασύμμετρες οι εμπειρικές γνώσεις [οικογένεια ,κοινωνία ,Κράτος] , γιατί αυτές είναι πάντα γνώσεις ενός ορισμένου περιεχομένου .

Εάν ένα τέτοιο απόλυτα αόριστο εκληφθεί ως η απόλυτη αλήθεια της Λογικής ικανότητας ,τότε οι εμπειρικές γνώσεις αναδείχνονται ως κάτι αναληθές, ως Φαινόμενα .

5 . Αυτός ο φαινόμενος κόσμος περικλείει τους ‘’λαϊκούς ‘’που πρέπει να λάβουν την καθοδήγηση και την αλήθεια από τον Πάπα και τους καλόγηρους ,αυτούς τους αυτόκλητους μεσίτες και αγίους .Επειδή αυτό το απόλυτα αόριστο ,ο Θεός ,δεν έχει τίποτα εντός του, είναι κενό ,είναι κάτι ‘’εκείθεν ‘’,κάτι που πρέπει να υπάρχει ,αλλά δεν υπάρχει πραγματικά , έτσι η Γενικότητα, Καθολικότητα και Αναγκαιότητα πρέπει να αντλείται από τις υποκειμενικότητες ,την αυθαιρεσία και τις φαντασίες που γεμίζει το κεφάλι του ο Πάπας και οι άγιοι του καλόγηροι . Έτσι η Θεολογία του Πάπα λέει ότι ο Θεός δεν προσδιορίζει τους Πιστούς Του ,αλλά ο άνθρωπος για να δικαιωθεί και να μπεί στην αιώνια ζωή, σε αντίθεση με ό,τι λέει η Γραφή, πρέπει να αρχίσει με μια προκαταρκτική Πίστη ,που να ΄΄βεβαιώνει’’ ότι ο Θεός ,αυτό το αόριστο ‘’εκείθεν’’ να θεωρείται ΣΑΝ να υπάρχει πραγματικά, και ο ‘’Πιστός’’να κάνει έργα πολλά και καλά και προσφορές [όπως να αποκληρώσει τα παιδιά του και να γράψει την περιουσία του στην Εκκλησία και στα μοναστήρια για να κερδίσει σαν μισθό αιώνια ζωή] και τότε ίσως ο Θεός της φαντασίας τους να του δώσει την Πίστη της δικαίωσης και της αιώνιας ζωής .Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί .Γιατί έχουν πάντα το αίσθημα ότι έχουν κάνει λιγότερα από ότι μπορούσαν και καταδικάζουν οι ίδιοι τους εαυτούς τους Έτσι επίσης όταν ο Πάπας λέει ότι η Γη δεν κινείται, πρέπει ο Γαλιλαίος, γέρος άνθρωπος , να πέφτει στα γόνατα και να ανακαλεί ,ο Γουϊκληφ ,ότι όλα τα πράγματα κινούνται από την αναγκαιότητα του Θεού, πρέπει να καεί ,και όταν ο Λούθηρος λέει ότι η ΄΄ελεύθερη βούληση’’ δεν είναι ελεύθερη ,αλλά δούλη στην αμαρτία πρέπει ‘’να τραβηχτούν’’ τα μέλη του στον τροχό, ιδιαίτερα η γλώσσα που λέει τέτοια , [ώστε να την φοράει και σαν γραβάτα] και αν δεν μπορεί να τον συλλάβει για να τον κάψει ,να αφορίζεται .

6. Εδώ πρέπει να πούμε για την Κοσμολογική και Οντολογική απόδειξη της ύπαρξης του Θεού, δηλαδή τον ισχυρισμό κατά τον Κάντ, για το αδύνατο της απόδειξης του Θεού. Στην ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΚΗ ξεκινάμε από το Είναι΄ αλλά το Είναι ως κάτι άμεσο παρουσιάζεται ως ένα Είναι απέραντα πολλαπλό, ως ένας κόσμος μέσα στην πληρότητά του . Το να σκεφτούμε αυτή την πληρότητα του Είναι σημαίνει να αφαιρέσουμε από αυτό την ατομικότητα και τις συμπτώσεις και να το συλλάβουμε ως ένα Είναι Γενικό και απόλυτα Αναγκαίο ,που ορίζει τον εαυτό του και ενεργεί σύμφωνα με γενικούς σκοπούς ΄ σημαίνει λοιπόν να το συλλάβουμε ως διαφορετικό από εκείνο το πρώτο Είναι – να το συλλάβουμε ως Θεό -.Η κύρια ένσταση του Κάντ σ΄ αυτή την πορεία είναι ότι πρόκειται για ένα συλλογισμό ,για μια

μετάβαση .Και σύμφωνα με την αρχή του Εμπειρισμού δεν έχουμε δικαίωμα να σκεφτόμαστε τις κατ΄ αίσθηση αντιλήψεις ,δηλαδή να αποσπούμε από αυτές Γενικότητα και Αναγκαιότητα .

7. Αλλά η ανθρώπινη διάνοια και η Φιλοσοφία δεν θα επιτρέψουν ποτέ να αφαιρεθεί το δικαίωμα να υψώνονται στον Θεό από και με βάση την εμπειρική κοσμοθεωρία .Για την Νόηση και μόνο για την Νόηση υπάρχει η ουσία ,η υπόσταση, η γενική εξουσία και ο τελικός σκοπός του κόσμου . Η ανύψωση της Νόησης πάνω από τα αισθητά ,το πέρασμά της πάνω από τα πεπερασμένα προς το απέραντο ,το άλμα που κάνει η Νόηση προς το υπεραισθητό, διασπώντας την αλυσίδα των αισθητών ,όλη αυτή η μετάβαση είναι η ίδια η Νόηση και μόνο η Νόηση. Μόνο τα ζώα δεν σκέπτονται και γι΄ αυτό δεν έχουν Θρησκεία .Όταν αυτή η ανύψωση γίνεται με την μορφή του συλλογισμού ,η αφετηρία είναι βέβαια η κοσμοθεωρία, συνονθύλευμα συμπτώσεων ή από σκοπούς και σκόπιμες σχέσεις. Αυτή η αφετηρία μέσα στη Νόηση φαίνεται σαν στέρεη βάση και δείχνει ότι παραμένει μέχρι τέλους εξίσου εμπειρική ,όσο είναι και στην αρχή .Η σχέση της αφετηρίας προς το συμπέρασμα που οδηγείται ισχύει ως καθαρά καταφατική από κάτι που είναι και συνεχίζει να είναι ,σε κάτι άλλο που επίσης είναι .Αλλά είναι μεγάλη πλάνη να θέλουμε να περιορίσουμε τη φύση της Νόησης σ΄ αυτή την μορφή της Διάνοιας .Το να σκεφτόμαστε τον εμπειρικό κόσμο θα πει μάλλον να μεταβάλλουμε την εμπειρική του μορφή και να τον μεταμορφώνουμε σε κάτι Γενικό. Η Νόηση ασκεί συνάμα μια αρνητική επίδραση πάνω σ΄ εκείνη την εμπειρική βάση ‘ το αισθητηριακό υλικό όταν παίρνει την σφραγίδα της Γενικότητας δεν παραμένει μέσα στην πρώτη του εμπειρική μορφή .Μαζί με την απομάκρυνση και άρνηση του περικαλύμματος, αναδεικνύεται το εσωτερικό περιεχόμενο όσων αντιλαμβανόμαστε με την αίσθηση .Οι μεταφυσικές αποδείξεις της ύπαρξης του Θεού είναι ελαττωματικές ερμηνείες και περιγραφές της ανύψωσης του Πνεύματος από τον Κόσμο στον Θεό ,γιατί δεν εκφράζουν με αρκετή οξύτητα το στοιχείο της άρνησης, το οποίο συμπεριλαμβάνεται μέσα σ΄ αυτή την ανύψωση ΄ εάν ο κόσμος είναι συμπτωματικός ,αυτό σημαίνει ότι είναι απλώς και μόνο πτωτικός, φαινομενικός ,καθ΄ εαυτόν και δι΄ εαυτόν κάτι μηδαμινό .Το νόημα της ανύψωσης του Πνεύματος είναι ότι στον κόσμο ιδιάζει βέβαια κάποιο Είναι ,αλλά αυτό είναι μόνο επίφαση και όχι το αληθινό Είναι .όχι απόλυτη αλήθεια ΄ αντίθετα η απόλυτη αλήθεια είναι εκείθεν εκείνου του φαινομένου, υπάρχει μόνο μέσα στον Θεό ,και μόνο ο Θεός είναι το αληθινό Είναι .Εάν αυτή η ανύψωση είναι μετάβαση και μεσολάβηση, είναι επίσης αναίρεση [Aufhebung] της μετάβασης και της μεσολάβησης ΄ γιατί ίσα ίσα ο κόσμος μέσω του οποίου θα μπορούσε να φανεί μεσολαβούμενος ο Θεός , αποδείχνεται ως κάτι μηδαμινό ,

αρνητικό’ μόνο με την άρνηση αυτής της άρνησης ,μόνο εάν ΕΚΜΗΔΕΝΙΣΤΕΙ ΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, υπάρχει στήριγμα για την ανύψωση’ έτσι αυτό που στέκεται ως μεσολαβητής εξαφανίζεται ,και μαζί του αναιρείται η μεσολάβηση μέσα στην ίδια ετούτη μεσολάβηση .

8. Στο επόμενο στάδιο της σκέψης προς την αντικειμενικότητα, στην Άμεση Πίστη , είναι εκείνη η απλώς και μόνο καταφατική εκλαμβανόμενη σχέση ,ως σχέση μεταξύ δύο όντων ,που έχει εμπρός στα μάτια του ο Jakobi [Υπερβατικός Ιδεαλισμός] ,όταν καταπολεμά τις αποδείξεις της Διάνοιας .Επιρρίπτει σ΄ αυτές τη δίκαιη μομφή ότι αναζητούν συνθήκες [δηλαδή τον Κόσμο] για το απόλυτο ,[αυτό που δεν βρίσκεται υπό συνθήκες] και παρατηρεί έτσι ότι το απέραντο ,ο Θεός ,παριστάνεται ως παραγόμενο και εξηρτημένο . Αλλά εκείνη η ανύψωση, όπως λαβαίνει χώρα μέσα στο Πνεύμα ,χρησιμεύει στο να διορθώσει αυτή την επίφαση ΄ και πράγματι ολόκληρο το περιεχόμενο της αποτελεί διόρθωση αυτής της επίφασης .Ωστόσο η Άμεση Πίστη και ο Jakobi δεν αναγνώρισε αυτή την αληθινή φύση της ουσιώδους Νόησης : το ότι κατορθώνει να αναιρεί μέσα στην μεσολάβηση την ίδια την μεσολάβηση΄ γι΄ αυτό και η ορθή μομφή του, που στρέφεται ενάντια στην απλώς και μόνο ανασκοπική Διάνοια και τον Κάντ, είναι εσφαλμένη όταν στρέφεται ενάντια στη Νόηση ενγένει, και ειδικά στην ορθολογική Νόηση .

9 . Το αρνητικό στοιχείο μέσα στην Νόηση εμφανίζεται κυρίως στον τρόπο που αντιλαμβάνονται οι καλόγηροι και η άμεση Πίστη την Θεία Ευχαριστία .Γιατί οι πρώτοι θεωρούν ότι το φυσικό στοιχείο ,ο άρτος που οι Παπικοί τον ονομάζουν ΟΣΤΙΑ , παραμένει σαν φυσικό στοιχείο και μεταμορφώνεται μέσα από μια διαδικασία την οποία ονομάζουν ‘’μυστική θυσία’’ ,σε σώμα Χριστού. Από αυτό επισημαίνεται η μεταμόρφωση μιας τάξης ανθρώπων σε κάτι Γενικό, όπου με όρκους αγαμίας ,φτώχιας και υποταγής γίνονται λειτουργοί του Θεού και υποβιβάζουν τον Κόσμο σε φαινομενικό .Αντίθετα στον Λούθηρο λαμβάνοντας υπόψη το αρνητικό στοιχείο μέσα στην Νόηση ,η άρνηση του φυσικού στοιχείου [άρτου και οίνου] είναι το στέρεο βάθρο για να υψωθούμε στην πραγματική παρουσία του Σώματος και Αίματος του Χριστού. Αυτό σημαίνει ότι, αντί της αγαμίας, υψωνόμαστε στη Γενικότητα του γάμου και της Οικογένειας, αντί της φτώχειας υψωνόμαστε στη Γενικότητα της εργασίας, αντί της υποταγής σε νόμους μέσα στα μοναστήρια, στην ανύψωση σε Πολίτες και στην υπακοή στους Νόμους μέσα στο Κράτος που είναι το ορθό και πραγματικό. 10 .Η αποκλειστικά Άμεση Πίστη [αιρετικές Εκκλησίες του Προτεσταντισμού] από την μεριά της ,επειδή έχει εμπρός της την καταφατική σχέση δύο όντων, του φυσικού κόσμου και του Θεού και μη λαμβάνοντας υπόψη το

αρνητικό στοιχείο μέσα στη Νόηση ,απορρίπτει ότι ο άρτος και ο οίνος μπορούν να είναι το σώμα και αίμα του Κυρίου δηλαδή απορρίπτει την πραγματική παρουσία του Χριστού στη Θεία Ευχαριστία. Έτσι κάνει το Δείπνο του Κυρίου μια απλή ανάμνηση ,και την παρουσία του Χριστού σαν Θεού αδύνατη στον Κόσμο. [Ιαχωβάδες]

11. Στην ΟΝΤΟΛΟΓΙΚΗ απόδειξη της ύπαρξης του Θεού ξεκινάμε, όχι από τον Κόσμο για να θεμελιώσουμε την ύπαρξη του Θεού ,αλλά αντίστροφα, από την Έννοια του Θεού για να θεμελιώσουμε το Είναι Του .Η αντίρρηση την οποία προβάλλει η Διάνοια σ΄ αυτή την δεύτερη οδό ,είναι η ίδια μ΄ εκείνη που πρόβαλλε κατά την πρώτη οδό, όπου αρνήθηκε ότι μέσα στο εμπειρικό στοιχείο περιέχεται η Γενικότητα ΄ έτσι και εδώ αρνείται ότι μέσα στο Γενικό περιέχεται το ατομικό ,και το ατομικό είναι εδώ το Είναι. Με άλλη διατύπωση ,λέει ότι το Είναι δεν μπορεί να παραχθεί με κάποια ανάλυση από την Έννοια [η οποία είναι κάτι Γενικό]. Πράγματι κάθε τι πεπερασμένο ,είναι αυτό και μόνο αυτό : η ύπαρξή του διαφέρει από την Έννοιά του ..Αλλά ο Θεός είναι σίγουρα ένα όν ,που μπορεί να νοηθεί μόνο ως υπάρχον ΄ η Έννοιά του περιέχει το Είναι .Αυτή η ενότητα της Εννοίας και του Είναι συγκροτεί την Έννοια του Θεού . Άλλωστε το Είναι είναι ο πιο φτωχός προσδιορισμός και η τετριμμένη παρατήρηση της Διάνοιας ότι ‘’ η Νόηση και το Είναι διαφέρουν’’ ,μπορεί το πολύ -πολύ να ενοχλήσει την μετάβαση του ανθρώπινου πνεύματος από την σκέψη του Θεού προς την βεβαιότητα ότι Αυτός Είναι ΄ δεν μπορεί όμως να του την στερήσει .Αυτή η μετάβαση που εξαρτάται από το απόλυτα αδιαχώριστο χαρακτήρα της σκέψης περί Θεού και του Είναι Του έχει αποκατασταθεί στο δίκιο της από την Άμεση Γνώση που είναι η Πίστη .

Προσθήκη :Ο Άνσελμος λέει ότι είναι αδιανόητο να σκεφθούμε τον Θεό χωρίς το Είναι Του .Και στον Καρτέσιο που έκφρασε το ‘’ σκέπτομαι άρα υπάρχω’’ είναι ενωμένη άμεσα η σκέψη του Θεού και η Ύπαρξή Του.

ΤΡΙΤΗ ΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΣΚΕΨΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΑ

4. Α Μ Ε Σ Η Γ Ν Ω Σ Η [ΛΟΓΙΚΗ & 64]

1 . Αυτό που γνωρίζει αυτή η Άμεση γνώση και Πίστη είναι το απέραντο,το αιώνιο, ο Θεός που βρίσκεται μέσα στην παράστασή μας, πράγματι υπάρχει ΄ ότι μέσα στην Συνείδησή μας έχει συνδεθεί με αυτή την παράσταση άμεσα και αδιαχώριστα η βεβαιότητα του Είναι της . Αυτή η πρόταση θα ήταν το τελευταίο πράγμα που θα εναντιωνόταν ένας Φιλόσοφος και μακάρι να γινόταν πεποίθηση κάθε εποχής . Η διαφορά ανάμεσα στη Φιλοσοφία και σε όσα ισχυρίζεται η άμεση γνώση συνοψίζεται στο ότι η Άμεση γνώση παίρνει μια αποκλειστική στάση όταν

αντιπαρατίθεται με την Φιλοσοφία .Η ιδιομορφία αυτής της θεωρίας έγκειται στην άποψη ότι η Άμεση γνώση μόνο μεμονωμένα λαμβανόμενη, με πλήρη αποκλεισμό της Μεσολάβησης, μπορεί να έχει ως περιεχόμενο την αλήθεια .

2 . Αφού η προηγούμενη στάση της σκέψης μέσα από την Κριτική Φιλοσοφία αδυνατεί να βεβαιώσει την ύπαρξη του Θεού ,δεν μένει άλλη διέξοδος από το να συνδεθεί η ίδια η σκέψη περί Θεού αδιαχώριστα με την ύπαρξη του Θεού .Αυτή είναι Άμεση Γνώση ή Πίστη .Αυτό είναι ένα δώρο του Θεού προς τους ανθρώπους δεδομένου ότι υπήρξαν λαοί στον κόσμο όπου δεν υπήρχε ούτε καν η σκέψη περί Θεού ,δεν γνώριζαν τι σημαίνει αυτή η Έννοια. [πράγματι ο Ανιμισμός ,η ταυτότητα του ανθρώπου με την φύση το επιβεβαιώνει] .

3. Σε Θρησκευτικό επίπεδο είναι ο Λούθηρος και ο Προτεσταντισμός .Το περιεχόμενο αυτής της Πίστης δεν είναι ότι ο άνθρωπος αγαπά τον Θεό με την ΄΄ελεύθερη βούλησή ΄΄,αλλά ο Θεός πρώτος αγάπησε τον άνθρωπο, ώστε έστειλε τον Υιό Του να σταυρωθεί .Αυτή η Πίστη αποτυπώνεται από τον Θεό στον άνθρωπο κατά χάρη ,όντας ο ίδιος ο άνθρωπος παθητικός' είναι δώρο Θεού . Τώρα αυτή η άμεση Πίστη εμμεσοποιεί τον εαυτόν της. Είναι το γίγνεσθαι της Πίστης ,έτσι ώστε αυτό που ισχύει είναι η ενότητα άμεσης και μεσολαβημένης πίστης .Αλλά από τί μεσολαβείτε η Πίστη , παρά από τον ίδιο τον εαυτό της ' είναι η ζωή εκ Πίστεως [Η ζωή εκ Πίστεως δεν είναι μία κοινοβιακή ζωή, αλλά ζωή μέσα στο Κράτος και στους θεσμούς που ο Χριστός ευλόγησε , οικογένεια ,εργασία κ.λ.π.]. Εδώ επιβεβαιώνεται η ενότητα θέσης -αντίθεσης, ή η ταυτότητα της Πίστης από την διαφορά της , την τέλεια Πίστη ή της συνείδησης και της αυτό-συνείδησης. Γιατί όντας ο Πιστός στον κόσμο ,η ρίζα της αμαρτίας παραμένει και γεννά αμαρτία από την οποία ο Χριστός συνεχώς μας καθαρίζει αυξάνοντάς μας στη Πίστη της σωτηρίας .Γιατί εάν υπάρχει μόνο η άμεση Πίστη,[αιρετικοί του Προτεστανισμού] με αφαίρεση και αποκλεισμό της εμμεσότητας, δηλαδή της ζωής και των δοκιμασιών εντός αυτής, η Πίστη μειώνεται και εντέλει χάνεται.

4 . Ο όρος Πίστη υπενθυμίζει την Χριστιανική Θρησκεία και συμπεριλαμβάνει την Χριστιανική Πίστη ή και ταυτίζεται με αυτήν Η Άμεση Πίστη, με αποκλεισμό της μεσολάβησης , αυτή η πιστεύουσα Φιλοσόφηση [Καλβίνος],διακατέχεται από ευσέβεια και μάλιστα Χριστιανική και πάνω στο θεμέλιο αυτής της ευσέβειας παίρνει την ελευθερία να διατυπώνει τις αυθαίρετες διαβεβαιώσεις της με όλο και μεγαλύτερη απαιτητικότητα και αυθεντία .Δεν πρέπει όμως να αφήσουμε τον εαυτό μας να εξαπατηθεί από την επίφαση που μπορεί να εισδύσει με την ομοιότητα των λέξεων, αλλά να συνειδητοποιήσουμε τη διαφορά .Η

Χριστιανική Πίστη κατ΄ αρχήν συμπεριλαμβάνει την αυθεντία της Εκκλησίας, αλλά η Πίστη της Φιλοσοφίας του Jakobi έχει μόνο την αυθεντία της υποκειμενικής του αποκάλυψης .Έπειτα η Χριστιανική Πίστη είναι ένα αντικειμενικό, εσωτερικά πλούσιο περιεχόμενο ,ένα σύστημα διδασκαλίας και γνώσης . Αλλά το περιεχόμενο ετούτης της Φιλοσοφικής πίστης είναι τόσο ακαθόριστο εσωτερικά ώστε σίγουρα αφήνει χώρο για τη Χριστιανική Πίστη, αλλά συμπεριλαμβάνει εξίσου την πίστη ότι ο Δαλάι Λάμα ,ο ταύρος ο πίθηκος κ.λ.π., είναι Θεός – έτσι ώστε περιορίζει τον Θεό στο να είναι ο Θεός ενγένει , το ανώτατο ον. Η ίδια η Πίστη ,εκλαμβανόμενη με αυτό το υποτιθέμενο φιλοσοφικό νόημα ,δεν είναι παρά μία στεγνή αφαίρεση άμεσης γνώσης ,μία εντελώς μορφική κατηγορία ,που δεν πρέπει να συγχέεται ή να ταυτίζεται με την πνευματική πληρότητα της Χριστιανικής Πίστης ,είτε δούμε την Πίστη του Jakobi από την πλευρά της καρδιάς ενός Πιστού και τού μέσα του διαμένοντος Αγίου Πνεύματος ,είτε από την πλευρά μιας συστηματικής διδασκαλίας.

5 . Αυτό που εδώ ονομάζεται ‘’Πίστη’’ ή ‘’άμεση γνώση ‘’είναι εντελώς το ίδιο με εκείνο που αλλού έχει ονομαστεί έμπνευση, αποκαλύψεις της καρδιάς ,αλήθειες φυτεμένες μέσα στους ανθρώπους από την φύση και ειδικότερα κοινός ανθρώπινος Νους, [common sense] δηλαδή μία αφηρημένη Εποπτεία του Θεού. Όλες αυτές οι μορφές συμφωνούν κατά το ότι υιοθετούν ως αξίωμά τους την αμεσότητα ,τον αυταπόδεικτο τρόπο κατά τον οποίο παρουσιάζεται ένα περιεχόμενο ή ένα συμβάν μέσα στη συνείδηση.

6. Η Ευαγγελική Εκκλησία θεμελιώθηκε ως γνωστόν, από τον Θεό δια μέσου του Λούθηρου με την συγκεκριμένη Θεολογία της Αυγουστιαίας Ομολογίας, δηλαδή την ενότητα άμεσης και έμμεσης Πίστης ,ενότητα της θέσης και της αντίθεσης ,και πολλούς τόμους διδασκαλίας .Καθώς η λέξη Ευαγγελικός παραπέμπει στην άμεση Πίστη στο Ευαγγέλιο ,έγινε εύκολη λεία ώστε να ΄΄καταναλωθεί΄΄ από την Άμεση Πίστη .Μιλώντας γτνικότερα. όλες οι αιρετικές Εκκλησίες στον Προτεσταντισμό έχουν σαν βάση τους το αξίωμα της Άμεσης Πίστης , με τον αποκλεισμό της εμμεσότητας ή της αντίθεσης .Έτσι επαληθεύεται αυτό που είπε ο Λούθηρος ,ότι όταν ο Θεός θεμελιώνει μια Εκκλησία, ο Αντίχριστος κτίζει μέσα της ένα παρεκκλήσι που την κυριεύει ‘ γιατί η οδός είναι εύκολη, πλατιά ,φτιαγμένη για ματαιόδοξους , δηλαδή για τα τέκνα της απώλειας . Αυτή η στάση της Άμεσης Πίστης είναι μία επιστροφή στην πρώτη στάση της σκέψης προς την αντικειμενικότητα , την Μεταφυσική , όπου ο άνθρωπος χωρίς να έχει συνείδηση των αντιθέσεων μέσα στον εαυτόν του, βαδίζει κατ΄ ευθείαν προς το Ευαγγέλιο ,αντλεί το περιεχόμενο των αισθημάτων και εποπτειών και το αναπαράγει αφ΄ εαυτού, καθιστώντας το περιεχόμενο της σκέψης΄

με αυτό το περιεχόμενο ικανοποιείται, πιστεύοντας ότι αυτό εκφράζει την αλήθεια . Αλλά η άμεση πίστη είναι και ταύτιση με το δεύτερο στάδιο ,την κριτική Φιλοσοφία ’ γιατί η αφηρημένη Επόπτευση είναι ακριβώς το ίδιο με την αφηρημένη Νόηση ,η πίσω πλευρά της Παπικής Εκκλησίας, η σκοτεινή και χειρότερη ,γιατί γεννά τον Ναζισμό ,όπως θα δούμε αργότερα.

6. Όπως είπα εξιστορώντας την πορεία της δικής μου θρησκευτικής συνείδησης, ήταν αναγκαίο να πάω στην Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία να βρώ τους αδελφούς και να συμμετέχω στη Θεία Ευχαριστία . Στην πρώτη μου συνάντηση θέλησα να μιλήσουμε για την Θεολογία της σωτηρίας .Με σταμάτησαν λέγοντάς μου ότι εδώ πρώτα πιστεύουμε στον Θεό και μετά μαθαίνουμε σε τί πιστέψαμε . [Ευτυχώς είχαν μπροστά τους το Ευαγγέλιο και όχι το βιβλίο του Βραχμαπούτρα που έχει σαν Θεό τον πίθηκο και τον ταύρο] .Κατάλαβα αμέσως δύο πράγματα .Πρώτον ότι τα λένε ανάποδα, γιατί το σωστό είναι ότι πρώτα μαθαίνουμε και μετά πιστεύουμε ΄ κατάλαβα ότι ήθελαν να αποφύγουν την αναγκαιότητα της μεσολάβησης της Πίστης δια μέσου της διδασκαλίας της Εκκλησίας, όπως επίσης να αποφύγουν το προηγούμενο στάδιο , την Κριτική Φιλοσοφία, τους Παπικούς, που λένε ότι έμμεσα ,δια μέσου του Νόμου και των έργων μπορεί να τους δοθεί η Πίστη της σωτηρίας . Δεύτερον κατάλαβα ότι ο Θεός με φυλάκισε στην Κόλαση . Όμως αυτή η κατάρα ήταν για μένα ευλογία ΄ γιατί αναποδογυρίζοντας το ανάποδο ,το Πνεύμα παρήγαγε το ορθό ’ γιατί το Ευαγγέλιο είναι ένας συλλογισμός [ή μάλλον ένας τριπλούς συλλογισμός όπως και η Ζωή]. Εάν είναι ορθές οι προκείμενες του συλλογισμού ,η Μείζων και η Ελάσσον πρόταση, τότε το συμπέρασμα είναι ορθό ‘ αν τις αναποδογυρίζουμε το συμπέρασμα είναι κατ’ ανάγκη το αντίθετο .Συνειδητοποίησα ωστόσο με το πέρασμα των χρόνων ότι ήταν αδύνατο να τους κάνω να μεταβάλλουν την θέση τους .Έτσι επιβεβαιώνονταν ο Λούθηρος που λέει ότι είναι ευκολότερο να μετακινήσεις ένα βουνό ,παρά έναν αιρετικό από το λάθος του . Τότε, αρχίζοντας να απελπίζομαι ότι ο Θεός με εγκατέλειψε ,ήλθε το Πνεύμα να με φωτίσει ότι δεν υπάρχουν Εθνικότητες στον Χριστιανισμό , αλλά ένας Νέος λαός και έτσι με μετακίνησε στους Γερμανούς . .

7. Στα 15 χρόνια που έμεινα στους ‘’ευαγγελικούς ‘’ διδάχτηκα μόνο ένα πράγμα, ,την απελπισμένη προσπάθεια τους στον αποκλεισμό της αντίθεσης και της εμμεσότητας .Παράδειγμα : Ο Νόμος είναι αντίθετος στην Πίστη .Με τον Νόμο και την τήρησή του ο άνθρωπός θέλει να φθάσει να λάβει το δώρο της Πίστης στην σωτηρία και την αιώνια ζωή .Η αντίθετη πρόταση λέει ότι η Πίστη είναι δώρο του Θεού ,πριν ο άνθρωπος κάνει κάτι καλό .Αυτό σημαίνει ότι η εκπλήρωση του Νόμου και η κατάργησή του από τον Χριστό έχει σαν αποτέλεσμα την άμεση Πίστη .Άρα ισχύει η ενότητα

Πίστης και Νόμου με άρνηση του Νόμου. Αλλά αυτός συλλογισμός δεν γίνεται, όπως και κάθε συλλογισμός .Γιατί ο συλλογισμός είναι εμμεσότητα, την οποία η Διάνοια αποκλείει . Η Διάνοια αναγνωρίζει ότι Πίστη και Νόμος έχουν αλήθεια στη σχέση τους , αλλά αυτή η σχέση αμέσως μετά ξεχνιέται, η Διάνοια επιστρέφει πίσω και λέει ότι κάθε όρος ,ο Νόμος και η Πίστη ,έχει αλήθεια στην απομόνωσή του: η Πίστη είναι η Πίστη ,ο Νόμος είναι ο Νόμος Το ίδιο : ο Πατέρας είναι πατέρας του Γιού και αντίστροφα . Ο καθένας είναι το άλλο του άλλου .Αληθεύει η ενότητά τους .Όμως η Διάνοια ,ενώ δέχεται την σχέση τους ότι κάθε όρος μεσολαβείτε δια του άλλου ,αμέσως μετά το ξεχνά, επιστρέφει πίσω και λέει ότι ο Πατέρας είναι ο Πατέρας και ο Γιός είναι ο Γιός. Το ίδιο : Ο Νόμος και η αμαρτία ή η παράβαση είναι αντίθετα . Η αμαρτία είναι παράβαση του Νόμου. Η κατάργηση του Νόμου είναι κατάργηση της αμαρτίας. Αυτό το αρνητικό στοιχείο μέσα στην Νόηση δεν λαμβάνεται υπόψιν .Έτσι η Διάνοια λέει σύμφωνα με τον κανόνα της Ταυτότητας : Η αμαρτία είναι η αμαρτία ,ο Νόμος είναι ο Νόμος .

8 . Ας δούμε πώς ο Χέγκελ ζωγραφίζει με λέξεις το ψυχολογικό πορτρέτο της άμεσης Πίστης των αιρετικών ,που αποκλείουν την μεσολάβηση . Αυτός λέει ο Χέγκελ, εγκαταλείπεται ‘’στην άγρια αυθαιρεσία της φαντασίας και σε αυθαίρετες διαβεβαιώσεις ,σε ηθική κενοδοξία και συναισθηματική αλαζονεία ή σε ένα άμετρο δογματισμό και διαλογισμό που στρέφεται με οξύτητα ενάντια στη Φιλοσοφία και στα Φιλοσοφήματα. Και βέβαια η Φιλοσοφία δεν ανέχεται τις σκέτες διαβεβαιώσεις, ούτε τις φαντασίες ,ούτε ένα πήγαινέλα διαλογισμών’’ . [Οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι η χώρα των αιρέσεων που ουσιαστικά διαπερνώνται από την Άμεση Πίστη .Οι Πάστορες στην άγρια Δύση κρατούσαν πάντα μία Αγία Γραφή ΄ κάποιοι όμως κρατούσαν μόνο το περίβλημα και εσωτερικά έκρυβαν πιστόλι .Αυτό θυμίζει κάποιον Πρόεδρο της Αμερικής ,ο οποίος ΄΄κραδαίνοντας ΄΄τον Λόγο του Θεού σε προεκλογικές διαδικασίες, το υποστήριζε σαν το σπουδαιότερο βιβλίο. Ερωτηθείς για μια απόφαση που πήρε ,και ποιος μπορεί να τον σταματήσει απάντησε όχι ο Θεός, αλλά΄΄μόνο ο εαυτός μου΄΄] .Δοξάζουμε τον Θεό που η ζωή μας και η ζωή του Κόσμου δεν εξαρτάται από ανθρώπους ματαιόδοξους ,μεθυσμένους από την εξουσία ,αλλά είναι καλά κρυμμένη μέσα στον Θεό ,όπου ακόμα και οι τρίχες της κεφαλής μας είναι μετρημένες. ΑΜΗΝ

9. Τέλος θέλω να πω ότι κύριος εκπρόσωπος της Άμεσης Πίστης σε Θρησκευτικό επίπεδο είναι ο Ιωάννης Καλβίνος με το βιβλίο του ‘’Θεσμοί της Χριστιανικής Θρησκείας ‘’.[Το έχουν οι Άγγλοι σαν ομολογία Πίστεως του Ουέτμινστερ] Έζησε μετά τον Λούθηρο του οποίου την Θεολογία αντέστρεψε . Βεβαιώνει κατ΄ αρχάς τον Λούθηρο και έπειτα,

όπως ο Έρασμος , κάνοντας σχόλια ,συγκρίσεις και χρησιμοποιώντας τον ‘’κοινό νού’’ οδηγεί κάθε ζήτημα σε σύγχυση και στον σκεπτικισμό. Παράδειγμα : Βεβαιώνει την αρχή του Λούθηρου ότι δεν υπάρχει ‘’ελευθερία της βούλησης’’ μετά την πτώση του ανθρώπου και την ολοκληρωτική εξάλειψη της εικόνας και της ομοίωσης του Θεού και καταλήγει ότι παρ΄ όλα αυτά μια σπίθα Θεού έχει παραμείνει ,ώστε μπορεί να επιλέγει .κ.ο.κ. Δραστηριοποιήθηκε στην Ελβετία, δημιούργησε κοινόβιο στην Γενεύη ,θέλοντας να ζήσει στην απομόνωση με βάση το Ευαγγέλιο,[από εδώ και ο απομονωτισμός των Άγγλων], εξόντωσε τους διαφωνούντες και έκανε το Καντόνι φυλακή τρόμου .Και στον καιρό του Λουθήρου δημιουργήθηκε ένα τέτοιο κίνημα στην Γερμανία από τον Μύνστερ ,ένα Παπά ,και έμεινε στην ιστορία σαν ‘’πόλεμος των χωρικών΄΄, δηλαδή να ζήσουν με το ευαγγέλιο , όπου ο Λούθηρος εναντιώθηκε, παίρνοντας βέβαια το μέρος της Πολιτικής εξουσίας και πού εντέλει το κίνημα κατεστάλη από τις αρχές και ο ίδιος σκοτώθηκε . Γιατί Θρησκεία και Κράτος είναι διαφορετικοί θεσμοί .Ο παπάς έχει το Ευαγγέλιο και την συγχώρηση ,η Πολιτική εξουσία το ξίφος και την τιμωρία .

Σ Υ Μ Π Ε Ρ Α Σ Μ Α

Η Νόηση που υποβιβάζεται και γίνεται Διάνοια και που το κάθε στάδιο, στην πορεία προς την αντικειμενικότητα, κρατά τον εαυτό του αντίθετο από τα άλλα και αντίθετο προς τον Θεό ως την αλήθεια του, αναιρείται .Το καθένα από τα τρία στάδια αποτελεί μια ολόκληρη Εκκλησία σε καθένα προσδιορισμό ,[εμπειρισμό ,κριτική φιλοσοφία ,άμεση Πίστη,] που διασπά αναγκαία τον προσδιορισμό και προχωρά στον αντίθετο σαν την αλήθεια του .Και επειδή είναι ίσες ως προς την ολότητα της Εκκλησίας είναι και μεταξύ τους ίσες Συνεπώς αναιρούνται ως προς τον εαυτόν τους και υψώνονται ,όπως θα δούμε στο τέλος της Πραγματείας, στη μια Νοητή, Πραγματική, αόρατη, αληθινή Εκκλησία, ως προς την οποία οι ορατές Εκκλησίες παραμένουν και θα παραμείνουν ως το τέλος των καιρών ως στάδια . Αυτή η Πνευματική Εκκλησία που παράγεται σαν αποτέλεσμα , στην ουσία είναι πρώτη και ετοιμασμένη από καταβολής Κόσμου [Ματθαίος 25,34] ΄ είναι αυτή που ενεργεί και κάνει τους Προορισμένους άξιους για να εισέλθουν μέσα της . [Τα τη γενέσει ύστερα κατά φύση πρότερα]

---

1 Γ Ε Ν Ν Η Σ Η Τ Η Σ. Π Ι Σ Τ Η Σ

Ας εφαρμόσουμε το σχήμα της Ενότητας Θέσης —Αντίθεσης ή της Ενότητας της ταυτότητας και της διαφοράς . Στη Λογική του Θεού, σύμφωνα με τον Λόγο του , η Σωτηρία είναι μόνο δια της Πίστεως και ταυτόχρονα το αντίθετο, το μη Είναι της πίστης ,κάτι αρνητικό ,δηλαδή το μηδέν , σε σχέση με το θετικό, με την Πίστη δι΄ εαυτήν . Αλλά το μηδέν της Πίστης είναι ο Νόμος .

2. Κάθε τι είναι πεπερασμένο, [Χέγκελ Λογική &91] ,δηλαδή έχει όριο και είναι μεταβλητό ,έτσι ώστε ο πεπερασμένος και μεταβλητός χαρακτήρας ανήκουν στο Είναι του.
3. Ένα κάτι [ο Νόμος] ,σύμφωνα με τον πεπερασμένο και μεταβλητό χαρακτήρα του γίνεται κάτι άλλο [άλλος Νόμος] ‘ αλλά το άλλο είναι επίσης κάτι και γίνεται και αυτό κάτι άλλο [Νόμος] και ούτω καθ΄ εξής επ΄ άπειρο.
4. Αυτή η απεραντοσύνη είναι η κακή ή αρνητική απεραντοσύνη ‘ είναι μόνο η άρνηση του πεπερασμένου ‘ αλλά το πεπερασμένο αναδύεται επανειλημμένα, άρα δεν έχει αναιρεθεί .Με άλλες λέξεις αυτή η απεραντοσύνη εκφράζει μόνο ότι πρέπει να αναιρεθεί ο Νόμος . Η επ’ άπειρον πρόοδος δεν προχωρεί πέρα από την διατύπωση της αντίφασης η οποία περιέχεται στο πεπερασμένο, δηλαδή ότι ο Νόμος είναι και κάτι και κάτι άλλο και είναι η άπαυτη συνέχιση αυτών των όρων καθένας των οποίων προάγει τον άλλο .
5. [Λογική & 95] . Αυτό που έχουμε τώρα εμπρός μας είναι ότι κάτι γίνεται κάτι άλλο και το άλλο ενγένει γίνεται κάτι άλλο .Μέσα στη σχέση του προς κάτι άλλο, ένα κάτι είναι ήδη άλλο από τον εαυτό του ‘ άρα μιάς και αυτό στο οποίο μεταβαίνει είναι εντελώς το ίδιο με αυτό που μεταβαίνει –γιατί και τα δύο έχουν ένα και τον αυτό προσδιορισμό ,δηλαδή ότι είναι κάτι άλλο – προκύπτει ότι το κάτι ,ο Νόμος ,μεταβαίνοντας σε έναν άλλο Νόμο,απλώς και μόνο συνδέεται με τον εαυτό του .Αυτός ο αυτοσχετισμός μέσα στη μετάβαση και μέσα στο άλλο είναι η αληθινή απεραντοσύνη .Ή από αρνητική άποψη αυτό που αλλοιώνεται είναι το άλλο ,γίνεται το άλλο του άλλου .Έτσι το Είναι --αλλά με άρνηση της άρνησης- αποκαθίσταται ξανά ‘ είναι το Διεαυτό Είναι .
. 6. Ας το δούμε αυτό Θεολογικά, σαν την Ενότητα του Εσωτερικού και του Εξωτερικαύ . [Ιωάννης 6,44] <<Ουδείς μπορεί να έλθει προς Εμέ εάν δεν σύρει αυτόν ο Πατήρ >>. Ο Πατήρ έρχεται εσωτερικά και ο Υιός δια του Ευαγγελίου έρχεται εξωτερικά και διδάσκουν ΄ όταν ολοκληρωθεί και καταργηθεί η διδασκαλία και η εμμεσότητα [πράγμα που εξαρτάται αποκλειστικά από τον Θεό],το εσωτερικό ενώνεται με το εξωτερικό δια της ενέργειας του Αγίου Πνεύματος που ανάβει το δώρο της Άμεσης Πίστης. [δηλαδή δια της εμμεσότητας της διδασκαλίας και του Νόμου και της κατάργησής της] . Η δυσκολία στην διδασκαλία είναι να πιστέψει ο άνθρωπος ότι είναι απολύτως και ριζικά αμαρτωλός, να ταπεινωθεί και να αναγνωρίσει ότι χρειάζεται σωτηρία . Γιατί μπορεί να γνωρίζει ή να προσπαθεί να τηρήσει τον Νόμο σε μια άπειρη πορεία ,αλλά ποτέ να μην μαθαίνει ότι είναι αμαρτωλός. Πάντα παραμένει κάτι στον εαυτό του σαν δίκαιο και καλό .[η ‘’έλεύθερη βούληση ‘’] .Αυτό το άλμα , από την άπειρη αρνητική πορεία του Νόμου ,της διδασκαλίας και του Εξηγείν, στην άρνηση της άρνησής της ,στην ολοκλήρωσή και κατάργησή της , επιτυγχάνεται από την σταυρική θυσία του Χριστού ,που παίρνει αυτή την αμαρτία στον Σταυρό και με την Ανάστασή Του μας ανυψώνει και μας χαρίζει την Πίστη .

7 . Το ίδιο μπορεί να ειπωθεί έτσι : Ο θεός μέσω του Μωυσή δίνει τον Νόμο που κάνει φανερή την επιθυμία και την αμαρτία .Για να καταργηθεί η αμαρτία πρέπει να εκπληρωθεί και να καταργηθεί ο Νόμος .[τόσο ο ηθικός όσο και ο εθιμικός Νόμος]. Αρχίζει λοιπόν ο άνθρωπος να τηρεί τον ένα Νόμο, αλλά ο ένας πηγαίνει στον αντίθετο και ο άλλος στον άλλο κ.ο.κ. Αυτή την άπειρη αρνητική πορεία την σταματά η Χάρη του Θεού . Γιατί είδαμε στη Λογική, ότι όταν ο άλλος Νόμος πηγαίνει στον άλλο, εισέρχεται στον εαυτό του ,συναντά στον άλλο Νόμο τον εαυτό του, συνδέεται με τον εαυτό του, ενοποιείται με τον εαυτό του. Είναι η πλήρης Έννοια του Νόμου. Είναι ο Νόμος σαν Γένος, σαν Γενικότητα .Αυτό το άλμα από την Μερικότητα των Νόμων και των Γνώσεων στην Γενικότητα ,από τους άπειρους μερικούς Νόμους στην ολοκλήρωση ,στο Νόμο σαν Γένος, επέτυχε ο Χριστός δια της Θυσίας Του. Έτσι ο άνθρωπος με την μεσολάβηση του Νόμου και την κατάργηση της μεσολάβησης δια του Σταυρού, λαμβάνει άμεση Πίστη .

8. Επομένως αφού ο άνθρωπος και η προσπάθειά του να φθάσει τον Θεό έρχονται αρνημένα, σ΄ αυτόν τον πεθαμένο ως προς τον εαυτό του άνθρωπο γίνεται εναντιοδρομία . Ο θεός έρχεται ,όντας ο άνθρωπος παθητικός, και του αποκαλύπτει την Πίστη ότι ήταν προορισμένος δια της αναγκαίας Πρόγνωσης Του ,πριν γεννηθεί και πράξει κάτι , να είναι μέλος στην προετοιμασμένη από καταβολής Κόσμου Εκκλησία του Χριστού . Αυτό οπωσδήποτε προσβάλλει την ‘’ελεύθερη βούληση’’ που φαντάζεται ένα Θεό να κόβει βόλτες στον ουρανό και περιμένει τον άνθρωπο με την υποκειμενική του Πίστη να Τον καθορίσει. .

Εμείς ώστόσο πραγματικά χαιρόμαστε που η ζωή μας είναι προκαθορισμένη και στα χέρια Του και αυτό μας δίνει την μέγιστη ασφάλεια .

9 . Το ίδιο ,για τον Νόμο και την κατάργησή του,μπορεί να ειπωθεί και μέσω Συλλογισμού. Πρώτον ο Κατηγορικός Συλλογισμός , η Κατηγορική Θέση, η Γενική προσταγή του Θεού να τηρηθεί ο Νόμος μας φέρνει στον Συλλογισμό της Επαγωγής, στην Μερικότητα, στους μεμονωμένους Νόμους, από τον ένα στον αντίθετο κ.ο.κ . και ο συλλογισμός της Επαγωγής μας φέρνει στον συλλογισμό της Αναλογίας ,ότι και αυτό που παραμένει από την επαγωγή θα είναι το ίδιο Νόμος .Αυτό το άλμα από την Μερικότητα στην Ολότητα της Εννοίος του Νόμου και άρα στην εκπλήρωση της Κατηγορικής προσταγής και την κατάλυση της Αντίθεσης και της Αντίφασης, γίνεται από τον Χριστό ,ο οποίος δια της Θυσίας του εκπλήρωσε για εμάς τον Νόμο ,[Ηθικό και Εθιμοτυπικό] ,τον Νόμο που υπήρξε, υπάρχει και θα υπάρξει και τον κατήργησε. Έτσι καταργείται η αμαρτία δια του Σταυρού και ομοίως θανατώνεται ο Παλαιός άνθρωπος, το Γένος του Αδάμ .Και αφού ο Νόμος και η Πίστη είναι αντίθετα και η κίνηση είναι κίνηση στα αντίθετα ,ο Θεός μας ανυψώνει άμεσα στο Νέο Γένος της Πίστης ,στον Χριστό ,στον Νέο άνθρωπο

που ζεί πλέον εντός ημών . ΄΄Κατά Χάρη είστε σωσμένοι, δια Πίστεως ,και τούτο Θεού το δώρο΄΄.[Εφέσιοι 2,8] Η Πίστη αυτή τώρα τίθεται ως Νόμος ,ο Νόμος της Πίστης. [Ρωμαίοι 3,27 –31] <<Νόμον λοιπόν καταργούμε δια της Πίστεως ‘ μη γένοιτο ,αλλά Νόμον συνιστώμεν >>,δηλαδή εκείνον τον Νόμο της Πίστεως .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Ο Άγιος Ιερώνυμος έγραψε ότι μόνο ο εθιμικός Νόμος καταργήθηκε ,αλλά όχι ο Μωσαϊκός .Ο Λούθηρος μιλά γι΄ αυτό το τεράστιο λάθος που έκανε ενάντια στην Εκκκλησία που την βύθισε στο σκοτάδι και βεβαιώνει ότι αν ο Θεός δεν του έχει δώσει διπλή Χάρη θα είναι στην Κόλαση αιωνίως .

10 . Σ΄ αυτό το Νέο στάδιο , ας φανταστούμε την Πίστη σαν το πηλίκο ενός κλάσματος που συνδέει τον αριθμητή που είναι ο Χριστός, ο Νυμφίος και τον παρανομαστή που είναι ο άνθρωπος,η Νύφη .Εδώ η Πίστη έχει σαν αντικείμενο το προηγούμενο στάδιο ,τον Νόμο και τον άνθρωπο που είναι ξανά υπό Νόμο. Όμως τώρα ο Χριστός, όντας σε Ενότητα με τον άνθρωπο δια της Πίστεως, δίνει την δύναμη να τηρούμε τον Νόμο .Αυτό το ονομάζει ο Λούθηρος αντιμετάδοση ιδιοτήτων. Εξισώνει τους τρείς όρους ,Πίστη άνθρωπο ,Χριστό .Παίρνει την αδυναμία μας και μας δίνει την δύναμή Του . Και ό,τι δεν τηρούμε [οργή ,θυμός ,ανυπομονησία ,ότι δεν αγαπάμε τον άλλο όσο πρέπει] ένα μέρος της ποινής το παίρνει ο Χριστός και το άλλο εμείς.

11 . Έτσι λοιπόν, συμπερασματικά ,το πεπερασμένο είναι αυτό μέσα στο οποίο απεραντοποιείται το απέραντο .Και το απέραντο είναι ο περατωμός του πεπερασμένου ,[του Νόμου ,του ανθρώπου] ,ο εκμηδενισμός του μηδενικού. Την τελευταία λέξη δεν την έχει ο περατωμός ,αλλά ο περατωμός του περατωμού, [das vergehen des vergehens] ,η άρνηση της άρνησης ,ο θάνατος του θανάτου .

12. Σε κάθε δυϊστικό σύστημα που δημιουργεί η Διάνοια [Μεταφυσική, Εμπειρισμός ,Κριτική Φιλοσοφία ,Άμεση Πίστη] αυτή θεωρεί ως ανυπέρβλητη την αντίθεση μεταξύ πεπερασμένου [άνθρωπος] και απέραντου [Θεού] και δεν κάνει την απλή παρατήρηση ότι έτσι το απέραντο είναι μόνο το ένα από τα δύο και άρα ανάγεται σε κάτι απλώς επιμέρους [μερικό], του οποίου το άλλο επιμέρους είναι το πεπερασμένο . Ένα τέτοιο απέραντο ,που είναι απλώς και μόνο ένα επιμέρους, βρίσκεται δίπλα στο πεπερασμένο αποτελόντας το όριό του, τον φραγμό του, δεν είναι αυτό που πρέπει να είναι, δηλαδή το απέραντο, αλλά είναι μόνο κάτι πεπερασμένο .Μέσα σε μια τέτοια περίσταση ,όπου το πεπερασμένο είναι εδώθε και το απέραντο εκείθεν, αποδίδεται στο πεπερασμένο η ίδια αξιοπρέπεια υπόστασης και αυθυπαρξίας με το απέραντο [τον Θεό] ‘ το είναι του πεπερασμένου [του ανθρώπου] μεταβάλλεται σε ένα απόλυτο Είναι και σ΄ αυτό τον δυϊσμό διατηρείται σταθερά δι΄ εαυτό [ανεξάρτητο]. Εάν τρόπο τινά θιγόταν από το απέραντο ,το πεπερασμένο θα

εκμηδενιζόταν ‘ αλλά δεν παροδέχονται ότι μπορεί να θιχτεί από το απέραντο ‘ θεωρούν ότι υπάρχει μια άβυσσος, ένα αδιαπέραστο χάσμα μεταξύ των δύο, έτσι ώστε να εμμένουν σταθερά στο απέραντο εκείθεν και το πεπερασμένο εδώθε .Εκείνοι που υποστηρίζουν ότι το πεπερασμένο εμμένει σταθερά απέναντι στο απέραντο νομίζουν ότι βρίσκονται υπεράνω κάθε Μεταφυσικής ‘ αλλά βρίσκονται στο έδαφος της πιο κοινότυπης Μεταφυσικής της Διάνοιας .Συμβαίνει εδώ το ίδιο με εκείνο που εκφράζει η επ΄ άπειρον πρόοδος ‘ κατ΄ αρχήν γίνεται παραδεκτό ότι το πεπερασμένο δεν είναι καθ΄ εαυτό και δι΄ εαυτό ,δεν του ανήκει μια αυθύπαρκτη πραγματικότητα ,ένα απόλυτο Είναι, αλλά είναι μόνο περαστικό .Κατά την επόμενη στιγμή αυτό ξεχνιέται εντελώς ‘ το πεπερασμένο απλώς αντιπαρατίθεται στο απέραντο, διαχωρίζεται εντελώς από αυτό και απαλλάσσεται από την εκμηδένιση, θεωρείται ως αυθύπαρκτο και εμμένων δι΄ εαυτό [ξέχωρα] .

--- Ενώ έτσι η Νόηση νομίζει ότι ανυψώνεται ως τον Θεό ,της συμβαίνει το ακριβώς αντίθετο’ φθάνει σε ένα απέραντο που είναι μόνο πεπερασμένο και το πεπερασμένο [ο άνθρωπος] που άφησε πίσω της δαιτηρείται εξακολουθητικά και μεταβάλλεται σε Απόλυτο . [εδώ ο πάπας και οι καλόγηροι δίνουν τα ρέστα τους]

13. Μετά από αυτή την εξέταση [αναφορικά προς την οποία μπορούμε να παραπέμψουμε στον Πλατωνικό Φίληβο], που θέλει να δείξει τον μηδαμινό και αταίριαστο χαρακτήρα της αντίθεσης μεταξύ πεπερασμένου και απέραντου έτσι όπως την συλλαμβάνει η Διάνοια ,εύκολα μπορεί κανείς να ΠΑΡΑΣΥΡΘΕΙ στην πεποίθηση ότι το απέραντο και το πεπερασμένο είναι ενιαία και ότι η Αλήθεια ,η αληθινή απεραντοσύνη πρέπει να προσδιορισθεί και να διατυπωθεί ως ενότητα του απέραντου και του πεπερασμένου .Μιά τέτοια διατύπωση περιέχει βέβαια κάτι σωστό ,αλλά είναι εξίσου αδέξια και εσφαλμένη ,όσο και η παραπάνω εξεταζόμενη ενότητα του Είναι και του Μηδενός [Λογική & 88] . Επιπλέον είναι επιβαρυμένη με την δίκαιη μομφή ότι ανάγει την απεραντοσύνη σε κάτι πεπερασμένο και φτιάχνει ένα πεπερασμένο απέραντο .Γιατί μέσα σ΄ εκείνη την διατύπωση εμφανίζεται το πεπερασμένο να παραμένει στη θέση του ‘ δεν διατυπώνεται ρητά ως κάτι ανηρημένο --- Εάν λοιπόν συλλογιστούμε ότι το πεπερασμένο,ως κάτι που ταυτίζεται με το απέραντο δεν μπορεί βέβαια να παραμείνει ό,τι ήταν έξω από αυτή την ενότητα και τουλάχιστον θα υποστεί κάποια αλλαγή των χαρακτηριστικών του [όπως το κάλιο χάνει κάποιες από τις ιδιότητές του όταν ένωθεί με το οξύ] ,το ίδιο θα υποστεί και το απέραντο ,που ως το αρνητικό [του πεπερασμένου] θα βρεθεί εξασθενημένο από το αντίθετό του .Και πράγματι αυτό συμβαίνει με το αφηρημένο μονόπλευρο απέραντο της Διάνοιας . Αλλά το αληθινό απέραντο δεν συμπεριφέρεται όπως το μονοπλευρο οξύ ,άλλα διασώζεται . Η άρνηση

της άρνησης δεν είναι εξουδετέρωση ‘ το απέραντο είναι κάτι καταφατικό και μόνο το πεπερασμένο είναι ανηρημένο .

14. Στην αρχή της Μεγάλης Λογικής [σελίς 113] ο Χέγκελ αναφέρεται στη λέξη ‘’aufheben’’που σημαίνει ‘’αν--αιρείν ‘’ που κατέχει σπουδαιότατη αξία στην Λογική και η λέξη υπάρχει μόνο σε αρχαίες γλώσσες ,μεταξύ των οποίων και στην Ελληνική .Έχει μια διπλή σημασία .Πρώτον ,κάτι αίρεται ,χάνεται, ξεπέφτει, πέφτει στο βάραθρο και ταυτόχρονα κάτι ανυψώνεται σε Καθολικότητα και διασώζεται .

15 .Στο Δι΄ εαυτό Είναι εισέρχεται η κατηγορία της Ιδεατότητας [Idealitat]. Το προσδιορισμένο -Είναι καθώς συλλαμβάνεται κατ΄ αρχήν μόνο ως προς το Είναι του ή ως προς το ότι καταφάσκει ,έχει Ρεαλιστικότητα ‘ άρα ακόμα και το πεπερασμένο ,το Κάτι , ,ο άνθρωπος, είναι μέσα στην κατηγορία της Ρεαλιστικότητας . Αλλά η αλήθεια του πεπερασμένου είναι η Ιδεατότητα [που σημαίνει ότι ο βλεπόμενος και φαινόμενος Κόσμος δεν έχει αλήθεια ,αλλά η Ιδέα π.χ του ανθρώπου δίνει στον εαυτόν της την πραγματικότητά του,όπως θα δούμε αργότερα] .Αυτή η Ιδεατότητα του πεπερασμένου είναι το βασικό αξίωμα της Φιλοσοφίας ‘ γι΄ αυτό κάθε αληθινή Φιλοσοφία είναι Ιδεαλισμός .

16. Ας τελειώσουμε εδώ την γέννηση της Πίστης . Η Μεταφυσική της Διάνοιας ,η ‘’ελεύθερη βούληση ‘’και οι οπαδοί της, ορθόδοξοι, παπικοί , Εβραίοι, Μουσουλμάνοι, πλανώνται να θεωρούν ότι μπορούν να τηρήσουν όλο τον Νόμο και να κάνουν τόσα πολλά έργα ώστε να τους δοθεί η Πίστη στη Σωτηρία και η αιώνια ζωή .Γιατί εάν δεν τηρήσεις και τον τελευταίο Νόμο, έχεις παραβεί όλο τον Νόμο. Και πάντα κάτι παραμένει που τους καταδικάζει. Η τήρηση του Νόμου και η κατάργηση του είναι Χάρη του Χριστού και της αιώνιας Θυσίας Του .Είναι επίσης πλάνη για την ‘’άμεση Πίστη’’ να αποκλείει την μεσολάβηση .Γιατί ακριβώς δια της μεσολάβησης του Νόμου. της διδασκαλίας και της άρνησης της μεσολάβησης ,επιστρέφουμε στην Άμεση Πίστη και Γνώση, που είναι Αποκαλυπτική της Αγάπης του Θεού στον Άνθρωπο.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Η θυσία του δευτέρου Προσώπου έχει ήδη λάβει χώρα την στιγμή της δημιουργίας ,αλλά λαβαίνει χώρα εν χρόνω με την Θυσία του Χριστού στον Σταυρό . [Αποκάλυψη 13,8 << το εσφαγμένο από καταβολής κόσμου αρνίον>>]

2. Β Α Π Τ Ι Σ Μ Α

1 . Μαρκος 16,16. ‘’Όποιος πιστεύσει και Βαπτιστεί θα σωθεί ‘’. Πίστη και Βάπτισμα ,λέει ο Λούθηρος, είναι ακριβώς το ίδιο .Δεν είναι σχέση αιτίας – αποτελέσματος. δηλαδή επειδή πίστευσα βαπτίζομαι .Το Βάπτισμα δεν εξαρτάται ,ούτε επικυρώνεται από την Πίστη ,είναι εντολή του Θεού . Αυτό πρέπει να εννοηθεί από τους Αναβαπτιστές. Το Βάπτισμα καθιερώθηκε από τον Χριστό εξ αιτίας της αδυναμίας της Πίστης μας. Γιατί εξ αιτίας των

δοκιμασιών ,η Πίστη καθίσταται πάντα πολύ ασθενής . Αυτό σημαίνει ότι όταν η Πίστη είναι αδύναμη και κινδυνεύει να χαθεί, να μπορούμε να επικαλεστούμε το Βάπτισμά μας,που είναι η Παράσταση της Πίστης και να πούμε ‘’διάβολε είμαι βαπτισμένος’’. Η Πίστη είναι σωτηρία, το Βάπτισμα είναι σωτήριο . Η πίστη είναι Βάπτισμα ,το Βάπτισμα είναι Πίστη .Το βάπτισμα δεν είναι κάτι μαγικό ,εξωτερικό ,που άπαξ και το κάνεις καθάρισες την αμαρτία .Αυτό το κάνει η Πίστη . Ειναι ανάγκη να εννοηθεί με βάση την Πίστη που είναι το αντίστοιχο του Βαπτίσματος . Επίσης ο νηπιοβαπτισμός καθιερώθηκε εξ αιτίας της δυσκολίας της Χριστιανικής Πίστης .Γιατί ο φυσικός άνθρωπος θα πρέπει να αρνηθεί ό,τι πιο πολύτιμο υπάρχει γι΄ αυτόν ,την ‘’ελεύθερη βούληση ‘’ και να έχει για θέληση αυτήν του Θεού .Εάν οι άνθρωποι βαπτίζονταν μεγάλοι, οι Χριστιανοί, λέει ο Λούθηρος , θα μετριούνταν στα δάκτυλα. Σαν παράδειγμα φέρνει τον ιερό Αυγουστίνο και την δυσκολία να βαπτιστεί μεγάλος .

2. Ρωμαίοι 6,3 ’’όποιος στον Χριστό βαπτίσθηκε ,στον θάνατο αυτού βαπτίσθηκε’’. Κατ΄ αρχάς αυτό που φαίνεται με τίς αισθήσεις είναι το νερό. Όταν όμως προστίθεται και πιστεύεται ο Λόγος ,το νερό αναιρείται και η Πίστη υψώνεται και ‘’βλέπει’’ χρωματισμένο νερό ,το αίμα τού Χριστού ,τον θάνατο του Χριστού ,όπως ο Λόγος λέει .Αυτό σημαίνει ότι στο Βάπτισμα θανατώνεται μαζί με τον Χριστό ο φυσικός άνθρωπος. Ο Βαπτιζόμενος, αρνείται την θέλησή του σαν αρνητική και μέσα από αυτήν την άρνηση της άρνησης του φυσικού, υψώνεται στο Πνευματικό άνθρωπο, στη Θέληση του Αναστημένου Χριστού .Και επειδή όσο ζεί , το φυσικό ζει ,πρέπει να θανατώνει συνεχώς την αμαρτία ,τον θάνατο στα μέλη του ΄ όταν έρχεται τελικά ο φυσικός θάνατος ,θανατώνεται πλήρως ο θάνατος ΄ ο θάνατος του θανάτου ,η άρνηση της άρνησης είναι κατάφαση στη αιώνια ζωή. Γι΄ αυτό το μνήμα λέει ο Λούθηρος, είναι η πόρτα για την Αθανασία και την Αιώνια Ζωή .

3. [Ρωμαίοι 6,3—12] <<Ή αγνοείται ότι όσοι εις Χριστό βαπτισθήκαμε. στον θάνατο αυτού βαπτισθήκαμε ‘ ενταφιασθήκαμε με αυτόν λοιπόν στο Βάπτισμα, ώστε καθώς ο Πατέρας Θεός με την δύναμή Του ανέστησε τον Χριστό εκ νεκρών, έτσι και εμείς μπορούμε να. περπατήσουμε μια καινούργια ζωή ’ εάν λοιπόν συμμέτοχοι γίναμε στο ομοίωμα του θανάτου αυτού ,αλλά έτσι και συμμετέχουμε της Αναστάσεως Αυτού, γνωρίζοντας αυτό ,ότι ο παλαιός ημών άνθρωπος συνεσταυρώθει για να καταργηθεί το σώμα της αμαρτίας, ώστε να μην δουλεύουμε εμείς πλέον στην αμαρτία ‘ γιατί σ΄ αυτόν που πέθανε, η αμαρτία δεν έχει εξουσία επάνω του ‘ εάν λοιπόν πεθάναμε μαζί με τον Χριστό, πιστεύουμε ότι και θα ζήσουμε με Αυτόν ,γνωρίζοντας ότι ο Χριστός, που αναστήθηκε από τους νεκρούς ,ουδέποτε πλέον πεθαίνει , ο

θάνατος αυτόν ουδέποτε κυριεύει ‘ γιατί αυτός που πέθανε προς την αμαρτία πέθανε μια και έξω ‘ αυτός δε που ζει , ζει στον Θεό .Έτσι και εσείς να λογαριάζεται εαυτούς ότι είστε νεκροί ως προς την αμαρτία, ζώντες δε στον Θεό ,εντός του Χριστού του Κυρίου μας . Να μην βασιλεύει λοιπόν η αμαρτία στο θνητό σας σώμα, ώστε να υπακούτε αυτήν στις επιθυμίες του σώματος ,ούτε να παριστάνετε τα μέλη σας όπλα αδικίας στην αμαρτία, αλλά παραστήσατε εαυτούς στον Θεό ως εκ νεκρών ζώντες και τα μέλη σας όπλα δικαιοσύνης στον Θεό ‘ γιατί η αμαρτία εσάς δεν κυριεύει ,αφού δεν είστε υπό Νόμο αλλά υπό Χάρη .>>]

4. Επειδή το Βάπτισμα στον θάνατο του Χριστού διαρκεί όλη την ζωή και ο άνθρωπος από το σώμα του γεννά συνεχώς αμαρτία , η Μετάνοια είναι ένας συνεχής ‘’Αναβαπτισμός’’ και επιστροφή στο ένα και μοναδικό Βάπτισμα .

5. Ματθαίος 3,17 ‘’ετούτος είναι ο Υιός μου ο αγαπητός στον οποίο ευδόκησα ‘’. Αυτή η φράση που ακούστηκε από τον ουρανό στο Βάπτισμα του Χριστού, πρέπει να εννοείται ότι είναι αληθής και να ακούγεται εκφωνημένη από τον Θεό σε κάθε Βάπτισμα, από τον ίδιο τον βαπτιζόμενο ,είτε από τους γονείς και τον Ανάδοχο ‘ γιατί το Βάπτισμα του Χριστού είναι και δικό μας Βάπτισμα , με την προϋπόθεση ότι ο άνθρωπος θα παραμείνει μέχρι τέλους στις δοκιμασίες της Πίστης .Γιατί ενώ στην Συνείδησή μας βασιλεύει η Πίστη ότι Αυτός μας προγνώρισε, προόρισε , εκάλεσε , δικαίωσε και εδόξασε [Ρωμαίοι 8,29],στο γίγνεσθαι της Πίστης, στην Αυτό -συνείδηση υπάρχει αντίφαση ,όπου ο Θεός μας κατεβάζει στην Κόλαση ,για να μας ανεβάσει στον Ουρανό [ώστε να παραχθεί και να γίνει εμπειρία μας η άπαξ δοθείσα στον Σταυρό Χάρη του Θεού στη ζωή μας] . Γιατί εμείς παραμένουμε στην φανερή βουλή του Θεού και όχι στην μυστική ,δια της οποίας ο Θεός έχει προσδιορίσει τα πάντα από καταβολής κόσμου .

6. Ο Λούθηρος έγραψε ένα μικρό βιβλιαράκι ενάντια στους Αναβαπτιστές .Αναφέρει ,πέραν του γεγονότος ότι ο Απόστολος Παύλος βεβαιώνει ότι βάπτισε κάποιες οικογένειες ,όπου θα υπήρχαν και κάποια παιδιά, ότι και τα νήπια πιστεύουν με την έννοια της εν δυνάμει Πίστης, όπου μετά από την διδασκαλία από γονείς και Εκκλησία γίνονται ενεργεία Πιστοί .Εντέλει ο Θεός τον άνθρωπο έκανε ικανό για Θρησκεία και όχι τα ζώα.

7. Οι βαπτιστές είναι η χειρότερη αίρεση γιατί εξαρτούν την σωτηρία από μία εξωτερική πράξη ‘ γιατί ενώ ανήκουν στην γενική αίρεση της άμεσης πίστης ,της άμεσης έμπνευσης ,με αποκλεισμό της εμμεσότητας ,δηλαδή της διδασκαλίας για να έλθουν στην Πίστη, αντιφάσκουν και προς τους εαυτούς τους, προσθέτοντας μια έμμεση πράξη ,τον αναβαπτισμό .Το ίδιο και με την αίρεση της Εκκλησίας της Πεντηκοστής ,όπου για να

αναγνωριστούν σαν πιστοί πρέπει να αρχίσουν να αρθρώνουν λέξεις ακαταλαβίστικες και κραυγές χωρίς νόημα ,που σημαίνει γι΄ αυτούς ότι μιλούν ξένες γλώσσες, όπως κατά την ημέρα της Πεντηκοστής .Έτσι ο διάβολος παιδεύει τα παιδιά του! ! !

3. Ζ Ω Η Π Ι Σ Τ Ε Ω Σ

1. Σ΄ αυτό το στάδιο της Ουσίας ,της ανασκόπησης του εαυτού μας στον Εαυτό μας ,της σχέσης και ενότητάς μας δια Πίστεως με τον Χριστό ,ο Νόμος δεν είναι μόνο ο Δεκάλογος, αλλά οτιδήποτε κάνουμε θα πρέπει να είναι Νόμος της Πίστης .Η ίδια η Πίστη τίθεται ως Νόμος, να κάνουμε το θέλημα του Θεού, να εκπληρώνουμε την κλίση μας, που δεν είναι κάτι ενικό ,αποφασισμένο από εμάς και εν τέλει κάτι ευτελές και ασήμαντο, αλλά κάτι Γενικό, Καθολικό και Αναγκαίο.Και μέσα σ΄αυτή την Αναγκαιότητα είμαστε Ελεύθεροι .Στους Γαλάτες 3,11 λέγεται : <<Ο Δίκαιος θα ζήσει εκ Πίστεως >> ΄ γιατί ΄΄οτιδήποτε κάνουμε χωρίς Πίστη είναι αμαρτία.΄΄ [Ρωμ 14,23] . Και ενεργούμε δια Πίστεως ,όχι σ΄ αυτόν τον βλεπόμενο κόσμο ,αλλά ενώπιον του Θεού σε ό,τι μας κάλεσε, στον άλλο Κόσμο ,τον Νοητό , που είναι ο Πραγματικός κόσμος ,όπως θα δούμε αργότερα .

4. ΠΩΣ ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΤΟ ΘΕΛΗΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

1. Αλλά πώς ΄΄βρίσκουμε΄΄ το Θέλημα του Θεού ? . Λέει ο Λούθηρος : πριν αποφασίσουμε πρέπει να δούμε και την αντίθετη πλευρά .Γιατί όταν εμείς οι ίδιοι αποφασίζουμε ,πάντα αμαρτάνουμε, επειδή αποφασίσαμε άμεσα και μονόπλευρα και υπάρχει ενοχή ‘ γιατί δεν αποφασίσαμε την άλλη πλευρά . Παράδειγμα από την κατεύθυνση , εάν θέλουμε να πάμε δεξιά, θα πρέπει να εξετάσουμε και την αριστερή πλευρά . Γιατί δεν υπάρχει τίποτα στον ουρανό και στη γη που να μην έχει αντίθετους όρους. Όταν εμείς δεν αποφασίζουμε και κοιτάμε και τις δύο πλευρές και αναστέλλεται η απόφαση μας, εξαγγέλλεται ένα τρίτο ,η Απόφαση του Χριστού δια Πίστεως, η οποία δεν είναι ούτε αριστερά ούτε δεξιά και η οποία περιέχει και το δεξί και το αριστερό .Είναι Αυτός που παίρνει την ΕΝΟΧΗ της απόφασης . Ο Λούθηρος το λέει έτσι : <<Όταν εμείς αναστέλλουμε την απόφαση μας, ο Θεός δεν αναστέλλει την Παντοδυναμία του να κινεί τα πράγματα. Μας σπρώχνει αναγκαστικά και μας δεσμεύει σε μία εκ των δύο διευθύνσεων . Αυτό είναι η Πίστη στο θέλημα του Θεού. >>. Το πλεονέκτημα εδώ είναι ότι η Πίστη έχει εντός της τα αντίθετα ΄ γιατί έχουμε πει, η Πίστη π.χ στα δεξιά φέρει μαζί της και το αντίθετό της ,δηλαδή την αριστερά σε σχέση με την δεξιά .Άρα στο γίγνεσθαι της Πίστης, η άρνηση του αριστερού ΠΑΡΑΓΕΙ συνεχώς την δεξιά κατεύθυνση ,εάν παραμένουμε σ΄ αυτή την Πίστη .Στο αναγκαίο Θέλημα του Θεού ο Πιστός είναι ελεύθερος και ανίκητος ΄ γιατί αυτός που αρχίζει, διεξαγάγει

και τελειώνει το πράγμα είναι η Πίστη ,ο ίδιος ο Χριστός . [Η Έννοια της Απόφασης είναι αυτή που δίνει στον εαυτό της την Πραγματικότητας της, δηλαδή αποφασίζει κάτι Γενικό ,Καθολικό και Αναγκαίο] .

3 . Στην Λογική [στο κεφάλαιο ‘’περί της Ουσίας ‘’] αναφέρεται ο Χέγκελ γράφοντας για την ‘’ αρχή του αποκλειόμενου τρίτου’’. Η ‘’ελεύθερη βούληση ‘’,η Διάνοια , μισεί την αντίθεση και την αντίφαση ,την ρίζα της ζωής και της κίνησης .Η αρχή της Διάνοιας είναι ο Νόμος της Ταυτότητας . Λένε << Το Α πρέπει να είναι είτε + Α είτε -Α ΄ με αυτές τις λέξεις όμως εκφράζεται ήδη ένα τρίτο Α που δεν είναι ούτε + ούτε-, και το οποίο τίθεται τόσο ως +Α όσο και ως - Α .Εάν + w σημαίνει 6 μίλια προς τα δυτικά και – w σημαίνει 6 μίλια προς τα ανατολικά και τα + και – αλληλοαναιρούνται, τότε τα 6 μίλια δρόμου ή χώρου παραμένουν ό,τι ήταν χωρίς και μαζί με την αντίθεση . Άρα κάθε τι είναι αντίθετο, κάθε τι έχει εντός του την αντίφαση ,την αρχή και το τέλος, που είναι αντίθετα και αντιφατικά ,και η κίνηση είναι κίνηση μέσα στην Ενότητα των αντιθέτων από την αρχή ,το μηδέν, στο τέλος,το πλήρες . Συνεπώς στην αναστολή της δικής μας απόφασης ,η απόφαση του Χριστού έρχεται να μας δεσμεύσει και αυτό είναι η Πίστη,το γίγνεσθαι , που περιέχει εντός της και το θετικό και το αρνητικό .Και δεν έχει σημασία ποιο από τα δύο θα σηματοδοτηθεί σαν θετικό από τον Θεό. Αντίθετα όλους τους οπαδούς της Ταυτότητας και της ‘’ελεύθερης βούλησης’’ ο Χριστός τους ονομάζει νεκρούς και μας καλεί να τους αφήσουμε να θάψουν τους νεκρούς εαυτούς τους .[Ματθαίος 8,22]. Όλοι στέκονται στην κατηγορική προσταγή του Κάντ, όταν παίρνουν μια απόφαση ,να μην αντιφάσκουν. Έλα όμως που κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση ! ! ! [Ειδικά ο Πάπας την βρίσκει υπέροχη αυτή την προσταγή . Οτιδήποτε του κατέβει στο μυαλό, είναι το θέλημα του Θεού. Και δεν διστάζει , όταν κραυγαλέα κάνει λάθος, μετά από κάποιους αιώνες και να ανακαλέσει π.χ. το λάθος ότι η Γη είναι ακίνητη .]

4 . Εδώ είναι ο τόπος να δούμε από Λογική άποψη την συμφιλίωση των αντιθέτων ,την ενότητα του ανθρώπου και του Θεού ,του εαυτού μας με τον εαυτό μας, του άνδρα και της γυναίκας ,του συζύγου και της συζύγου, του Κυρίου και του δούλου ,της εξουσίας και του εξουσιαζόμενου, του Πολίτη με το Κράτος, της Ταυτότητας και της Διαφοράς, της Συνείδησης και της Αυτό-συνείδησης,,με ένα λόγο ,την Απολύτρωση από τα αντίθετα, της Συμφιλίωσης ,την ενότητα και την παραγωγή της Αγάπης .Γράφει ο Χέγκελ [Λογική & 119] : << Η καθ΄ εαυτήν διαφορά είναι ουσιώδης ,είναι το Θετικό και το αρνητικό .Το θετικό είναι ο ταυτός αυτοσχετισμός κατά τέτοιο τρόπο ,ώστε να μην είναι το αρνητικό και το αρνητικό είναι το διαφορετικό δι΄ εαυτό κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην είναι το Θετικό. Εφόσον καθένα τους είναι δι΄ εαυτό έτσι ,ώστε να μην είναι το άλλο, καθένα από αυτά

εμφανίζεται μέσα στο άλλο και υπάρχει μόνο όσο υπάρχει το άλλο .Άρα η ουσιώδης διαφορά είναι Αντίθεση σύμφωνα με την οποία το διαφορετικό δεν αντιτίθεται προς κάτι άλλο γενικά ,αλλά προς το δικό του άλλο, δηλαδή καθένα από αυτά το δύο [το αρνητικό και το θετικό] ,έχει το δικό του χαρακτηριστικό μόνο στην σχέση του προς το άλλο, ανασκοπείται μέσα στον εαυτό του μόνο καθόσον ανασκοπείται μέσα στο άλλο και αντίστροφα .Έτσι λοιπόν είναι του άλλου το δικό του άλλο >> .

4. Και συνεχίζει : § 120 << Η εναντίωση έχει δύο μορφές : Το θετικό είναι εκείνος ο διαφορετικός όρος ,που κατανοείται ως δι΄ εαυτόν [αυθύπαρκτος] και εντούτοις όχι ως αδιάφορος για την σχέση του προς το άλλο του [το αρνητικό]. Το αρνητικό είναι εξίσου αυθύπαρκτο ,ως αρνητική σχέση προς εαυτόν , ως κάτι δι΄ εαυτό, αλλά ταυτόχρονα ως απόλυτα αρνητικό πρέπει να έχει αυτόν τον αυτοσχετισμό του δηλαδή το θετικό του μόνο μέσα στο άλλο .Το θετικό και το αρνητικό είναι λοιπόν η τεθειμένη αντίφαση ΄ και τα δύο είναι καθ΄ εαυτά το αυτό. Αυτά τα δύο ταυτίζονται και δι΄ εαυτά ,εφόσον καθένα από αυτά είναι η αναίρεση του άλλου και του εαυτού του .Έτσι μεταβαίνουν στην Ενότητα ,στο Θεμέλιο,στον Λόγο .[στον Χριστό, τον βράχο των αιώνων, που θεμελιώνει την Ύπαρξη του ανθρώπου].

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Ο Ζαν Πωλ Σάρτρ στον'' Ύπαρξισμό'' του αντιστρέφει λέγοντας ότι η Ύπαρξη [ο ανθρωπος] προηγείται της Ουσίας ,του Θεμελίου,του Θεού , και ''θεμελιώνει'' τον Θεό . Αλλά ο άνθρωπος είναι αίολος ,ούτε την ξεφτίλα του μπορεί να θεμελιώσει .Αμήν

ΠΟΡΙΣΜΑ 1: Εδώ αναιρείται η αμαρτία. Γιατί η αμαρτία σε Φιλοσοφικό επίπεδο είναι η Ταυτότητα με τον εαυτό μας με αφαίρεση της διαφοράς και της Αντίφασης .Το θετικό, λένε , είναι το θετικό ,το αρνητικό είναι το αρνητικό .Άλλα είδαμε ότι αληθεύει η σχέση τους . Η θυσία του Χριστού παίρνει αυτήν την αμαρτία. Η μονοπλευρικότητα και το Εγώ πέφτουν στο βάραθρο και ιο Πνεύμα μας ανυψώνει στο ''εμείς '',στην Ενότητα των αντιθέτων ,στο Θεμέλιο ,τον Χριστό . Σύμφωνα με τα παραπάνω , έχουμε την ενότητα της Θέσης και της Αντίθεσης, της Ταυτότητας και της Διαφοράς .Εδώ ξεχνιέται από την Διάνοια ότι η Ταυτότητα και η Διαφορά είναι αντίθετα και ότι η αλήθειά τους είναι η Ενότητα . Η Ταυτότητα είναι η Θέση, είναι το θετικό, ο Εαυτός. Η αντίθεση ,η διαφορά του εαυτού μας από τον Εαυτό μας, το αρνητικό. Αλλά η αρνητική σχέση με τον εαυτό [τι είμαστε και τι θα έπρεπε να είμαστε] είναι ο Εαυτός, ο Χριστός, που με την θυσία Του έχει καλύψει την διαφορά, η επιστροφή στη Θέση ,η πίστη ότι ο Χριστός με την Θυσία Του κάλυψε την διαφορά .. Η άρνηση της άρνησης ,ο θάνατος του θανάτου, μας επιστρέφει στην ταυτότητα, στον Εαυτό ,στη

Θέση, και αυξάνει την Συνείδησή μας στην Σωτηρία. Αυτή η Ενότητα θέσης--αντίθεσης είναι η λύση της Αντίφασης ,το Θεμέλιο .Είναι η Πίστη μέσα στην Συνείδησή μας ότι είμαστε σωσμένοι . Αλλά στην πράξη, στην Αυτοσυνείδηση, όσο ζούμε, υπάρχει πάντα η διαφορά . Έτσι είναι μια ατελής επίλυση της αντίφασης ‘ γιατί η Συνείδηση μας πηγαίνει ξανά στην Αυτοσυνείδηση, στη διαφορά από αυτό που θα έπρεπε να είμαστε ΄ γιατί ζούμε στην σάρκα που παράγει αμαρτία μέχρι το τέλος της ζωής μας’ γι΄ αυτό πορευόμαστε από επίπεδο Πίστης στη σωτηρία, στο ανώτερο επίπεδο Πίστης [Ρωμαίοι 1,17] ,αλλά ταυτόχρονα η διαφορά πάντα παραμένει ,αλλά και πάντα κάτι βελτιώνεται, έως ότου ο Χριστός μας παραδώσει απόλυτα καθαρούς στον Θεό ΄ έτσι είμαστε πάντα εν Μετανοία].

ΠΟΡΙΣΜΑ 2 . Το να γνωρίζει κάποιος την Λογική της Ενότητας των αντιθέτων και την λύση της Αντίφασης δεν είναι κάτι εγκεφαλικό και δεν σημαίνει τίποτα ,εάν δεν είναι Χριστιανός, δηλαδή πρέπει να του έχει δοθεί η Πίστη ότι ο Χριστός σταυρώθηκε και αναστήθηκε προσωπικά γι΄ αυτόν, παίρνοντας την αμαρτία του .Μόνο τότε ο Θεός τον προχωρά και του χαρίζεται η εμπειρία μέσα στην ζωή του της ενότητας των αντιθέτων και η Αγάπη .

5. Ας ακολουθήσουμε τον ίδιο τον Χέγκελ : << Η Ουσιώδης διαφορά ως διαφορά καθ΄ εαυτήν και δι΄ εαυτήν είναι άμεσα μόνο η διαφορά του εαυτού της από τον εαυτόν της ,άρα περιέχει την ταυτότητα,τον εαυτό ‘ στην ολική καθ΄ εαυτήν και δι΄ εαυτήν υπάρχουσα διαφορά, ανήκει λοιπόν τόσο η διαφορά, όσο και η ταυτότητα ---Η διαφορά ,ως αυτοσχετιζόμενη διαφορά είναι ήδη το ταυτό με τον εαυτό του ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΕΙΝΑΙ ΓΕΝΙΚΑ ΕΚΕΙΝΟ ΠΟΥ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΤΟΥ ΤΟ ΕΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΛΟ ΤΟΥ ,ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΑΝΤΙΘΕΤΟ ΤΟΥ. Το εντός εαυτού Είναι της Ουσίας έτσι οριζόμενο είναι το Θεμέλιο ---Το Θεμέλιο είναι η ενότητα της Ταυτότητας και της Διαφοράς.[Η Ενότητα της Θέσης και της Αντίθεσης ,που θεμελιώνει κάθε ύπαρξη ,κάθε πράγμα και τον ίδιο τον κόσμο ,ο Λόγος ,ο Χριστός .]

ΠΟΡΙΣΜΑ 1. Ρωμαίοι 5,4 << Η ελαφρά ημών θλίψη παράγει Υπομονή και η υπομονή Δοκιμή και η δοκιμή Ελπίδα και η Ελπίδα δεν απογοητεύει ,γιατί η Αγάπη του Θεού είναι εγκεχυμένη στις καρδιές μας δια του Πνεύματος του Αγίου του δοθέντος εις ημάς .>>. Η ελαφρά ημών θλίψη υπάρχει και θα υπάρχει όσο ζούμε και δείχνει την διαφορά των αντιθέτων ,των συζύγων, του εαυτού από εαυτό ,του ενός από τον άλλο, την διαφορά από την τελειότητα .κ.λ.π. Εμείς κινούμαστε πάντα μεταξύ ελαφράς θλίψης και Αγάπης δηλαδή στην μέση ,στην Υπομονή, Δοκιμή και Ελπίδα . Και δείχνεται πάντοτε ότι η διαφορά δεν είναι πραγματική διαφορά, αλλά διαφορά μέσα στην Ενότητα, έτσι ώστε ανανεώνεται συνεχώς η Ελπίδα .

που σημαίνει ότι η απελπισία απαγορεύεται .
ΠΟΡΙΣΜΑ 2 .Ο Λούθηρος συνιστά ότι σε μεγάλες Κρίσεις ,όπως και κατά την προσέγγιση της ώρας του θανάτου ,να στεκώμαστε στη Θέση ,στη Πίστη καθ΄ εαυτή , στη συνείδηση ότι όλη η αμαρτία μας έχει συγχωρηθεί και όχι στην διαφορά ,στην αυτοσυνείδηση ,σ΄ αυτό που αισθανόμαστε .

5 . Εδώ, εξιστορώντας την συνέχεια της Θρησκευτικής μου συνείδησης [γιατί έχουμε πεί ότι ο άνθρωπος είναι η ιστορία της Θρησκευτικής του συνείδησης ,όπως και η Ιστορία του Κόσμου είναι η Ιστορία των Θρησκειών] θέλω να δώσω ένα προσωπικό παράδειγμα της δέσμευσης της θέλησής μας στο θέλημα του Θεού .Ήμουν 45 χρόνων όταν συνειδητοποίησα ότι φθάνοντας στον Λούθηρο και στον Χέγκελ ,δεν μπορούσα να τους κατανοήσω πλήρως και να τους υπερβώ .Έτσι είχα αρχίσει να επαναλαμβάνομε, δεν μπορούσα συγκεντρωθώ στη μελέτη και αυτό με γέμισε ΤΡΟΜΟ που ποτέ μέχρι τότε δεν είχα νιώσει σ΄ αυτό τον βαθμό. Όλο αυτό που έκανα νόμισα ότι δεν αφορούσε κανένα .Επίσης δεν είχα φθάσει στο επίπεδο γνώσης της Διαλεκτικής ώστε να γράψω και να σκηνοθετήσω , Έπρεπε να κάνω κάτι πρακτικό. Αυτή η ακραία κατάσταση ονομάζεται στην Λογική ΄΄άπειρη αρνητική Κρίση ΄΄που θα δούμε αργότερα. Αυτή η κρίση συμβαίνει συνεχώς στη ζωή του ανθρώπου και είναι αναγκαία για την προχωρητική πορεία .Είναι η συνάντηση με τον θάνατο ,τον απόλυτο Κύριο, που γίνεται ιδιαίτερα φανερή σε ακραίες συνθήκες ,κυρίως στην εγγύτητα του φυσικού Θανάτου . Γι΄ αυτό και παρακαλάμε τον Θεό να μην διαρκέσει ,ώστε να μην απελπιστούμε .
ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Εδώ είναι ανάγκη να πω λίγα πράγματα για την οικογένειά μου και να δώσω ένα παράδειγμα Αγάπης , ότι εάν είναι παρόν ο Θεός, μπορεί κάποιος να ζήσει σαν καλόγηρος μέσα στην Κοινωνία από τα ψίχουλα που πέφτουν από το τραπέζι των δικών του .Η οικογένειά μου υπήρξε πραγματικός συνεργάτης στην Πνευματική μου πορεία. Είμασταν μικροαστοί .Ο πατέρας, ναυτικός, είχε κατορθώσει να αγοράσει ένα σπίτι με αυλή όπου νοικιάζαμε και 2-3 δωμάτια . Επέστρεψε από την θάλασσα άρρωστος και νοίκιασε ένα περίπτερο .Η μητέρα άρχισε να καθαρίζει σκάλες πολυκατοικιών .Η αδελφή μου τελείωσε την βιομηχανική και μπήκε στην εφορία . Αυτή η οικονομική κατάσταση βέβαια δεν με δικαιολογούσε να περάσω 20 χρόνια μελετώντας στην βιβλιοθήκη .Και όμως έτσι έγινε Υπήρχε μια σιωπηλή συναίνεση ,που σίγουρα ήταν παρέμβαση του Θεού. Ποτέ δεν με ρώτησαν τί κάνω ή τί θα κάνω. Ακόμα και όταν γύρισα από Ιταλία εγκαταλείποντας τις σπουδές ήταν σαν να μην είχα φύγει ποτέ από το σπίτι και ποτέ δεν με πρόσβαλαν . Απλά υπήρχα. Αλλά έβλεπαν το πάθος μου για τα **πνευματικ**ά και αθόρυβα είχα γίνει το κέντρο τους.

Ωστόσο αισθανόμουν πάντα μια αόρατη Εποπτεία . Μολονότι ποτέ δεν ζήτησα να με βοηθήσουν οικονομικά στις προσωπικές ανάγκες ,η μητέρα μου ,δεν ξέρω πώς φωτίστηκε, [σίγουρα ήταν παρέμβαση Θεού] άφηνε χρήματα από εδώ και από εκεί στο σπίτι και χωρίς να ταπεινώνομαι να ζητώ τα χρησιμοποιούσα και δεν μου έλειψε ποτέ τίποτα .Ωστόσο ήταν πάντα αβέβαιο γιατί δεν είχαμε κάνει καμιά συμφωνία .Όταν το σκέπτομαι μένω κατάπληκτος που έζησα τόσα πολλά χρόνια έτσι .Τώρα ξέρω να το εξηγήσω .Γιατί ενώ στην Συνείδησή μας πιστεύουμε ότι ο Θεός μας αγαπά, στην Αυτοσυνείδηση υπάρχει διαφορά από αυτό που είμαστε και αυτό που θα έπρεπε να είμαστε ,συνεπώς η αμαρτία είναι πάντα παρούσα ,η αβεβαιότης και ο φόβος και την κάθε νέα μέρα δεν μας την χρωστάει ο Θεός. Έτσι τα χέρια πρέπει να είναι σηκωμένα στον ουρανό και να τον παρακαλούν για έλεος .Και θεωρώ ότι τα 40 χρόνια που έζησαν οι Εβραίοι στην έρημο με το καθημερινό ‘’Μάνα’’ εξ ουρανού υπεδείκνυε αυτήν την έννοια της ταπείνωσης και της ελπίδας από ένα Πιστό και ελεήμονα Θεό . Βέβαια δεν περίμενα να ήταν τόσο μεγάλο ταξίδι. Αυτό που ζητούσα από τον Θεό ήταν να μου δώσει κάθε φορά λίγο ακόμα χρόνο μελέτης .Ωστόσο έθεσα τον εαυτό μου σε κίνδυνο ,αλλά όπως λέει ο Χέγκελ, μόνο σε κίνδυνο. Γιατί αν ανατρεπόταν η οικογενειακή κατάσταση είχα συνειδητοποιήσει ότι είχα ΑΝΤΙΣΤΡΑΦΕΙ και ήμουν τόσο ανάποδα, ζώντας στον Πνευματικό Κόσμο σε σχέση με τον φαινόμενο κόσμο, για τον οποίο φαινόμουν τρελός , ώστε θα ήμουν ανίκανος να σταθώ . Είναι μια άπειρη αρνητική κρίση όπως θα την ορίσουμε πιο κάτω . Έτσι το κέντρο μου και η προσευχή μου ήταν να είναι οι δικοί μου καλά. Και αυτό ,σύμφωνα με τον Λούθηρο και τον Χέγκελ είναι Αγάπη. Ίσως κάποιος αναρωτηθεί εάν ένιωθα ενοχές που η μητέρα μου σηκωνόταν το Πρωί στις 5 και εγώ στις 8 για να πάω βιβλιοθήκη. Απαντώ όχι .Γιατί αισθανόμουν ότι κάνω κάτι σπουδαίο ζητώντας την Αλήθεια και ότι ο Θεός μου το επέτρεπε. Άλλωστε η μητέρα μου θα συνέχιζε να εργάζεται για την σύνταξή της και αυτό με καθησύχαζε κάπως. Επίσης ήταν τύπος Επικούρειος και αυτό ήταν η αρχή της ,΄΄κάνε αυτό που σε ευχαριστεί΄΄και αισθανόταν ότι η ζωή μου με ευχαριστούσε . Ο Πατέρα με την σειρά του αντιπροσώπευε ακριβώς την έννοια του Στωϊκού με μια Βασιλική αταραξία. Όσο για την αδελφή μου ήταν Καντιανή ,εξαιρετικής ηθικής και της παράδοσης .[δεν είναι πλέον όλοι τους σ΄ αυτή την ζωή και πιστεύω ότι ο Χριστός τους έχει δώσει Χάρη και για το ότι υπήρξαν καλά όργανα ώστε Αυτός να περάσει την Χάρη Του για μένα και ελπίζω ότι θα βρεθούμε στην παρουσία Του στον Ουρανό] . Το μεγάλο αγκάθι επίσης ήταν η σχέση με την γυναίκα .Γιατί δεν είχα κάνει ‘’όρκο αγαμίας’’ και η έλξη ήταν μεγάλη . Εδώ θέλω να βεβαιώσω τον Πλάτωνα που μιλά για τις καθαρές Ηδονές του Πνεύματος [και τον

Σπινόζα για το [''amor intellectualis Dei''] [,Πνευματικός έρωτας για τον Θεό] και όταν κάποιος αγγιχθεί, ο Θεός δεν τον ευνουχίζει ,αλλά του δίνει υπομονή και δύναμη να αντέξει. Γιατί βέβαια ο γάμος είναι μια ευλογημένη κατάσταση όταν υπάρχουν οι προϋποθέσεις, αλλά αυτή η Χάρη εντέλει δεν μου εδόθει ποτέ .Και αν κάποτε μπορεί να υπάρξει ''πτώση'' , το ζήτημα δεν είναι να μην πέσεις, αλλά να μην παραμείνεις στη πτώση . Και όταν κανείς αναλογίζεται την εξαιρετική Χάρη του Θεού στη ζωή του φεύγει έντρομος. Ο Λούθηρος έλεγε ότι οι κακές επιθυμίες είναι σκέψεις που σαν πουλιά πετάνε μέσα στο κεφάλι μας .Το ζήτημα είναι να μην τους επιτρέψεις να κάνουν φωλιά.]

ΠΡΟΣΘΗΚΗ Στους καλόγηρους που ζούν στα μοναστήρια λείπει ο καθημερινός κίνδυνος, αφού έχουν όλα τα λεφτά του κόσμου ,συνεπώς λείπει ο φόβος Θεού, όπως και η ελπίδα ,αφού είναι δεδομένος ο θαυμασμός των ΄΄προσκυνητών΄΄ προς τους΄΄αγίους ΄΄και άρα η αιώνια ζωή .

---------- Ας συνεχίσω την περιπέτεια της Θρησκευτικής μου συνείδησης : Ένας ''φίλος'' με κορόϊδευε ότι πέρα από το να μιλάω σαν βιβλίο και να οδηγώ, δεν ήξερα τίποτα άλλο. Πράγματι στον στρατό είχα γίνει έφεδρος αξιωματικός και στο τάγμα μού δόθηκε το Γραφείο Κινήσεως, όπου ζήτησα από τον Διοικητή να πάρω και εγώ δίπλωμα οδήγησης ,όπως και οι οδηγοί μου ,που ήταν και επαγγελματικό .Με ρώτησε ,θυμάμαι ,τι να το κάνω και δεν απάντησα .Τότε η οικογένειά μου πρότεινε με την βοήθεια της τράπεζας και με εγγυήτρια την αδελφή μου να μου αγοράσει Ταξί. Οι φίλοι θεωρούσαν ότι μετά από τόσο διάβασμα ,την επόμενη χρονιά θα ήμουν στις Κάννες ‘ και εγώ να γίνω Ταξιτζής !!! Φρίκη . Εντέλει δώσαμε μία προκαταβολή, αλλά την επόμενη μέρα το μετάνιωσα και την ζήτησα πίσω , αλλά το αρνήθηκαν. Τότε κατάλαβα ότι αιχμαλωτίστηκα από το Θέλημα του Θεού. Και πρέπει να καταθέσω ότι στην αρχή ήταν κόλαση αυτή η δουλειά, αλλά περνώντας ο χρόνος συνειδητοποίησα ότι ο Θεός με ευλογούσε απίστευτα και αυτή η ταπείνωση ήταν ουσιαστικά ανύψωση ,το καλύτερο που θα μπορούσε να μου δοθεί .Έκανα αναγνωστήριο το ΤΑΞΙ 4-5 ώρες την ημέρα, κυρίως όταν με πήγαιναν προς την θάλασσα ή το αεροδρόμιο και μετά χαιρόμουν την επαφή με τους επιβάτες . Και για 24 χρόνια έκανα την ίδια παρατήρηση, ότι όλοι τους είχαν βαθιά λαχτάρα για την Αλήθεια και την Φιλοσοφία και επίσης πολλοί από αυτούς [ιδίως γυναίκες] εννοούσαν σωστά την έννοια της Αγάπης .Πράγματι μπορώ να βεβαιώσω ότι τα χαρίσματα του Θεού προς τους Έλληνες είναι αμεταμέλητα . Πρέπει να ομολογήσω επίσης ότι μιλούσα σαν βιβλίο και έμαθα ότι σπουδαιότερο είναι να ακούς . Η πολλή γνώση πράγματι παράγει έπαρση , χάνεται ο Κόσμος ,με τον οποίο τελικά ο Θεός με χίλια ζόρια με σύνδεσε . Αλλά όμως

εξίσου αλήθεια είναι ότι για να αλλάξει κάτι ,όπως θα δούμε πιο κάτω ,πρέπει να λάβει τα όριά του. Αυτό σημαίνει ότι τίποτα δεν επιτυγχάνεται χωρίς Πάθος .

6. Εδώ είναι ο τόπος να μιλήσουμε για την Προσευχή .<<Ζητάτε και θα σας δοθεί>>[Ματθαίος 7,7] ,αλλά <<δεν σας δίνετε γιατί κακά ζητάτε >>[Ιάκωβος 4,3] << ζητάτε πρώτα τον Θεό και τα άλλα θα προστεθούν >>[Ματθαίος 6,33| Λουκάς 12,31] .Εδώ λέγεται επίσης ότι ο Θεός δύναται να κάνει << υπέρ εκ περισσού από ό,τι ζητάμε ή ευχόμαστε >>[Εφεσίους 3,20] .Αυτό που είδαμε μέχρι τώρα είναι ότι κακά ζητάμε γιατί ζητάμε να μας δοθούν άμεσα. Αλλά ό,τι δίνεται άμεσα το δίνει ο Αντίχριστος και το οποίο όσο άμεσα δίνεται ,τόσο άμεσα χάνεται .Αυτό το ‘’εκ περισσού ‘’ ΦΑΙΝΕΤΑΙ να είναι το αντίθετο αυτού που ζητήσαμε στην Προσευχή ,το αρνητικό ,αλλά και η κίνηση δια της άρνησής του ΄΄φαινομενικά΄΄ αρνητικού για την παραγωγή του Θετικού. [Λέγεται ότι όταν ο Θεός μας δίνει τα πράγματα όπως τα θέλουμε ,μας έχει εγκαταλείψει . Ας με συγχωρήσετε που επαναλαμβάνομαι ,αλλά αυτά τα πράγματα ξεπερνούν απολύτως τον συνηθισμένο τρόπο σκέψης ,όπου η αντίθεση και η αντίφαση είναι ο τρόπος του Θεού ,που όσο πολύ και να επαναλαμβάνονται και να λέγονται, έχουν ειπωθεί λίγο. Ο Λούθηρος λέει : << Δεν είσαι ένας θαυμαστός και πλούσιος σε αγάπη Θεός, που μας διευθύνεις μοναδικά και με ευμένεια . Εισακούεις εμάς όταν μας ταπεινώνεις ,μας κάνεις δίκαιους όταν μας κάνεις αμαρτωλούς ,μας οδηγείς στον ουρανό όταν μας απωθείς στην κόλαση ,μας νεκρώνεις για να μας ζωοποιήσεις, μας κάνεις άσοφους για να μας κάνεις σοφούς ,μας κάνεις αδύναμους για να μας κάνεις δυνατούς κ.λ.π. >>. Μέσα από αυτή την τεθειμένη Αντίφαση και την λύση της , την αρνητική διαδικασία και την άρνησή της, μέσα από το αντίθετο του αντιθέτου, ερχόμαστε να συνειδητοποιήσουμε όλα τα δώρα του Θεού, μάλιστα όλη τη ζωή μας να παράγεται μέσα από τον Σταυρό του Χριστού και την Ανάστασή Του. Συνειδητοποιούμε ότι Αυτός είναι ζωντανός ,ότι θανατώνει τον θάνατο σ΄ εμάς και μας κάνει να κάνουμε την δική Του Ζωή .

7. Εδώ πρέπει να εξετάσουμε την σχέση Αναγκαιότητας και Ελευθερίας. Γιατί η προσωπική ζωή μου σαν Πνευματικού ανθρώπου ήλθε να δεσμευτεί από την σκληρή πραγματικότητα και την εξάρτηση . Αλλά το να ΕΝΝΟΕΙΣ αυτή την πραγματικότητα όχι σαν μια δυνατότητα και άρα μόνο μια σύμπτωση, αλλά κάτι αναγκαίο ,κάτι που δεν είναι προϊόν της δικής σου βούλησης, αλλά της Εννοίας του Θεού, που όντας εσωτερική , εξωτερικεύει το Θέλημά Του στην Πραγματικότητα σου, τότε ,λέει ο Χέγκελ στην Λογική ,αυτή παύει να είναι σκληρή. Γιατί εδώ

δεν μεταβαίνεις σε κάτι άλλο ,αλλά βρίσκεις σ΄ αυτό το άλλο, όχι κάτι άλλο, αλλά τον ίδιο τον εαυτό σου και αυτό είναι Ελευθερία.
Ας δούμε πως ορίζεται η πραγματική Ελευθερία της Θέλησης .Γράφει στην Λογική ,στο κεφάλαιο ‘’Πραγματικότητα’’: <<Σύμφωνα με την Έννοια η Θέληση είναι ελεύθερη, δεν είναι όμως η ίδια η ελευθερία .Η αληθινά ελεύθερη θέληση, που περιλαμβάνει την αυθαιρεσία ως ανηρημένη , έχει αυτοσυνειδητοποιήσει το περιεχόμενο της ως κάτι καθ΄ εαυτό και δι΄ εαυτό σταθερό και συνάμα το γνωρίζει [όχι ως κάτι άλλο] αλλά ως απόλυτα δικό της >> . Και << η αναπτυγμένη πραγματικότητα ως συμπίπτουσα εναλλαγή του εσωτερικού και του εξωτερικού ,η εναλλαγή των αντιθέτων κινήσεων τους που συνενώνονται σε μια κίνηση ,είναι η Αναγκαιότητα. Η Έννοια της Αναγκαιότητας είναι η ίδια η Έννοια >>
8. Στην § 159 της Λογικής γράφει : << Η μετάβαση από την Αναγκαιότητα στην Ελευθερία ή από την Πραγματικότητα στην Έννοια είναι η πιο σκληρή, γιατί απαιτεί να νοηθεί η αυθύπαρκτη πραγματικότητα ως κάτι που έχει όλη την υποστασιακότητα της μέσα στην μετάβαση και στην ταυτότητα με την άλλη της αυθύπαρκτη πραγματικότητα .Παρόμοια και η Έννοια είναι ό,τι πιο σκληρό ,ακριβώς επειδή είναι η ίδια ετούτη η ταυτότητα .Αλλά η πραγματική υπόσταση σαν τέτοια ,η αιτία ,που μέσα στο δι΄ εαυτό Είναι της δεν επιτρέπει καμιά διείσδυση μέσα της, υπόκειται ήδη εκ τούτου στην αναγκαιότητα ή στη μοίρα να μεταβαίνει στο τεθειμένο είναι [σε εξάρτηση]]και ακριβώς αυτή η υποταγή είναι ό,τι πιο σκληρό. Αντίθετα το να νοείς την αναγκαιότητα τείνει στην διάλυση αυτής της σκληρότητας. Γιατί νοώντας συναντάς μέσα στο άλλο τον εαυτόν σου, σημαίνει μια απελευθέρωση ,που δεν είναι η πτήση της αφαίρεσης, αλλά συνίσταται σε κάτι πραγματικό ,που έχει τον εαυτό του όχι ως κάτι άλλο, αλλά ως δικό του Είναι και θέτειν μέσα στην άλλη πραγματικότητα με την οποία είναι συνδεδεμένο μέσω της εξουσίας της αναγκαιότητας . >>.[Θα δούμε αργότερα ότι έτσι ορίζει και ο Λούθηρος την Αγάπη] Και συνεχίζει ο Χέγκελ << Ως δι΄ εαυτήν [ανεξάρτητα] υπάρχουσα αυτή η απελευθέρωση ονομάζεται Εγώ ,ως ανεπτυγμένη έως την ολότητά της ονομάζεται Ελεύθερο Πνεύμα ,ως συναίσθημα ονομάζεται Αγάπη , ως απόλαυση ονομάζεται Μακαριότητα >> .
9. Είπαμε στον Πρόλογο ότι στην Αρχή που ο Θεός αποφασίζει να δημιουργήσει τον Κόσμο ,αυτόματα και το Τέλος του Κόσμου είναι παρόν. Αυτή είναι η μία πορεία. Στην Έννοιά του Κόσμου άμεσα αντιστοιχεί το Είναι του Κόσμου .Αυτή η πορεία ονομάζεται εμβάθυνση ,από το τέλειο, στο Είναι του κόσμου .Η άλλη πορεία είναι ταυτόχρονα η αντίθετη της προηγούμενης , όπου δημιουργεί τον Κόσμο από το ατελέστερο ,το Είναι, που είναι απροσδιόριστο, που σημαίνει Μηδέν, προς την τελειότητα του

Κόσμου ,την Έννοια . Έτσι θέτει τον εαυτόν Του μπροστά από την ήδη υπάρχουσα γνώση Του, από την Θέση . Κατ΄ αυτόν τον τρόπο υπάρχουν δύο Βουλές .Η μια είναι μυστική ,όπου τα πάντα έχουν γίνει από καταβολής Κόσμου .Στον Ματθαίο 25 ,34 λέγεται : << Ελάτε εσείς οι ευλογημένοι του Πατρός κληρονωμήσατε την Βασιλεία του Πατρός μου, την ετοιμασμένη εις εσάς Βασιλεία από καταβολής Κόσμου >> και << σε πράξεις προετοιμασμένες κ.λ.π>>. Η άλλη Βουλή είναι φανερή ,όπου καλεί όλους τους ανθρώπους στην Πίστη δια της αποκάλυψης του Ευαγγελίου .Ο Χριστός σταυρώθηκε για την αμαρτία όλου του Κόσμου. Εμείς καλούμαστε να μην ψάχνουμε την μυστική Βουλή του Θεού ,αλλά την φανερή και είναι αυτή : ''Όποιος πιστέψει και βαπτισθεί θα σωθεί''. Αυτό σημαίνει τί οφείλουμε να κάνουμε, αλλά όχι ότι το μπορούμε. Είναι Αυτός που μας κάνει φανερή την αμαρτία μας δια του Νόμου ,είναι Αυτός που σταυρώνεται και ολοκληρώνει τις απαιτήσεις του Νόμου για εμάς, είναι Αυτός που μας ανυψώνει χαρίζοντας την Πίστη , είναι Αυτός που συνιστά τον Νόμο της Πίστης, είναι Αυτός που μας δίνει την δύναμη να τηρούμε τον Νόμο της Πίστης . Είναι ο Θεός που δεν λυπήθηκε τον Υιό Του και τον άφησε να Σταυρωθεί για την σωτηρία του Κόσμου, είναι Αυτός ο καλός θεός που στέκει και παρακαλεί και θέλει να σώσει όσο το δυνατό τους περισσότερους ανθρώπους ,είναι Αυτός που καταδικάζει τον Διάβολο και τους οπαδούς του στον αιώνιο θάνατο, τον οποίο σε κάθε περίπτωση αξίζουν ,είναι Αυτός που μέσα από τις δοκιμασίες του Διαβόλου, μας κρατά στη Πίστη και ανανεώνει την Πίστη μας και την ελπίδα μας . Αυτός είναι τα πάντα εν πάσει .

10. Έπειτα από την δημιουργία ,ο Θεός, μετά την Πτώση , αφήνει τον άνθρωπο στα πάθη και στις επιθυμίες του .Ωστόσο δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι Αυτός είναι πάντα παρόν ΄ οτιδήποτε έρχεται να συμβεί στον Κόσμο, λέει ο Χέγκελ ,Αυτός το συλλαμβάνει και δεν του ξεφεύγει τίποτα ΄ το γνώριζε και το ήθελε αιωνίως στην μυστική Βουλή Του, στην Θέση, και ήταν αναγκαίο .Συνεπώς θα πρέπει να σκεπτόμαστε , όχι ότι επειδή τα προγνώρισε έρχονται να συμβούν, αλλά ότι επειδή έρχονται να συμβούν ελεύθερα, έρχεται και σ΄ Αυτόν και σε μας η γνώση ότι τα ήθελε και τα προγνώρισε αιωνίως. Γιατί όπως είπαμε θέτει τον Εαυτόν Του μπροστά από την Γνώση του και κάνει τα πάντα από το μηδέν ,αναλυτικά και συλλογιστικά. Έτσι η ΗΘΙΚΗ ΕΥΘΥΝΗ είναι στον άνθρωπο και δεν του ασκείται βία να κάνει το κακό .Για να το πούμε απλά : ο Ιούδας ελεύθερα, οικειοθελώς , με προθυμία και ευχαρίστηση πρόδωσε τον Χριστό και δεν εξαναγκάστηκε άμεσα . Όμως εξαναγκάζεται έμμεσα .Γιατί ο άνθρωπος είναι ένα γαϊδούρι, σπέρμα του παλαιού Άδαμ, που τον καβαλάει μόνιμα ο Διάβολος και τον πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο ,δηλαδή όπου αυτός

θέλει, εκτός και αν καβαλικέψει ο Χριστός ,δηλαδή είναι παρούσα η Χάρη . Συνεπώς ο άνθρωπος κάνει το κακό ελεύθερα νομίζοντας μάλιστα ότι προσφέρει υπηρεσία στον Θεό [Ιωάννης 16,2] .[Βλέπε Λούθηρο, σελίς 16, Δουλεία θέλησης ‘’περί του αυθορμήτου των εξαναγκασμένων πράξεων ‘’]

11.Πάντα επιβεβαιώνεται το Αριστοτελικό ‘’τα τη Γενέσει ύστερα κατά φύσει πρότερα’’,

ΠΡΟΣΘΗΚΗ. Μετά την προδοσία ο Ιούδας ΄΄ μετανόησε΄΄ ,αλλά οδηγείται στην απελπισία και στην αυτοκτονία .Δείχνει ότι μετανόησε κατά ανθρώπινο τρόπο ,αλλά δεν πίστευε στην Θεολογία του Σταυρού και της Χάρης .Αντίθετα ο Απόστολος Πέτρος έκλαυσε γιατί θυμήθηκε ότι τα λόγια του Χριστού ότι θα τον αρνηθεί έπρεπε να επαληθευθούν .Γιατί χωρίς την παρουσία της Χάρης ο άνθρωπος εξάπαντος αμαρτάνει

12. Όταν η Διάνοια και η ‘’ελεύθερη βούληση ‘’ακούει ότι τα πάντα έρχονται να περάσουν κατά την αναγκαιότητα του Θεού, την πιάνει φρίκη και αγανακτεί . Χρησιμοποιεί μάλιστα και την Τούρκικη λέξη ‘’κισμέτι’’για να δείξει τον αποτροπιασμό της . Δεν συνειδητοποιεί ότι οι λέξεις ΄΄μοίρα’’ και ΄΄ανάγκη΄΄όταν κατανοηθούν σαν το ευάρεστο Θέλημα του Θεού σημαίνουν ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ , απελευθέρωση από την σκληρότητά τους ,μάλιστα όπως λέει ο Λούθηρος ,Βασιλική Ελευθερία .Και συνεχίζει : << Όλοι οι Πιστοί κάνουν αναγκαία μια ζωή ,αυτή του Χριστού . Όπως Αυτός είχε μια θαυματουργή γέννηση, έτσι και εμείς έχουμε μια Πνευματική γέννηση δια του δώρου της Πίστης και του Βαπτίσματος ΄ όπως Αυτός έλαβε μόρφωση στο να κάνει το Θέλημα του Πατέρα Του ,έτσι και εμείς μαθαίνουμε να κάνουμε το Θέλημα του Χριστού ΄ όπως Αυτός εργάσθηκε σαν δάσκαλος, έτσι και εμείς εργαζόμαστε σε ό,τι Αυτός μας καλεί δια Πίστεως και διδάσκουμε τους άλλους με την ζωή μας ΄ όπως Αυτός είναι ο Νυμφίος και παντρεύτηκε την Εκκλησία ,έτσι και εμείς παντρευόμαστε και κάνουμε οικογένεια ,που είναι και αυτή μια μικρή Εκκλησία ,για να έχουμε την εμπειρία του δώρου της Αγάπης ΄ όπως Αυτός είχε ένα Ιούδα ,έτσι και εμείς ΄ όπως Αυτός έλαβε θάνατο ,έτσι και εμείς ΄ όπως Αυτός αναστήθηκε, έτσι και εμείς θα αναστηθούμε για την αιώνια Ζωή .Κατ΄ αυτόν τον τρόπο η ζωή μας αποκτά Νόημα .

13. Αντίθετα και οι άπιστοι κάνουν και αυτοί αναγκαία μια ζωή ,αυτή του Αντίχριστου . Αυτή η ζωή είναι αντίθετη του Χριστού. Επειδή ο στόχος τους είναι η αυτό-ταυτότητα του Εγώ μέσα στην Νόηση ,κάνουν μια πορεία εσωτερική .μια φυγή από την πεαγματικότητα .Ό,τι κάνουν εξωτερικά δεν το πιστεύουν πραγματικά το θεωρούν αρνητικό και το κάνουν για να το αρνηθούν , να απιστήσουν και μέσα από αυτή την άρνηση της άρνησης να βρούν την εσωτερική πορεία προς την Ταυτότητα ΄ γιατί θέλουν να βεβαιώσουν την πίστη τους στην εσωτερική σκοπιμότητα που στοχεύει σ΄

αυτή ακριβώς την αυτοταυτότητα, στο να μην αντιφάσκουν. Είναι ανίκανοι όπως ο Λούθηρος λέει ,να κάνουν μια καλή πράξη ' γιατί δεν ξέρουν τι είναι το καλό. Είναι μια ζωή απιστίας προς το εξωτερικό και πίστης στο εσωτερικό, την οποία ονομάζει ο Γιούγκ ΄΄πορεία εξατομίκευσης΄΄ .[Ο Κάντ στο βιβλίο '' Κριτική της Κριτικής Δύναμης'' αφήνει στους Καλλιτέχνες ,όπως ο Σίλερ ,με το παιχνίδι της φαντασίας να αποτυπώσουν αυτή την εσωτερική πορεία στην Τέχνη . Ο Σκηνοθέτης Φεντερίκο Φελίνι στην ωριμότητα του αρνείται το εξωτερικό, ακριβώς ομολογώντας ότι δεν έχει να πει τίποτα και κάνει όλα τα φίλμ εσωτερικά σε πλατώ και αποτύπωσε σε φίλμ αυτήν την μορφική εσωτερική πορεία .Είναι μια ζωή που εξωτερικά λείπουν τα περιεχόμενα, γιατί είναι υποβιβασμένα σε Φαινόμενα , δηλαδή αφήνονται όλα στην τύχη και στις συμπτώσεις, και το σενάριο είναι εξιστόρηση σε γεγονότα του παρελθόντος και της μνήμης . Ωστόσο εσωτερικά, από Μορφική άποψη και χρησιμοποιώντας τις κατηγορίες της σκέψης ,είναι μία σκόπιμη πορεία με στόχο αυτήν την αυτό-ταυτότητα του Εγώ μέσα στην Νόηση]. Έτσι οδηγούνται σε μια ζωή χωρίς εξωτερικό Νόημα ,αλλά πλούσια εσωτερικά , με σύμβολα και εικόνες και προσωπικές ΄΄αποκαλύψεις΄΄ που τους προμηθεύει η φαντασία . Αλλά εν τέλει η αμαρτία τους προλαβαίνει. Γιατί το σώμα τους είναι εξωτερικό και δεν μπορούν να το αφαιρέσουν. . Η αρρώστια και η απελπισία στο τέλος εμφανίζονται .

14. Η ''ελεύθερη βούληση'' 'μη μπορώντας να βρεί τον Χριστό εξωτερικά, τον μετατρέπει σε εσωτερικό σύμβολο, όπου με το στόμα λένε Χριστός, αλλά που είναι ο Αντίχριστος . Καθώς ο Χριστός έχει δύο διακεκριμένες φύσεις ,Θεϊκή και ανθρώπινη σε ένα Πρόσωπο, έτσι και ο Αντίχριστος αναπαρίσταται να έχει δύο φύσεις, ανδρική ,γυναικεία , σε ένα σώμα, ο ερμαφρόδιτος.[αυτά τα έχει διδάξει ο Γιούγκ στα'' Στα σύμβολα της Μεταμόρφωσης ''.Ο Γιούγκ που ήταν Ψυχίατρος και συνεργάτης του Φρόϊδ, αποσπάστηκε και έκανε σχολή που ονόμασε ΄΄ψυχολογία του βάθους'' ΄ είναι αυτός που προφήτεψε ο Κάντ ότι θα ερχόταν για να γεμίσει τις κενές κατηγορίες της σκέψης [ποιότητα, ποσότητα, αναφορά ,τρόπο] με ΄΄περιεχόμενα ''και να δώσει την ψυχολογική ΄΄πραγματικότητα΄΄ της Μεταφυσικής του . Υπήρξε πάρα πολύ χαρισματικός, γιατί αποκάλυψε τα ΄΄μυστήρια'' του Αντίχριστου μέσα από την Θεοσοφία, τον Γνωστικισμό, ,τον αποκρυφισμό και την Αλχημεία . Ιδρυτής ΄΄Μασονικής στοάς΄΄, έγραψε ότι ο Χριστός είναι σύμβολο και όχι πραγματικός, και θεωρούσε τον Λούθηρο ''τύπο του Αντίχριστου'', [. Αντίθετα ο Λούθηρος πρώτος είπε τον Πάπα΄΄ τύπο του Αντίχριστου ΄΄] και ο Γιούγκ επίσης θεωρούσε τον Χέγκελ σαν το Ασυνείδητο που μιλά άμεσα, προφανώς γιατί δεν καταλάβαινε τίποτα. Και είχε δίκιο. Ο Χέγκελ έγραψε

για Χριστιανούς και για τον Χριστό σαν εξωτερικά πραγματικό ,που αποκαλύπτεται και Νοείται από εμάς, μετά από την άρνηση του φαινομένου και του βλεπόμενου .[Συνιστώ βέβαια σε κάποιον που έχει θεμελιωθεί επαρκώς στη διδασκαλία του Χριστού, να τον μελετήσει .Γιατί αυτή η Μεταφυσική της Διάνοιας πάντα ζει μέσα μας σαν προπατορικό αμάρτημα, αλλά με την γνώση και άρνηση αυτού του αρνητικού ο Χριστός καθορίζεται ακόμα καλύτερα σ΄ εμάς . Γιατί ό,τι κάνει ο Χριστός εξωτερικά, με στόχο την επίλυση της αντίφασης και την Αγάπη των αντιθέτων ,το κάνει ο Αντίχριστος εσωτερικά ,με στόχο την Ταυτότητα, όχι με τον άλλο ,αλλά με τον εαυτό, με αφαίρεση της διαφοράς και της αντίφασης .Επίσης με την έννοια της ΄΄συγχρονικάτητας΄΄και των ‘’συμπτώσεων ‘’ έγινε ο θεωρητικός προάγγελος της θεωρίας των Κβάντα στη Φυσική]

15 . Η Διάνοια κατασκευάζει μια Μεταφυσική σαν ένα σύστημα άλυτων Αντιφάσεων ,μια Μεταφυσική της Ύλης ,με τον Κόσμο να δημιουργείται από μία μεγάλη έκρηξη .Τώρα ,στην εποχή μας,με την πρόοδο της τεχνολογίας στέλνει τηλεσκόπια στο διάστημα και μέσω του υπολογιστή, και με βάση την Ταυτότητα ,[ανοίγω = ανοίγω], με αφαίρεση της λέξης ‘’κλείνω’’, παράγει άπειρους Κόσμους, μη συνειδητοποιώντας ότι ‘’ανοίγεται’’ κάτι που πάντοτε παραμένει κλειστό [και όπως λέει ο Αριστοτέλης, τον Θεό να παραμένει πάντα στην Περιφέρεια του Κόσμου] . Έτσι οδηγεί κάποιους στην απιστία για τον Θεό και την μοναδικότητα του Κόσμου μας .Και έχει σηκώσει το κούφιο κεφάλι της στον Ουρανό ,ώστε ισχυρίζεται ότι μπορεί να συναγωνιστεί τον Θεό και να δημιουργήσει τεχνητή Νοημοσύνη . Αυτό σημαίνει να κάνει αυτό που δεν κάνει η πλειοψηφία των ανθρώπων, που ενεργεί με βάση την ταυτότητα ,να το κάνουν οι μηχανές ,να ανασκοπούνται εντός εαυτού ,να αντιφάσκουν και να αυτοβελτιώνονται. ΑΛΛΗΛΟΥΙΑ. [για να μη καροϊδευόμαστε θα πρέπει αυτός ο όρος να αντικατασταθεί με τον όρο ΄΄τεχνική διάνοια ΄΄που βασίζεται, όχι στην αντίφαση,αλλά στην Ταυτότητα .]

5. ΚΑΝΟΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΑΝΤΕΣΤΡΑΜΜΕΝΟΣ—ΥΠΕΡΑΙΣΘΗΤΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

1 <<εσείς δεν είστε εκ του κόσμου ,Εγώ σας εξέλεξα από τον κόσμο >>. [Ιωάννης 15,19] . Με αυτή την φράση ο Χριστός ξεχωρίζει δύο κόσμους, ένα βλεπόμενο αποτελούμενο από ανθρώπους της Διάνοιας και της ΄΄ελεύθερης βούλησης ‘’ και ένα Κόσμο της Δουλωμένης θέλησης, Νοούμενο ,κόσμο του Χριστού ,όπου οι άνθρωποι έχουν σταυρώσει τον εαυτόν τους μαζί με τον Χριστό στο Βάπτισμα, είναι πεθαμένοι με αναφορά τον φυσικό άνθρωπο με τα πάθη και τις επιθυμίες τους, απεκδύονται την Θέλησή τους και αυτός που ζεί είναι ο Χριστός ,η Πίστη .

Αυτός ο Υπεραισθητός Κόσμος εγκλείει μέσα του τον αισθητό και βλεπόμενο κόσμο .Ο Χέγκελ στο βιβλίο του '' Φαινομενολογία του Πνεύματος ''& 120 γράφει για αυτούς τους δύο κόσμους: <<Αυτό που στον ένα είναι Βόρειος πόλος, στον άλλο είναι Νότιος ,ό,τι στον ένα είναι ξινό ,στον άλλο είναι γλυκό ,ό,τι στον ένα θεωρείται σοφία, στον άλλο είναι ανοησία ,ό,τι στον ένα θεωρείται αξία, στον άλλο είναι απαξία ,όπου στον ένα ο άνθρωπος διαλέγει την εργασία του με κίνητρο τον πλούτο, και την κοινωνική καταξίωση ,ο άλλος σταυρώνει την θέλησή του περιμένοντας να τον καλέσει ο Χριστός .κ.λ.π.>> .[Και ο Σαίξπηρ στον Άμλετ λέει ότι πρέπει να κρατήσουμε ένα καθρέφτη μπροστά στη Φύση για να δει στο αντίθετο το πραγματικό της Πρόσωπο] .

2 . Ο Χέγκελ στο Βιβλίο ''Φιλοσοφία του Δικαίου'' αναφέρει ότι το Κράτος, που φαίνεται ότι κατά την Ύπαρξη έπεται της οικογένειας και των άλλων θεσμών , κατ΄ ουσία όμως είναι πρώτο, σαν η Έννοια του Κράτους που δίνει στον εαυτόν της την Πραγματικότητά της στην οικογένεια, εργασία, Πολιτική κοινωνία, εξουσίες ,Κράτος κ.λ.π. Αυτό σημαίνει ότι η Έννοια του Κόσμου προηγείται της ύπαρξής του ,η Έννοια της Οικογένειας προηγείται της πραγματικότητάς της ,η Έννοια της Ιατρικής προηγείται και κάνει τον Γιατρό, η Έννοια του Πολιτικού που κάνει τον Πολιτικό, η Έννοια της Ναυπηγικής κάνει τον Ναυπηγό κ.λ.π . Επίσης η Έννοια της Αγάπης κάνει τον Ρωμαίο και την Ιουλιέτα ,η Έννοια της Φιλοδοξίας κάνει τον Μάκβεθ ,η Έννοια της Προδοσίας δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητά της στο Πρόσωπο του Ιούδα ,η Έννοια της Κόλασης που κατασκευάζει την Πραγματικότητά της στον Ριχάρδο Γ., η Έννοια της Εκκλησίας που δίνει στον εαυτόν της την πραγματικότητά της δια μέσου των προορισμένων από καταβολής κόσμου ,που τους κάνει άξιους να εισέλθουν εντός αυτής . .κ.λ.π. Όλες αυτές οι Έννοιες είναι αιώνιες και είναι μέσα στον Θεό και καλούνται από τον Θεό οι άνθρωποι ελεύθερα να τις εκφράσουν . Εδώ λαβαίνει την αλήθεια του, όπως έχουμε κατ΄ επανάληψη πει , ότι ''τα τη γενέσει ύστερα κατά φύσει πρότερα . Έτσι είναι ολέθριο λάθος αυτό που λένε οι καλόγηροι και ο πάπας ότι εμείς τηρώντας Νόμους και κάνοντας πράξεις και μεγάλα έργα κτίζουμε την μέλλουσα Εκκλησία .Η Εκκλησία είναι από πάντα έτοιμη ,στη μυστική Βουλή του Θεού και κάνει εμάς άξιους να εισέλθουμε σ΄ αυτήν Αμήν .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1 . Εδώ να δώσουμε ένα παράδειγμα της Ενότητας Εσωτερικού -Εξωτερικού .Εσωτερικό είναι η έννοια ,που δίνει στον εαυτόν της εξωτερικά την πραγματικότητά της .Αντίθετα στην ΄έλεύθερη βούληση΄΄ το εσωτερικό είναι ΜΟΝΟ εσωτερικό ,που σημαίνει είναι ΜΟΝΟ εξωτερικό .Εδώ το ΄΄μόνο εσωτερικό΄΄ είναι η πρόθεση και το ΄΄μόνο εξωτερικό΄΄ είναι η Υποκρισία .Αυτό σημαίνει <<αυτό που θέλω δεν κάνω ,αλλά αυτό που δεν

θέλω αυτό κάνω .Ταλαίπορος εγώ ο άνθρωπος ΄ ποιος θα με ελευθρώσει από του σώματος του θανάτου τούτου ΄ ευχαριστώ τον Θεό δια Ιησού Χριστού κ.λ.π>>.[Ρωμαίοι 7,21-25] .Γιατί στην θέληση υπάρχει αντίφαση όπως έχουμε πει [Κάθε τί είναι αντίθετο ,κάθε τί είναι αντιφατικό ,κάθε προσδιαρισμός είναι άρνηση] και επειδή στην ΄΄ελεύθερη βούληση΄΄ο Χριστός δεν είναι πραγματικός αλλά είναι σύμβολο ,δεν μπορεί να λύσει πραγματικά την αντίφαση .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2: Συνάντησα κάποιον γνωστό και τον ρώτησα γιατί είναι στεναχωρημένος .Απάντησε ότι η κόρη του ,γιατρός χειρουργός γυναικολόγος φτιάχει τα χαρτιά για να φύγει για Αμερική και ο λόγος είναι ότι τα χρήματα που δίνονται από το Νοσοκομείο Καλαμάτας είναι λίγα. Όμως το χρήμα δεν εισέρχεται στους τρείς όρους ,Ιατρική ,ασθενής, Γιατρός. Στην έννοια της Υγείας ,που εξάγεται σαν αποτέλεσμα στο τέλος, και που στην ουσία είναι πρώτη : ο γιατρός θα πρέπει να αρνηθεί τον εαυτό του και να αγαπά τον εαυτόν του στον ασθενή, ο ασθενής να αρνηθεί τον εαυτό του και να αγαπά τον εαυτόν του στον Γιατρό, η Ιατρική σαν μέσος όρος να συνδέσει τον ασθενή με την ατομική Γενικότητα του γιατρού . Αυτός είναι ένας τριπλούς Συλλογισμός : Η Υγεία συνδέει τον γιατρό με τον ασθενή .Ο ασθενής και οι ανάγκες της υγείας του συνδέει τον γιατρό με την επιστήμη της Ιατρικής, η Ιατρική σαν μέσος όρος θεραπεύει τον ασθενή και πραγματώνει τον εαυτό της στο πρόσωπο του γιατρού .Έτσι οι τρείς όροι, ιατρική ,ασθενής, γιατρός ,που ο καθένας λαμβάνει την θέση του μέσου όρου και των ακραίων όρων, ταυτίζονται, αναιρούνται ως προς τον εαυτό τους και ανυψώνονται σε ένα σώμα ,μία οργανική ενότητα και αυτό είναι η Πραγματικότητα της Υγείας που χαρίζει ο Θεός .

ΠΟΡΙΣΜΑ. Εδώ τα χρήματα απλά πρέπει να προστίθενται .Η κόρη του γνωστού μου θα μποορουσε να δικαιολογήσει την απόφασή της εάν πηγαινε ατην Αμερική για ερευνητικούς λόγους ,για πρόοδο της ειδικότητας της ,αλλά για τα χρήματα όχι .Ο Χριστός θα αποσυρθεί από την ζωή της και σαν γιατρό και σαν άνθρωπο . Αλλά και η Διάνοια μέσα από τους καλόγηρους ,σαν η πνευματική εξουσία που διοικεί την Εκκλησία, ισχυρίζεται ότι και αυτή δίνει αυτές τις καλές συμβουλές ,αλλά ψεύδονται . Γιατί αρχίζουν με την ΄΄ελεύθερη βούληση΄΄ και την απόφαση του ανθρώπου να γίνει γιατρός, όχι από την Επιστήμη και τον προσδιορισμό του Θεού, που κάνει κάτι Γενικό, Καθολικό και Αναγκαίο, αλλά γίνεται γιατρός για κοινωνική καταξίωση,φήμη και χρήματα..Όπουδήποτε δεν αρχίζει τα πράγματα ο Χριστός με την δοσμένη σ΄ εμάς Πίστη, ούτε καλό υπάρχει και η πράξη πρέπει να θεωρείται ανήθικη, επειδή το΄΄καλό΄΄σαν αποτέλεσμα το οικειοποιείται ο άνθρωπος και όχι ο Χριστός . Η ΄ελεύθερη βούληση΄΄ κατασκευάζει δούλους και όχι ελεύθερους ανθρώπους που

υπηρετούν την Κλίση τους από τον Θεό . Και αυτό συμβαίνει σε όλα τα επαγγέλματα και εργασίες ,με αποτέλεσμα την απίστευτη ανηθικότητα στον Κόσμο .

3. Το αντίθετο είναι το Κράτος που έκφρασε ο Γάλλος Φιλόσοφος Ρουσώ σαν κοινωνικό συμβόλαιο και απόφαση μεταξύ των ανθρώπων . Εδώ η ‘’ελεύθερη βούληση’’ επιλέγει να κάνει το Κράτος , τον Πολιτικό ,τον γιατρό, να είναι ενάρετη ή φαύλη κ.λ.π. Και οι δύο αυτοί Κόσμοι είναι την ίδια στιγμή παρόντες, αλλά ο ένας είναι φαινόμενος ,ο άλλος είναι ο Κόσμος του Χριστού ,υπεραισθητός , νοητός, που κλείνει μέσα του τον αισθητό ,αλλά ωστόσο ο πραγματικός κόσμος θα φανεί στον Ουρανό .

ΠΟΡΙΣΜΑ . Αλήθεια είναι η Ενότητα της Εννοίας και της Πραγματικότητάς της. [Αυτός είναι και ο ορισμός που δίνει και ο Αριστοτέλης, που σημαίνει, ένας άνθρωπος με ένα χέρι δεν είναι αληθινός] . [Στην διδασκαλία ‘’περί της Εννοίας’’. στο τρίτο μέρος της Λογικής ,θα δούμε την Έννοια να αναπτύσσεται σε τρία στάδια και να δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητά της] . Αντίθετα για την Μεταφυσική ‘’ αλήθεια είναι η Συμφωνία ενός πράγματος με την Παράσταση που εμείς έχουμε γι΄ αυτό,’’[δηλαδή σύμφωνα με την ομοιότητα και την διαφορετικότητα κάποιου πράγματος σε σχέση προς κάτι άλλο] που σημαίνει ότι η Αλήθεια είναι υποκειμενική .[δηλαδή τρεχαγύρευε] .

4 . Πιστοί και άπιστοι φαίνεται να ζούν μαζί κάτω από τον ίδιο ήλιο και θα χωρίσουν τελείως στη τελική Κρίση .Αλλά οι Πιστοί ζούν ως προς την Πίστη και το Πνεύμα στον άλλο κόσμο όπου ήλιος είναι ο Χριστός ,και το μόνο που είναι αφημένο σ΄ αυτόν τον βλεπόμενο κόσμο είναι το σώμα τους, όπου παρακαλούν τον Θεό να έλθει να τους παραλάβει ,για να ελευθερωθούν από την αμαρτία που υπάρχει πάντα στην σάρκα όσο αυτή ζει .Αυτός ο Ουράνιος Κόσμος και η αιώνια ζωή αρχίζει από εδώ ,και αυτό είναι και το κοινό στοιχείο που η Φιλοσοφία του Πνεύματος έχει με τον Εμπειρισμό .Γράφει ο Λούθηρος ,ότι δεν πρέπει να φανταζόμαστε ένα μετέπειτα ,εκείθεν κόσμο ,όπως φαντάζονται ορθόδοξοι, παπικοί και φανατικοί της Άμεσης Πίστης ότι κάποτε θα ζήσουν ,αλλά να έχουμε την εμπειρία και να ζούμε από εδώ δια Πίστεως σ΄ αυτόν τον Ουράνιο Κόσμο , από το Βάπτισμα και μετά ΄ γι΄ αυτό και προσθέτει ότι όταν πεθάνουμε θα είναι αργά. Είναι αυτή η ήδη ετοιμασμένη Εκκλησία και οι ήδη ετοιμασμένες πράξεις από καταβολής Κόσμου που αξιώνουν τους προορισμένους να εισέλθουν ΄ όμως ταυτόχρονα χρειάζεται προσοχή ότι όσο ζούμε μέσα στις δοκιμασίες, μπορεί να χάσουμε την Πίστη και άρα να είμαστε προορισμένοι τελικά για αιώνιο θάνατο, όπως ο Ιούδας και άλλοι ‘ γιατί δεν γνωρίζουμε την μυστική βουλή του Θεού και επίσης δεν υπάρχει υπόσχεση του Θεού ότι θα μας κρατήσει στην Πίστη ‘ άρα η ταπεινότης και

η Μετάνοια πρέπει να είναι συνεχής . Ζούμε πάντα μεταξύ Φόβου Θεού και ελπίδας Ζωής Αιωνίου .Και ''όποιος πιστεύσει και υπομείνει μέχρι τέλους στην Πίστη θα σωθεί''. [Ματθαίος 10,22]
ΠΟΡΙΣΜΑ: Ωστόσο οι καλόγηροι δεν χρειάζεται να έχουν φόβο Θεού .Γιατί αρχίζουν με την ΄΄ελεύθερη Βούληση'',που σημαίνει ότι κάνουν κάτι θετικό και παρά το γεγονός ότι δεν μπορούν να θεμελιώσουν την ύπαρξη του Θεού ,αφού Αυτός δεν δίνεται στην εμπειρία, ωστόσο στην Συνείδησή τους αυτοί έχουν το πλεονέκτημα έναντι των Λαϊκών, γιατί εάν θα υπήρχε ο Θεός , είναι αυτοί που αποφάσισαν να γίνουν ''άγιοι'' . Έτσι λένε αντίο στον φόβο Θεού. Αλλά και η ελπίδα χάνεται ΄ γιατι θεωρουν ότι η θέση στον Ουρανό έχει ήδη από αυτούς κερδηθεί,
5. Αλλά από πρακτική άποψη τί σημαίνει να ζούμε στην αιώνια ζωή από εδώ ? Σημαίνει ότι αυξανόμαστε στη Πίστη ότι Αυτός είναι αναστημένος και ανασταίνει και εμάς , θανατώνοντας τον θάνατο μέσα στη ζωή μας, λύνοντας τις αντιφάσεις και προχωρώντας μας από επίπεδο Πίστης σε επίπεδο Πίστης [Ρωμαίοι 1,17] ανανεωνόμαστε στο ότι είμαστε νικητές δι Αυτού ΄ διότι αν και φαίνεται να εργαζόμαστε στον Κόσμο , στην ουσία εργαζόμαστε στον άλλο αόρατο, Νοητό Κόσμο, ενώπιον του Θεού, αφού ''σταυρώνουμε τα πάθη και τις επιθυμίες μας'', απαλλασσόμαστε συνεχώς από το θέλημά μας ,κάνοντας το Θέλημα του Θεού,που είναι κάτι Γενικό ,καθαλικό και Αναγκαίο και έχουμε την καλή Συνείδηση ότι δια της Χάρης Του οτιδήποτε αρχίζει με Πίστη, Αυτός το εργάζεται και το τελειώνει . Αυτός, όπως έχουμε πει, μας έχει ελευθερώσει από την αμαρτία . παίρνοντας την Ενοχή μας στον Σταυρό και μας λογαριάζει Δίκαιους και ότι για κάποιες αμαρτίες που προκύπτουν στην ζωή μας [θυμός ,οργή, ανυπομονησία , ότι δεν αγαπάμε όσο πρέπει τους άλλους ,αλλά και για άλλες μεγαλύτερες [,την ποινή στο μεγαλύτερο μέρος την έλαβε Αυτός στον Σταυρό και ένα μικρό μέρος έρχεται σε μας. Γι΄ αυτό έχει κάνει τον Σταυρό μας ελαφρύ. Έτσι η Αυτοσυνείδησή μας δεν μας ελέγχει για τίποτα. Ωστόσο με αυτό δεν είμαστε δικαιωμένοι και όπως λέει ο Απόστολος Παύλος << τα πίσω τα ξεχνώ, επεκτεινόμενος μπροστά, για το βραβείο τής επουρανίου κλήσεως >>. [Φιλιπισίους 3,14]

6. Αλλά και η Διάνοια με την ΄΄ελεύθερη βούληση΄΄ δημιουργεί δύο εικονικούς βλεπόμενους Κόσμους . Ο ένας είναι ο κόσμος των μοναστηριών και του Πάπα ,και ο άλλος ο κόσμος των Λαϊκών ,όπου ό,τι είναι αξία στον ένα είναι απαξία στον άλλο .Οι Θεσμοί του Γάμου , της Οικογένειας ,της εργασίας ,των εξουσιών και του Κράτους, που ο ίδιος ο Θεός έθεσε και ευλόγησε θεωρούνται απαξία ,σε σχέση με την αγαμία ,την υπακοή στον Πάπα ,και στους Νόμους των Ηγουμένων που θεωρούνται αξία .Αντί της

εργασίας των λαϊκών την ημέρα ,αυτοί κάνουν ‘’ολονυκτίες’’ προσευχόμενοι για τις αμαρτίες των πρώτων ,και κοιμούνται την ημέρα. Ορκίζονται να μένουν φτωχοί ,ενώ έχουν μαζέψει από προσφορές, πουλώντας συγχώριση αμαρτιών και Ουρανό μέσω των ΄΄θαυματουργών εικόνων και λειψάνων΄΄ και από ΄΄προσφορές΄΄ τόσο πλούτο που δεν υπάρχει πιο ανθοφόρα επιχείρηση επί της Γης . Σε ό,τι αφορά την αγαμία ‘’ δεν λέω τίποτα ΄΄ ο Θεός ξέρει.! Σύμφωνα με την Λογική του Θεού, ωστόσο, ‘’κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση ‘’, ’’κάθε τι είναι αντιφατικό’’, κάθε όρκος που γίνεται ,την στιγμή που γίνεται, τον έχουμε παραβεί ‘ γιατί η επιθυμία για το αντίθετο γίνεται τεράστια και ανατρέπει .Από την άλλη ο ορίζοντας της ‘’ ελεύθερης θέλησης’’ είναι τόσο στενός. ώστε δεν μπορούν να βεβαιώνουν την ύπαρξη του Θεού όπως οι ίδιοι ομολογούν ΄ γιατί θεωρούν ότι το όργανο [κατά τον Καντ] που είναι η Διάνοια αντιφάσκει και βεβαιώνει την ίδια στιγμή αντίθετα πράγματα ,και ότι είναι παραλογισμός να θέλουμε να αποδείξουμε την ύπαρξη του Θεού ,επειδή αυτό ξεπερνάει την αισθητηριακή αντίληψη και εμπειρία .Όμως ενώ λένε την Σκέψη αντιφατική ,ο Κόσμος διασώζεται ως μη αντιφατικός ΄ έτσι η ΄΄ελεύθερη θέληση ΄΄διασώζεται .Αλλά ιδού η Αντίφαση .Ο Απόστολος λέει : <<αυτό που θέλω δεν κάνω , αλλά αυτό που δεν θέλω αυτό κάνω >>[Ρωμαίοι 7,15 - 19] και έτσι ό,τι κάνουν είναι μια μεγάλη υποκρισία . Επίσης την ίδια στιγμή αντιφάσκουν και καθιερώνουν τους εαυτούς τους μεσίτες μεταξύ του Θεού που πρέπει να υπάρχει [αλλά δεν υπάρχει πραγματικά] και ανθρώπων . Όμως εντέλει η Υποκρισία και το θέατρο, η εκμετάλλευση της ανθρώπινης λαχτάρας για τον Θεό θα γίνουν φανερά . Αυτοί ποτέ δεν υπερίσχυσαν της πραγματικής Εκκλησίας που είναι αόρατη και καλά κρυμμένη από τα μάτια των ανθρώπων και ούτε θα υπερισχύσουν .Γιατί ‘’πύλαι Άδου δεν θα υπερισχύσουν αυτής’’.[Ματθαίος 16,18] . Ο Χριστός, που είναι όχι κάτι συμβολικό, αλλά το μόνο πραγματικό και ζωντανό όν, γνωρίζει τους δικούς Του. [Θα δούμε την δικαιολόγηση αυτών πάρα κάτω]. ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2: Ο τελευταίος Πάπας πριν πεθάνει άφησε παραγγελία η καλόγρια που τον ‘’υπηρετούσε’’ 40 χρόνια να σταθεί για λίγο κατ΄ εξαίρεση δίπλα στο φέρετρό του .Τι ευλογία θα ήταν να ήταν η νόμιμη σύζυγός του ! ! !

6. Θ Ε Ι Α Ε Υ Χ Α Ρ Ι Σ Τ Ι Α [Δ Ε Ι Π Ν Ο Τ Ο Υ Κ Υ Ρ Ι Ο Υ]

‘’ ότι ο Κύριος Ιησούς κατά την νύκτα που θα παραδίδετο ,έλαβε άρτο και αφού ευχαρίστησε έκοψε και έδωσε αυτό στους μαθητές λέγοντας : Λάβετε, φάγετε, τούτο είναι το σώμα μου το οποίο είναι δοσμένο για εσάς ΄ τούτο κάμνετε εις την ανάμνησή μου . Ομοίως ,αφού

δείπνησε ,έλαβε το ποτήριο ,και αφού ευχαρίστησε, το έδωσε σ΄ αυτούς λέγοντας ,πίνετε εξ αυτού πάντες ΄ τούτο το ποτήριο είναι η Νέα Διαθήκη εν τω αίματί μου ,το οποίο είναι χυμένο για εσάς ,για την συγχώρηση των αμαρτιών ΄ τούτο κάμνετε κάθε φορά που πίνετε αυτό ,εις την ανάμνησή μου ΄΄

Ματθ 26,26| Μάρκος 14,22|Λουκάς 22,19| 1 Κορινθ 11,23

1. Γράφει ο Λούθηρος στη Μεγάλη Κατήχηση : << Είναι το πραγματικό Σώμα και Αίμα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού ,εντός και κάτω από τον άρτο και τον οίνο ,τα οποία οι Χριστιανοί είναι διαταγμένοι δια του Λόγου του Χριστού να τρώνε και να πίνουν>>. Αλλά τί σημαίνει ΄΄εντός και κάτω΄΄. Σημαίνει ότι η Πίστη αρνείται το εξωτερικό περίβλημα ,αρνείται το φυσικό στοιχείο σαν αρνητικό , σαν μηδαμινό, και φθαρτό και μέσα από αυτή την άρνηση της άρνησης, έχει το στέρεη βάση να υψωθεί και να φάει, σύμφωνα με τον Λόγο ,το Πραγματικό Σώμα και να πιεί το Πραγματικό Αίμα του Κυρίου ,που σημαίνει δι αυτού του τρόπου να βρεθεί στην Πραγματική Παρουσία Του, στην Ευχαριστία Του και στην Απόλαυσή Του. Και λέει πάρα κάτω ότι ο Θεός επέλεξε αυτόν τον τρόπο, για να τον συναντούμε πραγματικά σ΄ αυτήν την μορφή και όχι όπως τον είδαν οι βοσκοί όταν γεννήθηκε ,αλλά αυτό το υποσχέθηκε και το επιφυλάσσει ότι θα τον δούμε την έσχατη μέρα . [Πιο κάτω θα δούμε ότι και ο Χέγκελ ορίζοντας το Δείπνο του Κυρίου, αναφέρεται στην άρνηση του φυσικού στοιχείου και τί ολέθριες συνέπειες φέρνει όταν διατηρείται]

2. Στο βιβλίο του ΄΄Αυτό είναι το Σώμα Μου ΄΄ ,ενάντια στους αιρετικούς της Άμεσης πίστης του Προτεσταντισμού, οι οποίοι το θεωρούν συμβολικό και αρνούνται ότι εντός και κάτω από τον άρτο και τον οίνο τρώνε πραγματικά το Σώμα και πίνουν πραγματικά το Αίμα του Κυρίου, ο Λούθηρος γράφει : << Εμείς σε κάθε περίπτωση διατηρούμε και τα δύο, την Φυσική και Πνευματική βρώση .Το στόμα τρώει το σώμα του Χριστού κατά φυσικό τρόπο, γιατί δεν μπορεί να συλλάβει ή να φάει τους Λόγους, ούτε γνωρίζει τί είναι τρώγοντας . Σε ό,τι αφορά τη γεύση ,το στόμα βέβαια φαίνεται να τρώει κάτι άλλο, παρά το Σώμα του Κυρίου .Αλλά η καρδιά συλλαμβάνει τους Λόγους εν τη Πίστη και τρώει Πνευματικά ακριβώς το ίδιο Σώμα ,καθώς το στόμα τρώει φυσικά ΄ γιατί η καρδιά βλέπει πολύ καθαρά αυτό που το στόμα ,μη κατανοώντας ,τρώει φυσικά. Αλλά πώς το βλέπει αυτό ? .Όχι κοιτάζοντας τον άρτο ή το στόμα που τρώει, αλλά στον Λόγο που είναι εκεί : <<Φάγετε, τούτο είναι το Σώμα Μου >> .Ωστόσο υπάρχει μόνο ένα Σώμα Χριστού το οποίο αμφότερα , στόμα και καρδιά τρώνε ,το καθένα κατά τον τρόπο του . Η καρδιά δεν μπορεί να τρώει αυτό κατά φυσικό τρόπο, ,ούτε μπορεί το στόμα να τρώει αυτό κατά Πνευματικό τρόπο .Έτσι ο Θεός διευθετεί αυτό, ώστε το στόμα να τρώει αυτό για την

καρδιά ,και η καρδιά να τρώει αυτό Πνευματικά για το στόμα .Και έτσι αμφότερα είναι ικανοποιημένα και σωσμένα από τη μια και την ίδια τροφή. Ακόμα, μη κατανοώντας, το σώμα δεν γνωρίζει ότι είναι τρώγοντας μια τροφή δια της οποίας θα ζήσει για πάντα ΄ γιατί το σώμα δεν αισθάνεται αυτό ,αλλά πεθαίνει και παρακμάζει ,σαν να είχε φάει κάποιο άλλο είδος τροφής ,όπως κάνει ένα ζώο . Αλλά η Ψυχή βλέπει και καθαρά καταλαβαίνει ότι το σώμα θα ζήσει αιώνια, γιατί έχει συμμετάσχει μιας αιώνιας τροφής ,η οποία δεν θα αφήσει αυτό να παρακμάσει μέσα στον τάφο και να επιστρέψει σε σκόνη .>>

3. Ο Λούθηρος αναφέρει ότι το Σώμα και Αίμα του Χριστού είναι το Απόλυτο Φάρμακο για την ψυχή και το σώμα ,ένα πραγματικό Αντίδοτο για την αρρώστια . Γιατί το σώμα μας είναι φθαρτό ,αλλά αυτά άφθαρτα και έχουν την ικανότητα να απορροφούν τα δηλητήρια του σώματος και της ψυχής και να μας δίνουν την δική τους υγεία. Αυτό το αναφέρει σαν αντιμετάδοση ιδιοτήτων . Ο Χέγκελ αναφερόμενος στην αρρώστια γράφει ότι όταν ένα μέλος αρρωστήσει δηλαδή πέσει σε πυρετό και αρχίζει να λειτουργεί αυτόνομα, τότε πρέπει να διεγερθεί, επιταχυνθεί ,και να πέσει σε πυρετό όλος ο οργανισμός στην προσπάθεια το άρρωστο μέλος να ενσωματωθεί ξανά στην Ενότητα του Σώματος .[ομοιοπαθητική]. Γιατί τί είναι ο Καρκίνος παρά ένα κύτταρο που δρά με βάση την Ταυτότητα με τον εαυτό του ,έχει κέντρο τον εαυτό του ,κάτι εσωτερικό που πολλαπλασιάζεται ανεξέλεγκτα και απωθεί κατατρώγοντας το εξωτερικό , αφαιρώντας συνεχώς την αντίφαση του με το υπόλοιπο σώμα και την Ενότητά του με αυτό . Όμως Υγεία είναι η ενότητα και η Αγάπη ,όπου κάθε μέλος του σώματος αρνείται τον εαυτόν του, κάνει κέντρο του και υπηρετεί το άλλο μέλος , επαναφέροντάς το στην ενότητα του οργανισμού . Έτσι ο Καρκίνος επιδιώκει την Αυτοταυτότητα, με άρνηση του άλλου, του εξωτερικού . Είναι αρρώστια Πνευματική, πριν να εκδηλωθεί σωματικά, όπως άλλωστε και κάθε αρρώστια και προπατορική αμαρτία που έχει δοθεί σε όλους από τον Αδάμ. Αλλά ο Χριστός και το πραγματικό Σώμα και Αίμα Του γίνεται ο καρκίνος του καρκίνου. Αυτό που διεγείρει και επιταχύνει το σώμα να επιτεθεί στον Καρκίνο είναι η Πίστη στο Λόγο του Θεού :΄΄Τούτο είναι το Αίμα Μου, χυμένο για την αμαρτία σου ΄΄. Εδώ είναι το αντίδοτο ,η θεραπεία ,το διαρκές Θαύμα, η Πίστη στον Λόγο του Θεού ότι τούτο το Σώμα έχει δοθεί και τούτο το Αίμα έχει χυθεί για εμένα και εσένα , τον άλλο και για πολλούς, προσωπικά ,για την σαπίλα και την αμαρτία του καθενός μας .Γιατί όλο το σώμα μας είναι υπό κατάρρευση και το μόνο άφθαρτο και ανόλεθρο είναι το Σώμα και Αίμα του Χριστού . [Στην Γερμανική Εκκλησία υπάρχει ένα ωραίο τελετουργικό. Ο καθένας παίρνει και πίνει από το ποτήριο και δίνοντας το στον διπλανό του, του λέει ΄΄αίμα

Χριστού για σένα χυμένο]. Αυτό το αντίδοτο δεν το παρασκευάζει η Εκκλησία, δεν είναι ένα φάρμακο έτοιμο, με τους καλόγηρους και τον Πάπα φαρμακοποιούς . Αυτοί το κατασκευάζουν προς όφελός τους ,αφού βάσει αυτού καθιερώνουν τους εαυτούς τους σαν Λειτουργούς του Θεού, όπως θα δούμε αργότερα ,και το οποίο οι άνθρωποι λαμβάνουν χωρίς Πίστη, σαν ένα έργο της Εκκλησίας, όπως κάνουν ορθόδοξοι και παπικοί ,αλλά είμαστε εμείς οι φαρμακοποιοί που το παρασκευάζουμε ,δηλαδή η Πίστη μας ,που ενώ βλέπει και γεύεται άρτο και οίνο, το αρνείται και συγκεντρώνει την προσοχή της στον Λόγο του Θεού ‘’τούτο είναι το Σώμα Μου και το Αίμα Μου χυμένο για την αμαρτία σου ‘’κ.λ.π. Εντέλει πραγματοποιείται αυτό που ειπώθηκε προηγουμένως, η Έννοια της Υγείας, ο Λόγος ,ο Χριστός προηγείται και δίνει στον εαυτόν της την Πραγματικότητά της, τον υγιή άνθρωπο .

4. Γράφει ο Λούθηρος : << Ο Χριστός σαν Λόγος διαπερνά και βρίσκεται παντού μέσα στη Φύση και στον Κόσμο ,όμως ταυτόχρονα οι Ουρανοί των Ουρανών δεν τον χωρούν .Ωστόσο δεν μας καλεί να τον γυρεύουμε παντού, αλλά να τον βρίσκουμε και να τον Λατρεύουμε στην Παρουσία Του εκεί που μας λέει ,ΣΤΗΝ ΘΕΙΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ . Και επειδή η Θεία Ευχαριστία είναι το κέντρο της Λατρείας και Λειτουργίας της Κυριακής και η παρουσία του Χριστού το ύψιστο, θα πρέπει ο Πιστός στο Δείπνο του Κυρίου να συμμετέχει οπωσδήποτε. Όσον αφορά την προετοιμασία, τις νηστείες ,τις εξομολογήσεις, αυτά είναι προσπάθεια του διαβόλου να απομακρύνει τους Πιστούς από την Θεία Ευχαριστία ‘ γιατί δεν συμμετέχουμε επειδή είμαστε ‘ ‘καθαροί’’, αλλά το αντίθετο, επειδή αισθανόμαστε ότι είμαστε αμαρτωλοί ‘ γιατί ενώ στην Συνείδησή μας εξ αιτίας του δώρου της Πίστης, ο Θεός μας Λογαριάζει Δίκαιους ,στην Αυτοσυνείδηση μας ποτέ δεν είμαστε αυτό που θα έπρεπε. Έτσι βρισκόμαστε συνεχώς εν Μετανοία .Και μάλιστα αυτοί που δεν συναισθάνονται την αμαρτία τους, έχουν καυτηριασμένη Συνείδηση και δεν είναι Χριστιανοί .

5. Ο Χέγκελ στο τρίτο μέρος της Εγκυκλοπαίδειας της φιλοσοφίας και στο’’ Υποκειμενικό Πνεύμα ‘’αναφέρεται στην σχέση Σώματος και Ψυχής . Κατ΄ αρχήν υπογραμμίζει το λάθος, όσο ζει ο άνθρωπος να αναφερόμαστε σε δύο ξεχωριστά πράγματα ,ψυχή και σώμα , αλλά το σωστό είναι ότι η Ψυχή διαπερνά το σώμα ,έτσι ώστε πρέπει να μιλάμε για Ψυχικό σώμα και σωματική Ψυχή .Αληθεύει η Ενότητά τους. Η λανθασμένη στάση της Ψυχής εμφανίζεται σαν σωματική αρρώστια και αντίστροφα η σωματική αρρώστια είναι λανθασμένη στάση της ψυχής . Έτσι η θεραπεία μπορεί να αρχίσει είτε από το σώμα ,είτε από την Ψυχή . Όταν τελικά εμφανίζεται ο Θάνατος και ο απόλυτος χωρισμός Ψυχής και σώματος, αυτό είναι μια άπειρη αρνητική κρίση ,όπου το σώμα θάβεται ,αλλά η Ψυχή σαν Πνεύμα, πλήρης

περιεχομένου ,δηλαδή φορτωμένη με την ζωή του ανθρώπου επιστρέφει στον Δημιουργό .Γιατί στον Θεό δεν χάνεται τίποτα και δεν πεθαίνει τίποτα και ο Θεός είναι Θεός ζώντων .

5. Οι αιρετικοί και η Άμεση Πίστη ,η οποία αποκλείει την εμμεσότητα δεν λαμβάνουν υπόψη τους το αρνητικό στοιχείο της Νόησης ,ότι μέσα στην εμμεσότητα καταργείται η εμμεσότητα .Έτσι και στο Δείπνο του Κυρίου έχουν δίκιο όταν στρέφονται κατά των Ορθόδοξων και Παπικών, που διατηρούν το φυσικό στοιχείο και το μεταμορφώνουν σε Σώμα και Αίμα Χριστού ,αλλά έχουν άδικο όταν στρέφονται κατά του Λούθηρου, που τον κακολογούν σαν ΄΄μισοπαπικό΄΄. Πράγματι ο Λούθηρος διατηρεί τον άρτο και τον οίνο, όχι για να τα μεταμορφώσει σε σώμα και αίμα Χριστού, αλλά για να τα αρνηθεί, να τα εκμηδενίσει ΄ δεν καταλαβαίνουν ότι στο Δείπνο δεν υπάρχουν ταυτόχρονα και το Φυσικό στοιχείο και το Σώμα και Αίμα Χριστού , αλλά ο άρτος και ο οίνος σαν φυσικά στοιχεία έρχονται δια της Πίστης να είναι αρνημένα και αναιρούνται, πέφτουν στο βάραθρο και ταυτόχρονα ανυψώνονται σε Σώμα και Αίμα Χριστού . Μόνο ο θάνατος του Φυσικού είναι η γέννηση του Πνευματικού .Γιατί η ίδια η Πίστη, που ακούει τον Λόγο ΄΄Τούτο είναι το Σώμα Μου΄΄ κ.λ. π. και τον πιστεύει, αρνείται τα φυσικά στοιχεία και τρώει άμεσα, δια μέσου του στόματος, το Πραγματικό Σώμα και πίνει το Πραγματικό Αίμα του Κυρίου. Όταν οι αιρετικοί τον άρτο και οίνο τα θεωρούν σύμβολα του Πραγματικού Σώματος και Αίματος του Χριστού στο Δείπνο , αυτοί καταλήγουν ότι αυτό συστήθηκε μόνο για την ανάμνηση των Παθών Του . Αλλά δεν συνειδητοποιούν ότι έτσι αρνούνται την πραγματική ύπαρξη του Χριστού στον Κόσμο ΄ γιατί έτσι και ο Χριστός σαν βλεπόμενος και σαν φαινόμενος δεν μπορεί να είναι ο Θεός ,αλλά σύμβολο .Όμως το ότι είναι ο Θεός, αυτό συνειδητοποιείται από την Νόηση με άρνηση του φαινομένου ,που κάνει τον Χριστό Νοητό ,και ύψιστα Πραγματικό .Γιατί Νούς και Νοητό Εν . Έτσι ο Χριστός για τους φανατικούς και τους Ιεχωβάδες ξεπέφτει σε σύμβολο και επειδή πρέπει να υπάρχει η πραγματικότητα του Χριστού, την οικειοποιούνται και ΤΑΥΤΊΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΙΔΙΟΙ ΜΕ ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ . Γι΄ αυτό και στη συνέχεια αρνούνται ότι μέσα στην εξωτερικότητα και στους Θεσμούς του Κράτους [οικογένεια ,εργασία πολιτική κοινωνία κ.λ.π.] υπάρχει και υπηρετείται ο Θεός ,γιατί θεωρούν ότι έτσι ξεπέφτουν στην εμμεσότητα και τα έργα και δρουν σε σχέση με αυτά σαν απλά καθήκοντα και όχι σαν έργα ενωμένα με τον Λόγο του Θεού και σαν κλίσεις Θεού .[Κάποιος ΄΄ευαγγελικός΄΄στο κήρυγμά του ομολόγησε ότι είπε στην αρραβωνιαστικιά του να ξέρει εξ αρχής <<άλλο εσύ και άλλος ο Χριστός >>,με την έννοια να βεβαιώσει την αμεσότητα της σχέσης του με τον Χριστό με άρνηση της εμμεσότητας δηλαδή ότι δεν θα την υπηρετούσε σαν τον Χριστό και άλλος

αρχιπρεσβύτερος που η γυναίκα του έκφραζε παράπονα απάντησε <<κάνω προς εσένα το καθήκον μου >>.Προφανώς την αγκάλιαζε όχι από αγάπη αλλά από καθήκον . Κατ΄ αυτόν τον τρόπο το μόνο έργο που θεωρούν άξιο για υπηρεσία του Θεού είναι το κήρυγμα και ο προσηλυτισμός από τον'' Χριστό ''που αυτοί σαν ηθοποιοί παριστάνουν .

6. Αλλά Η ΤΑΥΤΙΣΗ με τον Χριστό έχει σαν αποτέλεσμα ότι το Εγώ του ανθρώπου γίνεται τεράστιο. Αυτό συνέβει στη Γερμανία στον τελευταίο Παγκόσμιο πόλεμο. Οι Γερμανοί διδάχθηκαν τον Λούθηρο ,αλλά μετά από 60 χρόνια αφότου πέθανε αποφάσισαν, επειδή υπήρχε ''πόλεμος'' μεταξύ Λουθηρανών και Καλβινικών στην Εκκλησία , να συνθέσουν τις αντιθέσεις, εκδίδοντας το βιβλίο της ''Ομόνοιας ''. Έτσι ΄΄ευνούχισαν΄΄ τον Λούθηρο, γιατί εξόρισαν και ΑΦΑΙΡΕΣΑΝ την Αντίθεση .Χωρίς την Αντίθεση χάνεται η δυναμική της Χριστιανικής Εκκλησίας ,και δεν μπορεί να επιλυθεί δημιουργικά η ενότητα των αντιθέτων . Γιατί ο Χριστός αποκαλύπτεται ''στους εχθρούς Του'' και μόνο εν μέσω αυτών ευδοκιμεί και είναι νικηφόρος .

7. Όπως είπαμε πριν ,η ιστορία του Κόσμου είναι η ιστορία της ανάπτυξης των Θρησκειών και κάθε πόλεμος ,γράφει ο Χέγκελ ,είναι Θρησκευτικός που αιτία είναι ο Αντίχριστος .Γιατί η αρχή του είναι η λέξη ''σεβασμός'', που σημαίνει ΄΄ταυτότητα με τον εαυτό'' με αφαίρεση της Αντίθεσης μεταξύ των Θρησκειών και άρα της Αντίφασης .Έτσι ο διάβολος με την ''Ειρήνη'' διατηρεί το Βασίλειό του ασφαλές Αλλά με αυτόν τον τρόπο αναιρείται η κίνηση μέσα στον Θεό ,η ρίζα της ζωής . Γιατί οι Θρησκείες πρέπει να επικοινωνούν και καμία δεν έχει αλήθεια στον εαυτό της, αλλά στο επόμενο στάδιο Θρησκείας είναι η αλήθεια του προηγούμενου και εν τέλει οι άνθρωποι θα πρέπει να φθάσουν στην άρνηση των ορατών Θρησκειών και στην μία αόρατη ,Νοητή ,πραγματική, πνευματική Θρησκεία της Αγάπης. και όπως λέει ο Χέγκελ ,στην αγαπητική σχέση των τριών Προσώπων μέσα στην Θεότητα, όπου η συμφιλίωση των αντιθέτων πλήρως επιτυγχάνεται . Γιατί κάθε Θρησκεία έχει ως στόχο την Αγάπη ,και νομίζει ότι θα τον επιτύχει με την λέξη ΄΄σεβασμός και αφαίρεση του αντιθέτου ''. Όμως ο Θεός θέλει να φθάσει στην ειρήνη όχι με αφαίρεση του πολέμου, ,λλά δια μέσου του ''πολέμου '',δηλαδή της Αντίθεσης και της άρνησής της. Όταν υπάρχει Πνευματική επικοινωνία και ''πόλεμος'' Ιδεών μεταξύ των Θρησκειών, πραγματικός πόλεμος δεν γίνεται ΄ όταν επικρατεί η λέξη ΄΄σεβασμός'', και ΄΄ειρήνη΄΄ μεταξύ των αντιθέτων , που σημαίνει ουσιαστικά ότι κάθε ένας από τους αντίθετους ,αφαιρεί και γράφει στα παλιά του τα παπούτσια τον άλλο, μάλιστα τον σιχαίνεται ,και επιμένει στην ταυτότητα με τον εαυτόν του ,τότε ο Πραγματικός πόλεμος είναι παρόν . Γιατί η διαφορά είναι ανάγκη να εμφανισθεί,και έτσι επίσης και η

κίνηση . ΠΡΟΣΘΗΚΗ :Ο Σαίξπηρ αναφέρει το ίδιο πράγμα στον Άμλετ όταν βλέπουν ένα μικρό στράτευμα που πηγαίνει να κατακτήσει ένα ελάχιστο κομμάτι γης ΄ θέλει να αναδείξει την έννοια του πολέμου μέσα στη ζωή , λέγοντας ότι << οι άνθρωποι είναι άρρωστοι από την πολύ ειρήνη , λένε συνεχώς ΄΄ειρήνη, ειρήνη΄΄ μη γνωρίζοντας ότι μέσα τους καλλιεργούν ένα κακό σπυρί που ξαφνικά σπάει και ο άνθρωπος πεθαίνει >>.

ΠΟΡΙΣΜΑ: Ο άνθρωπος δεν είναι ζώο ,πρέπει να ζει και να πολεμά να κάνει φανερή την αλήθεια της όποιας Πίστης του ,από την οποία άγεται και φέρεται .Και μάλιστα ο Χέγκελ στο βιβλίο ΄΄Φιλοσοφία του Δικαίου΄΄συνιστά όλοι οι Πολίτες στο Κράτος να έχουν Πίστη .Γιατί η Πίστη του ανθρώπου είναι συνδεμένη με την Ηθικότητα μέσα στο Κράτος .[Και ο πόλεμος Ρωσίας -Ουκρανίας είναι θρησκευτικός .Γιατί ο Πατριάρχης Κωνσταντινούπολης ,που εποφθαλμιούσε την επιρροή στην Ουκρανία, , τους είπε ότι για να αποκολληθούν από τους Ρώσους, η βάση είναι η αλλαγή ΄΄Θρησκείας΄΄ και της επιρροής από Πατριαρχείο Μόσχας . Το έμαθε ο Ρώσος Πατριάρχης και έστειλε τον Ρώσο Πρόεδρο στον πόλεμο . Όμως οι Ουκρανοί πράγματι ΄΄νίκησαν΄΄, ακολουθούν τώρα το ημερολόγιο της Δύσης και έγιναν αυτοκέφαλη Εκκλησία αναγνωρισμένη από Κωνσταντινούπολη . Το κομμάτι γης που θα φάνε οι Ρώσοι σιγά μην το χρειάζονταν ΄ είναι για να δικαιολογήσουν την ήττα τους, σε σχέση με την ΄΄επιρροή΄΄ ,που είναι αιώνια .Γιατί οι καλόγηροι έχουν μίσος μεταξύ τους, θεωρόντας η κάθε πλευρά ότι εξ αιτίας κάποιων εξωτερικών διαφορών είναι η πραγματική εκκλησία του Χριστού]

8. Είναι γεγονός ότι από την Μεταρρύθμιση του Λουθήρου και μετά, το Πνεύμα στρατοπέδευσε στη Γερμανία .Πράγματι στην πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα , είδαμε ότι η δικαίωση του ανθρώπου δια Πίστεως μόνο, δηλαδή η ενότητα άμεσης και έμμεσης Πίστης που εκφράστηκε από τον Λούθηρο είναι η αλήθεια .Αλλά όταν το καλύτερο ξεπέφτει στην άμεση Πίστη, με αποκλεισμό της εμμεσότητας ,γίνεται το χειρότερο .Γιατί στην διαλεκτική, μετά από το πρώτο στάδιο, του Είναι και της Μετάβασης και του δεύτερου, της ουσίας ,ανασκόπησης και εμβάθυνσης, ακολουθεί το τρίτο ,η Έννοια και η ανάπτυξή της .Πράγματι, για την Γερμανία ήταν ζήτημα ζωτικού χώρου . Γιατί η αλήθεια θέλει να αναπτυχθεί και να κατακτήσει όλο τον Κόσμο .Όμως αυτό δεν πρέπει να γίνει με τα όπλα ,αλλά με ΄΄Πνευματικό Πόλεμο΄΄ , με διδασκαλία και αγάπη για τον άλλο .Εδώ η αλήθεια αναγνωρίζει τα στάδια από τα οποία πέρασε και επιστρέφοντας τα κάνει αντικείμενό της ,θέλει να τα διατηρεί στη συνείδηση και να τα ανεβάσει σ΄ αυτήν την αλήθεια ,όχι να τα καταστρέψει. Αλλά η άμεση Πίστη διεκδικεί την μοναδικότητα και

αποκλείει την εμμεσότητα, τα στάδια από όπου πέρασε . Έτσι το Θρησκευτικό ντύνεται με πολιτικά συνθήματα, ταυτολογίες και δογματικές διαβεβαιώσεις . Εδώ ένας σχιζοφρενής άνθρωπος με υπερτροφικό Εγώ, ταυτίζεται με τον Μεσσία , στο πρόσωπο του οποίου όλος ο λαός ανακουφίστηκε!! ! Επιτέλους ο λυτρωτής ήλθε . Αυτήν την Ταύτιση με το Αρχέτυπο την είχε διαπιστώσει και ο Γιούγκ στην Ψυχιατρική σαν καταστροφική .

9. Όπως γνωρίζουμε από την Βίβλο, ο Θεός ξεχώρισε τον Εβραϊκό λαό από όλους τους λαούς, για τον μόνο λόγο να μη υπάρχει αμφιβολία ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος στο Πρόσωπο του Χριστού , μια δύσκολη πραγματικά πίστη που λύνεται μόνο με την Αποκάλυψη του Πνεύματος. Γι΄ αυτό ο Ευαγγελιστής Ματθαίος στο Ευαγγέλιο απαριθμεί και βεβαιώνει το γενεαλογικό δένδρο του Χριστού . Όταν ο Χριστός ήλθε στον Κόσμο η Προφητεία εκπληρώθηκε ,οι Εβραίοι έπαψαν να είναι ο ΄΄Περιούσιος΄΄ λαός του Θεού . Ωστόσο οι Εβραίοι ακόμα και μέχρι σήμερα το πιστεύουν, σταύρωσαν τον Χριστό που ήλθε και περιμένουν τον Χριστό να έλθει. Με αυτή την ΄΄πίστη της οικειοποίησης και αποκλειστικότητας του Θεού΄΄ έκαναν τον εαυτόν τους τον μοναδικό λαό του Θεού ,άσκησαν τεράστια βία σε όλες τις Θρησκείες ,άλλα κυρίως στον Θεό ,γιατί διέκοψαν την κίνηση στο εσωτερικό του εαυτού Του . Γιατί οι Θρησκείες είναι μόνο σκαλοπάτια στον άνθρωπο ,είναι το επίπεδο γνώσης που έχει φθάσει ο άνθρωπος στη πορεία του προς τον Θεό και ταυτόχρονα η Γνώση που έχει ο Θεός για τον Εαυτόν Του, στην πορεία του ανθρώπου για την Θρησκεία της Αγάπης. Κατ΄ αρχήν άσκησαν βία στους Ρωμαίους, που δεν μπορούσαν να τους εντάξουν ΄΄στο Πάνθεο των Θεών ΄΄τους και γι΄ αυτό τους κατέστρεψαν και τους σκόρπισαν στο Κόσμο ‘ και οι Εβραίοι συνεχίζουν την βία μέχρι και σήμερα ενάντια στον Χριστιανισμό και τον Ισλαμισμό . Αυτό είναι Παραφροσύνη . Μια άπειρη αρνητική κρίση .Μια ορατή Θρησκεία να κρατά τον Θεό του Κόσμου δέσμιο μόνο για τον εαυτόν της και να αφαιρεί όλους τους υπόλοιπους ! ! !. Την αλήθεια αυτού του σταδίου έκφρασε το επόμενο στάδιο Θρησκείας ,ο Μωάμεθ και ο Ισλαμισμός που είπε ότι ο ένας Θεός, δεν είναι μόνο αυτός ο αποκλειστικός των Εβραίων, αλλά ο Θεός είναι Ένας και Μεγάλος, [το χαρακτηριστικό σύνθημά τους] Θεός όλου του Κόσμου. [Πράγματι ,όπως αποδεικνύει ο Χέγκελ ,όλες οι Θρησκείες είναι Μονοθεϊστικές ,από τις αρχαιότερες όπως ο Ινδουισμός έως και τον Χριστιανισμό]

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1 : Ακόμα και η Θρησκεία των αρχαίων Ελλήνων ,την οποία ο Χέγκελ ονομάζει ΄΄Θρησκεία της Ομορφιάς΄΄ είναι Μονοθεϊστική .Ο Ένας Θεός είναι η Νέμεση που υποτάσσονται και οι δώδεκα Θεοί .Την ονομάζει ΄΄Θρησκεία της Ομορφιάς΄΄επειδή στην Ελλάδα ,αντί των

τεράτων των Αιγυπτίων στην γλυπτική ,για πρώτη φορά ο Θεός στα ωραία αγάλματα παίρνει την μορφή Ανθρώπου ,προεικονίζοντας ότι ο Θεός γίνεται άνθρωπος στο Πρόσωπο του Χριστού .
ΠΡΟΣΘΗΚΗ . Ο Χέγκελ θαύμαζε και αγαπούσε ιδιαίτερα την Ελλάδα. Έμαθε Αρχαία Ελληνικά και μετέφρασε το έργο του Αριστοτέλη ‘’περί Ψυχής’’ στα Γερμανικά ,και αναγνώρισε ότι μέχρι τις μέρες του δεν υπήρξε καλύτερο έργο Ψυχολογίας ,με τον ορισμό της Ψυχής του Αριστοτέλη σαν ‘’εντελέχεια [εντελώς έχειν] οργανικού σώματος΄΄,που σημαίνει ότι το όριο του σώματος είναι η Ψυχή ,και Ψυχή και σώμα αποτελούν ενότητα, ώστε να μιλάμε για Ψυχικό σώμα και σωματική Ψυχή ,όπως ήδη έχουμε πεί . Επίσης θεωρεί τρείς σταθμούς του Πνεύματος του Θεού στην πορεία Του στον Κόσμο ,η πρώτη η Ελληνική, όπου την παρομοιάζει σαν την εφηβεία του Πνεύματος ,η δεύτερη ,η Ρώμη με τους γραπτούς Ηθικούς κώδικες και η Τρίτη ,η Γερμανία. Και βέβαια ανυψώνει την Νίκη των Ελλήνων κατά των Περσών σαν Νίκη της ανθρωπότητας ενάντια στη βαρβαρότητα ,όπου για πρώτη φορά ο άνθρωπος μέσα από τον Έλληνα λέει ΕΓΩ .[Συνείδηση: που είναι το Φώς που κάνει φανερό τον εαυτό του και τα άλλα] .Και επειδή έζησε τον καιρό της Ελληνικής επανάστασης, πιστεύω ότι οι προσευχές του και άλλων αγίων, υπενθύμισε στον Θεό τα χαρίσματα στην Ελλάδα ,που ο Θεός δεν μεταμελείται .
10. Οι φανατικοί Γερμανοί της Άμεσης Πίστης όμως αρνήθηκαν ότι ο ΄΄Περιούσιος’’ λαός του Θεού ήταν ο Εβραϊκός, αλλά ήταν ο Γερμανικός, η αρεία φυλή . Ανέπτυξαν την ‘’επιστήμη΄΄ της κρανιολογίας στις λεπτομέρειες της, πλάτος μετώπου ,ζυγωματικά, μήκος και κυρτότης της μύτης , απόσταση από τα αυτιά ,χείλη κ.λ.π., στην προσπάθειά τους να καθορίσουν τον Άρειο . Έτσι η Γερμανική Παραφροσύνη συνάντησε την Εβραϊκή Παραφροσύνη . Και αφού δεν μπορούσαν να υπάρχουν δύο ΄΄περιούσιοι΄΄ λαοί στον Κόσμο, οι Εβραίοι έγιναν μισητοί , ψεύτες και απατεώνες . Έτσι άρχισαν την γενοκτονία, το ολοκαύτωμα ,και τους φούρνους .Οι Γερμανοί θεώρησαν ότι ο Χριστός είχε μια συμβολική γέννηση από τους Εβραίους, αλλά ο Γερμανός σύμφωνα με την Άμεση Πίστη ,δίνει υπόσταση στον Σωτήρα, τον αντιπροσωπεύει .Ο Λούθηρος στον καιρό του , περιπαικτικά τους ονόμαζε ΄’ουράνιους προφήτες’’, που έπεσαν άμεσα από τον Ουρανό και ότι μια μέρα θα κατέστρεφαν την Γερμανία . Όπως θα δούμε αργότερα ,στην ‘’Ψυχολογία του Πνεύματος’’, έτσι ορίζει ο Χέγκελ την Παραφροσύνη ,η οποία εδώ είναι ομαδική, ενός λαού .Η αρρώστια είναι ότι κάποιο περιεχόμενο ξεφεύγει από τις μεσολαβήσεις αιτίας -αποτελέσματος, ‘’αρνείται΄΄να ενταχθεί στις μερικότητες του συστήματος της σκέψης , μένει άμεσο, γίνεται τεράστιο,

ξεκάρφωτο και απρόσβλητο από την Λογική .Έτσι όλη η Γερμανία παίρνει μέρος σε μια ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΙΑ και δεν παρασύρθηκε από τους Ναζιστές, αλλά ήταν Πνευματικά και θρησκευτικά άρρωστοι΄ και το κακό είναι ότι ακόμα παραμένουν τέτοιοι ΄ γιατί η Μετάνοια δίνεται από τον Θεό όταν οι Ποιμένες και οι Πνευματικοί αναγνωρίσουν ότι ήταν δικό τους σφάλμα που χάθηκε η αληθινή Πίστη, μετανοήσουν και δεχθούν την ποινή τους, να παραιτηθούν και να διδαχθεί ο Λούθηρος . Αλλά αυτό δεν έχει γίνει.Και επιπλέον τους επετράπει να επανεξοπλίζονται ,μη συνειδητοποιόντας ότι οι μόνοι που μπορούν να ρίξουν την βόμβα και να καταστρέψουν τον κόσμο είναι οι αιρετικοί της άμεσης πίστης .

11..Ωστόσο η Διαλεκτική του Θεού έχει, σε αντίθεση με την Πλατωνική, πάντα ένα Θετικό αποτέλεσμα .Η πτώση της Γερμανίας, είναι πτώση της Ευρώπης ,η οποία έκλεισε τον κύκλο της . Επειδή η ιστορία κινείται με άλματα ,από την παραφροσύνη της παραφροσύνης ,από την καταστροφή της καταστροφής ,από την άρνηση της άρνησης ,ένας σπουδαίος Νέος λαός γεννήθηκε, ο Αμερικανικός, που καλείται να ηγηθεί της Ιστορίας και να αναπτύξει την Έννοια του Θεού στον Κόσμο . [Σε αυτό που αφορά τους Εβραίους, που ξανά συναθροίστηκαν στην Παλαιστίνη ,δεν σημαίνει ακόμα ότι βρήκαν Χάρη ενώπιον του Θεού . Γιατί Κράτος, όπως και κάθε εξουσία, είναι Χάρη Θεού και δεν είναι Κράτος εάν δεν τους αναγνωρίσουν οι εχθροί τους .Και μόνο εάν γίνουν Χριστιανοί θα γίνει η συμφιλίωση με το εχθρικό ΄ γιατί μόνο ο Χριστιανός μπορεί να αρνηθεί τον εαυτό του, να κάνει κέντρο του το αντίθετο και ΄΄εχθρικό΄΄ και να ασκήσει Αγάπη .]

7. ΑΠΕΙΡΗ ΑΡΝΗΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ

Ο Νόμος της Ταυτότητας λέει : << Η ζωή είναι η ζωή, ο θάνατος είναι ο θάνατος >>. Ο Χέγκελ λέει ότι την στιγμή που κάποιος γεννιέται αυτόματα και ο Θάνατος είναι παρών και εφόσον ζει είναι συνεχώς αναγκαία η Χάρη και η υπέρβαση του θανάτου. Γιατί έχουμε πει ότι κάθε τι είναι αντίθετο και ο Νόμος του Πνεύματος λέει ότι η Ζωή είναι η έννοια της Ζωής καθ΄ εαυτήν και το αντίθετό της, η μη Ζωή, δηλαδή ο θάνατος σε σχέση με την Ζωή. Συνεπώς υπάρχει το Γίγνεσθαι ,μια πορεία ,ο αγώνας των αντιθέτων ώστε να διατηρηθεί η ενότητά τους Γιατί η διάσπαση της αντίφασης, της ρίζας της ζωής , ο Θάνατος ,είναι αποχωρισμός της Ψυχής από το σώμα και αυτό ονομάζει ο Χέγκελ άπειρη αρνητική κρίση. Σ΄ αυτή την πορεία ,η ζωή που είναι το θετικό δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτό της, αλλά το αρνητικό ,ο θάνατος αλλάζει τον εαυτό του μέσω της άρνησης της άρνησής του , σε θετικό, σε ζωή. Συνεπώς η ζωή είναι ένα συνεχές θαύμα υπέρβασης, ένας

θάνατος του θανάτου και μία συνεχής καινούργια ενότητα ζωής . Έτσι το Πνεύμα θεμελιώνει την Χριστιανική Θρησκεία με αρχή την Πίστη και το Βάπτισμα ,και στο Βάπτισμα την ταύτιση με τον Θάνατο του Χριστού και την Ανάσταση ,που είναι η απαρχή της αιώνιας Ζωής , με τον θάνατο του θανάτου , όπου η ύστατη στιγμή του μνήματος είναι, όπως έχουμε πει, ο οριστικός θάνατος του θανάτου και η Μακαριότητα

2 . Αλλά για να αλλάξει κάτι πρέπει η αντίθεση να λάβει το όριό της . Παράδειγμα το νερό που από 0 μέχρι 100 παραμένει στην ίδια μορφή και [εδώ το Αριστοτελικό΄΄ εξαίφνης΄΄] ελάχιστη αύξηση ή ελάττωση τού αλλάζει την μορφή σε ατμό ή πάγο .Κατά την ίδια έννοια το θετικό και το αρνητικό ,η ζωή και ο θάνατος ,ο Θεός και ο άνθρωπος , ο εαυτός από τον εαυτό μας ,ο άνδρας και η γυναίκα και γενικά όλα τα αντίθετα θα πρέπει να λάβουν την οριακή εναντίωση ,ώστε το καθένα να αναιρεθεί καθ΄ εαυτό και να εμφανισθεί η ενότητα τους στην άλλη μορφή και στο ανώτερο επίπεδο. Εδώ υπάρχει πάντα ο Σταυρός του Χριστού και η Ανάστασή ΄ γιατί υπάρχει πάντα ένα μηδενικό σημείο όπου τα αντίθετα χάνουν την επαφή τους, καταρρέουν καθ΄ εαυτά ,αλλά ταυτόχρονα συμβαίνει ένα ποιοτικό άλμα και συνδέονται σε ένα ανώτερο επίπεδο .Σ΄ αυτό το όριο αποκαλύπτεται η άπειρη αρνητική κρίση .Ο Χέγκελ την ορίζει με την κρίση : ΄΄ ο άνθρωπος δεν είναι ούτε ελέφαντας΄΄ όπου το πλάτος της μίας έννοιας δεν αγγίζει καθόλου το πλάτος της άλλης . Εδώ μπορούν να συμβούν δύο πράγματα , Είτε ο Θεός να αποσύρει την Χάρη Του και να εμφανισθεί η διάσπαση, αφενός στον αποχωρισμό της ψυχής από το σώμα και τον φυσικό θάνατο, αφετέρου σε ψυχικό επίπεδο η απελπισία και η παραφροσύνη ,όπου το κάθε αντίθετο, σαν μερικότητα ,να αυτονομηθεί σε ολότητα και να εμφανισθεί η απόλυτη άπωση και ψυχολογική διάλυση όλων των σχέσεων , του Θεού με τον άνθρωπο στην απελπισία , του ενός ανθρώπου από τον άλλο ,του άνδρα και της γυναίκας ,της μίας θρησκείας από την άλλη του ενός πολιτικού κόμματος από το αντίθετο, αλλά και του εαυτού με τον ίδιο τον εαυτό ,η σχιζοφρένεια , σε δύο υποκείμενα μέσα στον ίδιο άνθρωπο.

3. Αλλά όταν ο Θεός δεν αποσύρει την Χάρη Του, εμφανίζεται στο Γίγνεσθαι η γνωστή σχέση δύο αντίθετων Αυτοσυνειδήσεων ή η σχέση της Συνείδησης με την Αυτοσυνείδηση και ο αγώνας τους για αμοιβαία αναγνώριση ,αλλά και ο κίνδυνος που ελλοχεύει, αλλά μόνο ο κίνδυνος του θανάτου ,εάν δεν επιμείνουν. Γιατί εάν δεν επιλυθεί η αντίφαση, τότε η αντίφαση που ακολουθεί είναι μεγαλύτερη . Έτσι ο καθένας απεκδύεται τον εαυτού του, , κάνει κέντρο του τον άλλο και μέσω αυτής της διαδικασίας της διπλής άρνησης ,της άρνησης της άρνησης,

αναιρείται η αμαρτία τους ,το Εγώ ,στον Σταυρό του Χριστού και ταυτόχρονα ανυψώνονται δια της Ανάστασής Του στην αλληλοαναγνώριση, στην Ενότητα και στην Αγάπη.
ΠΟΡΙΣΜΑ .Χωρίς τον Χριστό ,τον μοναδικό Μεσίτη [1 Τιμόθεος 2,5],όχι μόνο μεταξύ Θεού και ανθρώπου, αλλά και μεταξύ όλων των αντιθέτων δεν υπάρχει ζωή, αλλά αρρώστια . Αυτός πάντα επιλύει την Αντίφαση και συνεχίζει την Ζωή . Επαληθεύεται αυτό που ο Χριστός λέει: <<Εγώ είμαι η Οδός ,η Αλήθεια και η Ζωή.>> [Ιωάννης 14,6]
4. Α]. Έτσι είναι παραφροσύνη η Πρώτη στάση της πορείας της σκέψης προς την αντικειμενικότητα, όταν ο άνθρωπος χωρίς να έχει συνείδηση των αντιφάσεων μέσα στον εαυτό του, και στον Κόσμο , παράγει τα πάντα εκ του εαυτού του. Έτσι δεν αναγνωρίζει ότι όταν υπάρχουν δύο ενάντιοι όροι σε κάθε αντίθεση ,παραδείγματος χάριν, ο Θεός και ο άνθρωπος , σ΄ αυτή την σχέση ο κάθε όρος εμμεσοποιείται δια του άλλου και με την άρνηση της εμμεσότητας αναιρείται η αντίφαση και αναδεικνύεται η άμεση ενότητα του Θεού με το Είναι Του, στην Πίστη ’
Β] Ετσι επίσης είναι παραφροσύνη οι Πελαγιανοί να αρνούνται την αντίφαση ,να κάνουν την ‘’ελεύθερη βούληση’’ ολότητα ,ώστε εκ του εαυτού της ,χωρίς άλλη Χάρη ,να μπορεί με τα έργα της να αξιομισθήσει την δικαίωση και την αιώνια ζωή ‘
Γ]. Έτσι είναι εξ ίσου παραφροσύνη ο αυτόκλητος καλόγηρος [που πάντα αντιφάσκει θεωρόντας ότι η ‘’ελεύθερη βούληση’’ μπορεί να στραφεί προς τον Θεό και ταυτόχρονα ότι δεν μπορεί τίποτα χωρίς την Χάρη του Θεού, όπως είδαμε με τον Έρασμο],να χειροτονείται ‘’άγιος’’ ,να αρνείται το νηπιοβάπτισμα και να κάνει νέο , να παίρνει όνομα ‘’αγίων’’, να αγιάζεται επειδή δεν παντρεύεται ,δεν εργάζεται ,κάνει όρκους υπακοής σε αυθαίρετους κανόνες της δικής του εμπνεύσεως , να μεσιτεύει μεταξύ Θεού και ανθρώπων ,αλλά και μεταξύ του Πατέρα Θεού και του Υιού Του [όπως θα δούμε στο Παπικό Δείπνο]. Έτσι υποβιβάζει τον κόσμο σε φαινόμενο και χωρίς πραγματικότητα. μάλιστα ανακυρρήσει εαυτόν ολότητα και αλάθητο στο πρόωπο του Πάπα και να θεμελιώνει όλα αυτά στην ιστορική συνέχεια από τον Απόστολο Πέτρο και σε Ψυχολογικά θεμέλια ‘
Δ.] Και τέλος η παραφροσύνη της άμεσης Πίστης ,της άμεσης ταύτισης με τον Χριστό .
5. Και μη γελιόμαστε .Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι κάτω από αυτά τα είδη παραφροσύνης δισεκατομμύρια ψυχές οδηγούνται στην απώλεια και στην αιώνια κόλαση .Δεδομένης όλης αυτής της τρέλας θα πρέπει να ευχαριστήσουμε τον Θεό για την μακροθυμία Του και την υπομονή Του, που ανέχεται όλη αυτήν την Ματαιοδοξία του ανθρώπου , όμως όχι για

πάντα, αλλά μέχρι να εισέλθει και ο τελευταίος των εκλεκτών και προορισμένων για την Βασιλεία Του. Μετά είναι η Απόλυτη Κρίση .Αμήν

8. ΔΕΙΠΝΟ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΑΠΟ ΠΑΠΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Ο Λούθηρος έγραψε ένα μικρό βιβλιαράκι που το ονόμασε << Η αθλιότητα της μυστικής Θυσίας >> για να αποκαλύψει τί οι Παπάδες λένε κατασκευάζοντας από τον άρτο και τον οίνο, Σώμα και Αίμα Χριστού και θυσιάζοντάς Τον ,όπως λένε αναίμακτα , αμέτρητες φορές, ουσιαστικά σε κάθε Λειτουργία ,αντί της μιας και μοναδικής Θυσίας του Χριστού στον Σταυρό, για την απολύτρωση από την αμαρτία όλου του Κόσμου . Επειδή και η Ορθόδοξη Εκκλησία ακολουθεί κατ΄ αναλογία τον ίδιο Κανόνα για την Προσφορά της αναίμακτης Θυσίας , θα αναφέρω τί λένε περιληπτικά .

1. Γράφει ο Λούθηρος : << Έχουμε ακούσει από το Ευαγγέλιο και μάθει από αυτό, ότι το πρόβλημα της Σωτηρίας μας από την αμαρτία ,τον θάνατο ,τον διάβολο και από μία κακή συνείδηση ,το πρόβλημα να επιτύχουμε δικαιοσύνη ενώπιον του Θεού ,δεν είναι λυμένο ή βοηθημένο με έργα ή από τον Νόμο .Γιατί ο Θεός δεν θα δεχθεί άλλη μεσολάβηση παρά μόνο εκείνη του Υιού Του ,που ο Πατέρας έστειλε μέσα στον Κόσμο να χύσει το Αίμα Του για να επιτύχει για μας τον θησαυρό της Πίστης, δηλαδή ότι ουδείς μπορεί να σταθεί ενώπιον του Πατέρα παρά μόνο δια του αθώου Αίματος Αυτού .Γι΄ αυτό τον λόγο εμείς δεν γνωρίζουμε άλλη Θυσία παρά μόνο αυτή που έκανε στον Σταυρό, όπου πέθανε μια για πάντα για όλους, όπως λέγεται στην Επιστολή προς Εβραίους 9,12-26 και έθεσε εκτός τις αμαρτίες όλων των ανθρώπων και μας έκανε αγίους για όλη την αιωνιότητα .

2. Τώρα εάν το Ευαγγέλιο είναι ορθό ,τότε οτιδήποτε προσφέρεται κατά ένα άλλο τρόπο ή με μια άλλη θυσία πρέπει να είναι ψεύτικο. Αλλά στη Θυσία των Παπικών δεν γίνεται άλλο παρά να προστίθενται συνεχώς οι λόγοι <<εμείς προσφέρουμε >>, <<εμείς προσφέρουμε>>. Αυτοί σιωπούν σχετικά με την Θυσία που έκανε για εμάς ο Χριστός στον Σταυρό .Αυτοί δεν τον ευχαριστούν ΄ πραγματικά τον περιφρονούν και αποκρούουν την Θυσία Του .Προσπαθούν να έλθουν ενώπιον του Θεού με την δική τους Θυσία. Ο Λούθηρος αποκαλύπτει τους μυστικούς λόγους που προφέρουν για να μετασχηματίσουν τον άρτο και οίνο σε σώμα και αίμα Χριστού .[

ΕΔΩ ΑΡΧΙΖΕΙ Ο ΚΑΝΟΝΑΣ ΚΑΙ Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΘΥΣΙΑ

<< Ταπεινά σε ικετεύουμε Ελεήμονα Πατέρα ,δια μέσου του Υιού, του Κυρίου μας, να δεχθείς να είσαι επιεικής και να ευλογήσεις αυτά τα δώρα, αυτή την άσπιλη θυσία ,που εμείς προσφέρουμε, ειδικά για την αγία Παγκόσμια Χριστιανική Εκκλησία. Δώσε ειρήνη στους αληθινά Πιστούς κ.λ.π. Δώσε στη Εκκλησία ειρήνη, προστάτευσέ την ,βοήθησέ την

,διοίκησέ την παντού στον κόσμο ,όπως επίσης και τον Πάπα Ν. και Επισκόπους , τους αληθινά πιστούς και όλους που κρατούν την αληθινή Πίστη .>> . Δεν θεωρούνται υψηλότερα ο άρτος και ο οίνος παρά το αίμα του Χριστού ? Δεν είναι αυτό προσβολή και βλασφημία να παίρνεις και να προσφέρεις άρτο και οίνο για όλους τους Χριστιανούς .Να προσφέρεις αυτά αντί του κατεργασμένου από τον Θεό δια μέσου του Υιού Του ? Δεν είναι η Θυσία για όλο τον Κόσμο ήδη κατεργασμένη δια του Χριστού?. Αλλά αυτοί λένε ότι θα βοηθήσει ο άρτος και οίνος την Χριστιανοσύνη και έτσι λένε τον Θεό ψεύτη, που λέει ότι είναι αρκετό το Αίμα του Χριστού.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΖΩΝΤΑΝΟΥΣ

<< Θυμήσου Κύριε τους υπηρέτες Σου ,άνδρες και γυναίκες ,Ν, Ψ,Ω ….για τους οποίους φέρνουμε τις προσφορές σ΄ Εσένα [ή αυτοί οι ίδιοι φέρνουν τις προσφορές σ΄ Εσένα] για την απολύτρωση των ψυχών τους .>>. Εάν έχουν Πίστη, καθώς ο Κανόνας λέει ,γιατί θα χρειάζονταν οι ψυχές απολύτρωση ? Ή είναι αυτές ακόμα στην δουλεία του Διαβόλου ? . Αυτοί που έχουν Πίστη ότι απολυτρώθηκαν, δεν είναι απολυτρωμένοι, και εμείς θέλουμε να τους απολυτρώσουμε με ένα κομμάτι άρτο και λίγο οίνο? Έπειτα ο Παπάς αναφέρεται στους πεθαμένους αγίους, στην αξιομισθία τους και την μεσιτεία τους ,όταν ο μόνος Μεσίτης είναι ο Χριστός ΄ δεν είναι αυτό βλασφημία να μας οδηγεί από τον Χριστό στους αγίους ?

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΙΟΠΟΙΗΣΗΣ

<< Συνεπώς προσευχόμαστε σ΄ Εσέ ώ Κύριε , να είσαι επιεικής στο να λάβεις αυτήν την προσφορά της λατρείας μας και για όλες τις οικογένειες στο να θέσεις εν ειρήνη τις μέρες μας και επίσης σώσε εμάς από την αιώνια καταδίκη και διάταξέ μας να είμαστε αριθμημένοι μεταξύ των εκλεκτών ,δια του Χριστού του Κυρίου μας Αμήν>>. Εδώ ο Παπάς προσφέρει άρτο και οίνο ,ώστε να σωθούμε από την αιώνια καταδίκη και να αριθμηθούμε με τους εκλεκτούς .Όλο αυτό υποτίθεται ότι το πετυχαίνει ο άρτος και ο οίνος .Το αίμα του Κυρίου και ο θάνατος Του δεν οφελεί για τέτοια σωτηρία !.Ας αναρωτηθεί ο καθένας για την αθλιότητα που υπάρχει εδώ .

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

<<για την οποία προσφορά ικετεύουμε Εσέ Θεέ ,σε όλα τα πράγματα ,να ευλογήσεις ,διαβεβαιώσεις ,να κάνεις αποτελεσματική ,καταληπτή, αποδεκτή, να γίνει για μάς το Σώμα και το Αίμα του Αγαπητότατου Υιού, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού >> .

1 . Εδώ παρακαλείται ο Θεός να προσέξει την προσευχή μας και να είναι φιλεύσπλαχνος με τον Υιό Του ,να τον ευλογήσει και να τον κάνει αποδεκτό,

όταν πραγματικά Αυτός είναι δια μέσου του οποίου εμείς είμαστε ευλογημένοι και αγιασμένοι .Δεν υπάρχει μεγαλύτερη βλασφημία να τολμάμε να παίρνουμε αυτό επάνω μας, να συμφιλιώσουμε τον Χριστό και το Άγιο Αίμα Του ,ενώ είναι δια του Σώματός Του που όλες οι αμαρτίες είναι διωγμένες και πλυμένες ΄ και επίσης όταν ο Χριστός δεν είναι παρόν, η ύπαρξη είναι καταραμένη .Είναι σαν να λές ότι το Αίμα του Χριστού δεν είναι αγνό ,αλλά ανήκει στον διάβολο .Διαφορετικά γιατί παρακαλάμε τον Θεό να το καθαρίζει ? .Έτσι βλέπει κανείς ότι η θυσία τους είναι μια τρομερή βλασφημία ενάντια στον Θεό .

2 . Έπειτα διαβάζουν ΄΄τούτο είναι το Σώμα Μου ΄΄ ,αλλά ξεχνούν να διαβάσουν ΄΄δοσμένο για σένα΄΄.Στην συνέχεια παίρνουν το ποτήριο και διαβάζουν τα λόγια ΄΄Πιέτε εξ αυτού πάντες…….για την συγχώριση των αμαρτιών ΄΄ κ.λ.π. αλλά το προορίζουν μόνο για τους εαυτούς τους και όχι για τους λαϊκούς . Θεωρούν ότι το Αίμα είναι χυμένο μόνο γι΄ αυτούς και για τις αμαρτίες τους !

3. ΄΄……και προσφέρουμε στην Μεγαλειότητά Σου αυτά τα σπουδαία δώρα, μια αγνή προσφορά ,μια αγία προσφορά ,μια άσπιλη προσφορά, τον ΄Άγιο άρτο της αιώνιας ζωής και το ποτήριο της αιώνιας σωτηρίας ΄΄

Ο Παπάς μια ακόμα φορά προσφέρει τον Ιησού Χριστό ,ο οποίος πρόσφερε τον εαυτό Του μόνο μια φορά ,ακριβώς καθώς πέθανε μόνο μια φορά κσι δεν μπορεί να πεθάνει ξανά ή να είναι προσφερόμενος ξανά . Γιατί δια του θανάτου Του και της θυσίας Του πήρε μακριά και εξάλειψε όλες τις αμαρτίες .Ωστόσο αυτοί προχωρούν και κάθε μέρα τον προσφέρουν ,μάλιστα χιλιάδες φορές σε όλο τον Κόσμο .΄Έτσι αυτοί διαψεύδουν αμφότερα στην καρδιά τους ,ότι ο Χριστός έχει καθαρίσει τις αμαρτίες του Κόσμου και ότι πέθανε και αναστήθηκε ξανά .

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

΄΄πάνω σ΄ αυτή την προσφορά να είσαι ευνοϊκός ώ Θεέ …΄΄κ.λ.π. .Ξανά παρακαλεί για την προσφορά τον Θεό, να είναι επιεικής με τον Υιό Του και ευχαριστημένος με Αυτόν .Και έτσι ένας άθλιος άνθρωπος γίνεται μεσίτης μεταξύ του Θεού και του Χριστού, του αγαπημένου του Υιού .Έτσι ομολογούν ότι η σάρκα και το αίμα του Χριστού είναι ακάθαρτα και δεν είναι κάτω από την Χάρη του Θεού .Ενώ Αυτός μας καθαρίζει ,θέλουμε να το κάνουμε εμείς σ΄ Αυτόν .

ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ ΝΕΚΡΩΝ

Αυτή η Προσευχή αξίζει το χρήμα ,ώστε να μην κάνουν την Θυσία άσκοπα και χωρίς όφελος .Προσεύχονται για αυτούς που κοιμούνται εν ειρήνη .Αλλά τότε γιατί προσεύχονται ? . Συνεχώς αντιφάσκουν με τον εαυτό τους .

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

΄΄ελευθέρωσέ μας Κύριε από όλα τα κακά δια της μεσολάβησης των ευλογημένων Σου για πάντα, Παρθένου Μαρίας Μητέρας του Χριστού και των ευλογημένων Πέτρου ,Παύλου ,Ανδρέα κ.λ.π. Έτσι και οι άγιοι πρέπει να έλθουν για να μας συμφιλιώσουν με τον Θεό και όχι μόνο εμάς ,αλλά και τον Χριστό .

Αγγίζει τον άρτο στον οίνο, σηκώνει το ποτήριο και λέει :
΄΄ας είναι αυτή η μείξη και αγιοποίηση του σώματος και αίματος του Κυρίου μας Ιησού Χριστού να θρέφει εμάς που το λαμβάνουμε στην αιωνιότητα ΄΄. Είναι το χείριστο να αγιοποιεί το σώμα και αίμα Χριστού ,σαν να υπάρχει κάτι στον Χριστό που χρειάζεται αγιοποίηση .Επίσης λέει ότι η τροφή αυτή θα μας θρέφει στην αιωνιότητα ,που σημαίνει ότι το ίδιο το έργο θα κάνει αυτό. Πού είναι ο Λόγος δια του οποίου αυτή η ζωή επικυρώνεται και διαμένει ? .Έτσι βλέπουμε ότι όλα εξαρτώνται από εμάς και την αγιοποίηση .

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Έπειτα προσεύχεται στον Χριστό ΄΄να μη λάβει υπόψη Του την αμαρτία μας, αλλά ότι ερχόμαστε μπροστά δια της Πίστης της Εκκλησίας ΄΄. Εδώ ομολογεί ότι δεν έχει Πίστη και ζητά από τον Θεό να θεωρήσει την Πίστη της Εκκλησίας. Ωστόσο τίποτα δεν είναι πιο ουσιαστικό από το να έχει ο καθένας Πίστη προσωπική . Επίσης ομολογούν ότι η Θυσία και το έργο καθ΄ εαυτό ευχαριστεί τον Θεό ΄ μολονότι το Πρόσωπο δεν τον ευχαριστεί ,εντούτοις η Θυσία τον ευχαριστεί. Έτσι θέτουν οι ίδιοι καταδίκη στους εαυτούς τους, γιατί το λαμβάνουν ανάξια ,με όχι περισσότερη πίστη από αυτήν ενός σκύλου και ωστόσο θεωρούν δικαίωμά τους να κρατούν το χρήμα, χωρίς καμιά υποχρέωση να είναι Δίκαιοι . Έπειτα φιλά το Θυσιαστήριο.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΄΄ Κύριε Ιησού Χριστέ ,Υιέ του ζωντανού Θεού που σύμφωνα με την θέληση του Πατέρα και δια της συνέργειας του αγίου Πνεύματος ,δια του θανάτου, έχεις δώσει ζωή στον Κόσμο, λύτρωσέ με, δια μέσου αυτού του Αγίου Σώματος και Αίματος από τις αμαρτίες μου και όλα τα κακά κ.λ.π.΄΄. Το σώμα και αίμα υποτίθεται ότι κάνει όλο αυτό δια μέσου της Προσευχής ,αλλά Πίστη στον Λόγο δεν οφελεί καθόλου .

ΠΡΟΣΕΥΧΗ

΄΄ Να είσαι ευνοϊκή Αγία Τριάδα από την Λατρεία μας και παραχώρησε η Θυσία που έχουμε προσφέρει στην Μεγαλειότητά Σου να σ΄ ευχαριστήσει κ.λ.π. ΄΄.Εδώ ο Χριστός δεν είναι ευάρεστος στον Θεό ,έως ότου έλθει ο ΄΄ Άγιος Κανόνας ΄΄για να κάνει Αυτόν ευάρεστο ,ώστε η προσφορά να συμφιλιώσει Αυτόν με τον Θεό .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Ο Λούθηρος τελειώνει παρακαλώντας τον Θεό, δια μέσου των νόμιμων

εξουσιών να παύσει αυτή την επονείδιστη πράξη της προσβολής του Θεού. Προειδοποιεί ότι αυτή η κατάρα και βλασφημία είναι πάνω στο κεφάλι όλων που την ανέχονται. Φέρνει σαν παράδειγμα κάποιον που βρίζει τον Θεό δημόσια και δικαίως πρέπει να τιμωρείται. Έτσι και με την΄΄ θυσία΄΄ ,εάν δεν σταματήσει ,θα έχει τρομερές συνέπειες για όλους .Γιατί ο Θεός μακροθυμεί αλλά όχι για πάντα . Θα δούμε στην σχέση Κράτους και Ηθικότητας τις τρομερές συνέπειες που ακολουθούν μέσα στο Κράτος, από την Μυστική Θυσία των Παπικών και των Ορθόδοξων .

9. ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

1. Γράφει ο Χέγκελ στην ΄΄Φιλοσοφία του Πνεύματος ΄΄ : Η Ηθική ζωή είναι το Κράτος προσδιορισμένο στην ουσιαστική του εσωτερικότητα. Το Κράτος είναι η ανάπτυξη και η πραγματοποίηση αυτής ΄ αλλά η ουσιαστικότητα της ίδιας της Ηθικότητας και του Κράτους είναι η Θρησκεία. Αφού η Θρησκεία είναι η Συνείδηση της Απόλυτης αλήθειας ,αυτό που ισχύει σαν Δίκαιο και Δικαιοσύνη ,σαν Καθήκον και Νόμος ,δηλαδή σαν το αληθινό στο κόσμο της Ελεύθερης Θέλησης, μπορεί να ισχύει μόνο στο βαθμό που έχει μερίδιο σ΄ εκείνη την αλήθεια ,είναι υποταγμένο κάτω από αυτήν και ακολουθεί από αυτή. Αλλά επειδή αυτό που είναι αληθινά Ηθικό είναι ακολουθία της Θρησκείας ,ζητείται η Θρησκεία να έχει το αληθινό περιεχόμενο ,δηλαδή η εντός αυτής εγνωσμένη Ιδέα του Θεού να είναι αληθινή .Η Ηθικότης είναι το Θεϊκό Πνεύμα που εγκατοικεί εντός της Αυτοσυνείδησης ,στην πραγματική Του παρουσία ,όπως σ΄ εκείνη ενός λαού και των ατόμων του . Τέτοια Αυτοσυνείδηση ,επιστρέφοντας εντός εαυτού από την Εμπειρική της πραγματικότητα και φέρνοντας την αλήθεια της στην Συνείδηση ,έχει στην Πίστη της και στην Συνείδησή της μόνο αυτό που έχει μέσα στην βεβαιότητα του Εαυτού της, μέσα στην Πνευματική της πραγματικότητα .

2. Αυτά τα δύο είναι αξεχώριστα ΄ δεν μπορούν να υπάρχουν δύο διαφορετικές Συνειδήσεις ,μια Θρησκευτική και μια Ηθική, που να είναι διαφορετικές ως προς το περιεχόμενο .Αλλά σύμφωνα με την μορφή δηλαδή για την σκέψη και την γνώση – αφού Θρησκεία και Ηθικότης ανήκουν στη διανόηση και είναι μια σκέψη και μια γνώση , ανήκει στο Θρησκευτικό περιεχόμενο σαν καθαρή αλήθεια ,που είναι καθ΄ εαυτήν και δι΄ εαυτήν ,συνεπώς ύψιστη αλήθεια ,να επικυρώσει την Ηθικότητα ,που στέκει μέσα στην εμπειρική πραγματικότητα ΄ έτσι η Θρησκεία είναι για την Αυτοσυνείδηση η βάση της Ηθικότητας και του Κράτους .

3. Μπορεί να αναφέρει κάποιος το φοβερό λάθος που υπάρχει στον καιρό μας, να θέλουμε να θεωρούμε αυτά τα αξεχώριστα πράγματα, σαν ξεχωριστά μεταξύ τους ή μάλλον σαν μεταξύ τους αδιάφορα .Έτσι η σχέση

της Θρησκείας προς το Κράτος θεωρήθηκε κατ΄ αυτόν τον τρόπο : ότι το Κράτος υπάρχει για τον εαυτό του σαν κάποια δύναμη ή εξουσία ,και η Θρησκεία σαν πράγμα υποκειμενικό των ατόμων ,πρέπει να προστίθεται μόνο για να το ενδυναμώνει ,πάνω κάτω σαν κάτι επιθυμητό ή σαν να είναι αδιάφορη ,και η Ηθικότης του Κράτους ,ήτοι το Λογικό Δίκαιο και το Σύνταγμα να μένει σταθερό για τον εαυτό του , πάνω στο δικό του θεμέλιο .

4. Στον υποδειγμένο μη χωρισμό των δύο πλευρών ,είναι ενδιαφέρον να γίνει αισθητός ο χωρισμός που αναδεικνύει η πλευρά της Θρησκείας. Αυτός αφορά κατά πρώτον την μορφή ,δηλαδή την σχέση της Αυτοσυνείδησης προς το Περιεχόμενο της Αλήθειας. Αφού αυτό το περιεχόμενο είναι η Ουσία σαν το Πνεύμα της Αυτοσυνείδησης που εγκατοικεί εντός της Πραγματικότητας του ,η Αυτοσυνείδηση έχει την βεβαιότητα του εαυτού της σ΄ αυτό το περιεχόμενο και είναι ελεύθερη σ΄ αυτό .

5. Αλλά αντ΄ αυτού μπορεί η σχέση να βρίσκεται σύμφωνα με την Δουλεία της μορφής ,μολονότι είναι το Απόλυτο Πνεύμα το καθ΄ εαυτό υπάρχον Περιεχόμενο της Θρησκείας .Αυτή η μεγάλη διαφορά ,για να αναφέρουμε την πιο προσδιορισμένη περίπτωση, βρίσκεται μέσα στην ίδια την Χριστιανική Θρησκεία ,στην οποία δεν αποτελεί το Φυσικό στοιχείο το Περιεχόμενο του Θεού ,ούτε ακόμα ένα τέτοιο στοιχείο εισέρχεται σαν όρος στο Περιεχόμενο Αυτού ,αλλά είναι ο Θεός το Περιεχόμενο ,που γίνεται γνωρισμένος εν Πνεύματι και εν Αληθεία .Και όμως στην Καθολική [και στην Ορθόδοξη Θρησκεία] αυτό το Πνεύμα πεισματικά αντιτίθεται στην Πραγματικότητα του Αυτοσυνείδητου Πνεύματος .Κατ΄ αρχάς ο Θεός παρουσιάζεται στον Άρτο της Θείας Κοινωνίας σαν εξωτερικό πράγμα της Θρησκευτικής Λατρείας [ενώ αντίθετα στην Λουθηρανική Εκκλησία ο Άρτος σαν τέτοιος αποκλειστικά και μόνο ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑΣ [άρνησης του εξωτερικού , της άρνησης] ΚΑΙ ΔΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ ,δηλαδή στο Πνεύμα, ταυτόχρονα ελεύθερο και βέβαιο για τον εαυτό Του ΚΑΘΑΓΙΑΣΜΕΝΗ , ΣΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΝΥΨΩΜΕΝΗ.

6. Εξ αυτής της πρώτης και ύψιστης διατήρησης της εξωτερικότητας απορρέουν όλες οι άλλες εξωτερικές σχέσεις ή οι ανελεύθερες ,μη Πνευματικές και δεισιδαίμονες προλήψεις . Προπάντων μια Λαϊκή Τάξη ,η οποία λαμβάνει την γνώση της Θεϊκής αλήθειας ,καθώς και την κατεύθυνση της Θέλησης και της Συνείδησης απ΄ έξω από αυτήν, από μια άλλη Τάξη ,η οποία στην κατοχή εκείνης της γνώσης δεν έφθασε με μοναδικά Πνευματικό τρόπο ,αλλά ουσιαστικά χρειάσθηκε μια εξωτερική τελετή Αγιοποίησης [Χειροτονία]. Επιπλέον ,εν μέρει ο μη Πνευματικός τρόπος της προσευχής, που ή κινεί μόνο το στόμα ή που είναι κενός ψυχής ,τόσο που

το υποκείμενο αρνείται να διευθύνει άμεσα τον εαυτό του στο Θεό και παρακαλεί άλλους να προσευχηθούν γι΄ αυτόν ,η λατρεία που στρέφεται σε θαυματουργές εικόνες ,όπως επίσης και σε κόκκαλα αγίων και στην αναμονή θαυμάτων εξ αιτίας αυτών ,γενικά η δικαίωση ενώπιον του Θεού με εξωτερικές πράξεις ,ο μισθός που οφείλει να αποκτηθεί δια των πράξεων και μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους ,όλο αυτό προσδένει το Πνεύμα σε μια εξωτερικότητα ,όπου η Έννοιά Του ενδόμυχα παραγνωρίζεται και αναποδογυρίζεται και Δίκαιο και Δικαιοσύνη ,Ηθική ζωή και Συνείδηση ,Υπευθυνότητα και Καθήκον είναι διεφθαρμένα στην ρίζα τους .

7. Σε τέτοια αρχή και σ΄ αυτή την ανάπτυξη της δουλείας του Πνεύματος εντός της Θρησκείας αντιστοιχεί μόνο μια Νομοθεσία και ένα Σύνταγμα δουλωμένης δικαιοσύνης και ηθικής και μια κατάσταση αδικίας και ανηθικότητας μέσα στο Πραγματικό Κράτος. Κατά συνέπεια η Καθολική Θρησκεία επαινέθηκε και ακόμα επαινείται τόσο πολύ σαν εκείνη μόνο ,εξ αιτίας της οποίας η σταθερότης των Κυβερνήσεων είναι σιγουρευμένη . Στη πράξη τέτοιες Κυβερνήσεις ,οι οποίες με θεσμούς πάνω στην δουλεία τον Πνεύματος ,το οποίο θα έπρεπε να είναι ελεύθερο από την άποψη της Δικαιοσύνης και Ηθικής ,θεμελιώνονται πάνω σε θεσμούς αδικίας και σε μια κατάσταση ηθικής διαφθοράς και βαρβαρότητας .Αυτές οι Κυβερνήσεις δεν γνωρίζουν ότι έχουν εντός του εαυτού των ,μέσα στον φανατισμό, την πιο τρομακτική δύναμη, που δεν εμφανίζεται σαν εχθρική εναντίων τους μόνο τόσο χρόνο και κάτω από την συνθήκη ,ότι αυτοί μένουν μεροληπτικοί σε σχέση με την αδικία και την ανηθικότητα .

8. Αλλά μέσα στο Πνεύμα υπάρχει ακόμα μια άλλη δύναμη ,ενάντια σ΄ αυτό το εξωτερικό και ξεσχισμένο Είναι ΄ συγκεντρώνει τον εαυτόν της η Συνείδηση εντός της εσωτερικής της ελεύθερης πραγματικότητας ΄ αφυπνίζει την Σοφία του Κόσμου στο Πνεύμα των Κυβερνήσεων και λαών ,δηλαδή την Σοφία σ΄ αυτό που είναι στην Πραγματικότητα καθ΄ εαυτό Δίκαιο και Λογικό .Δίκαια ονομάσθηκε η παραγωγή της σκέψης και ιδιαίτερα της Φιλοσοφίας ,Σοφία του Κόσμου .Γιατί η σκέψη επαναφέρει στην μνήμη την Αλήθεια του Πνεύματος ,την εισάγει και έτσι την απελευθερώνει εντός της Πραγματικότητας του και κατά τον ίδιο τον εαυτό Του .

9. Η ανελευθερία της μορφής ,δηλαδή της γνώσης και υποκειμενικότητας ,έχει πάνω στο Ηθικό περιεχόμενο το αποτέλεσμα ,ότι η Αυτοσυνείδηση δεν ενυπάρχει μόνιμα σ΄ αυτό ,ότι αυτό έρχεται παρουσιασμένο σαν βίαια αποσπασμένο από αυτήν ,έτσι ώστε οφείλει να είναι αληθινό μόνο σαν αρνητικό έναντι της Πραγματικότητας . Σ΄ αυτή την αναλήθεια το Ηθικό περιεχόμενο ονομάζεται ένα πράγμα άγιο .

10. Αλλά με την εισαγωγή του Θεϊκού Πνεύματος μέσα στην Πραγματικότητα και με την απελευθέρωση της Πραγματικότητας μέσα στο Θεϊκό Πνεύμα ,αυτό που μέσα στον Κόσμο οφείλει να είναι αγιότης αντικαθίσταται από την Ηθικότητα .Αντί του όρκου της αγαμίας ,μόνο ο Γάμος ισχύει σαν το Ηθικό ,συνεπώς η οικογένεια σαν αυτό που υπάρχει ύψιστο από αυτήν την άποψη στον άνθρωπο ΄ αντί του όρκου της φτώχειας στον οποίο εμπλέκεται η αντίφαση του κέρδους ,στο χάρισμα των υπαρχόντων στους φτωχούς ,δηλαδή στον πλουτισμό των φτωχών] ισχύει η δραστηριότητα του αυτοβιοπορισμού δια μέσου της Διάνοιας και επιμέλειας και η εντιμότητα στην επικοινωνία και χρήση του πλούτου , η Ηθικότης στην Πολιτική Κοινωνία ΄ αντί του όρκου της υπακοής ισχύει η πειθαρχία έναντι του Νόμου και των Νομικών θεσμών του Κράτους ,που είναι η ίδια η αληθινή ελευθερία ,επειδή το Κράτος είναι ο ιδιαίτερος και αληθινός Λόγος που αναπτύσσει τον εαυτό του –η Ηθική ζωή εντός του Κράτους -- .Έτσι τότε μπορούν Δίκαιο και Υποκειμενική Ηθικότης να είναι παρόντα .

11. Δεν αρκεί στην Θρησκεία να διατάσσεται ΄΄δώστε στον Καίσαρα αυτό που είναι του Καίσαρα και στον Θεό αυτό που είναι του Θεού ΄΄.Αφού πρόκειται ακριβώς γι΄ αυτό ,να προσδιορίσουμε αυτό που είναι του Καίσαρα, δηλαδή τί ανήκει στην Κοσμική εξουσία ΄ και είναι αρκετά γνωστοί οι σφετερισμοί της Κοσμικής εξουσίας, όπως από την άλλη πλευρά εκείνοι της Εκκλησιαστικής εξουσίας .Το Θεϊκό Πνεύμα πρέπει να διαπερνά μόνιμα την Κοσμική ζωή ΄ έτσι η Σοφία γίνεται συγκεκριμένη και προσδιορίζει την δικαίωσή της στον ίδιο της τον εαυτό .Αλλά αυτή η συγκεκριμένη εγκατοίκηση είναι οι ενδεικτικές μορφές της Ηθικής ζωής, η Ηθικότης του Γάμου ,έναντι της αγιότητας του άγαμου βίου ,η Ηθικότης του πλούτου και του κέρδους ,έναντι της αγιότητας της φτώχειας και της τεμπελιάς της ,η Ηθικότης της αποδιδόμενης υπακοής στο Δίκαιο του Κράτους ,έναντι της αγιότητας η οποία είναι κενή από δικαιώματα και καθήκοντα ,ενάντια στην αγιότητα της δουλείας της Συνείδησης .

12. Με την ανάγκη του Δικαίου και της Ηθικής ζωής και με την διανόηση που αποκτάται από την Ελεύθερη φύση του Πνεύματος, εισδύει η πάλη Αυτού ενάντια στην Θρησκεία της δουλείας .Δεν βοηθά ο Νόμος και η διευθέτηση του Κράτους να μεταλλαχθεί σε λογικά οργανωμένο Δίκαιο εάν δεν εγκαταλείπεται μέσα στη Θρησκεία η αρχή της δουλείας .Αυτά τα δύο πράγματα είναι ασυμβίβαστα μεταξύ τους ΄ είναι μια τρελή ιδέα να θέλουμε να προσδιορίσουμε μια ξεχωριστή περιοχή, μέσα στη γνώμη ότι η διαφορετικότητά τους θα παραμείνει ειρηνική και δεν θα ξεσπάσει σε αντίφαση και πάλη .Οι αρχές της ελευθερίας του Δικαίου μπορούν να

είναι μόνο αφηρημένες και επιφανειακές ,και οι Θεσμοί του Κράτους που προέρχονται από αυτές οφείλουν να είναι για τον εαυτό τους σαθρές ,όταν η φρόνηση αυτών των αρχών παραγνωρίζει τόσο πολύ την Θρησκεία ,ώστε να μη γνωρίζει ότι οι αρχές της Λογικής έχουν την τελική και πλήρη εγγύηση στην Θρησκευτική Συνείδηση ,έχουν στην υποταγή κάτω από την Συνείδηση την απόλυτη αλήθεια . Εάν κατά ένα οποιοδήποτε τρόπο και ας πούμε a priori γεννιόταν μια Νομοθεσία ,η οποία θα είχε σαν θεμέλιο τις Λογικές αρχές ,αλλά ίσως σε αντίφαση με την Θρησκεία της Χώρας ,η οποία θα βασιζόταν στην Πνευματική δουλεία ,η πραγματοποίηση της Νομοθεσίας θα ετίθετο στα άτομα σαν τέτοια της Κυβέρνησης και στην πλήρη διαχείριση της από αυτά, δια μέσου των τάξεων που διακλαδίζονται σε όλους . Αλλά είναι μόνο μια ιδέα αφηρημένη και κενή ,να φανταζόμαστε δυνατό τα άτομα να δρουν σύμφωνα με την αίσθηση και το γράμμα της Νομοθεσίας και όχι σύμφωνα με το Πνεύμα της Θρησκείας τους ,η οποία συνιστά την εσώτατη Συνείδησή τους και την ύψιστη υποχρέωση .Οι Νόμοι ,σ΄ αυτή την αντίθεση ,ενάντια σ΄ αυτό που η Θρησκεία έχει επικυρώσει σαν άγιο ,φαίνονται σαν κάτι φτιαγμένο από τον άνθρωπο ‘ δεν θα μπορούσαν, όταν επικυρώνονται και εισάγονται εξωτερικά ,να αντιτάσσουν διαρκή αντίσταση στην αντίφαση και στις προσβολές του Θρησκευτικού Πνεύματος .Τέτοιοι Νόμοι ,έστω και αν το περιεχόμενό τους θα ήταν αληθινό ,θα ναυαγούσαν μέσα στη Συνείδηση ,όπου το Πνεύμα είναι διαφορετικό από το Πνεύμα των Νόμων και δεν τους επικυρώνει .

13. Πρέπει να θεωρούμε σαν μια τρέλα της σύγχρονης εποχής ,να μεταβάλλουμε ένα σύστημα διεφθαρμένης Ηθικής ζωής και το Σύνταγμα του Κράτους και την Νομολογία ,χωρίς να μεταβάλλουμε την Θρησκεία ‘ να κάνουμε μια Επανάσταση χωρίς να έχουμε κάνει μια Μεταρρύθμιση ,να σκεπτόμαστε ότι με την γερασμένη Θρησκεία και τις αγιότητές της ,μπορεί να σταθεί ειρηνικά και σε αρμονία ένα αντίθετο Σύνταγμα Κράτους δια μέσου εξωτερικών εγγυήσεων ,για παράδειγμα με τα λεγόμενα Συμβούλια των τάξεων και την δοσμένη μορφή σ΄ αυτά ,να προσδιορίζουν τα Δημόσια Οικονομικά [βλέπε &&544],δηλαδή να προμηθεύουν την σταθερή τους αναλογία .Δεν είναι τίποτα περισσότερο να θεωρείται παρά ένα τέχνασμα ,να θέλουμε να ξεχωρίσουμε τα Δικαιώματα και τους Νόμους από την Θρησκεία ,όταν υπάρχει αδυναμία να κατέβουμε στα βάθη του Θρησκευτικού Πνεύματος και να ανυψώσουμε αυτό το ίδιο το Πνεύμα στην αλήθεια Του .Εκείνες οι εγγυήσεις είναι σαθρά στηρίγματα έναντι της Συνείδησης των υποκειμένων ,τα οποία οφείλουν να μεταχειριστούν τους Νόμους, μέσα στους οποίους οι ίδιες εγγυήσεις ξαναμπαίνουν ‘ οι εγγυήσεις είναι η

ύψιστη ,η πιο βέβηλη αντίφαση ,να υποδουλώσεις την Θρησκευτική Συνείδηση στην Κοσμική Νομολογία ,που αυτή θεωρεί σαν βέβηλη .

14. Στον Πλάτωνα υπήρξε με ένα τρόπο ξεκάθαρο η Συνείδηση του διχασμού που παρήχθη στον καιρό του ,μεταξύ της υπάρχουσας Θρησκείας και του Κρατικού Συντάγματος από την μια πλευρά και από την άλλη οι βαθύτερες απαιτήσεις που η Ελευθερία – η οποία προχωρούσε στο να καταστήσει Συνειδητή την Εσωτερικότητά της – έθετε στην Θρησκεία και στις Πολιτικές συνθήκες . Ο Πλάτων συνέλαβε την σκέψη ότι το αληθινό Σύνταγμα και η ζωή του Κράτους ,έχουν το πιο βαθύ τους θεμέλιο στην ΙΔΕΑ ,στις καθ΄ εαυτές και δι΄ εαυτές Γενικές και Αληθινές αρχές της Αιώνιας Δικαιοσύνης .Να ξέρουμε και να γνωρίζουμε αυτό ,είναι ο Προορισμός και η δουλειά της Φιλοσοφίας .Κινημένος από αυτή την άποψη ,ξέσπασε στο περίφημο ή μάλλον διαβόητο χωρίο ,όπου αφήνει τον Σωκράτη να εκστομίζει πολύ εμφατικά, ότι <<η Φιλοσοφία και η Δύναμη του Κράτους οφείλουν να ταυτίζονται ‘ ότι η ΙΔΕΑ [του Θεού] οφείλει να είναι η Κυβερνήτρια, για να μπορεί η δυστυχία των λαών να δει ένα τέλος >>.Ο Πλάτων είχε εδώ στο μυαλό του ,ότι η ΙΔΕΑ ,που είναι η αληθινή καθ΄ εαυτήν Ελεύθερη Σκέψη και που προσδιορίζει τον Εαυτόν της ,δεν μπορεί να φθάσει στην Συνείδηση παρά μόνο στην Μορφή της Σκέψης ‘ ακριβώς όπως ένα περιεχόμενο ,το οποίο για να είναι αληθινό ,οφείλει να ανυψωθεί στην Καθολικότητα και θα έπρεπε να γίνει φερμένο στην Συνείδηση σ΄ αυτήν την πιο αφηρημένη Μορφή .

15. Αλλά η Ελληνική Φιλοσοφία μπορούσε να τεθεί μόνο σαν αντίθετη στην Θρησκεία της ‘ και η ενότητα της Σκέψης και η ουσιαστικότητα της Ιδέας να συγκρατούν εχθρικά τον εαυτόν τους, έναντι της Πολυθεϊας της Φαντασίας ,το ήρεμο και επιφανειακό παιχνίδι αυτής της Ποίησης .Η Μορφή μέσα στην άπειρη αλήθεια της ,η Υποκειμενικότητα του Πνεύματος ,ξεπήδησε μόνο σαν υποκειμενική και ελεύθερη σκέψη ,που δεν ήταν ταυτόσημη με την ίδια την Ουσιαστικότητα και αυτή συνεπώς ακόμα δεν είχε συλληφθεί σαν Απόλυτο Πνεύμα .Έτσι η Θρησκεία θα μπορούσε να φαίνεται εξαγνισμένη μόνο μέσω της καθαρής, δια του εαυτού της υπάρχουσας σκέψης ,μέσω της Φιλοσοφίας ‘ αλλά η μορφή της ενυπάρχουσας ουσιαστικότητας ,η οποία πολεμήθηκε από την Φιλοσοφία ,ήταν εκείνη η Ποιητική Φαντασία .Το Κράτος που κατά όμοιο τρόπο ,αλλά προγενέστερα από την Φιλοσοφία ,αναπτύσσεται από την Θρησκεία, που έχει την Ιδέα του ,καθ΄ αυτήν αληθινή, σ΄ αυτήν, παρουσιάζει στο πεδίο της Πραγματικότητας την μονοπλευρικότητα σαν διαφθορά . Ο Πλάτωνας σε συμφωνία με όλους τους σκεπτόμενους συγχρόνους του,

αναγνωρίζοντας αυτήν την διαφθορά της Δημοκρατίας και την ίδια την ελλειπτικότητα των αρχών της ,ανύψωσε το Ουσιαστικό ,αλλά δεν μπορούσε να αποτυπώσει μέσα στην Ιδέα του Κράτους του, την Άπειρη Μορφή της Υποκειμενικότητας [το Πνεύμα ως Υποκείμενο και Θεϊκό Πρόσωπο να εγκατοικεί στον άνθρωπο], που ήταν ακόμα κρυμμένη μπροστά από το Πνεύμα του ‘ γι΄ αυτό τον λόγο το Κράτος είναι ,κατά τον ίδιο τον Εαυτό του, χωρίς την Υποκειμενική Ελευθερία . [&& 503,513]. Η αλήθεια ,η οποία όφειλε να εγκατοικεί μέσα στο Κράτος ,να το συντάσσει και να το εξουσιάζει , που αυτός συνέλαβε μόνο στη μορφή της Σκεπτόμενης Ελευθερίας ,στην Φιλοσοφία , και διακήρυξε έτσι μέσα σ΄ αυτή την έκφραση ,ότι μέχρις ότου οι Φιλόσοφοι δεν θα διοικούν τα Κράτη ή εκείνοι που τώρα είναι Βασιλείς ή Ηγεμόνες, δεν θα φιλοσοφούν ,κατά τρόπο σοβαρό και καταληπτό ,ούτε το Κράτος ,ούτε το ανθρώπινο Γένος θα απελευθερωθεί από το κακό ,ούτε θα μπορούσε η Ιδέα στο Συνταγματικό της Κράτος να ευδοκιμήσει και να δει το φως του ήλιου .Στον Πλάτωνα δεν ήταν δοσμένο να προοδεύσει τόσο ,ώστε να πει ότι όσο η αληθινή Θρησκεία δεν εισδύει στον Κόσμο για να γίνει εξουσιάζουσα μέσα στο Κράτος ,τόσο το αληθινό Αξίωμα του Κράτους δεν θα είναι φθασμένο μέσα στην Πραγματικότητα.

16. Αλλά όσο αυτό το αξίωμα δεν μπορούσε να φθάσει στη Σκέψη, τόσο δεν μπορούσε από αυτήν να συλληφθεί η αληθινή Ιδέα του Κράτους ,η Ουσιαστική Ηθική ζωή ,με την οποία είναι ταυτόσημη η Ελευθερία της υπάρχουσας για τον εαυτό της Αυτοσυνείδησης . Μόνο στο Αξίωμα του Πνεύματος που γνωρίζει την Ουσία του και είναι απόλυτα Ελεύθερο κατά τον εαυτό Του και έχει την Πραγματικότητά Του στην δραστηριότητα της απελευθέρωσής Του, υπάρχει παρούσα η απόλυτη δυνατότητα και αναγκαιότητα ,η Κρατική Εξουσία ,η Θρησκεία και οι Αρχές της Φιλοσοφίας να συμπίπτουν και εκπληρώνεται η συμφιλίωση της Πραγματικότητας γενικά με το Πνεύμα ,του Κράτους με την Θρησκευτική Συνείδηση και παρομοίως με την Φιλοσοφική γνώση. Αφού η Υποκειμενικότητα που υπάρχει για τον εαυτόν της είναι απόλυτα ταυτόσημη με την Ουσιαστική Καθολικότητα ,η Θρησκεία σαν τέτοια, όπως το Κράτος σαν τέτοιο ,σαν μορφές εντός των οποίων υπάρχει το Αξίωμα του Πνεύματος, περιέχουν την απόλυτη αλήθεια, ώστε αυτή, αφού είναι σαν Φιλοσοφία ,είναι η απόλυτη αλήθεια μόνο σε μια των μορφών της. Αλλά αφού επίσης η Θρησκεία στην ανάπτυξη του εαυτού της αναπτύσσει τις διαφορές που περιέχονται στην Ιδέα [& 566] ,η προσδιορισμένη ύπαρξη μπορεί, μάλιστα πρέπει άμεσα να φανεί μέσα στον πρώτο της τρόπο ,δηλαδή κατά μονόπλευρο τρόπο να φανεί η ίδια η Ιδέα και η ύπαρξή της να διαφθαρεί σε αισθητή πραγματικότητα και

συνεπώς περαιτέρω να διαμορφωθεί σαν καταδυνάστευση της Ελευθερίας του Πνεύματος και διαφθορά της Πολιτικής ζωής .

17 . Αλλά το Αξίωμα περιέχει την άπειρη ελαστικότητα της απόλυτης μορφής ώστε να υπερνικήσει αυτή την διαφθορά των μορφικών της προσδιορισμών και του περιεχομένου δια μέσου αυτών των ίδιων και να επιφέρει την συμφιλίωση του Πνεύματος εντός του ίδιου του Εαυτού Του . Έτσι εντέλει το Αξίωμα της Θρησκευτικής και Ηθικής Συνείδησης γίνεται ένα και το ίδιο στην Προτεσταντική Συνείδηση ,το Ελεύθερο Πνεύμα που γνωρίζει τον εαυτό του στην Λογικότητά του και στην αλήθεια . Το Σύνταγμα και οι Νομικοί Θεσμοί ,όπως και η δραστηριότητά τους ,έχουν για περιεχόμενό τους το Αξίωμα και την ανάπτυξη της Ηθικότητας ,η οποία προέρχεται – και μπορεί να προέλθει μόνο –από την αλήθεια της Θρησκείας επανατοποθετημένης στο αρχέγονο Αξίωμά της και που συνεπώς μόνο σαν τέτοια είναι πραγματική . Η Ηθικότητα του Κράτους και η Θρησκευτική Πνευματικότητα εγγυώνται έτσι σταθερά η μια την άλλη . [werke 10 .Σελίδες 355--365

18. Πίστη σύμφωνα με τον ορισμό του Αποστόλου είναι βεβαίωση πραγμάτων μη βλεπομένων. Ας δούμε σε αντιπαραβολή αυτούς που διατηρούν το βλεπόμενο ,την εξωτερικότητα και το Φυσικό στοιχείο στην Λατρεία του Θεού .Η βάση είναι η ‘’ελεύθερη βούληση ‘’ή μάλλον η ελεύθερη πτώση τους στην Ματαιοδοξία. Έτσι, λέει ο Χέγκελ, εισήλθε το κακό στον Κόσμο . ’’Ελεύθερα ‘’ αποφασίζουν να υπηρετήσουν τον Θεό. [ένα ΄΄Θεό ΄΄,που ΄όπως λέει ο Κάντ πρέπει να υπάρχει, αλλά αφού δεν μπορούν να ξεπεράσουν την αισθητηριακή αντίληψη και να τον δουν Νοητά , δεν υπάρχει πραγματικά] .Όχι ότι ο Θεός τους κάλεσε να τον υπηρετήσουν, αλλά οι ίδιοι καθιερώνουν τους εαυτούς τους λειτουργούς του Θεού .Έτσι αποκτούν το τεράστιο πλεονέκτημα λέει ο Χέγκελ ,ότι ο Θεός τους ‘’χρωστάει’’ Χάρη ‘ γιατί θα μπορούσαν και να αρνηθούν . Έτσι μέσα από την διατήρηση του Φυσικού στοιχείου στο Δείπνο, δηλαδή όπως διαβάσαμε στη μυστική Θυσία, αυτοί θυσιάζουν τον Χριστό ,΄΄μεσιτεύουν΄΄και συμφιλιώνουν τον Πατέρα Θεό με τον Υιό, και δεν είναι ο Χριστός, ο μόνος Μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπων, καθιερώνουν τους εαυτούς τους σαν Λειτουργούς του Θεού και δια της εξωτερικής ‘’χειροτονίας’’ αγιάζονται και καθοδηγούν τους ‘’λαϊκούς’’. Επίσης δεν είναι ο Θεός που δημιουργεί τον Κόσμο από το μηδέν δια της Νόησης ,έτσι ώστε δια της άρνησης του εξωτερικού ,Νους και Νοητό να είναι Ένα, αλλά επειδή τον Κόσμο τον βρίσκουν έτοιμο, Νους και Φυσικό είναι Ένα . Έτσι ξεπέφτουν στην ειδωλολατρία, αποσπόντας βίαια από την πραγματικότητα πράγματα ,τα οπόία αγιάζουν , στις Εικόνες, στα κόκκαλα αγίων για Θαύματα κ.λ.π. Γράφει ο Χέγκελ ότι οι Σταυροφορίες

που έγιναν για να βρούν τον τάφο του Χριστού, τα λείψανα ,το άγιο δισκοπότηρο ,ένα κομμάτι του Σταυρού ,την αγία ζώνη ,το ΄΄ άγιο φως ΄΄ κ.λ.π. ήταν η λαχτάρα ή μάλλον η απελπισία να αποδείξουν την εξωτερική ύπαρξη του Χριστού. Επίσης πολύ σημαντική γι΄ αυτούς είναι η επίκληση της Παναγίας και των αγίων να μεσιτεύσουν υπέρ αυτών στον Χριστό .[Κάθε μοναστήρι είναι θεμελιωμένο σε μία εικόνα της Παναγίας που την είδαν να λάμπει από μακριά .] Γιατί θεωρούν τον Χριστό Δικαστή, όπως γράφει ο Λούθηρος και δεν τολμούν να επικαλούνται άμεσα δια Πίστεως τον ελεήμονα Χριστό, που σταυρώθηκε και εξιλέωσε την αμαρτία τους και την αμαρτία όλου του κόσμου . Εν τέλει γενικά ,όπως γράφει ο Χέγκελ , << η Δικαίωση ενώπιον του Θεού με εξωτερικές πράξεις ,ο μισθός που οφείλει να αποκτηθεί δια των πράξεων και μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους ,όλο αυτό προσδένει το Πνεύμα σε μια εξωτερικότητα, όπου η Έννοιά του ενδόμυχα παραγνωρίζεται και αναποδογυρίζεται και Δίκαιο και Δικαιοσύνη , Ηθική ζωή και Συνείδηση ,Υπευθυνότητα και Καθήκον είναι διεφθαρμένα στη ρίζα τους >>.

19. Η Διάνοια ,η Μεταφυσική ,αγαπά την Ταυτότητα και μισεί την Αντίθεση ‘ γιατί στην Διάνοια αρέσουν οι ΄΄συγκρίσεις΄΄, οι ΄΄σχολιασμοί΄΄ και ΄΄οι συνθέσεις΄΄ όπως κάνει ο Έρασμος, αλλά όχι η αντίθεση του σωστού και του λάθους. Όμως εδώ εμφανίζεται μια τεράστια Αντίθεση και επειδή το Ευαγγέλιο είναι ένα ,δεν μπορεί να δικαιώνει παρά την μια πλευρά .Στη μια πλευρά βλέπουμε την δικαίωση να αρχίζει από τον άνθρωπο που δια της ΄΄ελεύθερης βούλησης΄΄ δηλαδή μέσω του Νόμου και των έργων του θέλει να αυτοδικαιώνεται. Στην άλλη πλευρά η δικαίωση αρχίζει από τον Θεό που χαρίζει άμεσα την Πίστη . Στη μία πλευρά η Εκκλησία είναι εξωτερική, φαινόμενη και αρχίζει με τους καλόγηρους και τα ΄΄άγια όρη΄΄.Έχει μόνο την Μορφή της Εκκλησίας, μεγαλοπρεπή άμφια, χρυσούς σταυρούς ,επιβλητικές γενειάδες ,αλλά κανένα Ευαγγελικό Περιεχόμενο .Στην άλλη πλευρά η Εκκλησία είναι μεστή περιεχομένου ,αόρατη ,Νοητή, αλλά και ύψιστα Πραγματική ,και αληθινή . Σ΄ αυτήν οι Πιστοί ζουν και δρουν δια Πίστεως και Πνεύματος στην αιώνια Εκκλησία από αυτή την ζωή ,όπου Κεφαλή είναι ο Χριστός, κάνοντας το Θέλημα του Θεού και που αυτή η Εκκλησία θα εμφανιστεί στον Ουρανό ,όταν θα εισέλθει ο τελευταίος εκλεκτός και προορισμένος. Στην πρώτη ,το καλό μετατίθεται σε ένα απώτερο μέλλων, και προς το παρών αναζητούν το δικό τους καλό ,ως ο Ηθικός Νόμος της δικής τους πρακτικής ικανότητας !!!. [Λογική & 59-69] . [Αυτό να λέγεται ! ! ! . Ο Λούθηρος γράφει ότι αν θέλεις να ζήσεις μια καλή ζωή ,γίνε καλόγηρος]. Στην δεύτερη το καλό

πραγματοποιείται ‘’μέσω ενός τρίτου, μέσω της δύναμης η οποία θέτει και πραγματώνει ρεαλιστικά αυτό το τελικό αίτιο, το καλό, δηλαδή μέσω του θεού’’.

20 . Αλλά ποιο είναι αυτό το πραγματικό καλό ?. Γράφει ο Χέγκελ : << Το Θεϊκό Πνεύμα πρέπει να διαπερνά μόνιμα την Κοσμική ζωή ‘ έτσι η Σοφία γίνεται συγκεκριμένη και προσδιορίζει την Δικαίωση της στον ίδιο τον εαυτό .Αλλά αυτή η συγκεκριμένη εγκατοίκηση είναι οι ενδεικτικές μορφές της Ηθικής ζωής ,η Ηθικότης του Γάμου έναντι της αγιότητας του άγαμου βίου ,η Ηθικότης του Πλούτου και του Κέρδους, έναντι της αγιότητας της φτώχειας και της τεμπελιάς ,η Ηθικότης της αποδιδόμενης υπακοής στο Δίκαιο του Κράτους ,έναντι της αγιότητας η οποία είναι κενή από δικαιώματα και καθήκοντα ,ενάντια στην αγιότητα της δουλείας της Συνείδησης >>.

21. <<Οι αρχές της ελευθερίας του Δικαίου μπορούν να είναι μόνο αφηρημένες και επιφανειακές και οι θεσμοί του Κράτους που προέρχονται από αυτές οφείλουν να είναι για τον εαυτόν τους σαθρές ,όταν η φρόνηση αυτών των αρχών παραγνωρίζει τόσο πολύ την Θρησκεία ,ώστε να μην γνωρίζει ότι οι αρχές της Λογικής έχουν την τελική και πλήρη εγγύηση στη Θρησκευτική Συνείδηση ,έχουν την υποταγή κάτω από την Συνείδηση την απόλυτη αλήθεια .>>. Εδώ είναι η θέση να αναφέρω κάποιον πολιτικό ,που ήταν Υπουργός Παιδείας και αργότερα έγινε και Πρωθυπουργός , ο οποίος σε ταξίδι του σε κάποιο Λουθηρανικό κατά το Θρήσκευμα Κράτος της Σκανδιναβίας ,ομολόγησε το καλό σύστημα Παιδείας και την πρόθεσή του, αυτό το Πνεύμα να μπορούσε να μεταφερθεί και εδώ . Ο Χέγκελ γράφει : << Πρέπει να θεωρείται μια τρέλα της σύγχρονης εποχής να μεταβάλλουμε ένα σύστημα διεφθαρμένης Ηθικής ζωής και το Σύνταγμα του Κράτους και την Νομολογία χωρίς να μεταβάλλουμε την Θρησκεία ‘ να κάνουμε μια Επανάσταση χωρίς να έχουμε κάνει μια Μεταρρύθμιση ,να σκεπτόμαστε ότι με την γερασμένη Θρησκεία και τις αγιότητές της μπορεί να σταθεί ειρηνικά και σε αρμονία ,ένα αντίθετο Σύνταγμα Κράτους .>>.

ΠΕΡΙ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Στο βιβλίο ‘’ Φαινομενολογία του Πνεύματος >> ο Χέγκελ αναφέρει ότι η Συνείδηση διατρέχει τον κόσμο της Παιδείας ,τον κόσμο της Πίστης και έπειτα τον Διαφωτισμό και την οφελιμότητα και εν τέλει καταλήγει στην καταστροφή και την τρομοκρατία . Αφήνοντας αυτά πίσω της η Συνείδηση περνά στην Υποκειμενική ή Ατομική Ηθικότητα .

1.Σύμφωνα με την μορφή της ενότητας θέσης αντίθεσης το Καθήκον είναι η Ενότητα του καθήκοντος καθ΄ Εαυτού και της Αντίθεσης του μη καθήκοντος δηλαδή του μηδενός του καθήκοντος ,του ενικού ατόμου ,

σε σχέση με το καθολικό ή καθαρό Καθήκον .Τους δύο ακραίους όρους καταλαμβάνει η αντίθεση Καλόγηροι και κοσμικοί ή λαϊκοί .
1 . Ο Καλόγηρος όπως και ο κοσμοκαλόγηρος της άμεσης Πίστης ή όπως τις αναφέρει ο Χέγκελ ,οι ΄΄ωραίες ψυχές ΄΄έχουν ώς στόχο την φυγή από την πραγματικότητατο και το Καθαρό ή Καθολικό Καθήκον .Έτσι τα μερικά καθήκοντα του Κοσμικού ανθρώπου λογαριάζονται ώς κακά .Το ζήτημα είναι η ενότητα της καθαρής Ηθικότητας ,που είναι κενή ,να γεμίσει, όχι με την γλώσσα ,με διαβεβαιώσεις ,με λόγους και εγκώμια του Θεού , εικόνες και κόκκαλα αγίων και άλλες δεισιδαιμονίες , αλλά με την πραγματικότητα δηλαδή η συμφιλίωση του Καθολικού και του Ενικού καθήκοντος .
2. Ο Καλόγηρος σαν κρίνουσα συνείδηση θεωρεί τα έργα της κοσμικής συνείδησης όχι καθ εαυτά ,αλλά συμφωνα με την πρόθεση του πράττοντος και βλέπει στον Γάμο το κίνητρο να είναι ηδονές και απολαύσεις , στην εργασία σαν κίνητρο τον πλούτο ,στα αξιώματα του Κράτους την φιλοδοξία δηλαδή κάτι μερικό και όχι Καθολικό. Η λογική αυτή της επιτρέπει να προβάλλει την δική της απραξία ως πρότυπο υποκειμενικής ηθικότητας απορρίπτοντας την δράση των άλλων .Αυτή είναι η λογική του καμαριέρη του Ήρωα της δράσης, όπως την ονομάζει ο Χέγκελ, που τον βλέπει και τον κρίνει όχι ως Ήρωα, αλλά στις ανθρώπινες αδυναμίες του και στην καθημερινότητά του .
3 . & 666. << Η συνείδηση που κρίνει είναι λοιπόν η ίδια μιά χυδαία συνείδηση ,επειδή αυτή διαιρεί την δράση προκαλώντας και παγιώνοντας την ανισότητα με τον εαυτό της .Επί πλέον αυτή η συνείδηση είναι Υποκρισία ,επειδή θεωρεί ένα τέτοιο κρίνειν ,όχι ως ένα άλλο τρόπο τού να είναι κακή ,αλλά ως την ορθή συνείδηση της δράσης, επειδή μέσα σ΄ αυτή την μη πραγματικότητά της και την ματαιότητα της καλής και καλύτερης γνώσης ,αυτή τοποθετείται πάνω από τις πράξεις που η ίδια υποτιμά και θέλει τα χωρίς πρακτικό αντίκρισμα λόγια της να λαμβάνονται ως μία ανώτερη πραγματικότητα .Η δρώσα συνείδηση βρίσκει την άλλη συνείδηση να είναι ίδια κακή με αυτήν και περιμένει από την κρίνουσα συνείδηση να ομολογήσει την ισότητα με αυτή δηλαδή την αλληλοαναγνώριση >>
4. & 667 .<< Αλλά η ομολογία του κακού ΄΄εγώ είμαι έτσι ΄΄[Λαϊκός] δεν ακολουθείται από μία ομολογία του ίδιου τύπου . Η κρίνουσα συνείδηση [καλόγηρος] απωθεί τον εαυτό της από αυτή την κοινότητα και είναι η σκληρή καρδιά που απορρίπτει κάθε συνοχή με το άλλο .Έτσι η σκηνή αντιστρέφεται .Η συνείδηση που έκανε την ομολογία βλέπει τον εαυτόν της απωθημένο και το άλλο να είναι μέσα στην αδικία ,το άλλο που αρνείται την έξοδο της εσωτερικής του ζωής στην εξωτερική ύπαρξη

της ομιλίας και το οποίο στο κακό αντιτάσσει την ομορφιά της δικής του ψυχής ,ενώ στην ομολογία τον σκληροτράχηλο χαρακτήρα που μένει ίσος με τον εαυτό του και την άρνηση να απορρίπτει τον εαυτό του για ένα άλλο .Εδώ είναι εκφρασμένη η υπέρτατη εξέγερση του βέβαιου για τον εαυτό του Πνεύματος ΄ διότι τούτο έχει την εποπτεία του εαυτού του ως αυτής της απλής γνώσης του εαυτού μέσα στο άλλο [στην πράξη]>>.

_5 .Στην & 668 γράφει : << Η στερημένη πραγματικότητας ωραία ψυχή μπλεγμένη μέσα στην αντίφαση ανάμεσα στο καθαρό Εαυτό της και στην αναγκαιότητά του να εξωτερικεύεται σε Είναι και να μεταποιείται σε πραγματικότητα ,μέσα στην αμεσότητα αυτής της στατικοποιημένης αντίθεσης – μιας αμεσότητας η οποία είναι μόνο ο μέσος όρος και η συμφιλίωση της αντίθεσης που έχει επιταθεί μέχρι την καθαρή της αφαίρεση και η οποία είναι καθαρό Είναι ή το κενό μηδέν - αυτή λοιπόν η ωραία ψυχή ώς συνείδηση τούτης της αντίφασης μέσα στην ασυμφιλίωτη αμεσότητά της είναι διαταραγμένη σε βαθμό παραφροσύνης και καταλύεται σε νοσταλγική φθίση .[άπειρη αρνητική κρίση] >>

6. & 669 . Εδώ πραγματοποιείται η Συγνώμη και η Συμφιλίωση .Η αληθινή δηλαδή η αυτοσυνείδητη και υπάρχουσα αντυκειμενική εξίσωση των δύο πλευρών είναι μία αναγκαιότητα που εμπεριέχεται σε ό,τι προηγήθηκε .Το θραύειν της σκληρής καρδιάς και η ανύψωσή της σε καθολικότητα είναι η ίδια κίνηση η οποία ήταν εκφρασμένη στη συνείδηση που έκανε την δική της εξομολόγηση .Οι πληγές του Πνεύματος επουλώνονται χωρίς να αφήσουν ουλές ΄ η πράξη δεν είναι κάτι το αφθαρτο ,αλλά την απορροφά μέσα του το Πνεύμα και η πλευρά της Ενικότητας που είναι παρούσα στην πράξη, είτε ως πρόθεση ,είτε ώς υπάρχουσα αρνητικότητα κσι φραγμός είναι αυτό που εξαφανίζεται άμεσα .Η κρίνουσα συνείδηση πρέπει να καταλάβει ότι το Πνεύμα μέσα στην απόλυτη βεβαιότητα του εαυτού Του ,είναι Κύριος κάθε πράξης και πραγματικότητας και μπορεί να τις απορρίπτει και να κάνει ως αυτές να μην έχουν λάβει χώρα .Ο Εαυτός που φέρει σε πέρας την πράξη –η μορφή της δράσης του –είναι μόνο μιά βαθμίδα του Όλου και είναι εξίσου η γνώση, η οποία μέσω της Κρίσης προσδιορίζει και εγκαθιστά την διάκριση ανάμεσα στην Ενική και στην Καθολική πλευρά της δράσης. Εκείνο το κακό [η αμαρτωλή ενική συνείδηση] θέτει την αποξένωση του εαυτού του ή τον εαυτό του ως βαθμίδα, δελεαστικά παρασυρμένο στον κόσμο μιάς εξομολόγησης , εκφρασμένης με την εποπτεία [ενόραση] τού εαυτού μέσα στο Άλλο [το Καθολικό].[οι βαθμίδες της οικογένειας, εργασίας κοινωνικών σχέσεων και εξουσιών μέσα στο Κράτος, είναι καθολικές βαθμίδες και καθήκοντα μέσα στην Καθολική Ηθικότητα του

Κράτους. Είναι η αναίρεση της μερικότητας και ύψωσή της σε καθολικότητα] . Αλλά ακριβώς όπως εκείνο πρέπει να θραύσει την μονοπλευρή μη αναγνωρισμένη ύπαρξη τού μερικού του δι΄ εαυτό Είναι ,έτσι και αυτό το άλλο [το Καθολικό] πρέπει να βλέπει τον εαυτό του να θραύει τη μονόπλευρη μη-αναγνωρισμένη Κρίση του ΄ και ακριβώς όπως εκείνο παρουσιάζει την εξουσιαστική ισχή του Πνεύματος πάνω στην πραγματικότητά του ,έτσι και τούτο παρουσιάζει την εξουσιαστική ισχή του Πνεύματος πάνω στην προσδιορισμένη του Έννοια .

7. & 670 . Αλλά αυτό-εδώ [κρίνουσα συνείδηση] εγκαταλείπει την σκέψη που διαιρεί και την σκληρότητα τού πεισματικά προσηλωμένου σε τούτη την σκέψη διεαυτό- Είναι ,επειδή το τελευταίο στη πράξη ενορά [ατενίζει]τον ίδιο τιν εαυτό του μέσα στο πρώτο .Αυτό που απορρίπτει την πραγματικότητά του και γίνεται το ανηρημένο Αυτό, παρουσιάζεται στην πράξη ως το Καθολικό ΄ από την εξωτερική του πραγματικότητα επανέρχεται στον εαυτό του ως Ουσία ΄ αυτό είναι λοιπόν εκείνο μέσα στο οποίο η Καθολική συνείδηση αναγνωρίζει τον ίδιο τον εαυτό της .Η συγνώμη που αυτή η συνείδηση προσφέρει στην πρώτη συνείδηση είναι η παραίτηση από τον ίδιο τον εαυτό της ,από την μη –πραγματική της Ουσία, την οποία αυτό θέτει στο ίδιο επίπεδο με εκείνη την άλλη συνείδηση που ήταν πραγματική δράση ΄ αυτή [η συνείδηση] αναγνωρίζει ως καλό εκείνο που η σκέψη χαρακτήριζε ώς κακό ,δηλαδή την δράση ή μάλλον εγκαταλείπει αυτή την διαφορά της προσδιορισμένης σκέψης και την προσδιορίζουσα Κρίση της που είναι δι΄ εαυτήν [υποκειμενική], με τον ίδιο τρόπο που το Άλλο εγκαταλείπει τον διεαυτόν όντα [υποκειμενικό] χαρακτηρισμό της δράσης .Ο Λόγος της συμφιλίωσης είναι το έχον αντικειμενική ύπαρξη Πνεύμα ,το οποίο ενορά την καθαρή γνώση τού εαυτού του ως καθολικής Ουσίας ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΑΝΤΊΘΕΤΟ ΤΟΥ ,μέσα στην καθαρή γνώση του εαυτού του ως της απόλυτα εντός εαυτού ούσας Ενικότητας - μια αμοιβαία αναγνώριση η οποία είναι το Απόλυτο Πνεύμα .

Και τελειώνει στην & 671 : << Το Ναι της συμφιλίωσης μέσα στο οποίο τα δύο Εγώ αφίστανται της αντιθετικής τους ύπαρξης ,είναι η ύπαρξη του εκτεινόμενου σε δυαδικότητα Εγώ,το οποίο εδώ μένει αυτοταυτό και το οποίο στην ολοκληρωμένη αποξένωση και μέσα στο αντίθετο έχει την βεβαιότητα του εαυτού του –αυτό είναι ο Θεός που φανερώνεται ανάμεσα σ΄ αυτούς οι οποίοι ξέρουν τον εαυτό τους ως Καθαρή Γνώση>>.

ΠΟΡΙΣΜΑ : Η Έννοια είναι η πραγματικότητα και η πραγματικότητα είναι η Έννοια ,η ενότητα του εσωτερικού και του εξωτερικού ,η ενότητα της Συνείδησης και της Αυτόσυνείδησης ,η ενότητα του Λογικού και του

πραγματικού ,η ενότητα του Καθολικού καθήκοντος και του Ενικού καθήκοντος ,ο λαϊκός που είναι καλόγηρος και ο καλόγηρος που είναι ο λαϊκός . Αμην

10 ΠΕΡΙ ΑΓΙΟΤΗΤΑΣ

1. Ο Λούθηρος σχολιάζει στην προς Ρωμαίους επιστολή το πρώτο εδάφιο <<Παύλος δούλος Χριστού Ιησού ,καλεσμένος Απόστολος ξεχωρισμένος εις Ευαγγέλιον Θεού >> και γράφει ότι μπορεί να ερμηνευθεί σύμφωνα με τους Γαλάτες 1,15-16 << Αλλά όταν Αυτός που με είχε ξεχωρίσει πριν να γεννηθώ και με είχε καλέσει δια μέσου της Χάρης Του, ευαρεστήθει να αποκαλύψει τον Υιό Του σ΄ εμέ ,με σκοπό να μπορέσω να κηρύξω Αυτόν στους Εθνικούς >>.Σ΄ αυτή την περίπτωση η σημασία θα ήταν : Ήδη εκ κοιλίας μητρός ήταν διαταγμένος από τον Θεό, μακράν των άλλων Ιουδαίων, να γίνει ένας Απόστολος στους Εθνικούς. Ο Ιερεμίας προεικόνισε αυτό [Ιερ 1,5]: <<πριν εσύ να ήσουν γεννημένος ,Εγώ σε αγίασα ΄ σε προσδιόρισα Προφήτη για τα Έθνη >>.Αλλά ο Παύλος με ακρίβεια ικανοποίησε πραγματικά αυτούς τους λόγους. Οι λέξεις <<αγιάζω>>, <<διαχωρίζω>> και <<θέτω χωριστά>> περιγράφουν σχεδόν ένα και το ίδιο πράγμα στις Γραφές. Αλλά αυτός είναι περισσότερο μετριόφρων και συγκρατημένος, ώστε να καλεί τον εαυτόν του <<διαχωρισμένο>> μάλλον, παρά <<αγιασμένο>>, μη τυχόν και μιλήσει με καύχηση περί του εαυτού του. Γιατί αυτό που είναι άγιο και αφιερωμένο στο Θεό ,είναι επίσης τεθειμένο χωριστά και διαχωρισμένο από την ένωση με ανίερα πράγματα, συνεπώς εξυπακούεται, αγιασμένο. Σε κάθε περίπτωση,<<αγιάσατε τους εαυτούς σας >>σημαίνει τόσο σχεδόν όσο<<διαχωρίστε τους εαυτούς σας από τα πράγματα αυτού του κόσμου>>. Αυτή είναι η άγια θέληση του Θεού, κατά την αλληγορική σημασία, διαχωρίστε τους εαυτούς από κακούς ανθρώπους και κατά την ηθική σημασία, από την αμαρτία. Έτσι <<τεθειμένος χωριστά για το Ευαγγέλιο του Θεού>> είναι το ίδιο πράγμα σαν <<μετακομισμένος παράμερα από ενοχλήσεις με άλλα πράγματα, εγώ υπήρξα αφιερωμένος προς , μυημένος εν και αγιασμένος δι΄ αυτήν την μόνη υπηρεσία, να διδάξω το Ευαγγέλιο, ακριβώς καθώς ένας ιερέας είναι τεθειμένος και διαχωρισμένος να προσφέρει θυσία >> .

2. Συνεπώς οι καλόγηροι κινημένοι από την ΄έλεύθερη βούληση΄΄και την απόφασή τους να αγιάσουν τους εαυτούς τους μέσα από Νόμους και την τήρηση όρκων ,χωρίς να είναι καλεσμένοι από τον Χριστό και να είναι διαχωρισμένοι από τον κόσμο ΄΄έκ κοιλίας μητρός΄΄ ,ξεχωρίζουν τους εαυτούς τους καλεσμένοι από την ματαιοδοξία τους και τον Αντίχριστο. Γιατί όποιος δεν είναι μαζί μου ,λέει ο Χριστός ,είναι εναντίον Μου και <<δεν είναι η πάλη ημών εναντίον εις αίμα και σάρκα ,αλλά εναντίον εις

τας αρχάς ,εναντίον εις τας εξουσίας ,εναντίον εις τους κοσμοκράτορες του σκότους του αιώνος τούτου ,εναντίον εια τα πνεύματα της πονηρίας εν τοις επουρανίοις >> [Εφεσίους 6,12]

3 .Συμπερασματικά όσοι ζούν στον αντεστραμμένο ως προς τις αξίες και Υπεραισθητό κόσμο ,δεν διακρίνονται όπως τα μοναστήρια πάνω στα βουνά ,ούτε θαυμάζονται μέσα τον κανονικό ή αισθητό κόσμο ,αλλά ωστόσο ξεχωρισμένοι από τον Θεό είναι Χριστιανοί και ο Απόστολος απευθύνεται σ΄ αυτούς ως σε Αγίους.

11. ΑΝΔΡΑΣ---ΓΥΝΑΙΚΑ

1. Σύμφωνα με την μεθοδολογία του Θεού ‘’Κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση ‘’ , ‘’κάθε τι είναι αντίθετο ‘’, ‘’κάθε τι είναι αυτό που είναι και το αντίθετό του σε μια ενότητα’’ ,είναι η ’’ενότητα της Εννοίας [άνδρας] και της πραγματικότητάς του [ιδού αυτός] .Αυτό ισχύει επίσης για τον άνθρωπο γενικά ,αλλά εδώ εξειδικεύεται. Θα πω για τον Άνδρα αλλά κατ΄ ανάλογο τρόπο ισχύει και για την Γυναίκα . Ο Άνδρας είναι καθ΄ εαυτόν άνδρας ,αλλά και μη άνδρας δηλαδή άνδρας με ένα προσδιορισμό, με άρνηση, που πρέπει να γίνει στην πραγματικότητα τέτοιος ‘ έτσι αρχίζει από το μηδέν . Και αυτό είναι αγώνας ,όπου ο άνδρας θέτει τον εαυτό του σε κίνδυνο, αλλά μόνο σε κίνδυνο ζωής και θανάτου, να διατηρήσει και να αυξήσει την Έννοιά του να είναι Άνδρας καθ΄ εαυτον και δι΄ εαυτον , και αυτός ο αγώνας διαρκεί όλη την ζωή . Γιατί ο σκοπός είναι να απόκτηση Λογική ικανότητα ώστε να αντιστέκεται στον κακό ‘’συναισθηματισμό’’, στην ‘’αδυναμία’’, στα ‘’γυναικεία΄΄ στοιχεία που έχει μέσα του από την ‘’μαμά’’ του που είναι πάντα παρούσα , που τον κάνουν να μην αυτοκυριαρχείται στους εσωτερικούς και εξωτερικούς επηρεασμούς . Ένα παράδειγμα του γυναικείου στοιχείου στο άνδρα ,δίνει ο Σαίξπηρ στον Άμλετ ,όταν ο Λαέρτης ,ο αδελφός της Οφηλίας, αρχίζει να κλαίει από τον θάνατό της και τελειώνει λέγοντας : <<τώρα που έβγαλα την γυναίκα από μέσα μου, ας συγκεντρωθούμε στον σκοπό μας >>.

2. Το ίδιο και για την Γυναίκα, να αρνείται τον άνδρα μέσα της ,ώστε να είναι σύμφωνη με την φύση της ,με αυτό που ήτανε να είναι . Αλλοίμονο όμως στην εποχή μας ,όχι μόνο δεν αρκείται να είναι ανώτερη σ΄ αυτά που ο Θεός την όρισε, στο να γεννά και να ανατρέφει και διαπαιδαγωγεί τα παιδιά της ,αλλά θέλει να είναι ανώτερη ή τουλάχιστον ίση και στα δώρα και στους τομείς που ο Θεός έχει ορίσει για τον άνδρα .Παράδειγμα, ενώ ο Λόγος του Θεού δεν επιτρέπει στις γυναίκες να διδάσκουν τους άνδρες, όπως λέει ο Απόστολος Παύλος στην 1 Τιμόθεο 2,12 ‘’ εις γυναίκα όμως δεν συγχωρώ να διδάσκει ,μηδέ

να αυθεντεύει επί του ανδρός ‘ γιατί ο Άνδρας πρώτος επλάσθει και μετά η Γυναίκα ‘’` , αυτές διεκδίκησαν και έγιναν ακόμα και Ποιμένες Εκκλησιών ,ώστε να εξομολογούν και να δίνουν συγχώρηση στους άνδρες τους. Ποιος στην χάρη τους ! ! ! [Αν ήταν η εξομολόγηση ειλικρινής θα άκουγε για την ψυχική και πνευματική σκληρότητα και βία που ασκείται επάνω του ,που είναι πολύ χειρότερη από την σωματική βία] ΄Όμως πληρώνουν το τίμημα ,ότι ο γάμος και η οικογένεια πάσχει και ο Γάμος δεν διαρκεί . Γιατί ο Άνδρας δεν δέχεται η Γυναίκα να είναι ανώτερη κατά ένα εξωτερικό τρόπο .Ο άνδρας πρέπει να είναι ο Κύριος, να θαυμάζεται και να ανυψώνεται από την γυναίκα και η γυναίκα πρέπει να φοβάται ότι εάν τον ταπεινώνει ,τον ΄ευνουχίζει΄΄,τον κάνει αδύναμο και δεν θα λειτουργήσει στο κρεβάτι σαν Άνδρας .Και αυτό είναι ολέθριο ‘ γιατί τα γυναικεία εσωτερικά στοιχεία που έχει μέσα του θα τον ανατρέψουν και σε οριακές καταστάσεις μπορεί να αντιμετωπίσει αυτά τα αρνητικά στοιχεία προβάλλοντας τα στην γυναίκα με βία και να γίνει ως και γυναικοκτόνος .Αντίστροφα ο άνδρας θα πρέπει να σέβεται και να ακούει την γυναίκα΄ και αυτό γιατί από την άποψη του χρόνου το αίσθημα προηγείται της Λογικής ,όπως η Θεολογία της Φιλοσοφίας . Συνεπώς η γυναίκα διαισθάνεται γρηγορότερα αυτό που είναι να έλθει και πρέπει ο άνδρας να το λαμβάνει πολύ σοβαρά υπόψιν, να το επεξεργάζεται ,και να το Λογικοποιεί ΄ γιατί σ΄ αυτόν ανήκει η Απόφαση

3. Αλλά ο Νόμος της ταυτότητας λέει : << Ο άνδρας είναι ο άνδρας ,η γυναίκα είναι η γυναίκα >>. Έτσι ο Αρχικαλόγηρος ,κρυμμένος κάτω από το ιερό άμφιο του Αρχιεπίσκοπου όταν ρωτήθηκε για τον ‘’γάμο’’ των ομοφυλόφιλων απάντησε ότι <<ο Θεός έδωσε ‘’ελεύθερη βούληση’’ στον άνθρωπο >> .Ζήτω ο νέος Άγιος Πελάγιος ! .Ο ίδιος αποφάσισε να πάει στο Μοναστήρι και να γίνει άγιος και μετά να διοικεί την Εκκλησία, ο άλλος αποφάσισε να γίνει ‘’αρσενοκοίτης’’ . Βέβαια λένε ότι η Εκκλησία δεν δέχεται την ομοφυλοφιλία ,αλλά τους ομοφυλόφιλους τους δέχεται . Και όχι μόνο δεν μίλησε για αμαρτία ,για προσπάθεια αντίστασης και Μετάνοιας από μέρους τους ,αλλά είπε ότι τους δέχεται έτσι όπως είναι, χώνοντάς τους οριστικά, αμετανόητα και αμετάκλητα στην κόλαση .Και ακόμα χειρότερα ,οι έφηβοι να τίθενται σε δίλλημα, σε ποια ηλικία θα πρέπει να αποφασίσουν για το φύλο τους ‘ γιατί για τους Ορθόδοξους που είναι Πελαγιανοί και αιρετικοί ,η Θυσία του Χριστού ελευθέρωσε το ανθρώπινο Γένος και έκανε την θέλησή του τόσο υγιή και ισχυρή ,ώστε μόνο με την απόφασή του και τα έργα του, χωρίς άλλη χάρη, σώζεται .[Τουλάχιστον οι Παπικοί και ο Έρασμος αναγνωρίζουν την Χάρη , ώστε λένε ότι χωρίς Χάρη η Βούληση

εξάπαντος αμαρτάνει] . Αυτό είναι ο ορισμός της κατάρας, αυτό είναι να συσσωρεύεις πάνω σου και πάνω στην πατρίδα σου οργή για την ημέρα της οργής .Και ξέρουμε ότι ο Τούρκος είναι αυτή η οργή, το μαστίγιο του Θεού για τους Χριστιανούς, όπως είπε ο Λούθηρος . [Και ακόμα μία αντίφαση. Σύμφωνα με τον Λόγο του Θεού ‘’κάθε εξουσία είναι εκ του Θεού ‘’[Ρωμαίοι 13,1 –4] .Γιατί ο λαός ψηφίζει, αλλά ο Θεός δίνει την εξουσία, με την έννοια ότι δίνει Χάρη ,ώστε και οι αντίθετοι να υπακούνε . Τώρα η Κυβέρνηση και Δήμαρχος είναι εξουσίες εκ του Θεού ,αλλά νομοθέτησαν τον ομοφυλόφιλο γάμο και τους ‘’παντρεύουν’’, σε αντίθεση με τον Λόγο του Θεού που λέει [Ρωμαίοι 1 ,26]. : << Επειδή λάτρεψαν την κτίση μάλλον παρά τον κτίσαντα ο Θεός τους ΠΑΡΕΔΩΣΕ σε πάθη ατιμίας ,να καίγονται από πόθο, ο ένας να κάνει τα μη πρέποντα στον άλλο και στις γυναίκες, την μία με την άλλη, γνωρίζοντας ότι όσοι κάνουν τέτοια αξίζουν αιώνιο θάνατο και δεν θα δουν ποτέ τον Θεό >>. Ωστόσο δεν είναι απόφαση της κάθε γυναίκας να επιλέξει να παριστάνει τον άνδρα , αλλά έχει προαποφασιστεί από την Έννοια της Γυναίκας, που είναι αιώνια ,να δώσει στον εαυτόν της την Πραγματικότητά της ,να κάνει οικογένεια και παιδιά και αυτό δεν γίνεται με την γλώσσα. Και συνεχίζει ο Λόγος ότι στην ίδια ποινή συμμετέχουν και αυτοί που ψήφισαν αυτόν τον επονείδιστο Νόμο ,δηλαδή οι συμφωνούντες σ΄ αυτήν την φρικτή ντροπή .

ΠΟΡΙΣΜΑ :Όπως θα δούμε λίγο πιο κάτω ,η ομοφυλοφιλία ,το οιδιπόδειο κ.λ.π. είναι ψυχικά στάδια σε κάθε άνθρωπο .Συνεπώς το ζήτημα δεν είναι μην πέσεις ,αλλά μην παραμείνεις στην πτώση .Και αυτό επιδιώκει ο διάβολος νομιμοποιώντας το μέρος και καθιστώντας το ολότητα και κλέβοντας από τους ανθρώπους την Μετάνοια .Γιατί η συγχώριση επιμένει μέχρι το τέλος της ζωής μας και όπως λέγεται για τον Άγιο Βερνάρδο ,που ήταν καλόγηρος ,σώθηκε στο τέλος της ζωής του ομολογώντας ότι η προσπάθεια αγιότητας δεν άξιζε τίποτα και ότι μόνο η Χάρη του Θεού υπάρχει .Έτσι και ο ομοφυλόφιλος, που η πραγματικότητά του αντιστρατεύεται την Έννοιά του ανθρώπου και που κανένας νόμος δεν θα ελαφρύνει την συνείδησή του ,θα πρέπει να μάθει να αντιστέκεται και να ζητά συγχώρηση μέχρι το τέλος της ζωής του .

12. Η ΨΥΧΗ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΗΝ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΣΤΗΜΗ

1. Μιλήσαμε για την πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα, τις τρείς στάσεις , και την αμαρτία, ώστε κάθε μια, καθ΄ εαυτή

λαμβανόμενη, να είναι αντίθετη στην άλλη και προς τον Θεό σαν την αλήθεια της . Ας πούμε εδώ λίγα περισσότερα πράγματα στους Πιστούς, για το τί δίδαξε η πειραματική Ψυχολογία για τις αμαρτίες της Ψυχής και το τεράστιο έργο της σταυρικής θυσίας και σωτηρίας από τον Χριστό . Στον προηγούμενο αιώνα οι τρείς αυτές στάσεις προσδιορίστηκαν από τρείς Ψυχίατρους και την τέταρτη ,την άμεση Πίστη σαν κοινωνική κατάσταση .

α] Ο Άντλερ παρουσίασε στην Ψυχολογία του την κινητήρια δύναμη στον άνθρωπο σαν Θέληση για Δύναμη . Τα ίδια τα βρέφη αναγνωρίζουν την δύναμή τους στο κλάμα, να απαιτούν την αποκλειστική αγάπη των γονιών τους .

β] Ο Φρόϊδ αντίθετα επικεντρώνεται στην σεξουαλικότητα και σε τρείς φάσεις ,στο στοματικό στάδιο ,έπειτα στο πρωκτικό στάδιο, [εδώ είναι και η ομοφυλοφιλία] και η Τρίτη φάση ,το Οιδιπόδειο σύμπλεγμα, όπως το ονόμασε από την αρχαία τραγωδία του Σοφοκλή ,όπου ο Οιδίποδας ,μη γνωρίζοντας σκοτώνει ΄΄τυχαία ΄΄τον Πατέρα του και παντρεύεται την Μητέρα του,που σημαίνει σεξουαλικός πόθος για την Μητέρα και ασυνείδητη απώθηση του Πατέρα που φθάνει ακόμα και στην οριακή ζήλια και επιθυμία φόνου σαν αντεραστή .Στην γυναίκα παρατήρησαν το αντίθετο ,την σεξουαλική έλξη προς τον πατέρα και την απώθηση της μητέρας .[όλα αυτά κατ΄ ανάγκη υπάρχουν στο Ασυνείδητο στον κάθε άνθρωπο και η ομολογία αυτών δικαιώνει την Θυσία του Χριστού ότι πέθανε για την αμαρτία μας].

γ]. Ο τρίτος είναι ο Γιούγκ με την ΄΄Ψυχολογία του βάθους΄΄ ,όπως την ονόμασε . Αναγνωρίζει τα δύο προηγούμενα στάδια [Άντλερ ,Φρόϋδ] που αναδεικνύει το Ασυνείδητο σαν στάδια επιθυμίας, αλλά πηγαίνοντας πιο βαθιά διακρίνει κάτι που παίζει τον ρόλο Θεού, σαν μια εσωτερική ενεργητική σκοπιμότητα ,που ονομάζει Συλλογικό ή υπερπροσωπικό Ασυνείδητο .Εδώ είναι η Φιλοσοφία του Κάντ εξηγούμενη Ψυχολογικά. Αυτό που βάζει σαν στόχο και σκοπό ο άνθρωπός είναι η [Καντιανή] αφηρημένη Νόηση και η Ταυτότητα . Για να κατανοηθεί αυτό το στάδιο θα πρέπει να δούμε το ανώτερο στάδιο της Χριστιανικής Λογικής .[Όλα τα προηγούμενα αποκαλύφθηκαν πειραματικά από την ανάλυση του Ασυνειδήτου μέσω της ύπνωσης ,των ονείρων και άλλων τρόπων]

2. Ο Λόγος λέει : ΄΄Ένας μεσίτης μεταξύ Θεού και ανθρώπου ,Ιησούς Χριστός ΄΄. Θυσιάστηκε για την αμαρτία μας και αναστήθηκε για την Δικαίωσή μας. Συμφιλιώνει τον άνθρωπο με τον Θεό ,τον άνθρωπο με τον εαυτό του ,αλλά και κάθε αντίθεση ΄ γιατί δεν υπάρχει τίποτα που να μην είναι αντίθετο ,άνδρας- γυναίκα ,κύριος και δούλος, εξουσία -

εξουσιαζόμενος κ.λ.π. .Στόχος είναι η Αγάπη, η συμφιλίωση , η ενότητα με το αντίθετο, η επίλυση των αντιφάσεων στην εξωτερική και εσωτερική πραγματικότητα, την οποία επικυρώνει και διαπερνά το Θεϊκό Πνεύμα σαν Οικογένεια, Κοινωνία ,Κράτος .

3.Αντίθετα η Μεταφυσική του Κάντ υποβιβάζει τον εξωτερικό κόσμο σε Φαινόμενο και αναδεικνύει τον εσωτερικό κόσμο του ανθρώπου σαν πραγματικό, πλούσιο σε αισθήματα, συναισθήματα και φαντασίες .

Το Συλλογικό ασυνείδητο όπως το λέει ο Γιούγκ ψυχολογικά [γιατί δεν μπορεί να μιλήσει για τον πραγματικό Θεό που τον έχει αποκλείσει, αφού Αυτός δεν δίνεται στην αισθητηριακή αντίληψη], γεννά, στην οριακή σύγκρουση με το Συνειδητό και επικυρώνει ακατανόητα υπερπροσωπικά σύμβολα που έχουν διπλή σημασία, εικόνες άγιες, οστά άγια, καλόγηρους άγιους , που ΄΄μεσιτεύουν ΄΄, με την΄΄ θυσία΄΄ τους στο Δείπνο ,τον Πατέρα με τον Χριστό, όπως και τους ανθρώπους με τον Χριστό ,όπου Αυτός δεν πλησιάζεται άμεσα ,αλλά η Παναγία και οι άγιοι με τις προσευχές τους μπορούν να τον πλησιάσουν και να ικετεύσουν για τον άνθρωπο ,και ο Χριστός παύει να είναι το έλεος του Θεού για τον κόσμο αλλά γίνεται δικαστής ΄ επίσης αυτή η Μεταφυσική σπρώχνει τους ανθρώπους σε προσκυνήματα, φαντασιώσεις και είδωλα που ψευδαισθητικά έχουν την ικανότητα να υπνωτίσουν ,να απορροφήσουν και να εσωτερικεύσουν το Συνειδητό, το Εγώ, και αντί να το ανυψώσουν εξωτερικά σε ενότητα με το άλλο ,το αντίθετο ,ώστε με την βοήθεια του Χριστού να λύνει τις αντιφάσεις ,ενεργούν ώστε να υποβιβάσουν το Εγώ και να το ταυτίσουν με τον εαυτό του . Έτσι δημιουργείται μια κατάρρευση του Εγώ ,μια εσωτερική ευφορία, μια ύπνωση ,όπου ο άνθρωπος ΄΄αφαιρείται΄΄ και ΄΄απαλλάσσεται΄΄ από τις εξωτερικές αντιθέσεις, μια φυγή από την πραγματικότητα,τα προβλήματα και τις αντιφάσεις ,που τις αφήνει βέβαια άλυτες και που χειροτερεύουν . Εδώ είναι ο αντίθετος του Χριστού ,ο Αντίχριστος ,που κάνει τα πράγματα ανάποδα και η ψυχολογική ΄΄σωτηρία΄΄ που προτείνει. Αλλά εδώ ταιριάζει ότι ΄΄ η Θρησκεία είναι το όπιο του λαού΄΄ του Μάρξ ΄ όμως εγώ διορθώνω : ΄΄τα κακά περιεχόμενα της Θρησκείας είναι το όπιο του λαού ΄΄. Γιατί η Χριστιανική Θρησκεία, που αποκαλύπτει ο Λούθηρος και ο Χέγκελ από τον Λόγο του Θεού , έχει κοινό με τον Εμπειρισμό ότι το καλό του ανθρώπου αρχίζει από αυτόν τον κόσμο από κάθε άποψη και δεν αφήνεται σε κάποιο χρόνο στο Μέλλων ,γιατί ο χρόνος δεν λύνει τις Αντιφάσεις,αλλά τις διατηρεί και μεγαλώνει . Και όταν ο άνθρωπος είναι υγιής ψυχικά και πνευματικά έτσι και η΄Υλη, που δεν έχει καμιά αλήθεια καθ΄ εαυτή , βιάζεται να γίνει σύμμετρη του Πνεύματος .Η απόδειξη είναι τα πλούσια Λουθηρανικά από άποψη Θρησκείας Σκανδιναβικά κράτη. Συνεπώς η οικονομία και κάθε κατάσταση δεν αλλάζει με την πάλη των τάξεων, αλλά από την αλλαγή του ανθρώπου από τον Θεό ΄ γιατί έχουμε πεί ότι ΄΄ο Θεός ξέρει για τον εαυτό Του, στο

βαθμό που ο άνθρωπος ξέρει για τον Θεό ‘’. Όταν ο άνθρωπος γνωρίζει τον Θεό αληθινά ,ο Θεός με την σειρά του αλλάζει τον κόσμο του ανθρώπου ’ γιατί ο πραγματικός κόσμος είναι Πνευματικός και η ύλη δεν μπορεί να αντισταθεί , διαπερνάτε από το Πνεύμα .Η ύλη και ο πλούτος πρέπει να προστεθεί, όπως λέει ο Λούθηρος,και εγώ βεβαιώνω, για να γίνει σύμμετρη και ανάλογη στον πλούτο του Πνεύματος, τόσο του ανθρώπου, όσο και του Κράτους .

3. Ο Μάρξ στην Κριτική της Θρησκείας σωστά κρίνει για την Παπική και την Ορθόδοξη Θρησκεία ότι αποκοιμίζει και είναι το όπιο του λαού ’ αλλά εδώ είναι η πονηριά της ‘’μισής αλήθειας’’ .Όταν κάνει κριτική στον Λούθηρο αναφέρει μόνο ότι αυτός θέλει να κάνει από κάθε άνθρωπο ένα Παπά, πράγμα που είναι αλήθεια .Εδώ ο Μάρξ σταματά την κριτική .Αλλά εγώ δεν βλέπω το κακό, αλλά το καλό , ο κάθε άνθρωπος να ενεργεί για να βεβαιώσει την κλίση του ,την Ηθικότητά του και την ζωή του ενώπιον του Θεού , σε όλα που τον αφορούν, όχι σαν ‘’λαϊκός΄΄,αλλά σαν Ιερέας ενώπιον Του] .

δ] Τέλος η τέταρτη ψυχολογική στάση είναι της άμεσης πίστης, ο Καλβίνος και ο Γιακόμπι ,που ταυτίζει το Εγώ του ανθρώπου με τον Χριστό ,και υποβιβάζει και αυτή το εξωτερικό σαν κάτι που του λείπει το Θεϊκό Πνεύμα ,και είναι πράξεις άνευ σημασίας ,υποβιβασμένες σε απλά Καθήκοντα .Και αυτή η στάση στο ακραίο της σημείο είναι ταυτισμός και επιστροφή ξανά από την αρχή ,στην πρώτη στάση .

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Όλες οι ψυχολογικές στάσεις επιζητούν με αφαιρέσεις το καλό του ανθρώπου και παραγνωρίζουν την κυριαρχία και το καλό του Θεού ,να χαρίζει και να θέτει Αυτός το καλό στον άνθρωπο . Αυτές οι ψυχολογικές στάσεις κάνουν φανερή την αμαρτία του ανθρώπου από την γέννησή του ,αυτό που θρησκευτικά λέγεται ΄΄Προπατορική αμαρτία ΄΄ή το ΄΄ίχνος της αμαρτίας΄΄ και παραμένει όσο ζει ο άνθρψπος .Κάθε άνθρωπος είναι νευρωτικός ,λάγνος ,θέλει να κάνει τον μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπου ,ταυτίζεται και θέλει να περαστήσει τον Θεό . Ο Χριστός με την θυσία Του κατήργησε τον Νόμο ,συνεπώς και την αμαρτία και έλαβε την ενοχή του ανθρώπου ,που σημαίναι ότι στην Συνείδηση του ανθρώπου η Πίστη Λογαριάζεται για Δικαιοσύνη [Ρωμαίοι 4,3].Αλλά στην Αυτόσυνείδηση ,που είμαστε υπό τον Νόμο της Πίστης, όλες οι παραπάνω αμαρτίες υπάρχουν είτε συνειδητά είτα ασυνείδητα και εν τέλει ο Πιστός καλείται να ταυτίσει την Συνείδηση και την Αυτοσυνείδηση δηλαδή να έχει την Εμπειρία στην ζωή του της άρσης της Αμαρτίας .Άρα η αμαρτία πρέπει να εμφανίζεται συνεχώς στην διάρκεια της ζωής μας και να.αναιρείται δια της Χάρης του Χριστού .Το λάθος των Ψυχιάτρων είναι ότι κάθε μία στάση διεκδικεί την απολκειστικότητα και την ολότητα της Ψυχής και έτσι είναι ενάντιες

μεταξύ τους και ενάντιες στον Θεό και δεν φθάνουν στην Χάρη της Υγείας και στην ολότητα της Ψυχής που επέτυχε ο Χριστός δια της Θυσίας Του και την Αναστασή Του .

2. Ο Χέγκελ ορίζει τους ανθρώπους αυτών των στάσεων με αναφορά την κράση ,σε αιματώδεις , χολερικούς ,φλεγματικούς και μελαγχολικούς .Ο Γιούγκ σε διαισθητικούς, αισθητικούς ,συναισθηματικούς και Λογικούς. Στην Φιλοσοφία περιέγραψαν αυτές τις στάσεις , ο Βόλφ [παλαιά Μεταφυσική] και ο Στωικισμός ,ο Τζων Λόκ και ο Χιούμ στον εμπειρισμό και τους Επικούρειους , ο Κάντ στην σύγχρονη Μεταφυσική ,και ο Jakobi στον Υπερβατικό Ιδεαλισμό .Ο Χέγκελ και ο Γιούγκ τονίζουν ότι ο κάθε άνθρωπος σαν χαρακτήρας κυριαρχείται από μία στάση ,αλλά ο Χέγκελ προσθέτει ότι ταυτόχρονα η ψυχή διαπερνάτε και από τις άλλες τρείς. Συνεπώς όλες οι αμαρτίες είναι για τον καθένα και για όλους, π.χ το οιδιπόδειο ή η ομοφυλοφιλία ,η ζήλια ,η φιλοδοξία και όλα τα άλλα είναι μέσα στην καρδιά κάθε ανθρώπου και ‘’όποιος επιθυμήσει εν τη καρδία του πραγματικά αμάρτησε’’[Ματθαίος 5,28] , μολονότι μπορεί να μην έχει την εμπειρία σαν συνειδητό και πραγματικό γεγονός. Ο κάθε άνθρωπος στην διάρκεια της ζωής του περνά σαν σε κύκλο και από τις τέσσερις στάσεις και συνεχίζει αυτόν τον κύκλο όσο ζει Η αρρώστια είναι να ‘’κολλήσει’’ σε κάποιον . Και η Υγεία συνεχώς να ξεκολλά. Γιατί η αλήθεια κάθε στάσης βρίσκεται στην επόμενη στάση .στην αποία μας προχωρά το Πνεύμα Οι ψυχίατροι λένε ότι φτάνει να γνωρίζεις την στάση που ανήκεις και αυτόματα θεραπεύεσαι . Αυτό είναι εν μέρει σωστό .Η Γνώση βοηθά σαν ομολογία αμαρτίας και αρρώστιας σε ένα μέρος της Ψυχής Αλλά χωρίς την Πίστη στον Χριστό και στην θυσία Του στον Σταυρό για την ολότητα της αμαρτίας στον άνθρωπο και την αποστολή του Πνεύματος , που θεραπεύει καθημερινά την Ψυχή ,δεν υπάρχει άλλη θεραπεία. Εάν κάποιος δεν κάνει το μέρος ολότητα, αλλά τα μέρη παραμείνουν μέρη της ολότητας ,τότε βέβαια η αμαρτία εξακολουθεί να υπάρχει πάντα ,όμως δεν λογαριάζεται επάνω μας, άλλα στον Χριστό που μας δίνει την δική Του Υγεία , ανανεώνει την. Πίστη στον σωτήρα Χριστό και σε ολόκληρη την Ψυχή . .

3. Όπως είδαμε και στην πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα ,είναι το Πνεύμα του Θεού που βοηθά να μην κολλήσουμε. Ο Δεκάλογος του Νόμου κάνει φανερή την αμαρτία ,αλλά η ομολογία ότι κάποιος είναι πλήρως και ριζικά διεφθαρμένος είναι Χάρη Θεού και μόνο αυτοί το ομολογούν που ο Θεός τους έχει προγνωρίσει και προορίσει και ο Χριστός είναι ήδη παρών και ζούν δι΄ Αυτού ‘ γιατί η ομολογία της πλήρους διαφθοράς είναι θάνατος και άρα κάποιος που ομολογεί ότι είναι ριζικά κακός, σημαίνει ότι ο Χριστός είναι παρών και χωρίς τον Χριστό θα έπεφτε ακριβώς σε απελπισία, θάνατο και κόλαση

. Έτσι μόνο ο Λούθηρος και βέβαια ο Χέγκελ στην Φιλοσοφία του , στον Αντικειμενικό Ιδεαλισμό λένε ότι ο άνθρωπος που έπεσε είναι ΄΄όχι καλός΄΄, [προσέξτε ,δεν λένε ΄΄ κακός΄΄. γιατί το κακό δεν έχει ζωή και κίνηση εντός του, αλλά ΄΄όχι καλός΄΄,άρα που μπορεί να γίνει καλός] σε αντίθεση με όλες τις άλλες Εκκλησίες και Φιλοσοφίες που διατηρούν στον άνθρωπο εξ αρχής κάτι καλό. [ελεύθερη βούληση] .Ακόμα και το βρέφος, λέει ο Χέγκελ, είναι αθώο, με την έννοια ότι δεν έχει κάνει προσωπικές αμαρτίες, αλλά είναι όχι καλό . Το γεγονός ότι ο άνθρωπος κατά την Έννοιά του φτιάχτηκε κατ΄ εικόνα και ομοίωση του Θεού είναι αλήθεια ‘ γιατί δεν έφτιαξε τις χήνες, αλλά τον άνθρωπο να έχει σχέση με τον Θεό. Στο Γίγνεσθαι του ανθρώπου όμως, μετά την πτώση, στο μηδέν του ανθρώπου, από όπου ο άνθρωπος αρχίζει να κτίζεται ξανά, η εικόνα και η ομοίωση έχουν σβηστεί απολύτως και αποκαθίστανται από τον Χριστό ,που εμφανίζει τον Πατέρα στην Ουσία Του, που είναι Αγάπη.

. 4 . Ο Θεός δημιούργησε όλα τα πράγματα και είδε ότι ήταν καλά .Και αυτό είναι αλήθεια .Κάθε τι στην έννοιά του, καθ΄ εαυτό, είναι καλό, αλλά ταυτόχρονα πρέπει να γίνει καλό .Το μηδέν του πράγματος ,εν προκειμένω του ανθρώπου, είναι Πτώση, αλλά αυτό το αρνητικό μέσα από την άρνησή του γίνεται αρχή για προχώρημα . Εδώ είναι η Σοφία του Θεού .Γιατί το θετικό δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτό του, αλλά το αρνητικό μπορεί .Ο Χριστός σταυρώνεται, παίρνει την αμαρτία και μέσα από αυτήν την άρνηση της άρνησης το Άγιο Πνεύμα Τον ενώνει δια πίστεως με τον άνθρωπο ,ώστε ο άνθρωπος να γίνει δια του Χριστού αυτό που ήτανε να είναι ,να λάβει την τελειότητά του ,την Έννοιά του, Άρα ο άνθρωπος ,λέει ο Χέγκελ , πρέπει να Πέσει ,αλλά δεν πρέπει να παραμείνει στη Πτώση .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1 Λέει ο Λούθηρος σε ένα μικρό σχόλιο στο 2 Τιμόθεος 2 ,11-12.<<Πιστός ο Λόγος : εάν εμείς αποθάνομεν ,θα συζήσουμε, εάν υπομένομεν και θα συμβασυλεύσομεν `>> : Θέλεις εσύ να μην πεθάνεις ,τότε πέθανε, θέλεις εσύ να μην είσαι αιχμαλωτισμένος, τότε αιχμαλωτίσου, θέλεις εσύ να μην πας στην κόλαση ,τότε οδηγήσου εντός της ,θέλεις εσύ να μην έχεις σταυρό ,τότε λάβε τον σταυρό πάνω σου ,θέλεις εσύ να μην είσαι αμαρτωλός ,τότε γίνε ένας αμαρτωλός ,θέλεις εσύ τον διάβολο να νικάς ,τότε αφήσου να νικιέσαι από αυτόν ,θέλεις εσύ από έναν κακό άνθρωπο να εξαναγκάζεσαι ,τότε αφήσου από αυτόν να εξαναγκάζεσαι. Αυτά τα αινιγματικά λόγια άφησε να φωτιστούν από την Γραφή 1 Κορίνθιοι 3,18 έτσι <<εάν θέλεις να γίνεις σοφός ,τότε γίνε ένας ανόητος για να γίνεις σοφός >> .Ένας αληθινός Χριστιανός αντιλαμβάνεται αυτά πλήρως και έχει αυτά σε καθημερινή εμπειρία.

Το δυσκολότερο είναι : <<αν θέλεις εσύ τον διάβολο να υπερνικάς, τότε άφησε τον εαυτόν σου από αυτόν να υπερνικιέται.>> Το νόημα αυτών είναι : άφησε τον διάβολο με όλα του τα φορτία να σου επιτίθεται ώστε να ΦΑΙΝΕΤΑΙ εσύ να είσαι από κάτω και ότι αυτός νικά ,και με αυτόν τον τρόπο εν τούτοις η δύναμη του Χριστού ,η οποία στην αδυναμία γίνεται παντοδύναμη να παραμένει και να κρατά το πάνω χέρι.

2 Κορίνθιοι 12,9 << διότι η δύναμίς μου εν τη αδυναμία δεικνύεται τελεία >>

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2 Ο Σαίξπηρ στο έργο του ‘’Βασιλιάς Λήρ ‘’ γράφει ότι ο Βασιλιάς, αφού έχει κολακευθεί από τις δύο μεγαλύτερες αδελφές ,για να τους δώσει μεγαλύτερο μερίδιο από το Βασίλειό του που μοιράζει, ρωτά και την μικρότερη τί έχει να του πεί και αυτή απαντά ‘’τίποτα’’. Αυτός θυμώνει λέγοντας ότι ‘’από το τίποτα δεν γίνεται τίποτα ,από κάτι γίνεται κάτι ‘’.[Εδώ ,όπως έχω πει. είναι η αρχαία Ελεατική Φιλοσοφική σχολή όπου αναιρείται η κίνηση ‘ γιατί αυτό από το οποίο έρχεται Κάτι ,και αυτό στο οποίο πηγαίνει είναι το ίδιο Κάτι ,και όταν το Κάτι συναντά το Κάτι συναντά τον εαυτόν του και καταλύεται η Κίνηση. Γι΄ αυτό οι Ελεάτες βεβαίωσαν , όχι το Γίγνεσθαι που βεβαιώνει ο Ηράκλειτος , αλλά μόνο το Είναι του Θεού .] Και όμως η κόρη του Βασιλιά είχε δίκιο, ο Βασιλιάς οδηγείται στην τρέλα, καταντάει στο τίποτα . Ο Θεός κάνει πράγματι τα πάντα από το ‘’τίποτα’’ ,από το Μηδέν . [Εβραίοι 11,3]

13. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ.

1. Ο Λούθηρος στα σχόλια ,στη Επιστολή στους Ρωμαίους 6,3-11 <<εμείς είμαστε βαπτισμένοι στον θάνατό Του>> γράφει : << Εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι ο θάνατος είναι δύο ειδών ή καλύτερα ο χρονικός θάνατος και ο αιώνιος θάνατος .Ο χρονικός θάνατος είναι ο διαχωρισμός του σώματος και της ψυχής .Αλλά αυτός ο θάνατος είναι μόνο μια μορφή, ένα σύμβολο και σαν θάνατος ζωγραφισμένος επί τοίχου, όταν είναι παραβαλλόμενος με τον αιώνιο θάνατο ,ο οποίος είναι επίσης Πνευματικός. Όθεν στην Γραφή αυτός είναι καλεσμένος ένας ύπνος ,μια ανάπαυση, μια ύπνωση .Ο αιώνιος θάνατος είναι επίσης διπλός .Το ένα είδος είναι καλό ,πολύ καλό .Αυτός είναι ο θάνατος της αμαρτίας και ο θάνατος του θανάτου, δια του οποίου η ψυχή είναι απελευθερωμένη και ξεχωρισμένη από την αμαρτία και το σώμα είναι ξεχωρισμένο από την διαφθορά και δια μέσου Χάρης και δόξας είναι

ενωμένο προς τον ζωντανό Θεό .Αυτός είναι θάνατος κατά την πλέον κατάλληλη σημασία της λέξης ,γιατί σε όλες τις άλλες μορφές θανάτου κάτι παραμένει και είναι μεμιγμένο με ζωή ,αλλά όχι σ΄ αυτό το είδος του θανάτου, όπου υπάρχει η αγνότερη ζωή μόνο ,επειδή αυτή είναι αιώνια ζωή .Γιατί προς αυτό το είδος του θανάτου μόνο ανήκουν κατά ένα απόλυτο και τέλειο τρόπο οι προϋποθέσεις του θανάτου και σ΄ αυτόν τον θάνατο μόνο οτιδήποτε πεθαίνει χάνεται ολοκληρωτικά και εντός αιώνιας ανυπαρξίας και ουδέν θα επιστρέψει ποτέ από αυτόν τον θάνατο, επειδή αυτός αληθινά πεθαίνει ένα αιώνιο θάνατο ,Αυτός είναι ο τρόπος που η αμαρτία πεθαίνει ‘ και ομοίως ο αμαρτωλός ,όταν αυτός είναι δικαιωμένος , επειδή η αμαρτία δεν θα επιστρέψει πάλι για όλη την αιωνιότητα, καθώς ο Απόστολος λέει εδώ :<<ο Χριστός δεν θα πεθάνει ποτέ πάλι >>κ.λ.π.[Ρωμαίοι 6, 9] .Αυτό είναι το κύριο θέμα στη Γραφή .Γιατί ο Θεός έχει προσχεδιάσει να μετακινήσει δια μέσου του Χριστού οτιδήποτε ο διάβολος εισήγαγε δια μέσου του Αδάμ .Και ήταν ο διάβολος που εισήγαγε την αμαρτία και τον θάνατο .Συνεπώς ο Θεός προκαλεί τον θάνατο του θανάτου και την αμαρτία της αμαρτίας ,το δηλητήριο του δηλητηρίου ,την αιχμαλωσία της αιχμαλωσίας .Καθώς Αυτός λέει δια μέσου του Χοσέα [Χοσ. 13,14] : << Ώ θάνατε ,εγώ θα είμαι ο θάνατός σου . Ώ κόλαση ,εγώ θα είμαι το δάγκωμά σου >>.Αυτό είναι προεικονισμένο σε όλους τους πολέμους των υιών Ισραήλ στην Παλαιά Διαθήκη ,όταν αυτοί θανάτωναν τους ειδωλολάτρες .

2. Το άλλο είδος θανάτου είναι αιώνιο και πολύ τρομερό ..Αυτός είναι ο θάνατος του καταδικασμένου, όπου η αμαρτία και ο αμαρτωλός δεν είναι τα ορισμένα να πεθάνουν, ενώ ο άνθρωπος είναι σωσμένος ,αλλά ο άνθρωπος πεθαίνει ,και η αμαρτία ζει ξανά και συνεχίζει για πάντα. Αυτός είναι <<ο πολύ κακός θάνατος του αμαρτωλού >> . Και όταν ο Απόστολος μιλά περί του θανάτου του Χριστού κατά ένα μυστηριακό τρόπο ,αυτός είναι μιλώντας περί του δευτέρου Πνευματικού θανάτου και έτσι η σημασία των λέξεων του είναι πολύ καθαρή .

ΠΡΟΣΟΘΗΚΗ . Ο Σαίξπηρ βάζει τον Άμλετ να αναλογίζεται έτσι περί του Θανάτου : << Θάνατος ,ύπνος ‘ αλλά ιδού το ερώτημα ‘ τί όνειρα θα βλέπουμε ? . >>

3 . Λέει ο Λούθηρος : Εγώ χρησιμοποίησα τον όρο <<αμαρτία της αμαρτίας >>. Τί σημαίνει αυτό ?. Η αμαρτία της αμαρτίας είναι να ενεργείς κατά του Νόμου της αμαρτίας και να παραβαίνεις τον Νόμο των μελών [Ρωμ 7,23] και να αμαρτάνεις κατά του Νόμου της σάρκας .Αυτό το είδος αμαρτίας είναι πάρα πολύ καλό .Ακριβώς καθώς ο θάνατος του θανάτου σημαίνει να ενεργείς κατά του θανάτου ,το οποίο είναι το ίδιο πράγμα σαν ζωή, έτσι η αμαρτία της αμαρτίας είναι Δικαιοσύνη. Όθεν ο

Εκκλησιαστή [Εκκλ.42,14]. : <<Πολύ καλύτερη είναι η ανομία ενός ανθρώπου ,παρά μια γυναίκα που κάνει μια καλή στροφή >> δηλαδή είναι καλύτερο το Πνεύμα να παραβιάζει τον Νόμο της σάρκας και να ενεργεί αντίθετα προς την σάρκα ,παρά η σάρκα να ενεργεί σύμφωνα προς τον δικό της Νόμο . Αυτά είναι τα έργα του Κυρίου στα οποία Αυτός χαίρεται και μας προκαλεί να χαιρόμαστε ,καθώς είναι γραμμένο : << Ο Κύριος θα ευφραίνεται στα έργα Του >>[ψαλμός 104,31] .Και αργότερα στους Ρωμ 8,3 αυτός λέει : <<δια της αμαρτίας Αυτός καταδίκασε την αμαρτία >>. Το Πνεύμα χρησιμοποιεί αυτές τις αρνητικές εκφράσεις οι οποίες είναι γλυκύτερες, παρά οι καταφατικές τέτοιες, για να περιγράψει την αιώνια φύση των πραγμάτων σε σχέση με τα οποία Αυτός είναι μιλώντας . Επειδή για τον θάνατο να είναι θανατωμένος σημαίνει ότι ο θάνατος δεν θα επιστρέψει και το να παίρνεις <<την αιχμαλωσία αιχμάλωτη>> σημαίνει ότι η αιχμαλωσία ουδέποτε θα επιστρέψει ,μια ιδέα που δεν μπορεί να είναι εκφρασμένη δια μιας καταφατικής βεβαίωσης .Γιατί κάποιο πρόσωπο μπορεί να σκεφθεί περί της ζωής χωρίς αιωνιότητα .Έτσι επίσης λέγεται στον ίδιο ψαλμό : << Ο Θεός μας είναι ο Θεός της σωτηρίας ‘ και στον Θεό, τον Κύριο, ανήκει να ξεφεύγει από θάνατο >>[ψαλμός 68,20] μάλλον ,παρά την είσοδο ζωής. Γιατί η είσοδος εντός της ζωής μπορεί και αναγκαστικά πρέπει να γίνεται ένα ξεκίνημα από ζωή ,αλλά το << να ξεφεύγεις από θάνατο σημαίνει να μπαίνεις εντός της ζωής η οποία είναι χωρίς θάνατο. Αυτές είναι <<οι τερπνότητες του Χριστού περί των οποίων λέγεται στον ψαλμό 16,3 : << καθώς για τους αγίους στην Χώρα ,αυτοί είναι ευγενείς ,στους οποίους είναι όλη η χαρά μου >> και στον ψαλμό 111,2 : <<Σπουδαία είναι τα έργα του Κυρίου ,επιζητούμενα σύμφωνα προς όλες τις επιθυμίες Του >>.

4. << Εμείς είμαστε ενταφιασμένοι λοιπόν >> Έτσι ο Πνευματικός άνθρωπος είναι παρόν σε όλα τα πράγματα με τις αισθήσεις του, εντούτοις στην καρδιά του είναι εντελώς αποσυρμένος από αυτά τα πράγματα και πεθαμένος προς όλα αυτά .Αυτό συμβαίνει όταν ένας άνθρωπος έρχεται να μισεί όλα τα πράγματα αυτής της ζωής από τον μυελό των οστέων του ,όταν απεχθάνεται όλα που προχωρούν σ΄ αυτή την ζωή και εντούτοις τα υπομένει , ακόμα και με χαρά και δοξάζει στο γεγονός ότι αυτός είναι σαν ένα πεθαμένο σώμα και <<το απόρημα του κόσμου ,το σκουπίδι όλων των πραγμάτων >>[1 Κορινθ 4,13] καθώς ο Απόστολος το θέτει .[. Ο Πιστός είναι καλόγηρος μέσα στον Κόσμο ,δεν χρειάζεται να πάει σε μοναστήρι για να τον βλέπουν και να τον θαυμάζουν]. Αλλά εμείς πρέπει να σημειώσουμε ότι δεν είναι αναγκαίο για όλους τους ανθρώπους να βρίσκονται αμέσως σ΄ αυτή την

κατάσταση της τελειότητας μόλις έχουν υπάρξει βαπτισμένοι << εντός του θανάτου>>,δηλαδή προς θάνατο ,το οποίο είναι να λέει, αυτοί έχουν αρχίσει να ζουν κατά ένα τέτοιο τρόπο ,που είναι επιδιώκοντας αυτό το είδος του θανάτου και εκτείνονται προς αυτόν τον σκοπό τους .Γιατί μολονότι είναι βαπτισμένοι εντός αιώνιας ζωής και την Βασιλεία των ουρανών, εντούτοις δεν κατέχουν αμέσως όλο αυτόν τον σκοπό πλήρως, αλλά έχουν αρχίσει να ενεργούν κατά ένα τέτοιο τρόπο που μπορούν να φτάσουν αυτόν. Γιατί το βάπτισμα ήταν καθιερωμένο να διευθύνει εμάς προς τον θάνατο και δια μέσου αυτού του θανάτου στη ζωή ,συνεπώς είναι αναγκαίο να ερχόμαστε προς αυτό κατά τον τρόπο που είναι διαταγμένο .

14. ΓΑΜΟΣ

1. Τα Μυστήρια ως προς την Σωτηρία είναι το Βάπτισμα ,η Θεία Ευχαριστία και η Μετάνοια . Ο Γάμος δεν αφορά την Σωτηρία ,αλλά ο Απόστολος Παύλος το ονομάζει μέγα Μυστήριο .Εδώ η Θέση είναι ,όπως παντού, η Πρόγνωση του Θεού, το αιώνιο Θέλημά Του .Αυτοί που έρχονται σε Γάμο πρέπει ξεκινούν από την Θέση, ότι ‘’αυτούς που ο Θεός συνέζευξε ,ο άνθρωπος να μην χωρίζει ‘’. Λέει ο Χριστός στον Ματθαίο 19,6 : << Δεν αναγνώσατε ότι ο πλάσας απ΄ αρχής άρσεν και θήλυ έπλασε αυτούς και είπε ΄΄ένεκα τούτου θέλει αφήσει άνθρωπος τον πατέρα και την μητέρα και προσκολληθεί στη γυναίκα αυτού και θέλουσι είσθε οι δύο εις σάρκα μία ,ώστε δεν είναι πλέον δύο αλλά μία σάρξ . Εκείνο λοιπόν που ο Θεός πάντρεψε ο άνθρωπος να μην χωρίζει’’>> .Αυτός όμως ο απόλυτος προσδιορισμός πρέπει να αποδειχθεί στην πράξη .Έτσι εμφανίζεται η Αντίθεση ,ο αγώνας δύο Αυτοσυνειδήσεων για αναγνώριση ,να βεβαιώσουν στον εαυτόν τους και στον άλλο τον προορισμό τους στην Ενότητά τους . Αυτός είναι ένας αγώνας ζωής και θανάτου αλλά μόνο κίνδυνος. Γιατί ο θάνατος είναι η μη επίλυση της Αντίφασης με συνέπεια η Αντίφαση ,εάν χωρίσουν, να μετατίθεται και να γίνεται αδύνατον να λυθεί .Γιατί ο Θεός δεν κάνει ποτέ λάθος όταν ενώνει δυο ανθρώπους με τον Γάμο .

2. Ο Χέγκελ αναφέρει την μοιχεία σαν κακούργημα ΄ γιατί εδώ δεν πρόκειται για ένα αστικό αδίκημα ,αλλά την διάλυση μιάς οργανικής ενότητας,εκείνη της οικογένειας , των συζύγων, που κάνει ορφανά τα τέκνα ΄ γι΄ αυτό και το διαζύγιο δεν επιτρέπεται . [παρ΄ εκτός μοιχείας. Εδώ λέει ο Λούθηρος ότι ο μοιχός και φταίχτης δεν πρέπει να παντρευτεί ξανά, γιατί θα κάνει χειρότερα ,ο άλλος όμως μπορεί] . Συνεπώς είναι ανάγκη να αποδείξουν την Πίστη τους ότι ο καθένας δεν είναι άλλος σε σχέση με τον άλλο, αλλά ο άλλος είναι το άλλο του εαυτού του .Αυτός και ο άλλος Ένα .Εδώ ο καθένας αρνείται τον εαυτό του, απεκδύεται την

θέλησή του ,το κέντρο του γίνεται η θέληση του άλλου.[ο καθένας γίνεται Κύριος και ανώτερος του άλλου] Σ΄ αυτή την διαδικασία ο καθένας τίθεται υπό τον Νόμο του άλλου και αυτό προκαλεί οργή .Στην Πίστη, δηλαδή στη Συνείδηση είναι Ένα ένεκα του απόλυτου προσδιορισμού του Θεού , στην Αυτοσυνείδηση έχουμε μια κακή απειρία, ένα προχώρημα από τον ένα στον άλλο συνεχώς και μια αύξηση της απόστασής τους ,αλλά μόνο στο αίσθημα ,όχι στην πραγματικότητα . .Γιατί δεν πρέπει να αφαιρεθεί η διαφορά ,αλλά να κατανοηθεί . Αλλά αισθάνονται ότι η διαφορά μεγαλώνει. Όταν η διαφορά στο αίσθημα λάβει το όριό της εμφανίζεται η Χάρη. Γιατί ο Θεός δεν μας αφήνει να δοκιμαστούμε περισσότερο από ό,τι αντέχουμε .Ο Λούθηρος το ζωγραφίζει με αυτό τον τρόπο ,ότι ενώ βρίσκονται σε μία καταιγίδα ,κάποιο χέρι τους παίρνει και τους μεταφέρει πάνω από τα σύννεφα ,στον καθαρό Ουρανό . Η Θυσία του Χριστού έχει πάρει την αμαρτία τους , δηλαδή το Εγώ και των δύο πέφτει στο βάραθρο, πεθαίνουν ως προς τον εαυτό τους, καταρρίπτεται η αντίθεση, το είδος ,αρσενικό, θηλυκό υπάρχει αλλά δεν λογαριάζεται, γίνεται μία ανύψωση στο Γένος , στον Άνθρωπο . Είναι ο Άνθρωπος στον προσδιορισμό της γυναίκας ,και είναι ο Άνθρωπος στο προσδιορισμό του άνδρα, όπου στην Ενότητα, δεν είναι δύο, αλλά ο καθένας είναι αναγκαία του άλλου το δικό του άλλο .Στον άλλο είμαι στον Εαυτό μου. Αυτή είναι η Αγάπη .Έτσι περνάνε σε ένα ανώτερο επίπεδο Πίστης, λύνεται η Αντίφαση του προηγούμενου στάδιου ’ η διαφορά δεν ήταν διαφορά πραγματική ,αλλά διαφορά μέσα στη ενότητα , επαληθεύοντας την Πρόγνωση και τον Προορισμό του Θεού ότι τους πάντρεψε αιωνίως. Αλλά ωστόσο στο στάδιο που ανεβήκαμε η Πίστη κάνει αντικείμενό της την αντίθεση του προηγούενου σταδίου ,την οποία κατανοεί τώρα σύμφωνα με την Νόηση .Αλλά για να αυξηθούνε σ΄ αυτή την Πίστη του προορισμού μας ,η Διαφορά ,η Αντίθεση και η αμαρτία επανέρχεται . Ο Χέγκελ ονομάζει τον Γάμο ζωντανή αντίφαση που λύνεται τελειωτικά με τον θάνατο .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Ο Χέγκελ επικροτεί την πίστη των Ινδών να λογοδίνουν οι γονείς από μικρά τα παιδιά τους για μελλοντικό γάμο και αυτό για να αφαιρέσουν το υποκειμενικό στοιχείο της απόφασης και την άμεση ερωτική έλξη χωρίς μεσίτη .Στον Χριστιανισμό όμως είναι ο Χριστός ο Μεσίτης και η Πίστη στην πρόγνωση και τον προορισμό του Θεού που καλούνται να την αποδείξουν προσπαθώντας μέσα στο γάμο .[Και αυτό βέβαια στην αδυναμία τους να το αποδείξουν πλήρως ,τους δίνεται εν χρόνω κατά Χάρη]

ΠΟΡΙΣΜΑ : Ο Θεός δεν παίρνει την αμαρτία, αλλά παίρνει εμάς από την αμαρτία.

3. Οι άνθρωποι που παντρεύονται χωρίς Πίστη θα αποτύχουν .Γιατί ερωτεύονται άμεσα ,που σημαίνει όπως λένε και οι Ψυχίατροι , προβάλουν ο ένας στον άλλο την εικόνα του Πατέρα και της Μητέρας τους, κάτι Ιδεατό και Ιδανικό . Αυτή η Ταυτότητα ,η γοητεία ,σύμφωνα με τις μελέτες τους κρατά ένα, το πολύ ενάμιση χρόνο . Έπειτα εμφανίζεται κατ΄ ανάγκη η διαφορά ,όπου ο καθένας προσπαθεί να αλλάξει τον άλλο για να διατηρηθεί η Ταυτότητα . Όμως δεν πρέπει να αλλάξουμε τον άλλο, αλλά να τον κατανοήσουμε στην διαφορά του . .Κατ ΄ αυτόν τον τρόπο ο Θεός δεν παίρνει από εμάς την διαφορά από τον άλλο και την αμαρτία, αλλά παίρνει εμάς από την διαφορά και την αμαρτία και μας ανυψώνει στην Ενότητα . Έτσι ερχόμαστε να συνειδητοποιήσουμε στο επόμενο στάδιο ότι η διαφορά δεν ήταν πραγματική διαφορά, αλλά διαφορά μέσα στην Ταυτότητα. Και η Ταυτότητα των δύο είναι ο Προορισμός του Θεού . Αλλά αυτή η επιστροφή στην αρχή, στην Θέση, είναι Θαύμα και Μυστήριο ΄ δεν μπορεί να γίνει χωρίς την Πίστη στην Θυσία, δηλαδή την άρση της αμαρτίας και την Ανάσταση του Χριστού.

4 . Εάν δεν έχουν Πίστη, επιδιώκουν ,όπως ειπώθηκε ,άμεσα την Ταυτότητα, με αφαίρεση της διαφοράς . Αλλά έτσι διαιωνίζεται η διαφορά και η αντίφαση και οι δύο αυξάνουν την απομάκρυνσή τους και μάλιστα η αντίθεση γίνεται εναντιότητα και εχθρότητα .Γιατί άνδρας και γυναίκα είναι αντίθετα . Και αυτή η έλλειψη εμπιστοσύνης τους κάνει τελικά να μην κάνουν και παιδιά . Γιατί χωρίς Πίστη στην αιώνια σύνδεση τους από τον Θεό,δεν υπάρχει ένωση και ο χωρισμός είναι παρόν και αυξάνει . Όμως σ΄ αυτούς που έχουν Πίστη η Έννοια της Ελευθερίας εδώ επιβεβαιώνεται’ γιατί εάν ο άλλος κατ΄ αναγκαιότητα είναι ο εαυτός μου κάθε περιορισμός της Ελευθερίας μου καταρρίπτεται.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1 . Ένας τρόπος επίλυσης της αντίφασης είναι η Συζυγική κλίνη και η ερωτική πράξη, που πρέπει να επιδιώκεται χωρίς δικαιολογίες από οποιαδήποτε πλευρά .Και βέβαια ο πόθος τους μέσω της ερωτικής πράξης να βεβαιώνουν ότι είναι Ένα πρέπει συνεχώς να αυξάνει .Γιατί η σωματική ένωση είναι ψυχική και Πνευματική .Μάλιστα το Πνεύμα μέσα από τον Απόστολο είναι τόσο πολύ προχωρημένο που λέει στην 1 Κορινθίους 7, 3—10 : << στην γυναίκα ο άνδρας την οφειλήν [την σεξουαλική πράξη] να αποδίδει, ομοίως δε και η γυνή στον άνδρα . Η γυνή το δικό της σώμα δεν εξουσιάζει αλλά ο άνδρας ,ομοίως και ο

άνδρας του δικού του σώματος δεν εξουσιάζει αλλά η γυνή ‘ μην αποστερείτε ο ένας του άλλου, εκτός και αν γίνεται από συμφώνου δια την Προσευχήν και ξανά στο ίδιο να είστε, για να μην δοκιμάζει εσάς ο Σατανάς για την ακράτειά σας .Και στο 9 εδάφιο λέγει : << εάν δεν μπορούν να μένουν εγκρατείς, αντί του να πυρώνονται [να καίγονται από πόθο] και από επιθυμία ,καλύτερο το ‘’γαμείν ‘’ >>. Ωστόσο όπως λέει ο Λούθηρος, ο Θεός δεν κλείνει και τα δύο μάτια, αλλά μόνο το ένα, που σημαίνει ότι πρέπει να γίνεται κατά τρόπο ώστε και εν μέσω του πάθους να υπάρχει το μέτρο .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2 : Κάποια χαράματα με ξύπνησαν φωνές .Τότε άκουσα μια απελπισμένη φωνή να λέει ‘’θέλω να γαμ……’’ και μια γυναικεία να απαντά με σκληρότητα : ‘’είκοσι χιλιάδες ‘’.Ακόμα τότε είμασταν στην δραχμή .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3: Η έννοια του Μυστηρίου σημαίνει ότι κάποιο πράγμα στην επιφάνειά του είναι κάτι και στο βάθος του είναι κάτι απολύτως διαφορετικό . Παραδείγματα : 1] Το Βάπτισμα είναι νερό .Αλλά με την άρνηση της εξωτερικής μορφής και την προσθήκη και Πίστη του Λόγου είναι βάπτισμα στον θάνατο του Χριστού ,είναι χρωματισμένο νερό ,το Αίμα του Κυρίου .2] Στην Θεία Ευχαριστία το επιφανειακό ,ο Άρτος και ο Οίνος, έρχονται αρνημένα ‘ είναι στο βάθος το Σώμα και Αίμα του Κυρίου .3] Το ίδιο και με τον Γάμο, η εξωτερική σύνδεση είναι στην ουσία και στο. Βάθος ο Αιώνιος Προσδιορισμός του Θεού ,ότι και οι δύο πρίν γεννηθούν ήτανε να είναι ενότης .

Επίσης το Μυστήριο θα πρέπει να ξεχωρίζεται από το ‘’Σύμβολο’’ . Γιατί στο Σύμβολο υπάρχει μια αναλογία νοήματος .Παράδειγμα ο κεραυνός συμβολίζει την δύναμη του Δία ,η κουκουβάγια την Σοφία, η τρίαινα τον Ποσειδώνα κ.λ.π.

15. ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ

Ρωμαίοι 12,2 << αλλά να είστε μεταμορφωμένοι>> .

Ο ευλογημένος Βερνάρδος λέει : << Όταν εσύ αρχίζεις να παύεις ευχόμενος να γίνεις καλύτερος ,εσύ παύεις να είσαι καλός >> .Είναι ουδεμίας αξίας ένα δένδρο να αυξάνει πράσινο και να παράγει άνθη, εάν δεν φέρει αυτό επίσης καρπούς εκ των ανθών .Συνεπώς πολλοί πεθαίνουν κατά την ανθισμένη φάση .Γιατί ακριβώς καθώς υπάρχουν πέντε στάδια στην περίπτωση των πραγμάτων της φύσης : μη Ύπαρξη, Γίγνεσθαι, Ύπαρξη ,Ενέργεια ,ενεργούμενη ύπαρξη επί του εαυτού [ύπαρξη της ύπαρξης], δηλαδή στέρηση ,ουσία, μορφή ,δράση ,πάθος σύμφωνα με τον Αριστοτέλη ,έτσι επίσης με το Πνεύμα ‘ μη Ύπαρξη είναι ένα πράγμα χωρίς όνομα και ένας άνθρωπος στις αμαρτίες του . Γίγνεσθαι είναι Δικαίωση .Ύπαρξη είναι Δικαιοσύνη .Ενέργεια είναι το

πράττειν και ζειν δικαίως, Ύπαρξη της Ύπαρξης είναι να είναι καμωμένος τέλειος και πλήρης .Και αυτά τα πέντε στάδια κατά κάποιο τρόπο είναι πάντοτε σε κίνηση στον άνθρωπο .Και οτιδήποτε είναι ευρισκόμενο στη φύση του ανθρώπου –εκτός του πρώτου σταδίου ,της μη Ύπαρξης και της έσχατης μορφής της Ύπαρξης – μεταξύ αυτών των δύο ,μη Ύπαρξης και Ύπαρξης της Ύπαρξης, υπάρχουν τα τρία στάδια που είναι πάντοτε σε κίνηση ήτοι Γίγνεσθαι, Υπάρχειν και Ενεργείν , και δια μέσου της Νέας του γέννησης ,αυτός κινείται από την αμαρτία προς την Δικαιοσύνη και έτσι από το μη Υπάρχειν ,δια μέσου του Γίγνεσθαι, προς το Υπάρχειν . Και όταν αυτό έχει συμβεί ,αυτός ζει δίκαια . Αλλά από αυτή την Νέα Ύπαρξη, η οποία είναι πραγματικά μια μη Ύπαρξη ,ο άνθρωπος προχωρά και περνά προς μια άλλη Νέα Ύπαρξη, δια του Υπάρχειν ενεργούμενος επί του εαυτού του, δηλαδή δια μέσου του Γίγνεσθαι Νέος, αυτός προχωρά να γίνεται καλύτερος, και από αυτό πάλι σε κάτι Νέο. Έτσι είναι πολύ ορθό να λέγεται ότι ο άνθρωπος είναι πάντοτε σε στέρηση, πάντοτε στο Γίγνεσθαι ή εν δυνάμει εντός της Ύλης και πάντοτε σε Ενέργεια .Ο Αριστοτέλης φιλοσοφεί σχετικά με αυτά τα ζητήματα και αυτός το κάνει καλά ,αλλά ο κόσμος δεν τον καταλαβαίνει καλά . Ο άνθρωπος είναι πάντοτε σε μη Ύπαρξη ,σε Γίγνεσθαι ,σε Ύπαρξη, πάντοτε σε Στέρηση ,σε προσωπική εξέλιξη ,σε Ενέργεια, πάντοτε σε αμαρτία ,σε Δικαίωση ,σε Δικαιοσύνη, δηλαδή αυτός είναι πάντοτε ένας αμαρτωλός ,πάντοτε ένας Μετανοημένος, πάντοτε Δίκαιος, Γιατί το γεγονός ότι αυτός μετανοεί κάνει ένα Δίκαιο άνθρωπο εξ ενός Αδίκου τέτοιου .Έτσι η Μετάνοια είναι το μέσον μεταξύ Αδικίας και Δικαιοσύνης, Και έτσι ένας άνθρωπος είναι σε αμαρτία σαν τον terminus ad quo και Δικαιοσύνη σαν τον terminus ad quem . Συνεπώς εάν εμείς είμαστε πάντοτε Μετανοημένοι ,εμείς είμαστε πάντοτε Αμαρτωλοί ,και εντούτοις δια του τρόπου τούτου, εμείς είμαστε Δίκαιοι και είμαστε Δικαιωμένοι .’ εμείς είμαστε εν μέρει Αμαρτωλοί και εν μέρει Δίκαιοι, δηλαδή είμαστε ουδέν άλλο παρά Μετανοημένοι. Όμως από την άλλη μεριά οι ασεβείς που ξεκινούν από Δικαιοσύνη κρατούν μια μέση θέση μεταξύ Αμαρτίας και Δικαιοσύνης ,αλλά με μια αντίθετη διεύθυνση . Γιατί αυτή η ζωή είναι ο δρόμος προς τον ουρανό ή προς την κόλαση . Ουδείς είναι τόσο καλός που δεν γίνεται καλύτερος και ουδείς είναι τόσο κακός που αυτός δεν γίνεται χειρότερος ,μέχρι εμείς τελικώς να έλθουμε στη τελική μας κατάσταση. Ο Απόστολος αγγίζει αυτό κατά ένα πολύ αποτελεσματικό τρόπο. Αυτός δεν λέει <<να είστε μεταμορφωμένοι προς την ανακαίνιση >> ,αλλά <<δια της ανακαινίσεως>> ή <<δια μέσου της ανακαινίσεως >> ή ακόμα καλύτερα καθώς αυτό είναι στο Ελληνικό κείμενο χωρίς πρόθεση : << να είστε

μεταμορφωμένοι τή ανακαινώσει του Νοός >> .Αυτός προσθέτει την έκφραση << δια της ανακαινίσεως>> έτσι ώστε να μην όφειλε να φαίνεται να είναι διδάσκοντας δια μέσου της έκφρασης <<μεταμόρφωσης >>, κάτι αναφερόμενο στη μεταμόρφωση ενός ασταθούς Νού ή κάποια ανανέωση μιας εξωτερικής λατρείας, αλλά μάλλον ανανέωση του Νού από μέρα σε μέρα ,περισσότερο και περισσότερο, σύμφωνα με την δήλωση στην 2 Κοριν 4 ,16 : << η εσωτερική μας φύση είναι υπάρχουσα ανακαινισμένη κάθε μέρα >> και Εφέσιοι 4,23 : <<να είστε ανανεωμένοι στο Πνεύμα του Νού σας >> και Κολοσσαείς 3,10 : << εσείς έχετε ενδυθεί τον Νέο άνθρωπο ,ο οποίος είναι υπάρχοντας ανακαινούμενος >> .

16. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

1.Ο Χριστός με την σταυρική του θυσία εξιλέωσε την αμαρτία όλου του Κόσμου ,που σημαίνει ότι έλαβε την ΕΝΟΧΗ της αμαρτίας επάνω του σαν να έχει κάνει ο ίδιος τις αμαρτίες μας .Συνεπώς κάθε αμαρτία, κάθε κακούργημα του ανθρώπου ,όσο μεγάλο και να είναι ,εφόσον συνέβει έπρεπε αναγκαία να συμβεί και με την ΠΙΣΤΗ που μας χαρίζει παίρνει από εμάς το βάρος της Συνείδησης ΣΑΝ να μην συνέβει ποτέ από εμάς και μας ΛΟΓΑΡΙΑΖΕΙ δίκαιους χαρίζοντάς μας αιώνια ζωή [Ρωμαίοι 4,22] .Σε ό,τι αφορά ωστόσο την ΠΟΙΝΗ ένα μέρος λαβαίνει Αυτός και ένα μέρος εμείς .Γιατί όταν έχει διασωθεί το μείζων που είναι η ψυχή, είναι αναγκαίο η ποινή ,που είναι το ελάχιστο , να υπάρξη και στο σώμα σαν τιμωρία για το έγκλημα , και σαν ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ της Έννοιας της Δικαιοσύνης ,ποινή την οποία οφείλουμε να αποδεχόμαστε γι΄ αυτή την σπουδαία πράξη που κάναμε με προθυμία , καλή Θέληση και ευχαριστώντας τον Θεό ως ένδειξη Μετάνοιας. Με αυτό το νόημα θεσπίσθηκε από τον Θεό και η θανατική ποινή .Γιατί όταν ένας άνθρωπος έχει δικαίωμα να κάνει μια τόσο σπουδαία πράξη και να αντικαταστήσει τον Θεό, αφαιρώντας την ζωή κάποιου ,που σημαίνει ότι δεν του στερεί ένα αστικό αγαθό, αλλά το δικαίωμα της ζωής ,έχει δικαίωμα και σε μία ποινή που αντανακλά την σπουδαιότητα της πράξης του και μάλιστα αδικείται όταν λαβαίνει μία ποινή δυσανάλογη. Και αυτό συμβαίνει όταν τιμωρείται με φυλάκιση .Σ΄ αυτή την περίπτωση υφίσταται ζημία, γιατί δεν του δίνεται το δώρο της Μετάνοιας και της συγχώρησης .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Μπορούμε να πούμε ορθά ότι ο Διάβολος, που κατείχε τον άνθρωπο στο έγκλημα, τιμωρείται με θανατική ποινή ,ενώ ο άνθρωπος, δηλαδή η Ψυχή του διασώζεται.Στους Ρωμαίους 7,28 λέγεται : << Αλλά εγώ κάνω αυτό που δεν θέλω ,έτσι δεν κάνω εγώ αυτό ,αλλά η

αμαρτία που κατοικεί σε μένα >> . Ο Σαίξπηρ λέει μέσα από τον Άμλετ για την αδικία που υπέστει ο Λαέρτης από αυτόν, ότι δεν ήταν ο Άμλετ που τον αδίκησε, αλλά ο διάβολος που κατείχε τον Άμλετ. ΄΄Γιατί δεν έχουμε να κάνουμε με σάρκα και αίμα αλλά με δυνάμεις ουράνιες και τον κοσμοκράτορα του κόσμου τούτου΄΄[Εφεσίους 6,12] και επίσης λέγεται ΄΄αντισταθείτε στον διάβολο και θα φύγει από εσάς΄΄[Ιακώβου 4,7] και 1 Πέτρου 5,8΄΄ ο αντίδικός σας ο διάβολος ΄΄]

2. Αλλά η ΄΄ελεύθερη βούληση ΄΄είναι φιλάνθρωπη και θεωρεί τον Θεό εκδικητικό με το ΄΄οφθαλμό αντί οφθαλμού΄΄και την θανατική ποινή όχι μια πράξη ελέους εκ μέρους Του,ώστε ο εγκληματίας μέσα από την Μετάνοια να ζήσει αιωνίως με τον Χριστό . Βέβαια οι ίδιοι δεν μπορούν να βεβαιώσουν καν την ύπαρξη του Θεού, και ξεπέφτουν στις Καντιανές Αντινομίες περί του αδύνατου της απόδειξης της ύπαρξης του Θεού και στις Παπικές Σταυροφορίες για να βρούν ίχνη του Ιησού Χριστού , πολύ περισσότερο να μη μπορούν να βεβαιώσουν την Ανάσταση του Χριστού και των νεκρών. Ωστόσο σ΄ αυτόν που έχει ορθή Πίστη ,που είναι βεβαίωση πραγμάτων μη βλεπομένων, το Άγιο Πνεύμα αποκαλύπτει ότι ο Χριστός είναι αναστημένος ,οι αμαρτίες του δεν υπάρχουν πλέον και ότι θα ζήσει αιώνια μαζί με τον Χριστό . Έτσι ο εγκληματίας στην Συνείδηση ,εφόσον έχει ορθή Πίστη , πιστεύει ότι με τον. Σταυρό και την Ανάσταση του Χριστού ο Θεός τον συγχώρησε, αλλά πρακτικά, στην Αυτοσυνείδησή του υπάρχει διαφορά εξ αιτίας της χαμηλής ποινής για την σπουδαία πράξη που έκανε και δεν αποκαθίσταται η Έννοια της Δικαιοσύνης . Έτσι δεν φθάνει στο δώρο της Μετάνοιας ,στην Ενότητα Συνείδησης και Αυτοσυνείδησης, και στην ποινή δικαιωμένος ΄ και εν τέλει κάποτε θα πεθάνει από φυσικό θάνατο, αλλά η αμαρτία θα ζει και θα επανέρχεται αιωνίως . Αυτός είναι ο πολύ κακός θάνατος του αμαρτωλού .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2 .Κάποια δημοσιογράφος καλούσε τακτικά στο Κανάλι της Βουλής έναν κληρικό ,που υπηρετούσε σε Εκκλησία της περιοχής της Πλάκας ,πολυγραφότατο ,και του έδινε την ευκαιρία να φλυαρεί σε σχέση με τα βιβλία του .Την τελευταία φορά ήταν σε κακή κατάσταση από άποψη υγείας ,[άλλωστε είχε περάσει τα 90],και είπε ότι θα ήταν η τελευταία φορά που αποδεχόταν την πρόσκληση .Ήταν σαν να έκανε μια δημόσια εξολολόγηση .Είπε για την αμαρτία του που ήταν σχέσεις με τις γυναίκες. [σαν να μην το ξέραμε ότι κάθε προσδιορισμός ,δηλαδή κάθε όρκος αγαμίας είναι άρνηση και ότι δεν θα μπορούσε να αντισταθεί στο να ΄΄αγιάζει΄΄ με την ΄΄αγιαστούρα΄΄του τις γυναίκε του εκκλησιάσματος ! ! ! Και πάλι καλά ΄ γιατί οι Ορθόδοξοι Πελαγιανοί, όπως θα έλεγε ο Φρόϋδ, εξειδικεύονται σαν πρώτο στάδιο, στη μοιχεία,

ενώ οι Καντιανοί του δεύτερου σταδιού ακόμα χειρότερα, στη παιδοφιλία και στη πρωκτολαγνεία, όπως είναι γνωστό από τα σκάνδαλα τηε Παπικής Εκκλησίας που έρχονται στο φώς]. Η δημοσιογράφος κατάλαβε ότι ο θάνατος ήταν επί θύραις και τον ρώτησε με έκδηλη αγωνία εάν υπάρχει Ανάσταση και άλλη ζωή. Απάντησε εμφατικά, αλλά και με απελπισία, ΄΄δεν το γνωρίζω΄΄,βυθίζοντας και αυτήν σε απελπισία. Ακούγοντάς και βλέποντας την αγωνία αυτών των αξιολύπητων αιώνιων ψυχών ,τους θρήνησε πραγματικά η Ψυχή μου . Ωστόσο απάντησε ορθά ΄ γιατί η ΄΄ελεύθερη βούληση ΄΄δεν μπορεί να εκφράζει παρά Σκεπτικισμό για την Ανάσταση των νεκρών .[Πάρα πολλές φορές ακούει κανείς ότι δεν ήλθε κάποιος από τον άλλο κόσμο για να το δούν] Όμως ιδού η αντίφαση . Θεωρούσε σαν αμαρτία ,που άλλωστε ήταν, την σχέση με τις γυναίκες, αλλά την αμφιβολία για την Ανάσταση του Χριστού που είναι ασυγχώρητη δεν θα την ομολογούσε αν δεν τον ρωτούσε .Και βέβαια δεν θα αποκάλυπτε την υποκρισία να γιορτάζει την Ανάσταση του Χριστού το Πάσχα. Από εδώ και η επιείκεια για την θανατική ποινή. Ας ζήσει ο εγκληματίας λίγο περισσότερο . ΄΄Ας φάμε και ας πιούμε γιατί αύριο αποθνήσκουμε ΄΄
ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3. Στην 1 Κορινθίους 15,12—19 ο Απόστολος Πάύλος γράφει για την Ανάσταση των νεκρών : << Εάν δε ο Χριστός κηρύττεται ότι ανέστη εκ νεκρών ,πώς κάποιοι μεταξύ σας λέγουν ,ότι ανάσταση νεκρών δεν είναι ? .Και αν ανάσταση νεκρών δεν είναι ,ούτε ο Χριστός ανέστη ΄ και αν ο Χριστός δεν ανέστη ,μάταιον άρα είναι το κήρυγμα ημών ,ματαία δε και η Πίστη σας ΄ ευρισκόμαστε δε και ΨΕΥΔΟΜΑΡΤΥΡΕΣ του Θεού ,διότι εμαρτυρήσαμε περί του Θεού ,ότι ανέστησε τον Χριστό , τον οποίο δεν ανέστησε ,εάν καθ΄ υπόθεση δεν ανασταίνωνται οι νεκροί. Διότι εάν δεν ανασταίνωνται οι νεκροί ,ούτε ο Χριστός ανέστη .Αλλά εάν ο Χριστός δεν ανέστη ,ματαία η πίστης σας. Άρα και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απωλέσθησαν . Εάν σ΄ αυτή την ζωή μόνο ελπίζομεν στον Χριστόν ,είμεθα ελεεινότεροι πάντων ανθρώπων . Αλλά τώρα ο Χριστός ανέστη εκ νεκρών ΄ έγεινε απαρχή των κεκοιμημένων .Διότι επειδή ο θάνατος ήλθε δι΄ ανθρώπου ,έτσι και δι΄ ανθρώπου η ανάσταση των νεκρών . Επειδή καθώς πάντες αποθνήσκομεν εν τω Αδάμ, έτσι και πάντες θέλουσι ζωοποιηθεί εν τω Χριστώ .>>. [Ο Λούθηρος έχει γράψει ένα θαυμάσιο βιβλίο σχολιάζοντας το 15 Κεφάλαιο ΄΄περί της Ανάστασης των νεκρών΄΄. Υπόσχομαι ,εάν ο Χριστός μου δώσει λίγο χρόνο ακόμα, να το μεταφράσω .]

17. ΠΕΡΙ ΕΛΠΙΔΑΣ

Ρωμαίοι 12,12 : <<Να χαίρετε στην ελπίδα σας >> ,δηλαδή να μη χαίρετε επί των πραγμάτων του παρόντος ή πραγμάτων που εσείς έχετε πειραματισθεί και γνωρίζεται .Γιατί η χαρά είναι διπλή .Το πρώτο είδος έχει να κάνει με πράγματα που είναι ορατά, δηλαδή με πράγματα που είναι γνωστά κατά τον ένα ή άλλο τρόπο, είτε εσωτερικά ,είτε εξωτερικά .Αυτό το είδος είναι μάταιο ,επειδή είναι παροδικό. Το άλλο είδος έχει να κάνει με αόρατα πράγματα ,δηλαδή πράγματα που είναι άγνωστα ,αλλά απλά αποδεχόμενα εν Πίστη ‘ και αυτό είναι η αληθινή χαρά, αιώνια ,σταθερή και χωρίς αυτό το είδος της ελπίδας ,δεν υπάρχει χαρά στο άλλο. Γιατί ποιος μπορεί να χαίρετε στο προηγούμενο, εάν απελπίζεται ή αμφιβάλει ότι θα λάβει μελλοντική χαρά ? Και έτσι ο Απόστολος θέλει οι Χριστιανοί να χαίρονται πλήρως ,αλλά όχι εξ αιτίας οποιουδήποτε γήινου πράγματος ,αλλά εξ αιτίας της ελπίδας τους .Γιατί η έκφραση <<ευλογημένοι είναι εκείνοι που πενθούν>>[Ματθ 5,4] αναφέρεται στο πένθος επί κάποιου πράγματος ,επειδή τέτοιοι άνθρωποι χαίρονται στην ελπίδα τους .Αλλά κάποιο πρόσωπο δεν μπορεί να έχει χαρά στην ελπίδα του εάν δεν αποκηρύσσει τα πάντα, έχει ουδέν να επιθυμεί ,να εμπιστεύεται ή να λαμβάνει ευχαρίστηση και είναι άλλωστε περιβαλλόμενος από τόσα πολλά κακά, που δεν μπορεί ενδεχομένως εδώ να χαίρετε σε κανένα καλό πράγμα. Και αν αυτός υποφέρει αυτό προθύμως ,θα επιτύχει ελπίδα και από την ελπίδα θα προχωρήσει στη χαρά . Έτσι αυτός συνεχίζει : << να είστε υπομονετικοί στη θλίψη >>. Ρωμαίοι 5,3 : <<Η θλίψη παράγει υπομονή και η υπομονή δοκιμή και η δοκιμή ελπίδα ,αλλά η ελπίδα δεν απογοητεύει>>, δηλαδή αυτός χαίρετε και είναι ευτυχής και ασφαλής. Αλλά οι πολυμήχανοι Θεολόγοι μας έχουν περιορίσει την ελπίδα σε πράξεις βγαλμένες στο φώς .Γι΄ αυτό τον λόγο ουδείς εξ αυτών εννοεί τί είναι η ελπίς ,μολονότι είναι σταθερά στα χείλη του καθενός .Για παράδειγμα αυτοί λένε ,ότι είναι δυνατόν να εκμαιεύσεις μια πράξη ελπίδας, ακόμα και αν όλα τα πράγματα που είναι στο φώς και στα οποία εμείς θέτουμε την εμπιστοσύνη μας είναι σε καλή τάξη .Αλλά εμείς μπορούμε ουδέποτε να φθάσουμε ακόμα και σε μια γεύση της ελπίδας δια μέσου τέτοιων εκμαιευμένων πράξεων .Γιατί η ελπίδα απογυμνώνει έναν άνθρωπο ,τουλάχιστον καθώς αυτό έχει σχέση με την διάθεσή του ,εξ όλων των καλών πραγμάτων και περικυκλώνει αυτόν με κακά πράγματα. .Και έτσι << εσείς έχετε ανάγκη υπομονής[Εβραίοι 10,36], η οποία παράγει ελπίδα . >>

ΠΟΡΙΣΜΑ .Ουδείς μπορεί να έχει πραγματική χαρά σ΄ αυτόν τον κόσμο εάν δεν έχει ελπίδα και πραγματικά γεύεται από εδώ τον επόμενο κόσμο .Ένα απελπισμένο και μελλοθάνατο περιγράφει ο Απόστολος <<ας φάμε και ας πιούμε ‘ γιατί αύριο αποθνήσκουμε >> [Ρωμαίοι 15,32].Η αιτία των καταθλίψεων και της άνοιας προέρχεται από αυτήν την έλλειψη Ελπίδας . Αυτοί έρχονται να συνειδητοποιήσουν ότι έζησαν μια ζωή άσκοπη , χωρίς Νόημα. Θα πεθάνουν στην απελπισία και οι αμαρτίες τους θα ζουν και σαν εφιάλτης θα επανέρχονται αιωνίως . Αυτή είναι η Κόλαση . Αντίθετα αυτοί που έζησαν με κέντρο και Νόημα τον Χριστό, κάνοντας την ζωή Του << επ΄ ελπίδι ζωής αιωνίου >>[Τίτος 1,2] δεν θα απογοητευθούν ,γιατί θα τον <<γνωρίσουν όπως και γνωρίστηκαν, όχι εν κατόπτρω, αινιγματικά, αλλά πραγματικά πρόσωπο με πρόσωπο , στον Ουρανό . >> [1 Κορίνθιοι 13,12]

18. ΠΕΡΙ ΑΓΑΠΗΣ

Ο Λούθηρος σχολιάζει : Ρωμαίοι Κεφάλαιο 15,2 : <<. Ο καθένας από εμάς ας αρέσει στον πλησίον του >>. <<Κατ΄ αυτόν τον τρόπο >> καθώς ο ευλογημένος Γρηγόριος λέει ,<< η αγάπη εκτείνεται προς τα έξω ,προς ένα άλλο πρόσωπο ,έτσι ώστε αυτή να μπορεί να είναι αγάπη .Γιατί ουδείς είναι ειπωμένο να έχει φιλανθρωπία προς τον εαυτόν του >>. Και στο σχόλιο εγώ έχω επισημάνει ότι η φιλανθρωπία είναι αγάπη όχι για τον ίδιο τον εαυτό ,αλλά για ένα άλλο. Ομοίως μόλις ο Απόστολος απέρριψε την αυτό-αρέσκεια ,αυτός αμέσως προχωρεί να διδάξει ότι εμείς θα οφείλαμε να αρέσουμε στον πλησίον μας .Συνεπώς να αρέσουμε στον πλησίον μας σημαίνει να μην αρέσουμε στον εαυτό μας. Αλλά αυτή η δήλωση του Γρηγόριου και η δική μας δήλωση φαίνεται να διαψεύδονται από τον διάσημο ορισμό των διαφορετικών τρόπων τού να αγαπά κάποιος και την σειρά τους .Γιατί σύμφωνα με τον ευλογημένο Αυγουστίνο, ο δάσκαλος των Γνωμών βεβαιώνει : << Πρώτον εμείς πρέπει να αγαπάμε τον Θεό ,έπειτα την δική μας ψυχή, έπειτα την ψυχή του πλησίον μας και τελικά το δικό μας σώμα .Η διαταγμένη αγάπη συνεπώς αρχίζει με εμάς τους ίδιους .Η απάντηση προς αυτό είναι, ότι αυτό είναι ένα από τα πράγματα δια των οποίων είμαστε παρασυρμένοι μακριά από την αγάπη ,εφόσον δεν την κατανοούμε πλήρως .Γιατί εφόσον εμείς πρώτα χρησιμοποιούμε κάθε καλό για τον εαυτό μας ,εμείς δεν είμαστε ενδιαφερόμενοι σε σχέση με τον πλησίον μας. Αλλά η αληθινή αγάπη για τον εαυτό μας είναι μίσος του εαυτού μας .Καθώς ο Κύριος μας είπε : << Γιατί οποιοσδήποτε θα αγαπούσε την ζωή του ,θα χάσει αυτήν και αυτός που μισεί την ζωή του, θα την βρεί .>>[Μάρκος 8,35] . Και ο Απόστολος στους Φιλιπισίους 2,4 λέει : << Ας κοιτά ο καθένας από εσάς όχι μόνο τα δικά του

συμφέροντα, άλλα επίσης για τα συμφέροντα των άλλων >>Και στην 1 Κοριν 13,5: <<Η αγάπη δεν επιμένει στον δικό της δρόμο >>.Συνεπώς αυτός που μισεί τον εαυτό του και αγαπά τον πλησίον του, αυτό το πρόσωπο αληθινά αγαπά τον εαυτόν του . Γιατί αυτός αγαπά τον εαυτό του έξω από τον εαυτό του ,έτσι αυτός αγαπά τον εαυτό του αγνά, εφόσον αγαπά τον εαυτόν του στον πλησίον του . Όθεν ,με όλο τον σεβασμό για την κρίση των άλλων και με ευλάβεια για τους Πατέρες, εγώ θέλω να πω ό,τι είναι στον Νού μου ,ακόμα και αν μιλήσω σαν ένας ανόητος . Αυτή δεν φαίνεται να είναι μια σωστή αντίληψη του Νόμου της αγάπης προς τον πλησίον μας ,όταν αυτός είναι ερμηνευμένος κατά ένα τέτοιο τρόπο, ώστε να λέμε ότι σ' αυτή την εντολή το πρόσωπο που αγαπά είναι το μοντέλο [forma] δια του οποίου ένας αγαπά τον πλησίον του, προφανώς επειδή η εντολή λέει <<σαν τον εαυτόν σου >>. Έτσι ο άνθρωπος συμπεραίνει : αυτό να είναι αναγκαίο ,εσύ πρώτα να αγαπάς τον εαυτό σου και έτσι διατηρώντας φιλικές σχέσεις με αυτό το παράδειγμα [exemplar] της αγάπης σου ,έπειτα να αγαπάς τον πλησίον σου .Και για να υποστηρίξουν αυτό προσθέτουν την δήλωση του σοφού ανθρώπου [Εκκλ 30,21] : << 'Εχε ευσπλαχνία επί της ψυχής σου ευχαριστώντας τον Θεό >>,δηλαδή δια της τοποθέτησης της έμφασης επί της αντωνυμίας <<σου>>,καθώς εάν να λέει : <<Πρώτα ευσπλαχνίσου την δικήν σου ψυχή και έπειτα την ψυχή του πλησίον σου >> . Αλλά εγώ δεν απορρίπτω αυτήν την ερμηνεία, μολονότι πιστεύω ότι η έμφαση είναι επί της λέξης <<ψυχή >>,καθώς εάν να λέει ,<< Μην απαλλάσσεις το σώμα σου ,εις τρόπον ώστε η ψυχή να μπορεί είναι σωσμένη >>. Να είσαι σκληρός προς τον Παλαιό Αδάμ, εις τρόπον ώστε να δύνασαι να είσαι ελεήμων προς τον Νέο άνθρωπο . Γιατί << καλύτερη είναι η κακοήθεια ενός άνδρα προς μια γυναίκα που κάνει καλό >>[Έκκλ 42 ,24],δηλαδή είναι περισσότερο υγιές εάν η ψυχή καταφέρει κακό και ζημιά επί της σάρκας, παρά εάν η σάρκα θωπεύει και κολακεύει την ψυχή ή <<κάνει καλό >>, σύμφωνα με ό,τι φαίνεται <<καλό >> σ' αυτήν . Είναι καλύτερο ο άνδρας σαν Πνεύμα να κάνει ό,τι φαίνεται κακό προς την σάρκα του ,παρά αυτός να της επιτρέπει να κάνει ό,τι φαίνεται καλό σ΄ αυτήν .Γιατί η <<σοφία της σάρκας >>είναι θαυμασίως σοφή υπέρ των δικών της πλεονεκτημάτων, << περισσότερο έξυπνη από οποιοδήποτε άγριο πλάσμα >>[Γένεση 3,1] .Και η θέληση ενός ανώτερου είναι καλύτερη, ακόμα και αν αυτή προκαλεί μια ζημιά ,παρά η θέληση ενός ανυπάκοου υπηρέτη που θα μπορούσε να είναι χρήσιμη . Συνεπώς εγώ πιστεύω ότι με αυτή την εντολή<< σαν τον εαυτό σου >> ,ο άνθρωπος δεν είναι διαταγμένος να αγαπά τον εαυτόν του, αλλά μάλλον είναι υποδεικνυόμενη η αμαρτωλή αγάπη με την

οποία πηγαίνει στην πραγματικότητα να αγαπά τον εαυτόν του ,καθώς εάν να λέει : << Εσύ είσαι τελείως κυρτωμένος επί του εαυτού σου και τονισμένος προς την αγάπη του εαυτού σου, μια κατάσταση από την οποία δεν θα είσαι απελευθερωμένος, εάν δεν παύσεις ολοσχερώς αγαπώντας τον εαυτόν σου και ξεχνώντας τον εαυτό σου ,να αγαπάς τον πλησίον σου >> .Γιατί είναι μια διαστροφή εμείς να θέλουμε να είμαστε αγαπώμενοι από όλους ,και να θέλουμε να ζητάμε το συμφέρον μας σε όλους τους ανθρώπους ‘ αλλά αυτό είναι χρηστότης ,εάν εσείς κάνετε σε κάθε άλλον ,ό,τι εντός της διαστροφής σας θέλετε καμωμένο προς τους εαυτούς σας ,τότε εσείς θα κάνετε καλό με τον ίδιο ζήλο ,καθώς εσείς τον χρησιμοποιήσατε για να κάνετε κακό. Σ΄ αυτό βεβαίως ,εμείς δεν είμαστε διαταγμένοι να κάνουμε κακό ,αλλά ο ζήλος θα όφειλε να είναι ο ίδιος . Ακριβώς καθώς ο Αδάμ είναι ο <<τύπος του ενός που ήταν να έλθει >> { Ρωμ 5,14] ,δηλαδή του Χριστού ,του δεύτερου Αδάμ και έτσι καθώς εμείς στον Αδάμ είμαστε όλοι κακοί ,έτσι επίσης στον Χριστό θα οφείλαμε να είμαστε καλοί .Αυτό είναι ειπωμένο χάριν αντιπαραβολής ,άλλα όχι για μίμηση. Έτσι αυτό επίσης λέει εδώ : << Αγάπα τον πλησίον σου ως εαυτόν >>, αλλά όχι κατά την σημασία ότι εσύ θα όφειλες να αγαπάς τον εαυτόν σου ‘ αλλιώς εκείνο θα είχε υπάρξει διαταγμένο . Αλλά τώρα δεν είναι διαταγμένο κατ΄ αυτόν τον τρόπο, ώστε η διαταγή να είναι διαπιστωμένη επί αυτής της αρχής . Έτσι εσύ κάνεις λάθος εάν αγαπάς τον εαυτόν σου ,ένα κακό από το οποίο δεν θα είσαι ελεύθερος, εάν δεν αγαπάς τον πλησίον σου κατά τον ίδιο τρόπο ,δηλαδή παύοντας να αγαπάς τον εαυτό σου. Αλλά εάν κάνεις αυτό, αυτός ο Νόμος επίσης θα εκπνεύσει, γιατί αυτό δεν θα είναι πλέον αναγκαίο να αγαπάς ένα άλλο πρόσωπο ,καθώς εσύ αγαπάς τον εαυτό σου ,αφού εσύ δεν αγαπάς πλέον τον εαυτόν σου .Ούτε θα είναι αυτό αναγκαίο για σένα να αγαπάς τον εαυτό σου ,καθώς εσύ κάνεις στον πλησίον σου, εφόσον από αυτό ακριβώς το γεγονός, εσύ πάρα πολύ αληθινά αγαπάς τον εαυτό σου και όλοι σε ανταπόδοση αγαπούν εσένα .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ . Θα αναφερθώ στον Σαίξπηρ που βέβαια γνώριζε την Λογική του Θεού. Στο αριστούργημα του περί Αγάπης << Ρωμαίος και Ιουλιέτα>> και οι δύο μισούν και αποκηρύσσουν το Γένος τους, τις οικογένειες Μοντέκων ,Καπουλέτων, τον Παλαιό άνθρωπο και ο καθένας ,σαν Νέο γένος, αγαπά στον άλλο τον εαυτό του .Γι΄ αυτό όταν <<ο άλλος >> φεύγει, [θεωρούμενος νεκρός] επίσης και ο άλλος ακολουθεί ‘ γιατί στο Νέο Γένος αποτελούν ενότητα .

19. ΠΕΡΙ ΟΡΑΤΗΣ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

1. Ο Θεός κάνει κάθε τι σε τρία στάδια .Ο Χέγκελ μιλά για το <<ένστικτο της Λογικής ικανότητας>> που ανιχνεύεται από τα πανάρχαια χρόνια ,όπως για παράδειγμα με την θεότητα σαν τριμερή, την τριμουρτή των Ινδών, αλλά και στον Πλάτωνα και Αριστοτέλη. Πράγματι κάθε Έννοια είναι η ενότητα αυτής της ίδιας καθ΄ εαυτήν, αλλά και του Γίγνεσθαι της Εννοίας ,της αντίθεσης εντός εαυτής ,σαν Γενικότητα, Μερικότητα και Ατομικότητα . Γράφει στο τρίτο τμήμα της Λογικής, στην διδασκαλία <<Περί της Εννοίας>> . : << Η Έννοια σαν τέτοια περιέχει τα εξής τρία στάδια : 1] την Γενικότητα ,δηλαδή την ελεύθερη ισότητα με τον εαυτό της μέσα στον Προσδιορισμό της. 2] την Μερικότητα ,δηλαδή τον Προσδιορισμό μέσα στον οποίο το Γενικό παραμένει ανενόχλητα ίσο με τον εαυτό του και 3] την Ατομικότητα, δηλαδή την ανασκόπηση των προσδιορισμών της Γενικότητας και της Μερικότητας ‘ αυτή η αρνητική ενότητα με τον εαυτό ,είναι το καθ΄ εαυτό και δι΄ εαυτό προσδιορισμένο ,χωρίς συνάμα να χάνει την ταυτότητα με τον εαυτό του, δηλαδή την Γενικότητα .

2. Εάν η Γενικότητα, η Μερικότητα και η Ατομικότητα εκληφθούν αφηρημένα ταυτίζονται με την Ταυτότητα ,την Διαφορά και το Θεμέλιο. Αλλά το Γενικό είναι ταυτό με τον εαυτό του ,με την ρητή σημασία ότι μέσα του περιέχεται συνάμα το Μερικό και το Ατομικό . Επιπλέον το Μερικό είναι το διαφορετικό ή ο προσδιορισμός ,αλλά με την σημασία ότι είναι εντός εαυτού κάτι Γενικό και υπάρχει ως κάτι Ατομικό . Παρόμοια το Ατομικό έχει την σημασία του Υποκειμένου ,του Θεμελίου που περιέχει εντός εαυτού το Γένος και το Είδος και αποτελεί Υπόσταση. Αυτό είναι το τεθειμένο αδιαχώριστο των σταδίων κάθε Έννοιας [συνεπώς και της Εννοίας της Εκκλησίας,] μέσα στην διαφορά τους, η σαφήνεια της Εννοίας ‘ γιατί μέσα στην Έννοια καμιά διαφορά δεν επιφέρει διάσπαση ή διαταραχή ,αλλά διατηρεί τον διάφανο χαρακτήρα της.

3. Οι τρείς Χριστιανικές Εκκλησίες είναι : 1]. Η Ορθόδοξη που είναι ολόκληρη η Εκκλησία σε ένα προσδιορισμό ,σ΄ αυτόν της Γενικότητας της Πίστης ,η οποία περιέχει εντός της και τις Εκκλησίες που είναι να έλθουν ,δηλαδή την Μερικότητα και την Ατομικότητα .2] Η Καθολική Εκκλησία είναι ολόκληρη η Εκκλησία στον προσδιορισμό της Μερικότητας ,των άρθρων Πίστης , και του περιεχομένου και περιέχει εντός της την Γενικότητα και την Ατομικότηα . 3] την Λουθηρανική Εκκλησία ,την Προσωπική Πίστη ,που είναι η αλήθεια των προηγούμενων, ολόκληρη η Εκκλησία στον προσδιορισμό της ατομικότητας της Πίστης. Και αφού κάθε μια είναι η ολότητα της

Εκκλησίας σε κάθε προσδιορισμό, δηλαδή είναι ίσες σε σχέση με την ολότητα της Εκκλησίας ,είναι και μεταξύ τους ίσες .[Μαθηματικός Συλλογισμός]

4. Στην Κρίση υπάρχει ο διαχωρισμός των Εκκλησιών ,οι οποίες τίθενται ως δι΄ εαυτές [ανεξάρτητα] και συνάμα ταυτές με τον εαυτόν τους ως προς τον προσδιορισμοό στον οποίο αναδεικνύεται το περιεχόμενο ,όχι όμως και ταυτές μεταξύ τους ως προς την Μορφή . Αυτή είναι μια αποδεικτική κρίση : << Αυτή [άμεση ατομικότητα] η Εκκλησία { Γένος] [Ορθόδοξη, Καθολική, Λουθηρανική] έχοντας αυτά και αυτά τα άρθρα Πίστης [Μερικότητα], είναι Αληθινή .[Ατομικότητα] Το Υποκείμενο ,η κάθε Εκκλησία είναι αυταπόδεικτα Αληθινή ,δεν έχει ανάγκη της υποκειμενικής μας διαβεβαίωσης ,ούτε μπορεί να προσβληθεί από μια αντίθετη διαβεβαίωση .

5 . Κάθε Εκκλησία στον Συλλογισμό έχει πάρει την λειτουργία και την θέση του μεσαίου όρου μεταξύ των ακραίων όρων και άρα του όλου, χάνοντας έτσι ενδόμυχα τον μονόπλευρο και αφηρημένο χαρακτήρα της .Ο Συλλογισμός έχει εκληφθεί ως προς τις διαφορές που περιέχει και το γενικό αποτέλεσμα αυτής της πορείας είναι ότι μέσα του παρουσιάζεται η αυτοαναίρεση των διαφορών των Εκκλησιών και επίσης η εξωτερικότητα της Εννοίας της Εκκλησίας .Και πράγματι 1] κάθε μία από τις Εκκλησίες αναδείχτηκε ως η ολότητα των Εκκλησιών ,άρα ως ένας ολόκληρος Συλλογισμός ‘ ιδωμένες καθ΄ εαυτές οι Εκκλησίες ταυτίζονται . 2]. Η άρνηση των διαφορών τους και της μεσολάβησής τους συγκροτεί ένα δι΄ εαυτό Είναι [μια αυθυπαρξία] ,ώστε μέσα σ΄ αυτές τις μορφές υπάρχει ένα και το αυτό Γενικό και αυτό επίσης έχει τεθεί ως ταυτότητά τους .Μέσα στην ιδεατότητα των Εκκλησιών ο Συλλογισμός μπορεί να περιγραφεί ως κάτι που ουσιαστικά περιέχει την άρνηση των προσδιορισμών των Εκκλησιών μέσω των οποίων διέρχεται ,και άρα είναι μια μεσολαβητική πορεία μέσω αναίρεσης της μεσολάβησης –εφόσον συνδέει συλλογιστικά το Υποκείμενο, την Χριστιανική Εκκλησία ,όχι με κάτι άλλο, αλλά με το ανηρημένο άλλο, δηλαδή με τον εαυτό της .

6. Αυτή η ρεαλιστική πραγμάτωση της Έννοιας της Εκκλησίας ,μια πραγμάτωση κατά την οποία το Γενικό είναι αυτή η μία ολότητα που επιστρέφει μέσα στον εαυτόν της ,ολότητα της οποίας τα διάφορα μέλη είναι επίσης η ολότητα και η οποία με αναίρεση της μεσολάβησης έχει προσδιορισθεί ως άμεση ενότητα είναι η Αντικειμενική ,Αόρατη, Πραγματική ,Νοητή Εκκλησία .

7. Για να κατανοηθεί ότι κάθε τι [η Ζωή ,ο πόθος ,το Κοινωνικό ένστικτο ,η βαρύτητα, το ηλιακό σύστημα κ.λ.π.] είναι ένας τριπλούς συλλογισμό ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Κάθε τι [βαρύτητα ,πλανητικό σύστυμα κ.λ.π] είναι ένας τριπλούς συλλογισμός που συνδέει τον εαυτό του με τον εαυτό του .Ο Χέγκελ φέρει σαν παράδειγμα το Κράτος .Λογική &198 : << Το Κράτος είναι ένα σύστημα τριών συλλογισμών . α] Το άτομο [το πρόσωπο] μέσα στην Μερικότητά του , μέσω φυσικών και πνευματικών αναγκών, [οι οποίες αναπτυσσόμενες περαιτέρω παράγουν την Αστική Κοινωνία] συνδέεται συλλογιστικά με το Γενικό [δηλαδή με την Κοινωνία ,τον Νόμο ,το Δίκαιο ,την Κυβέρνηση]. [σχήμα Α-Μ-Γ] όπου Α =Ατομικότητα .Μ=Μερικότητα .Γ=Γενικότητα

β] Η θέληση και η δραστηριότητα των ατόμων είναι η μεσολαβητική δύναμη ,η οποία ικανοποιεί τις ανάγκες της Κοινωνίας, του Δικαίου κ.λ.π. και παρέχει περιεχόμενο και πραγμάτωση στη Κοινωνία ,στο Δίκαιο κ.λ.π. [σχήμα Γ-Α-Μ]. γ] Αλλά το Γενικό [δηλαδή το Κράτος, η Κυβέρνηση ,το Δίκαιο ,είναι ο Υποστασιακός μέσος όρος ,μέσα στον οποίο τα άτομα και οι ανάγκες τους έχουν και αποκτούν την ρεαλιστική τους ύπαρξη ,την διαμεσολάβησή τους και την Υπόστασή τους .[σχήμα Μ-Γ-Α] . Καθένας από τους όρους της Εννοίας, καθόσον συνάπτεται μεσολαβητικά με τον άλλο ακραίο όρο, συνάπτεται συλλογιστικά με τον εαυτό του και παράγει τον εαυτό του ‘ αυτή η παραγωγή είναι μια αυτοδιατήρηση. Μόνο μέσω της φύσης αυτής της τριπλής συλλογιστικής σύναψης ,μέσω αυτής της τριάδας συλλογισμών που έχει τους ίδιους όρους , κατανοείται αληθινά ένα όλο μέσα στην οργάνωσή του .>> .Έτσι μπορούμε να κατανοήσουμε και την Χριστιανική Εκκλησία σαν μία μεσολαβητική πορεία μέσω αναίρεσης της μεσολάβησης των τριών ορατών Εκκλησιών ,αφού συνδέει την Χριστιανική Εκκλησία με τον Εαυτόν της .Και αφού οι ορατές Εκκλησίες καταπέφτουν και η κίνηση είναι κίνηση στο αντίθετο ,υψωνόμαστε από τις τρείς ορατές Εκκλησίες ,στην μία, Αντικειμενική, Αόρατη ,Παγκόσμια, Πραγματική ,Νοητή Χριστιανική Εκκλησία .

7. Σ΄ αυτήν την μια ΑΟΡΑΤΗ ,ΝΟΗΤΉ ΕΚΚΛΗΣΙΑ πηγαίνω τις Κυριακές και εκκλησιάζομαι, ανεξάρτητα εάν λέγεται Ορθόδοξη ή Λουθηρανική Εκκλησία .Και θα πήγαινα και στους Καθολικούς εάν στην Θεία Ευχαριστία έδιναν και το στοιχείο του οίνου ,το οποίο οι καλόγηροι κρατούν μόνο για τον εαυτό τους .Αυτό που κάνω είναι να αρνούμαι την ορατή Εκκλησία και τον προσδιορισμό της σαν κάτι πεπερασμένο και αρνητικό .Μέσα από την άρνηση αυτής της άρνησης πάντα υψώνομαι στην μια αόρατη ,πραγματική ,Νοητή Εκκλησία που είναι παγκόσμια, πραγματική και αιώνια, που δεν μπορεί να συγκεντρωθεί σ΄ αυτόν τον

κόσμο ,αλλά οι αδελφοί από κοντά ή έστω και από μακριά αναγνωρίζονται μεταξύ τους ,και που υποκριτές δεν μπορούν να μπούν και θα συγκεντρωθεί στον Ουρανό .ΑΜΗΝ.[Βέβαια για να ευλογηθώ θα πρέπει να διορθώνω πνευματικά όλα τα λάθη που ακούω και να παραμένω ξύπνιος. Γιατί. << έκανε εμάς Ιερείς και Βασιλείς στον αιώνα>> [Αποκάλυψη 5,10]. Συνεπώς δεν χρειάζεται κανείς να αλλάξει Εκκλησία ,αλλά με αυτήν την αποκατάσταση των αληθινών περιεχομένων που κάποιος κάνει προσωπικά ,σε οποιαδήποτε Εκκλησία και αν ευρίσκεται ,συναντά πραγματικά τον Χριστό .Να είστε σίγουροι, είμαστε πάντα σε πόλεμο με το κακό . Αυτοί οι υποκριτές λαβαίνουν την κατάρα, εμείς την ευλογία ‘ δεν τους παραχωρούμε την Εκκλησία του Χριστού. Ας κάνουν ο Πάπας και οι καλόγηροι τις αλχημείες τους και ας προωθούν τις <<αγιότητές>> τους . Η πραγματική Εκκλησία είναι αυτή που έχει τον Λόγο του Θεού και αυτοί είμαστε εμείς . Ο Θεός δεν εμπαίζεται.

8. Αλλά αυτοί οι εχθροί της Εκκλησίας δεν διακρίνουν ότι η Έννοια της Εκκλησίας περιέχει εντός της τις τρείς ορατές Εκκλησίες ,τις διαφορές τους και την άρνησή των διαφορών τους .[Γενικότητα ,Μερικότητα, Ατομικότητα ,δηλαδή κάθε μία σε ένα προσδιορισμό] Αυτοί ενεργούν σύμφωνα με την Διάνοια, και τις βλέπουν εξωτερικά ,σύμφωνα με την ‘’διαφορετικότητα’’ , την ομοιότητα και την ανομοιότητα. Έτσι κάνουν τρείς διαφορετικές Εκκλησίες ,κάθε μία ανεξάρτητη και εχθρική προς τις άλλες και τις συνδέουν με το <<επίσης>>. Εδώ ο Χέγκελ λέει ότι αυτός ο σύνδεσμος ταλαιπωρούσε και ταλαιπωρεί την Φιλοσοφία .[Το είδαμε αυτό στην αρχή ,στην πορεία της σκέψης προς την Αντικειμενικότητα] . Και οι τρείς ουσιαστικά έχουν την ίδια Λογική της εξ έργων Δικαίωσης και της σωτηρίας ενώπιον του Θεού . Οι δύο πρώτοι δια του Νόμου και των έργων ,ο τρίτος δια του Νόμου της άμεσης Πίστης , και το έργο του το Απόλυτο Καθήκον ,ο προσηλυτισμός . Οι πρώτοι δύο είναι καλόγηροι με τις ΄΄αγιότητές΄΄ τους ,ο τρίτος κοσμοκαλόγερος . Ωστόσο προσπαθούν να <<δημιουργήσουν >> ψευτοδιαφορές, αλλά στο βάθος ο σκοπός τους είναι να δείξουν, στο πλαίσιο της ματαιοδοξίας τους , την σωτηρία δια του Νόμου και των έργων ,δηλαδή ποιος είναι πιο δίκαιος και αξίζει σωτηρία .Ο ‘’ορθόδοξος’’ λέει ότι είναι χρονικά ο πρώτος ,ο άλλος επικαλείται την συνέχειά του από τον Απόστολο Πέτρο, ο τρίτος την αμεσότητα της Πίστης του . Ο πρώτος βαπτίζει βυθίζοντας το νήπιο, ο άλλος δια ραντίσματος ,ο τρίτος κάνει βάπτισμα μετάνοιας . Επίσης ο ένας πάει με το παλαιό ημερολόγιο ,ο άλλος με το νέο .Ο ένας κάνει τον σταυρό του από αριστερά προς τα δεξιά ,ο άλλος ανάποδα .Εκείνη θεωρούν την αξεπέραστη διαφορά , το Φιλιόκβε [Filioque] ,δηλαδή εάν

το Άγιο Πνεύμα εκπορεύεται και από τον Υιό .Ξεχνούν αυτό στο οποίο συμφωνούν ,στην ΄΄ ελεύθερή βούληση ΄΄, στην σωτηρία εξ έργων και στον ανταγωνισμό ποιοι είναι πιο δίκαιοι ενώπιον του Θεού που τους οδηγεί στην κόλαση και ανακινούν ένα ζήτημα που πηγάζει από την Πολιτική εκείνων των καιρών και τονίζουν την διαφορά που δήθεν τους κάνει να σιχαίνονται οι μεν τους δε ,και έτσι να στρέφουν την προσοχή αλλού . Επειδή τότε τα Ανατολικά κράτη όπως η Βουλγαρία και άλλα ήταν στην πορεία να αποδεχτούν τον Χριστιανισμό , το ζήτημα ήταν εάν θα υπήρχαν στην επιρροή της Δυτικής ή της Ανατολικής Εκκλησίας ΄ έτσι εφευρέθηκε η ΄΄αξεπέραστη΄΄ διαφορά .

9. Γράφει ο Λούθηρος σχολιάζοντας στο Ευαγγέλιο κατά Ιωάννη για τον Ένα Θεό ,τα τρία Πρόσωπα εντός του Θεού και την σχέση τους : << Η Αγία Γραφή καλεί τον Κύριό μας ,σύμφωνα με την Θεϊκή φύση ΄΄Λόγο΄΄ [Ιωάννης 1,1] που ο Πατέρας εκφέρει με τον Εαυτό Του και εντός του Εαυτού Του . Έτσι ο Λόγος έχει μία αληθινή και Θεϊκή φύση από τον Πατέρα .Δεν είναι ένας Λόγος που εκφέρεται από μία ανθρώπικη ύπαρξη ,μία φωνή ή ανάσα που δεν παραμένει εντός αυτού. Όχι ,αυτός ο Λόγος παραμένει εντός του Πατέρα για πάντα .Έτσι έχουμε δύο ξεχωριστά Πρόσωπα ,Αυτός που μιλά και ο Λόγος που είναι εκφωνημένος . Έδώ υπάρχει οπωσδήποτε και ένα τρίτο Πρόσωπο ,Αυτός που Ακούει, Αυτός που μιλά και ο Λόγος που ακούγεται .Γιατί αυτό είναι λογικό ότι πρέπει να υπάρχει ένας Ακροατής .Αλλά όλο αυτό λαμβάνει χώρα εντός της Θεϊκής Φύσης .Έτσι το Άγιο Πνεύμα είναι ο Ακροατής και παραμένει εκεί .Επομένως όλοι οι τρείς ,Εκφωνητής, Λόγος και Ακροατής πρέπει να είναι ο Θεός ο ίδιος ,και οι τρείς πρέπει να είναι αιώνιοι σε μία αδιαίρετη Μεγαλειότητα και δεν υπάρχει διαφορά ή ανισότητα στην μία Θεϊκή Ουσία ,ούτε αρχή ούτε τέλος >> Και συνεχίζει πιο κάτω : << Νωρίτερα ακούσαμε [Ιωάννης 14,26 και Ιωάννης 15,26 ότι το Άγιο Πνεύμα είναι αποστελλόμενο όχι μόνο από τον Πατέρα ,αλλά επίσης αποστέλλεται και άρα εκπορεύεται και από τον Υιό .Γιατί ο Ακροατής είναι ανομασμένος Ακροατής και των δύο ,Πατέρα και Υιού και όχι του Πατέρα μόνο ή του Υιού μόνο .Ο Χριστός το καθιστά ξεκάθαρο :΄΄ο Παράκλητος [ο παρηγορητής] που Εγώ θα στείλω σ΄ εσάς από τον Πατέρα΄΄.Η έκφραση ΄΄αποστέλλω΄΄έχει ακριβώς το ίδιο νόημα με την έκφραση ΄΄εκπορεύω ΄΄.Γιατί αυτό που εκπορεύεται από κάποιον, είναι αποστελλόμενο . Αντίστροφα αυτό που είναι ΄΄αποστελλόμενο΄΄ εκπορεύεται από αυτόν που αποστέλλει αυτό. Επομένως το Άγιο Πνεύμα έχει την Θεϊκή του Ουσία όχι μόνο από τον Πατέρα ,αλλά και από τον Υιό .Αυτό πρέπει να ομολογούμε στο ΄΄Πιστεύω΄΄ >>

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Ο Λούθηρος γράφει ένα μικρό βιβλίο σχολιάζοντας <<τους τελευταίους λόγους του Δαυίδ>> . Αναφέρεται στην Αγία Τριάδα και τον Ένα Θεό. Ο Θεός Πατέρας έχει εξ αρχής τον Θεότητα που εκπορεύει στον Υιό αιωνίως ,και οι δύο εκπορεύουν την Θεότητα αιωνίως στο Πνεύμα . Λέει ότι όταν ο Θεός ενεργεί προς τα έξω ,είναι και τα τρία Πρόσωπα μαζί σαν ένας Θεός . Όταν ο Θεός Πατέρας δημιουργεί τον Κόσμο ,είναι παρόντες και ο Υιός και το Πνεύμα σαν ένας Θεός ,αλλά ο Πατέρας δημιουργεί [δηλαδή και οι τρείς σαν ένας Θεός δημιουργούν την ανθρώπινη φύση του Χριστού,αλλά είναι μόνο ο Υιός που ενώνεται με αυτήν] ,όταν ο Υιός σώζει είναι και οι άλλοι δύο παρόντες σαν ένας Θεός ,αλλά ο Υιός σώζει , όταν το Πνεύμα μιλά μέσω των Προφητών και των Αγίων είναι και οι τρείς σαν ένας Θεός, αλλά το Πνεύμα μιλά . [Τριάδα ομοούσιος και αχώριστος]. Όμως όταν ο Θεός βλέπεται στο εσωτερικά του ,είναι τρία απολύτως διακεκριμένα Πρόσωπα ,με τρία απολύτως ξεχωριστά έργα . Ο Πατέρας δημιουργεί, ο Υιός είναι Σωτήρας και το Πνεύμα αναγγέλλει .

ΠΟΡΙΣΜΑ ; Έχουμε ήδη πεί ότι κάθε τι είναι ένας τριπλούς συλλογισμός και το ίδιο ισχύει κυρίως για τον Θεό σαν τριάδα Προσώπων και ταυτόχρονα τον ένα Θεό . Κάθε Πρόσωπο στον συλλογισμό λαμβάνει την θέση του μέσου όρου και των ακραίων όρων στο εσωτερικό της Θεότητας και ωστόσο πάντα παραμένει ο ένας Θεός σαν η ενέργειά Του προς το εξωτερικό.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2 . Καθηγήτρια Ιστορίας σε εκπομπή στην Τηλεόραση αναφέρθηκε στην άποψη κάποιου κληρικού αρχικαλόγηρου ότι η απόφαση των Παπάδων στην άλωση της Πόλης να πουν <<καλύτερα το φέσι του Τούρκου ,παρά ο Πάπας >> ήταν σωστή .Η εν λόγω Καθηγήτρια θριαμβολόγησε λέγοντας : << Πράγματι η απόφαση ήταν σωστή ‘ και η απόδειξη είναι ότι τα Ορθόδοξα μοναστήρια, που σήμερα υπάρχουν , δεν θα υπήρχαν με την αντίθετη απόφαση .>>. Εάν την ρωτούσα να πει την διαφορά Ορθόδοξων και Παπικών καλόγηρων δεν θα έφθανε η απάντηση ούτε σε μία αιωνιότητα . Όμως εγώ θα επιμείνω : Δεν είναι και οι μεν και οι δε καλόγηροι που ορκίζονται στις επινοημένες ‘’αγιότητές ‘’ τους ,αγαμία, φτώχια ,υπακοή ?. Δεν γίνονται άγιοι ,όχι από τον Θεό και το Πνεύμα ,αλλά με χειροτονία ? . Δεν κάνουν τους μεσίτες μεταξύ Θεού και ανθρώπων ,τόσο με τις ‘’θυσίες ‘’ τους ,όσο και με την σειρά των αγίων τους ,αντί του ‘’ενός μεσίτη Ιησού Χριστού’’ ? [1 Τιμόθεος 2,5 << διότι είναι ένας Θεός και ένας Μεσίτης μεταξυ Θεού και ανθρώπων ,άνθρωπος Ιησούς Χριστός κ.λ.π.>>.] Δεν ‘’αγιάζουν’’ τις εικόνες και τα λείψανα περιμένοντας θαύματα ,αντί του συνεχούς Θαύματος του Χριστού στην ζωή μας και στην ζωή του Κόσμου

?.Δεν στρέφουν τους ‘’πιστούς’’ προς τις προσφορές ώστε να συγχωρεθούν οι αμαρτίες τους ,αντί της Πίστης στη μια Θυσία και εξιλέωση μέσω του Χριστού στον Σταυρό?. Δεν είναι το ίδιο και στους δύο ,που περιμένουν να σωθούν μέσα από την τήρηση του Νόμου και των έργων με όλο και πιο αυστηρούς κανόνες ,αντί της Σωτηρίας δια Πίστεως μόνο ? .Πού είναι παρακαλώ η τεράστια διαφορά που τους ώθησε να προτιμήσουν τον Τούρκο και να θέσουν στη δουλεία για 400 χρόνια τους Έλληνες ?. Εδώ θα απαντήσει ο Χέγκελ για το ποιο είναι το κακό που εισήλθε στον Κόσμο? : Είναι η Ματαιοδοξία, ότι είναι πιο δίκαιοι ενώπιον του Θεού, οι μεν από τους δε . Οι άνθρωποι είναι παλαβοί .Ο διάβολος τους έχει τόσο τυφλώσει ώστε ούτε την μάνα τους κρίνουν άξια να μπει στον Ουρανό ! Και μακάρι αυτή η καθηγήτρια να μετανοήσει ,για να της δοθεί Χάρη από τον Θεό ,γιατί θα τραβήξει την ίδια κόλαση με αυτούς που πήραν αυτή την απόφαση ,που καταδίκασε για τόσους αιώνες, αφενός τους καλόγηρους να ζουν προνομιακά κάτω από τους Τούρκους, αφετέρου τους Έλληνες στην σκλαβιά .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 3 . Έχουμε πεί και δεν είναι ποτέ αρκετό να επαναλαμβάνεται ότι η Ιστορία του Κόσμου είναι η Ιστορία των Θρησκειών, όπως και η Ιστορία του ανθρώπου είναι η Ιστορία της Θρησκευτικής του Συνείδησης. Εάν ο Λόγος λείπει τότε όχι μόνο Κράτη ,αλλά και Αυτοκρατορίες πέφτουν και χάνονται .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 4.

Είναι ένα εξαιρετικό Θαύμα στις μέρες μας το κάθε Ευρωπαϊκό Κράτος σαν Άτομο να αποφασίσει να γίνει μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης .Αλλά ποτέ αυτή η Ένωση δεν θα γίνει μια ουσιαστική οργανική Ένωση ,όταν οι τρείς Εκκλησίες προστίθενται εξωτερικά με το <<επίσης >> και όχι σαν μία Χριστιανική Εκκλησία σε τρία στάδια . Γιατί η Θρησκεία και η Πίστη είναι η Θέση ,το εσωτερικό, που εξωτερικεύεται σαν Ηθικότητα μέσα στα Κράτη . Ήδη η διαφορά Ηθικής των ανθρώπων έχει προκύψει με τα Βόρεια Λουθηρανικά Κράτη και τα Νότια με τους Καλόγηρους της Παπικής και Ορθόδοξης Εκκλησία και τον <<σεβασμό >> που εκφράζουν μεταξύ τους , που σημαίνει ο ένας να σιχαίνεται τον άλλο . Τελικά δεν είναι και τόσο δύσκολο .Χρειάζεται μία Μεταρρύθμιση .Αρκεί είτε να σπρωχτεί η Ματαιοδοξία και οι Καλόγηροι στα Μοναστήρια τους ,είτε να παντρευτούν, ώστε να πάψει η διαφορά Κληρικών και Λαϊκών ,και να κηρυχθεί το Ευαγγέλιο της κατά Χάρη σωτηρίας δια Πίστεως μόνο. Και βέβαια δεν χρειάζεται καμία εν των τριών Εκκλησιών να αλλάξει το Όνομά της ,την παράδοσή της και τον τρόπο της Λατρείας της, αρκεί και στις τρείς να κηρύττεται ο Λόγος της κατά Χάρη Σωτηρίας , και να

αναγνωρίζουν οι μεν τους δε σαν πραγματικούς αδελφούς . Έτσι μόνο η Ευρωπαϊκή Ένωση θα γίνει μία οργανική, πραγματική Ένωση .
ΠΡΟΣΘΗΚΗ 5: Εδώ είναι ευκαιρία να μιλήσουμε πως βλέπει ο Χέγκελ στην ΄΄Φιλοσοφία του Δικαίου ΄΄την οργανική ενότητα του Κράτους. Βεβαίως η Βασιλευομένη Συνταγματική Δημοσρατία είναι το Ουράνιο Πολίτευμα επί της Γης όπως το αποκαλεί .Όπως ο Θεός ενεργεί δια του Λόγου και του Πνεύματος σαν μία οργανική ενότητα ,έτσι και στη Γη συνενώνονται τα τρία πολιτεύματα ,το πλήθος [Δημοκρατία] ,η Ολιγαρχία [Βουλευτές] και ο Μονάρχης [Απολυταρχία] σε μία ενότητα .Κάθε όρος λαμβάνει την θέση του μεσαίου και των ακραίων όρων ,που σημαίνει ότι υπάρχει ένα και το αυτό Γενικό και έχει τεθεί ως η ταυτότητά τους . Μέσα από αυτόν τον τριπλό συλλογισμό και την άρνησή του το Κράτος ενώνεται με τον εαυτό του, τίθεται η Έννοια του , το πραγματικό, υπεραισθητό ,ουράνιο Κράτος όπου ζουν οι άνθρωποι της Πίστης .Εδώ η Έννοια του Κράτους προηγείται και δίνει στον εαυτό της την πραγματικότητά της, στην οικογένεια , στην εργασία ,στους Θεσμούς κ.λ.π..Όλοι οι άλλοι που ζούν στον βλεπόμενο κόσμο ,εμπειρικοί, καντιανοί και λοιποί μάχονται όλοι εναντίον όλων με σκοπό την κατάλυση του Κράτους και των Θεσμών. Αλλά αυτό δεν μπορεί να συμβεί όσο υπάρχει το Πραγματικό Υπεραισθητό Κράτος που περικλείει μέσα του το αισθητό και οι Πιστοί Πνευματικοί άνθρωποι, χάριν των οποίων στους άλλους δίνεται Χάρη .
2. Σ΄ αυτό το Κράτος όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι στο γεγονός ότι μπορούν να έχουν ιδιοκτησία που είναι το Γενικό ΄ αλλά στην Μερικότητα όλοι οι άνθρωποι είναι άνισοι εξ αιτίας του χαρακτήρα ,της προσπάθειας που καταβάλλουν και των ταλέντων. Στην Ατομικότητα του Κράτους συνενώνονται ισότητα και ανισότητα σε μια ενότητα . Όμως ο Μάρξ αντέστρεψε τις προτάσεις .Στον Εμπειρισμό του όλοι οι άνθρωποι είναι ίσοι όταν δεν έχουν ιδιοκτησία , άνισοι μέσα στην ιεραρχία του κόμματος και ο Γραμματέας του κόμματος ο Απόλυτος Μονάρχης .Τα αποτελέσματα τα είδαμε στον υπαρκτό Σοσιαλισμό τα τελευταία 70 χρόνια .
3. Στον Εμπειρισμό όπως είδαμε στην Εισαγωγή η Αναγκαιότητα είναι κάτι αναπόδεικτο. Έτσι και ο Μονάρχης στο Πολίτευμα γι΄ αυτούς δεν μπορεί να υπάρχει ,είναι μια έννοια που λείπει .Αλλά χωρίς τον Μονάρχη ,την Ατομικότητα , ο συλλογισμός δεν μπορεί να κλείσει σε μία ΟΡΓΑΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ .Και βέβαια είναι η Χάρη του Θεού που τον θέτει, Όπως η Αγία Τριάδα είναι ένας τριπλούς συλλογισμός ,αλλά ταυτόχρονα ένας Θεός όταν δρά προς τα έξω ,έτσι και το Κράτος είναι αυτός ο τριπλός συλλογισμός που καταλήγει σε Ενότητα και που όταν δρά προς

τα έξω είναι ανίκητο και ευλογημένο . Είναι το Ουράνιο Πολίτευμα επί της Γής .Σήμερα ευδοκιμεί μόνο στα Λουθηρανικά Κράτη της Βόρειας Ευρώπης

4. Βέβαια οι καλόγηροι ,οι Πάπες και οι λοιποί της ΄΄έλεύθερης θέλησης΄΄ μισούν την Μοναρχία ,γιατί όντας άθεοι ,με την Μοναρχία ο Θεός τους αφαιρεί την εξουσία ΄γιατί θεωρούν τους εαυτούς τους το Κράτος του Θεού, όπως το παπικό κράτος ή το κράτος του ΄άγίου όρους΄΄ που δίνουν την Πνευματική καθοδήγηση στο Κοσμικό Κράτος και η κοσμική εξουσία ζει ειρηνικά,΄΄ κώλος και βρακί΄΄ με την Θρησκευτική εξουσία , εφόσον δεν γίνεται κριτική από τους ΄΄κοσμικούς΄΄και η Θρησκεία των ΄΄αγιοτήτων΄΄, η θρησκευτική βάση του Κράτους, δεν κατηγορείται σαν η αιτία για την ανηθικότητα και την διαφθορά των Θεσμών μέσα στο Κράτος . Αλληλούια.

5. Το Πολίτευμα της Βασιλείας χρειάζεται την πραγματική Χριστιανική Θρησκεία ΄ γιατί είναι ο Θεός που θεμελιώνει την Βασιλεία με τον Σαούλ και τον Δαυίδ και η Πίστη μόνο εννοεί το Θεϊκό στοιχείο στα ΄΄Πρωτοτόκια ΄΄και στον ελέω Θεού Βασιλιά που αποτελεί την Ύψιστη πραγματικότητα και κλείνει στο Πρόσωπο του Μονάρχη την οργανική ενότητα του Κράτους .Και ενώ πρέπει ο Βασιλιάς να υπάρχει μόνο ως Παρουσία ,δεν πρέπει να ωθείται να λάβει μέρος στην διοίκηση του Κράτους, όπως στον καιρό του Βασιλιά Παύλου που η Πολιτική εξουσία του ζητούσε να αποφασίσει με τί εκλογικό σύστημα να κάνουν τις εκλογές . Ο Βασιλιάς βασιλεύει ,δεν έχει ευθύνη, η Κυβέρνηση διοικεί και Αυτός είναι απλά η Χάρη του Θεού στο Κράτος. Από όσο ξέρω μόνο ο Σαίξπηρ ,που έζησε τον καιρό της Λουθηρανής Βασίλισσας Ελισάβετ και ήταν σύμβουλός της , στα έργα του ύμνησε την Βασιλεία σωστά .Και θεωρώ ότι έχει γίνει μεγάλη αδικία στον τότε Διάδοχο Κωνσταντίνο στους Βαλκανικούς πολέμους και την δόξα αποκλειστικά να πηγαίνει υπέρ του Βενιζέλου. Βεβαίως ο Βενιζέλος υπήρξε χαρισματικός ,ιδιοφυής, πραγματιστής, Καντιανός,εξέχων μέλος της Μασονικής στοάς , διαισθητικός ,αλλά και σχισματικός, ακραία ενάντιος στην Βασιλεία και εν τούτοις αυτή την άπειρη αρνητική κρίση μεταξύ τους επέλυσε ο Χριστός, με ένα τεράστιο ποιοτικό άλμα και την Χάρη που διπλασίασε την Ελλάδα . Επίσης δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι στους Καντιανούς στο γήρας η Χάρη του Θεού τους εγκαταλείπει και η απελπισία πρέπει αναγκαία να έλθει και ήλθε με τις λανθασμένες αποφάσεις και την Μικρασιατική καταστροφή . Δεν πρέπει να ξεχνάμε επίσης τα 20 ειρηνικά χρόνια της Βασιλείας του Όθωνα και της Αμαλίας που θεμελίωσαν το Ελληνικό κράτος και τα 130 συνολικά χρόνια της Βασιλείας στην Ελλάδα . Με μία φράση : Ο Ελληνικός λαός με την

Θρησκεία των ΄΄αγιοτήτων΄΄ δεν αξίζει την Χάρη της Βασιλείας . [Η επαναφορά της Βασιλείας δεν τίθεται ποτέ σε δημοψήφισμα .Γιατί ο Βασιλιάς δεν διχάζει .Είναι Βασιλιάς όλων .Αυτό αποφασίζεται ,εάν δοθεί αυτή η Χάρη από τον Θεό, από την Πνευματική και Πολιτική ηγεσία] .

ΠΡΟΣΘΉΚΗ 6 : Επειδή ζούμε σε μια εποχή εξαιρετικής Χάρης όπου μέσω της Ηλεκτρονικής Επικοινωνίας και των δορυφόρων ,τα σύνορα του Κόσμου τείνουν να καταργηθούν και αναδύεται ο ένας Παγκόσμιος Άνθρωπος και η μία Παγκόσμια Ψυχή ,προκύπτει το ζήτημα της Μετανάστευσης .Στη Βίβλο γράφεται ότι ο Θεός θεωρεί τρείς μεγάλες αμαρτίες που παραδειγματικά τιμωρεί .Να αδικήσεις: <<τον ορφανό ,την χήρα και τον ξένο ΄ γιατί όλοι είμαστε ξένοι και παρεπίδημοι σ΄ αυτόν τον κόσμο΄΄>>.[Εβραίοι 11,13]. Επιπλέον οι μετανάστες είναι Πλούτος στη χώρα και η τόνωση της οικονομίας γεγονός . Συνεπώς πρέπει οι ξένοι να θεωρούνται σαν δώρο Θεού που αξίζουν διπλή δόση αγάπης ΄ ΄΄γιατί κάποιοι φιλοξένησαν ακόμα και Αγγέλους΄΄ .

20. ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ , ΙΣΛΑΜΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

1. Η Χριστιανική Εκκλησία δια μέσου του Λόγου αποκαλύπτει ότι ο Θεός έγινε άνθρωπος , έζησε μαζί μας ,δίδαξε ότι χωρίς Αυτόν ο άνθρωπος δεν δικαιώνεται ενώπιον του Θεού και τελικά σταυρώθηκε για τις αμαρτίες που μας κατηγορούσε ο Νόμος , τον εκπλήρωσε για εμάς και τον κατάργησε, για να τον συστήσει εν νέου σαν Νόμο της Πίστης . Τώρα όμως δια της Πίστεως που μας χάρισε, δηλαδή ότι μας προγνώρισε και μας προόρισε πριν γεννηθούμε να είμαστε παιδιά Του και μας πάντρεψε με τον Εαυτό Του σε μία ενότητα ,σαν Νυμφίος και Νύμφη ,παίρνει την αδυναμία μας και μας δίνει την δύναμή Του να τηρούμε τον Νόμο . Αυτή η Πίστη αναίρεσε την προηγούμενη Εβραϊκή Θρησκεία ,η οποία ισχυριζόταν ότι η σωτηρία αρχίζει από εμάς ,ότι δια του Νόμου του Μωυσή και των έργων του Νόμου ο άνθρωπος μπορεί να προσβλέπει να λάβει Χάρη σαν ΄΄αξιομισθία ΄΄ από τον Θεό και να δικαιωθεί . Οι Απόστολοι όμως δίδαξαν την κατά Χάρη Σωτηρία του Χριστού που εξαπλώθηκε στον Κόσμο .Μετά 600 χρόνια ήλθε ο Μωάμεθ που θεμελίωσε τον Ισλαμισμό .Και αυτός είναι σύμφωνος με τον Εβραϊσμό βεβαιώνοντας ότι ο άνθρωπος δικαιώνεται τηρώντας τον Μωσαϊκό Νόμο και κάνοντας έργα καλά .Έτσι ,επειδή έχουν την ίδια αρχή δικαιώσεως ,η μία Θρησκεία απωθεί την άλλη .Αλλά ιδού και ο Χριστιανισμός που τον διέφθειραν οι Καλόγηροι, που εγκατέλειψαν την κατά χάρη σωτηρία και θέλουν να δικαιώνονται με τον Νόμο, τα έργα και τις ΄΄αγιότητες ΄΄τους . Εδώ τώρα έχουμε τρείς Θρησκείες που

απωθούν η μια την άλλη και διεκδικούν με βάση την ίδια αρχή του Νόμου και των έργων την δικαίωση από τον Θεό .

2. Ο θεός νοώντας τον Εαυτό Του κάνει τα πράγματα από το μηδέν. Γνωρίζει για τον εαυτόν Του στο βαθμό που ο άνθρωπος γνωρίζει για τον Θεό . Η κίνηση είναι από τον πιο στοιχειώδη προσδιορισμό Θρησκείας στον αντίθετο και ανώτερο .Κάθε Θρησκεία έχει την καθορισμένη θέση της στην πορεία ανάπτυξης προς την τέλεια Θρησκεία που είναι η Θρησκεία της Αγάπης των τριών Προσώπων μέσα στην Θεότητα .Και είδαμε στην περίπτωση του Εβραϊσμού, που είναι ο Θεός στον προσδιορισμό του Νόμου, τους Εβραίους να διεκδικούν την πληρότητα και αποκλειστικότητα Του. Αυτό είναι παραφροσύνη . Ο Χέγκελ μέσα στη Λογική ονομάζει αυτό το φαινόμενο <<άπειρη αρνητική κρίση >> και το παρομοιάζει με το κακούργημα . Γιατί σε ένα αστικό αδίκημα βλάπτεις τον άλλο σε ένα σημείο ,όμως στο κακούργημα του αφαιρείς το δικαίωμα να ζήσει .Έτσι είναι όταν καταχράσαι τον Θεό μόνο για τον εαυτό σου .Το ίδιο συμβαίνει και στα τρία στάδια τις Χριστιανικής Εκκλησίας ,όπου η κάθε μία ταυτίζει το μέρος με το όλο και διεκδικεί τον ολότητα της Εκκλησίας και την αποκλειστικότητα του Θεού .Ο ‘’σεβασμός ‘’σε καιρούς ειρηνικούς δεν μπορεί να αποτρέψει την τρέλα να βγει στην επιφάνεια ,όπως ο τριακονταετής πόλεμος με εκατομμύρια νεκρούς στην Ευρώπη ,μεταξύ Παπικών και Προτεσταντών και ακόμα σήμερα στην Ιρλανδία . Ο Λούθηρος βέβαια αναγνώριζε τα τρία στάδια μέσα στην Εκκλησία και θεωρούσε ότι ήσαν Χριστιανικές και ότι υπήρχαν Χριστιανοί στις δύο προηγούμενες Εκκλησίες και ότι το Νέο στάδιο στον προσδιορισμό της Ατομικότητας της Πίστης αποτελούσε συνέχειά τους. Όταν έγινε η Μεταρρύθμιση, όπου Λουθηρανοί βρίσκονταν σε επαρχίες όπου ήταν Παπικές ,συνέστηνε να παρακολουθούν και να λατρεύουν τον Θεό μαζί με τους Παπικούς ,αλλά με περίσκεψη και Κρίση .

3 . Ο Χέγκελ στο βιβλίο του ‘’Φαινομενολογία του Πνεύματος ‘’εξηγεί αυτό το φαινόμενο της ‘’ άπειρης αρνητικής κρίσης ‘’αναλύοντας την Τρομοκρατία στην Γαλλική Επανάσταση .Εκεί οι δομές του Κράτους [Νομοθετική, Δικαστική, Εκτελεστική εξουσία] έχουν καταρρεύσει ,και ο άνθρωπος αισθάνεται να είναι απόλυτα ελεύθερος ,απόλυτη θετικότητα, ο ίδιος ταυτιζόμενος με το Κράτος ,Η απόφαση ανήκει στην ΚΑΣΤΑ που νικά .Αλλά αυτή η απόλυτη θετικότητα μεταστρέφεται αυτόματα σε απόλυτη αρνητικότητα , και δεν μπορεί να παράξει παρά αναγκαστικά αρνητικό έργο που είναι ο θάνατος , Έτσι ο άλλος άνθρωπος αποτελεί περιορισμό της ελευθερίας του ΄ και μόνο που υπάρχει γίνεται ύποπτος, που σημαίνει αυτόματα ένοχος και άξιος να

του πάρουν το κεφάλι στην γκιλοτίνα .Και αυτός ο θάνατος είναι ο πλέον άχαρος ,λέει ο Χέγκελ ,σαν να κόβεται ένα λάχανο από τον κήπο .Το καλό της τρομοκρατίας είναι ,μέσα στην άπειρη αρνητική κρίση ,ο άνθρωπος έρχεται να νιώσει τον Θάνατο ,τον Απόλυτο Κύριο, να τρανταχτεί συθέμελα, να αισθανθεί να τον διαπερνά ο απόλυτος φόβος, και να επιστρέψει από αυτή την απόλυτη διάσπαση με τον εαυτόν του, στην Ταυτότητα με τον εαυτό, από όπου ξαναρχίζει .Έτσι αυτή η απόλυτη αρνητικότητα της Τρομοκρατίας μεταστρέφεται κατ΄ ανάγκη σε θετικότητα ,όπου οι άνθρωποι ταπεινώνονται ,μερικεύονται στην ελευθερία τους και εντάσσονται στις δομές του Κράτους .[που στη προκείμενη περίσταση επανέφερε ο Ναπολέων] Το ίδιο και μεταξύ Εβραϊσμού ,Χριστιανισμού και Ισλαμισμού που πρέπει να μερικευτούν , να παύσουν η κάθε μία να οικειοποιείται την ολότητα του Θεού και να βρούν την θέση τους στο σύστημα των Θρησκειών μέσα στον Θεό. Το φάρμακο είναι η γνώση ότι ο Χριστιανισμός δεν είναι Θρησκεία του Νόμου, αλλά Χάρη από την κατάρα του Νόμου [Γαλάτες 3,10] . Ο Χριστιανισμός είναι η λύση ,η αλήθεια του Εβραϊσμού και του Ισλαμισμού, που επιλύει την Αντίφαση του Νόμου . Αλλά αυτό επιτυγχάνεται όχι με τον υποκριτικό μεταξύ τους ΄΄σεβασμό΄΄και ΄΄ειρήνη΄΄,αλλά με την διδασκαλία, την αντίθεση και την κρίση που προκαλεί θυμό ,αλλά και έλξη των αντιθέτων και πραγματική Ειρήνη .

21. ΚΥΠΡΟΣ.

1 Εγώ δεν σέβομαι τον Τούρκο .Έχω αγάπη για τον άνθρωπο που ο Θεός του δίνει ζωή, μια αιώνια ψυχή ,για την οποία σταυρώθηκε ο Χριστός ,σε όποιο έθνος και αν ανήκει και ο Θεός θα με ελέγξει γιατί δεν του δίδαξα την σωτηρία και την ελευθερία που πέτυχε στον Σταυρό από τον Νόμο . Ο καλόγηρος που κάτω από το ιερό άμφιο του Αρχιεπισκόπου διοικούσε την Κύπρο ,αυτός που σε ένα σώμα είχε φορέσει δύο αντίθετα κεφάλια, ένα πολιτικό και ένα θρησκευτικό ,μόνο γι΄ αυτό θα έπρεπε να τιμωρηθεί .Γιατί ο Θρησκευτικός έχει στα χέρια του την συγχώριση και ο Πολιτικός την κρίση και το ξίφος, και η μία κλίση διαβάλλει την άλλη. Αλλά σίγουρα θα τιμωρηθεί αιωνίως γιατί παρίστανε τον Χριστιανό και ποτέ δεν κήρυξε τον Λόγο του Θεού .Γιατί ο Χριστιανισμός έχει ένα τεράστιο όπλο ,τον Χριστό ,τον Λόγο Του και την Πνευματική βία της Αλήθειας που ασκείται στο εχθρικό και στα ανύπαρκτα περιεχόμενα του .Γιατί είναι ο Χριστός , είναι η Χάρη, που αναιρεί και ταυτόχρονα ανυψώνει την Θρησκεία του Νόμου, τον Ισλαμισμό, στην αλήθεια της Χάρης . Και μόνο να εκφωνηθεί, νίκησε.[Όπως τον καιρό του Αποστόλου Παύλου που΄΄ μια φούχτα άνθρωποι

έκαναν άνω κάτω τον Κόσμο'' [πράξεις Αποστόλων].[Και τον καιρό του Λούθηρου ,το 1500, ο Μωάμεθ είχε φθάσει στην Αυστρία ,αλλά με την εμφάνιση της πραγματικής Πίστης ο Θεός έδωσε Χάρη ,έλυσε την πολιορκία και αποσύρθηκε] .Αλλά ο διάβολος λέει ''ειρήνη ,ειρήνη'' και η σαπίλα και ο θάνατος ενεργεί εσωτερικά .

2. Υπάρχουν δύο Θρησκείες στο Νησί ,που θέλουν να δικαιωθούν ενώπιον του Θεού με την τήρηση του Νόμου και έτσι απωθεί ,σιχαίνεται και μισεί η μια την άλλη ' γιατί κάθε μία οικειοποιείται αποκλειστικά τον Θεό για τον εαυτό της και το Ισλάμ λέει τον Χριστιανό άπιστο . Αλλά ο Χριστιανός που θα είχε πραγματικά δίκιο να πεί τον Τούρκο άπιστο, επειδή αυτός έχει υποκειμενική και όχι αντικειμενική Πίστη, την κρίση αυτή δεν την κάνει ' γιατί και οι καλόγηροι δεν έχουν Αντικειμενική Πίστη δοσμένη από τον Θεό Έτσι ο Ισλαμισμός νικά και εξαπλώνεται στον Κόσμο χωρίς να δώσει καμία μάχη, επειδή οι Χριστιανοί συνεχώς αποτραβιούνται από το πεδίο της μάχης .

3. Προτρέπονται λοιπόν να μείνουν σταθεροί στον αμοιβαίο ''σεβασμό'', δηλαδή να βάλλουν στην άκρη την Πίστη ' και βέβαια ο Χριστιανός το κάνει ,αλλά όχι ο Τούρκος και εν τέλει αυτό θα μπορούσε να γίνει εάν ήταν ζώα που δεν έχουν Θρησκεία και μόνη τους δουλειά είναι το στομάχι και η αναπαραγωγή .

4. Λέει ο Χριστός : << Μην νομίσητε ότι ήλθον να βάλλω ειρήνην επί της γής ' δεν ήλθον να βάλλω ειρήνην αλλά μάχαιραν .Διότι ήλθον να διαχωρίσω άνθρωπον κατά του Πατρός αυτού και θυγατέραν κατά της Μητρός αυτής και νύμφην κατά της πεθεράς αυτής και εχθροί του ανθρώπου θέλουσι είσθαι οι οικιακοί αυτού >> [Ματθαίος 10,34-36] Γράφει ο Λούθηρος σε ένα μικρό κήρυγμα :<< Κάθε διαμάχη και πόλεμος στην Παλαιά Διαθήκη προεικονίζει το κήρυγμα του Ευαγγελίου, το οποίο πρέπει και οφείλει διαμάχη ,ασυμφωνία ,καυγά ,φασαρία να προσλαμβάνει . Σ΄ αυτόν τον χαρακτήρα προόδευσε και καταστάθει μεγάλη η Χριστιανοσύνη στον καιρό των Αποστόλων και των μαρτύρων. Αυτή είναι μια μακάρια διχόνοια ,αναταραχή και θόρυβος ,τον οποίο ο Λόγος του Θεού ξυπνά . Εδώ οδηγείσαι στη σωστή Πίστη ,εδώ οδηγείσαι ξανά στο πάθος , στην επιδίωξη και σωστή ουσία του Χριστιανικού λαού>> .

ΠΟΡΙΣΜΑ .Όσο περισσότερο πολεμάς την αλήθεια ,τόσο κατακτιέσε από την αλήθεια. Η ολική διαφορά καθ΄εαυτην και δι΄ εαυτήν περιέχει την ταυτότητα, το αρνητικό ατο όριό του είναι θετικό .

5. Το Ευαγγέλιο φωτίζει και αναδεικνύει την αντίθεση τής κατά Χάρη σωτηρίας σε σχέση με την εξ έργων σωτηρία, δηλαδή την αντίθεση Χάρης και Νόμου .Καταδικάζει αυτούς που είναι σ΄ αυτή την άπειρη

αρνητική πορεία επιδιώκοντας την δικαίωση με τον Νόμο και τα έργα να οδηγούνται στην κόλαση ,ανθρώπους που ποτέ δεν φθάνουν στην Χάρη Και αυτό ξυπνά φόβο ,θυμό ,οργή ,μάλιστα λύσσα ,για τον απλό λόγο ότι αυτοί έχουν μια κακή Συνείδηση της μη τήρησης όλου του Νόμου ,η οποία ουσιαστικά τους καταδικάζει .Και αυτή η αναταραχή και διχόνοια είναι μακάρια και επιθυμητή ,γιατί έχουμε πεί ότι για να αλλάξει κάτι πρέπει να λάβει τον οριακή αντίθεση εντός του .Γιατί το θετικό ,η Χάρη δεν μπορεί να αλλάξει τον εαυτόν του ,αλλά το αρνητικό αλλάζει ,αρνείται την άρνηση ,τον Νόμο ,και μέσα από αυτήν την άρνηση της άρνησης υψώνονται στην Χάρη την δοσμένη από τον Χριστό .Έτσι το κήρυγμα του Ευαγγελίου οδηγεί σε ένα πνευματικό πόλεμο και μάλιστα αυτοί που καταπολεμούν και είναι πιο ενάντιοι βρίσκονται πλησιέστερα στη Χάρη [όπως ο Απόστολος Παύλος και το όραμά του ΄΄Σαούλ,Σαούλ γιατί με διώκεις?΄΄], όπου νικητής είναι πάντα ο Χριστός. Εάν όμως η αντίθεση κρύβεται κάτω από την λέξη ‘’σεβασμός’’, τότε ο φανατισμός σαν βόμβα στις κατάλληλες συνθήκες θα εκραγεί .

6. Στο Κοράνι ο Μωάμεθ φέρνει μπροστά ένα θετικό και δύο αρνητικά .Το θετικό ότι ο Θεός είναι Ένας για όλους και με αυτό δικαιώνεται σε σχέση με την Εβραϊκή θρησκεία ,που οικειοποιείται αποκλειστικά τον Θεό , Από τα αρνητικά το πρώτο αρνείται ότι ο Χριστός είναι Θεός. Και είναι απορίας άξιο αυτός ο φωτισμένος άνθρωπος να μην φωτιστεί από τον αποκεκαλυμμένο Θεό της Καινής Διαθήκης και να τον παραστήσει μόνο σαν Προφήτη . Το δεύτερο αρνητικό είναι να κατηγορεί ότι οι Εβραίοι δεν τηρούν τον Νόμο .

7. Για το πρώτο ο Χέγκελ διδάσκει ότι όταν ο Θεός αναγνωρίζεται μόνο στην Γενικότητά Του ,και όχι σαν Υποκείμενο, σαν Πρόσωπο που Είναι και έχει Ύπαρξη , γίνεται μια αφαίρεση , γίνεται ο Θεός εν γένει. Αλλά αυτό το λάθος αντιμετωπίσθηκε στον Πρόλογο αυτού του βιβλίου ,και έγινε δικαίωση όπως είδαμε από την Άμεση Πίστη και Γνώση , με την Ενότητα του Θεού και του Είναι Του και με τον Καρτέσιο με το ΄΄σκέπτομαι άρα υπάρχω ΄΄δηλαδή της Ενότητας της Σκέψης του Θεού και της Υπαρξής Του . Αυτά τα δύο αρνητικά σημεία ,ο Θεός σαν Γενικότητα ,και η μη τήρηση του Νόμου ,εάν διδάσκονταν ορθά ,θα μπορούσν με την άρνησή τους να οδηγήσουν πάρα πολλούς σκεπτόμενους ανθρώπους του Ισλάμ να προχωρήσουν στο επόμενο στάδιο Θρησκείας που είναι ο Χριστιανισμός. Σ΄ αυτήν την Γενικότητα του Θεού στέκεται και ο Σπινόζα και ο Θεός γίνεται ορατός μόνο μέσω γενικών επιθέτων [Μεγάλος, Ισχυρός ,Σοφός ,κ,λ,π,] .Αλλά ο Θεός που ως το Πρόσωπο του Χριστού γίνεται άνθρωπος, Υποκείμενο, δια μέσου

του Κοσμοσωτήριου έργου Του μας κάνει φανερή και συγκεκριμένη την Ουσία του Θεού, που δεν είναι ονόματα ,αλλά η έμπρακτη Αγάπη για τον άνθρωπο. [Ρωμαίοι 8,32] <<όστις τον ίδιο Αυτού Υιόν δεν εφείσθη ,αλλά παρέδωκε Αυτόν υπέρ πάντων ημών>> .

8. Ο Μωάμεθ έχει δίκιο όταν λέει στο Κοράνι ότι οι Εβραίοι δεν τηρούν τον Νόμο, αλλά είναι η μισή αλήθεια .Η πλήρης αλήθεια είναι ότι κανείς δεν μπορεί να τηρήσει όλο τον Νόμο και ούτε οι ίδιοι τον τηρούν ΄ γιατί και μόνο έναν Νόμο να μην τηρήσεις ,αμάρτησες στην Έννοια του Νόμου ,σε όλο τον Νόμο ΄ γιατί τόσο οι Εβραίοι ,όσο και ο Μωάμεθ δεν κατανόησαν τον Απόστολο Παύλο που είπε ότι δια του Νόμου γίνεται φανερή η Επιθυμία και συνεπώς η Αμαρτία [και σ΄ αυτό μπορεί κάθε άνθρωπος να το έχει στην Συνείδησή του σαν προσωπική εμπειρία . Ρωμαίοι7,8 <<χωρίς γαρ Νόμου αμαρτία νεκρά >> Η κατάργηση του Νόμου δια του Σταυρού του Χριστού είναι κατάργηση της αμαρτίας και ταυτόχρονα δια του Νόμου της Πίστης ,στον οποίο μας περνά ,Αυτός τηρεί για μάς τον Νόμο ή που είναι το ίδιο ,Αυτός μας δίνει την Δύναμη να τηρούμε τον Νόμο .[Φιλιππισίους 4,13 <<τα πάντα δύναμαι δια του ενδυναμούντος με Χριστού >>]

9. Το Ισλάμ σαν Θρησκεία του Νόμου, [όπως και η Εβραϊκή θρησκεία] ως προς τα περιεχόμενα είναι άχυρο στον άνεμο, τίποτα ,η προσταγή για την τήρηση του Νόμου. Αλλά και οι κολόγηροι είναι εξ ίσου Τούρκοι θέλοντας να δικαιωθούν δια του Νόμου . Επίσης και αυτοί δεν μπορούν να βεβαιώσουν το Είναι του Θεού ,αφού ο Θεός όπως και στους Τούρκους δεν μπορεί να βεβαιωθεί ότι Είναι στην αισθητηριακή αντίληψη και αρκούνται στον Θεό γενικά ή στον Χριστό σαν σύμβολο ή Προφήτη. Αλλά ιδού ο Τρόμος .Οταν αφαιρείται η κατά Χάρη σωτηρία που οφείλει να διδάσκει ο Χριστιανισμός και η ουσιαστική αντίθεση κρύβεται κάτω από τον ΄΄σεβασμό ΄΄ ,το Ισλάμ απορροφά όλες τις Θρησκείες στη μία Θρησκεία του Νόμου του, καλύπτει την ολότητα του Θεού ,που αυτό θεωρεί ότι εκφράζει ,σταματά η κίνηση και η ζωή μέσα στον Θεό. αποκτά απόλυτη θετικότητα και το έργο που μπορεί να παράξει είναι μόνο αρνητικό ,ο τρόμος και ο θάνατος . Αυτό είναι μια άπειρη αρνητική κρίση. Και αυτός ο θάνατος επίσης είναι ο πλέον άχαρος. Βόμβες εκεί που Χριστιανοί ή Εβραίοι έχουν συναθροισθεί , χορεύουν και διασκεδάζουν και θύματα και θύτες να εξακοντίζονται στον ουρανό .

10. Ο Χέγκελ ονομάζει τον Ισλαμισμό ΄΄Θρησκεία της Μεγαλοπρέπειας΄΄.Ο τελευταίος Πρόεδρος της Τουρκίας ξέρει καλά το μάθημα .Ψηφίζεται επί 20 χρόνια γιατί χρησιμοποιεί συνθήματα που συντηρούν και κολακεύουν στους Τούρκους το Μεγαλείο, στα μεγάλα

Παλάτια ,στον μεγαλοϊδεατισμό, στην γαλάζια πατρίδα και στην ανάμνηση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας .
ΠΟΡΙΣΜΑ . Όταν γίνεται λόγος για τον ένα μεσίτη μεταξύ Θεού και ανθρώπων ,ανθρωπο Ιησού Χριστό [1 Τιμόθεο 2,5] και γενικά για μεσιτεία, εννοούμε πάντοτε γι ένα μέσο όρο που συνδέει δύο ακραίους ενάντιους όρους .Αυτός για να μεσιτεύει θα πρέπει να μετέχει και να φέρει στην ουσία του και τους δύο όρους στους οποίους είναι μεσίτης Γι΄ αυτό ο Χριστός μετέχει δύο διακεκριμένων φύσεων ,Είναι τέλειος άνθρωπος και τέλειος Θεός σε ένα Πρόσωπο . Ο Λούθηρος εγείρει το ρητορικό ερώτημα ποιος πέτυχε την σωτηρία μας ,ο άνθρωπος ή ο Θεός ? .Ο ίδιος απαντά ότι μπορούμε να πούμε ότι μόνο ο άνθρωπος και επίσης μόνο ο Θεός το πέτυχε ,όμως το σωστότερο είναι να πούμε ότι το Πρόσωπο ,ο Υιός του Θεού το πέτυχε .Απο εδώ εξάγεται το αδύνατο ,όπως το Ισλαμ λέει ,ότι ο Νόμος μπορεί να μεσιτεύσει τον Θεό και τον άνθρωπο .Γιατί ο Νόμος είναι μονοδιάστατος ,η προσταγή του Θεού ,δεν μπορεί να μεσιτεύσει ,αλλά μας φανερώνει μόνο την αμαρτία μας ,για να μας οδηγήσει στον Μεσίτη Χριστό . Μόνο η Θυσία του Χριστου στον Σταυρό μάς χάρισε την Σωτηρία γιατί εκπλήρωσε τον Νόμο και τον κατήργησε, περνώντας μας , συνιστώντας και θεμελιώνοντας τον Νόμο της Πίστης .
ΠΟΡΙΣΜΑ .Συμπερασματικά λοιπόν καλόγηροι και Ισλάμ δεν έχουν κανένα περιεχόμενο ,παρά μόνο τις αγιότητές τους, τις απαγορεύσεις του Νόμου ,τον εθιμικό Νόμο,, τις μαντήλες ,τις επιδεικτικές προσευχές, την τιμωρία και μια κακή συνείδηση από το γεγονός ότι προσθέτοντας Νόμους προσθέτουν αμαρτία ‘ θέλοντας να δικαιωθούν από την τήρηση του Νόμου επιτυγχάνουν το αντίθετο και χώνονται βαθύτερα στην Κόλαση
ΠΡΟΣΘΗΚΗ : Ο Απόστολος Παύλος στην πρώτη Επιστολή προς Κορινθίους στο Κεφάλαιο 11 συζητά για την κοσμιότητα των γυναικών κατά την διάρκεια της Λατρείας στην Εκκλησία και στο εδάφιο 5 λέει : << Πάσα γυνή προσευχομένη ή προφητεύουσα με την κεφαλή ξεσκέπαστη [δηλαδή που δεν την καλύπτει με μαντήλι] ντροπιάζει το κεφάλι της >> όπως και τον άνδρα που είναι η κεφαλή της γυναικός και στο εδάφιο 10 << η γυνή χρεωστεί να έχει εξουσία επι της κεφαλής αυτής δια τους αγγέλους >> , με άλλα λόγια να μη δίνει αφορμή στους άνδρες, στην Εκκλησία να αποσπάται η προσοχή τους από την Προσευχή . Θεωρώ ότι οι Ίσλαμιστές την μαντήλα έλαβαν από τον Απόστολο ,αλλά αυτήν την εξωτερικότητα την γενίκευσαν σε όλο τον πολιτικό βίο για την γυναίκα και την μετέβαλλαν σαν τον πιο αυστηρό Νόμο δικαίωσης .Αν συγκρίνουμε αυτόν τον Νόμο με την Πίστη στην σταυρική Θυσία του

Υιού του Θεού,του Χριστού, για την δικαίωσή μας ,τότε κάθε σχόλιο περισσεύει.

_11. Όμως ο Χριστός είναι ανίκητος εν μέσω των εχθρών Του και εξαγγέλλει Ελευθερία από την κατάρα του Νόμου . Αρκεί να εξαγγελθεί η αντίθεση των δύο Θησκειών ,Χριστιανισμού --Ισλαμισμού και η έλξη και συμφιλίωση είναι παρούσα ή τουλάχιστον μέσω αυτής της μερίκευσης γίνεται φανερός ο θυμός τους ,αλλά ταυτόχρονα ο θυμός ξεθυμαίνει , τα αντίθετα έλκονται . Η θρησκεία του Ισλάμ δεν πολεμιέται με βόμβες ,όπως γίνεται σήμερα με τους βομβαρδισμούς στο Ιράν ,αλλά με την γνώση, την Κρίση και την Αγάπη . Όμως οι καλόγηροι, μένοντας στην Ταυτότητα με τον εαυτό τους , αδυνατούν να κάνουν αυτή την κρίση' γιατί και αυτοί εξαγγέλλουν την θρησκεία του Νόμου και είναι περισσότερο Τούρκοι και από τους Τούρκους στον φανατισμό τους υπέρ της τήρησης του Νόμου για την δικαίωση ..Γι΄ αυτό και τον καιρό της άλωσης προτίμησαν τους Τούρκους παρά τον Πάπα . Εξόπλισε το Κράτος όσο θέλεις Κύριε Πρωθυπουργέ !!! Με αυτή την Θρησκεία των καλογήρων και των ΄΄αγιοτήτων ΄΄τους [. ή την ΄΄γερασμένη Θρησκεία΄΄,όπως την αποκαλεί ο Χέγκελ] η κατάρα του Θεού είναι μόνιμα πάνω στην Ελλάδα .Βεβαίως είσαι χαρισματικός ,εργατικός και φροντίζεις τους δείκτες της οικονομίας ΄ αλλά σου διαφεύγει το κύριο ΄ πρέπει να φροντίσεις τον άνθρωπο που πνευματικά είναι άρρωστος για θάνατο .[και το έχουμε δει τα 200 χρόνια του Κράτους μας ,με τα πολιτικά σχίσματα,την εμφιλιοπολεμική διάθεση,την διαφθορά της έννοιας της οικογένειας ,των θεσμών, του Κράτους, και την Βασιλεία της ανηθικότητας .] Η Νίκη πρώτα και κύρια είναι Πνευματική . Ο Χριστός είναι το φρούριό μας .Να έχεις μαζί σου τον Θεό ,Να έχεις Χριστιανούς και την Αλήθεια ,και όχι την οργή Του . [Ο νέος Πάπας επισκέφτηκε την Τουρκία και μεταξύ άλλων μπήκε σε ένα Τέμενος, αφού έβγαλε τις παντόφλες του, για να δείξει τον ΄΄σεβασμό΄΄ του στις παραδόσεις τους και προσευχήθηκε μαζί τους στον τρομερό Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, του Δεκαλόγου και της τιμωρίας. Ούτε λόγος βέβαια σ΄ αυτούς για τον ελεήμονα Χριστό και την Χάρη που εξαγγέλει η Καινή Διαθήκη [που άλλωστε ούτε και οι ίδιοι οι παπικοί έχουν] ,χωρίς τον οποίο όλοι οι άνθρωποι υπό τον Νόμο είναι στην Κόλαση . Γιατί και οι ίδιοι θέλουν να δικαιωθούν τηρώντας τον Νόμο και περιμένουν την Χάρη εξ αιτίας αυτού σαν μισθό ,που ουδέποτε βέβαια θα τους δοθεί ' γιατί περισσότερα παραλείπουν παρά κάνουν και αξίζουν οργή και κόλαση. Μετά συλλειτούργησε με τον Πατριάρχη για να δείξει υποκριτικά ότι συνεχίζεται ο διάλογος για ένωση των Εκκλησιών . Όμως τόσο ΄΄αγαπιούνται΄΄ ώστε στην συλλειτουργία αρνούνται να κοινωνήσουν ο

ένας τον άλλο, επειδή δεν θεωρούν ο ένας τον άλλο Χριστιανό . Ζήτω η υποκρισία και ο Αντίχριστος]

12. Οι Ελληνοκύπριοι για να μεταστρέψουν το μίσος με τους Τούρκους σε αγάπη πρέπει να γίνουν αληθινοί Χριστιανοί και να διδάξουν την Χριστιανική αλήθεια . Έτσι ο υποκριτικός ‘’σεβασμός ‘’ θα μεταστραφεί σε πραγματική αγάπη για το εχθρικό ,για τους αδελφούς Τουρκοκύπριους. Γιατί στην Χριστιανική αγάπη το κέντρο είναι ο άλλος . Και να είστε σίγουροι .Οι συμφωνίες και οι παραχωρήσεις στα χαρτιά δεν θα έχουν βαρύνουσα σημασία και μπορούν να τις αλλάξουν όσες φορές θελήσουν .Το κύριο είναι να θελήσουν με εμπιστοσύνη να ζήσουν μαζί και να έχουν αγάπη . Και αυτό θα έπρεπε οι Ελληνοκύπριοι να το επίθυμουν ‘ γιατί ο Χριστιανός ζεί δια Πίστεως και θα πρέπει να καίγεται να μεταδώσει αυτή την Πίστη .Για να γίνει αυτό πρέπει οι Καλόγηροι, που παριστάνουν τους Ιερείς , είτε να επιστρέψουν στα κελιά τους ,είτε να παντρευτούν ,ώστε αφενός να πάψει η αντίθεση των δύο τάξεων, ‘’Λαϊκών’’ και ‘’Κληρικών’’, αφετέρου να πάψουν να βεβαιώνουν μέσω των ‘’αγιοτήτων τους ‘’ αυτήν την Μεταφυσική .[Γιατί όπως όλοι γνωρίζουν ο ανώτερος κλήρος στην Ορθόδοξη Εκκλησία ,από αρχιμανδρίτη και πάνω ,πρώτα γίνονται Καλόγηροι και μετά αναλαμβάνουν ηγετικά καθήκοντα στην Εκκλησία, σε αντίθεση με τους Παπικούς που είναι όλοι καλόγηροι] . Άλλωστε και στα Μοναστήρια η Θρησκεία της Μεταφυσικής θα εξακολουθεί να έχει τους πιστούς της και θα μπορούν να επιδεικνύουν τις ΄΄αγιότητές ΄΄τους, τις ΄΄άγιες΄΄ εικόνες τους ,τα κόκαλα΄΄ αγίων΄΄και την παραγωγή ΄΄θαυμάτων΄΄ . Αλλά και οι Μουσουλμάνοι δεν χρειάζεται να αρνηθούν τον Εθιμικό Νόμο τους και τις παραδόσεις τους ,αρκεί να δεχτούν την αλήθεια της κατάργησης του εξωτερικού Νόμου ως προς την σωτηρία [Μωσαϊκού και Εθιμικού] και την ανάδυση του εσωτερικού Νόμου της Πίστης από τον Χριστό και την κατά Χάρη Σωτηρία δια Πίστεως μόνο ,σύμφωνα με την Πρόγνωση και τον Προορισμό του Θεού .

22. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΓΝΩΣΗΣ

1. Εδώ είναι ο τόπος τέλος να μιλήσουμε για την Γνώση και την Διδασκαλία. Ο Απόστολος Παύλος στην Επιστολή στους Φιλιππισίους 3,8 : << Μάλιστα και θεωρώ τα πάντα ζημία για το υπερέχων της γνώσεως Χριστού Ιησού του Κυρίου μου, δια τον οποίο ζημιώθηκα τα πάντα και τα θεωρώ σκουπίδια ,ώστε να κερδίσω τον Χριστό >>. Ο Χέγκελ στην Εισαγωγή της Φιλοσοφίας του Πνεύματος γράφει : << Υπάρχει μία αρχαία πρόταση , Nihil est in intellectu quod non fuerit in sensu , την οποία συνηθίζουν να αποδίδουν εσφαλμένα στον Αριστοτέλη << Δεν υπάρχει τίποτα μέσα στην Νόηση που δεν υπήρξε μέσα στο αίσθημα>>.

Αλλά η Φιλοσοφία θα ισχυριστεί και αντίστροφα ,ότι ο Νούς και με ένα βαθύτερο όρο ,το Πνεύμα είναι η αιτία του Κόσμου . Με πιο συγκεκριμένο νόημα αυτή η πρόταση ισχυρίζεται ότι το Νομικό, Ηθικό και Θρησκευτικό αίσθημα είναι ένα αίσθημα και άρα μια εμπειρία τέτοιου περιεχομένου ,ώστε έχει την ρίζα του και την έδρα του μόνο μέσα στη Νόηση .>>.Σ΄ αυτή την περίπτωση η Νόηση έχει ξεχωρίσει το αληθινό περιεχόμενο της Θρησκείας σε σχέση με το ψεύτικο και το αίσθημα έρχεται να επιβεβαιωθεί μέσα στην εμπειρία σαν Λογικό και Πραγματικό .

2. Αλλά η άλλη πλευρά αρχίζει με το αίσθημα και την καρδιά . Συνεχίζει ο Χέγκελ: << Είναι ασφαλώς ορθό να ειπωθεί ότι προπάντων η καρδιά πρέπει να είναι καλή. Αλλά το αίσθημα και η καρδιά δεν είναι η μορφή μέσω της οποίας κάτι είναι δικαιωμένο ως θρησκευτικό, ηθικό ,αληθινό, δίκαιο κ,λ,π, και η επίκληση της καρδιάς και του αισθήματος είτε δεν λέει τίποτα ,είτε λέει κάτι κακό . Αυτό δεν θα έπρεπε καν να υπενθυμίζεται. Δεν μπορεί να υπάρχει καμιά πιο τετριμμένη εμπειρία το ότι υπάρχουν επίσης κακά, φαύλα, άθεα, πρόστυχα αισθήματα και καρδιές . Το ότι από την καρδιά μόνο τέτοια περιεχόμενα προκύπτουν εκφράστηκε με τις λέξεις :<<Εκ γαρ της καρδίας εξέρχονται διαλογισμοί πονηροί ,φόνοι , μοιχείες, πορνείες ,κλοπές κ,τ,λ . >>. Σε τέτοιους καιρούς, όταν η επιστημονική θεολογία και η φιλοσοφία εκλαμβάνουν την καρδιά και το αίσθημα ως κριτήριο του καλού, του ηθικού και του θρησκευτικού ,είναι αναγκαίο να υπενθυμίζουμε εκείνη την τετριμμένη εμπειρία και είναι εξίσου αναγκαίο να επαναλάβουμε ότι το πιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό ,μέσω του οποίου ο άνθρωπος διαφοροποιείται από το κτήνος είναι η Νόηση, ενώ ο άνθρωπος έχει από κοινού με τα κτήνη το αίσθημα .>> Συνεπώς οι καλόγηροι που άρχουν στην ορθόδοξη και παπική εκκλησία ,που θεμελιώνουν την Πίστη στο αίσθημα ,στις αγιότητες, στις εικόνες και στα κόκαλα των αγίων, υποβιβάζουν τον άνθρωπο στο επίπεδο του κτήνους . [Εδώ δικαιολογείται αυτό που ειπώθηκε στον πρόλογο .Εκεί ακούσαμε τον διάσημο γλωσσολόγο και σύμβουλο του Κράτους να υποστηρίζει την Χριστιανική Λατρεία και Λειτουργία να γίνεται στην αρχαία διάλεκτο ,που μιλιόταν 2000 χρόνια πρίν, γιατί όπως είπε ΄΄τον Λόγο πρέπει να τον αισθανόμαστε και όχι να τον εννούμε ΄΄. Εδώ χρειάζεται ο ποιητής Δάντης να προσθέσει ένα νέο κύκλο στον πάτο της κόλασης, όπου θα υπάρχουν πύρινες λέξεις από το Ευαγγέλιο και αυτόν να προσπαθεί να αισθανθεί την ΄΄δροσιά΄΄ τους γλύφοντάς τες με την γλώσσα .

3. Αλλά εξ ίσου θλιβεροί είναι και οι΄΄ προτεστάντες ΄΄ της άμεσης πίστης όσον αφορά την Γνώση . Και αυτό γιατί τουλάχιστον αυτοί έχουν

ανοίξει τον Λόγο του Θεού και μετά ξέπεσαν στην κόλαση . Αυτοί αφαιρούν την εμμεσότητα, την άρνηση του ψέματος ,του αρνητικού ,και έτσι γλυστράνε πάνω στις λέξεις ,δεν παράγουν τον Λόγο του Θεού σαν αποτέλεσμα ,ούτε θέλουν να δουν την πορεία και την αύξηση της Πίστης μέσα στη ζωή ,αλλά παραμένουν κολλημένοι στο αίσθημα , στην καρδιά και στην ταύτισή τους με τον Χριστό. Όμως έτσι , με την αφαίρεση της αντίθεσης Νόμου και Χάρης, διατρέχουν τον κίνδυνο της άνοιας ,που αργά ή γρήγορα θα έλθει όπως ο Απόστολος Παύλος είχε διαπιστώσει . [2 Τιμ 3,9] << η άνοιά τους θα γίνει φανερή >>. [όλοι οι ποιμένες που γνώρισα πήγαν με άνοια και αυτό είναι τιμωρία ,αφού δεν θυμάσαι πλέον ποιος είσαι και έτσι δεν μπορείς καν να μετανοήσεις και να ζητήσεις συγχώρεση .Αυτό είναι τί σημαίνει να αφαιρείς την αντίθεση,την αντίφαση και την ζωή σε Πνευματικό επίπεδο.
ΠΡΟΣΘΗΚΗ 1. Τον καιρό της ΄΄αιχμαλωσίας΄΄ μου στην΄΄ Ευαγγελική Εκκλησία΄΄ ο ποιμένας υπερηφανευόταν ότι έγραφε 7 κηρύγματα την εβδομάδα .Η Αντίθεση γι΄ αυτόν ήταν μόνο ότι οι άλλοι δεν είχαν πίστη, που σημαίνει την δική του κακή Πίστη , δεν είχαν την δική του άμεση πίστη με αποκλεισμό της μεσολάβησης .Η σταθερή του φράση ήταν ΄΄δέξου τον Χριστό σαν σωτήρα σου και λυτρωτή σου΄΄ .Αλλά δεν έλεγε ότι αυτό είναι μόνο τί οφείλεις να κάνεις ,αλλά όχι ότι το μπορείς και απέκρυπτε την κατάργηση του Νόμου, την Χάρη, και το δώρο της Πίστης. Ποτέ δεν δίδαξε για Αγιότητα ,για Μετάνοια ,για Ελπίδα ,για Αγάπη .Γι΄ αυτόν κάθε έννοια ήταν ταυτή με τον εαυτό της με αποκλεισμό της εμμεσότητας δηλαδή να φθάσει έμμεσα στην έννοια με άρνηση τού τί δεν είναι Αγιότης ,Μετάνοια, Ελπίδα ,Αγάπη ,που ήθελε να διδάξει .Ήταν πραγματικά ένας καλός κήρυκας ,όπως θα έλεγε ο Χέγκελ ΄ γιατί γλυστρούσε στην επιφάνεια των λέξεων και σε ταυτολογίες και έλεγε πάντα αυτό που το εκκλησίασμα ήδη γνώριζε πάρα πολύ καλά .Του έλεγα ότι κάθε προσδιορισμός είναι άρνηση ,ότι για να παράξει Γνώση θα έπρεπε να αρχίζει με το αρνητικό, το λάθος σε κάθε εδάφιο, όπως το βλέπουν οι εχθροί του Χριστού , όπου με την άρνηση του αρνητικού, από αυτή την έμμεση πορεία, να παραγάγει το θετικό νόημα του εδαφίου .όπως έκανε ο Λούθηρος ,διαλεκτικά. Αυτός όμως, ορκισμένος εχθρός της μεσολάβησης απαντούσε, υπερασπιζόμενος την νοημοσύνη της Κυρά Κατίνας , ότι αυτή δεν θα καταλάβαινε την αντίθεση ,στην ουσία όμως φοβόταν μήπως και την ξυπνήσει από τον ύπνο . Κάποτε με ρωτούσε για κάποιο εδάφιο και εγώ απαντούσα για το τι λέει ο Λούθηρος γι΄ αυτό για να με παρατηρήσει με θυμό <<όχι ο Λούθηρος ,εσύ τι λες >> σαν να ήμουν εγώ Θεολόγος και να βάρυνε η γνώμη μου ΄ επίσης πολλές φορές με κορόϊδευαν πειράζοντάς με,και ρωτόντας με,

ποιος με έσωσε ,ο Χριστός ή ο Λούθηρος σαν να μη το ήξερα, ότι δεν με έσωσε ο Λούθηρος αλλά ο Χριστός .Αλλά το ζήτημα ήταν πως μου εδόθει αυτή η άμεση Πίστη στην σωτηρία μου. Με λίγα λόγια η άμεση Πίστη μισεί την μεσολάβηση της γνώσης για την σωτηρία και αγαπά τις εμπνεύσεις και τις ΄΄αποκαλύψεις΄΄. Επίσης συχνά ,ταυτιζόμενος άμεσα με τον Χριστό ,έκλαιγε στο κήρυγμα για την αμαρτία του κόσμου. Και βέβαια ποτέ δεν έκρινε τα προηγούμενα στάδια της Πίστης, και ήταν γι΄ αυτόν σαν να μην υπήρχαν, τον Πάπα ,τους καλόγηρους και τις ΄΄αγιότητές΄΄τους και τα δισεκατομμύρια που ο Αντίχριστος χώνει στην κόλαση .Εδώ επικρατούσε ΄΄ειρήνη και σεβασμός΄΄ με τους εχθρούς του Χριστού .Εν τέλει πιστεύω ότι η Έννοια της Άνοιας κατόρθωσε να δώσει την πραγματικότητά της σ΄ αυτόν τον άνθρωπο .Και επίσης ο Λούθηρος έλεγε γι΄ αυτούς ότι καλλίτερα να έμεναν στην Παπική Εκκλησία, επειδή διαστρέφουν τελείως και τα Μυστήρια ,Βάπτισμα και Θεία Ευχαριστία . Εγώ ευχαριστώ που ευτυχώς ο Θεός έχει θέσει όρια στο κακό και στα 150 χρόνια λειτουργίας αυτής της Εκκλησίας, ούτε καν την γέμιζε από τους ΄΄πιστούς΄΄του. Και βέβαια άφησε στο πόδι του για ποιμένα τον ανηψιό του ,άριστο Καλβινικό και ακόμα καλλίτερο διαστροφέα του Λόγου του Θεού .

ΠΡΟΣΘΗΚΗ 2. Ο άνθρωπος πρέπει από μικρός να διδάσκεται Θεολογία και Φιλοσοφία .Πρέπει από το δηματικό να αρχίσει με την μικρή Κατήχηση του Λουθήρου ,στο Γυμνάσιο με την Μεγάλη Κατήχηση ,στην εφηβεία με το ζήτημα της Βούλησης με Έρασμο και Λούθηρο και στις τάξεις του Λυκείου με την Επιστήμη της Λογικής .Έτσι μαθαίνει να σκέπτεται και κτίζεται ο μελλοντικός Πολίτης στο Κράτος .

23. ΠΕΡΙ ΕΛΕΥΘΕΡΊΑΣ

Ο Χέγκελ τελειώνει το βιβλίο του <<Υποκειμενικό Πνεύμα >> μιλώντας για την Ιδέα της Ελευθερίας .Γράφει : << Αυτή η Ιδέα εισέδυσε στον Κόσμο μέσω του Χριστιανισμού . Ολόκληρες ήπειροι ,η Αφρική και η Ανατολή δεν είχαν ποτέ αυτή την Ιδέα και ακόμα δεν την έχουν .Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι ,ο Πλάτων και ο Αριστοτέλης ,ακόμα και οι Στωικοί δεν την απέκτησαν ΄ αντίθετα γνώριζαν μόνο ότι ο άνθρωπος είναι ελεύθερος μέσω της γέννησής του [ως Πολίτης της Αθήνας ,της Σπάρτης κ.λ.π.] ή μέσω της δύναμης του χαρακτήρα του ,της μόρφωσής ή της Φιλοσοφίας [ο σοφός ακόμα και ως σκλάβος και αλυσοδεμένος. είναι ελεύθερος] .Σύμφωνα με τον Χριστιανισμό το άτομο σαν τέτοιο έχει μια απέραντη αξία ως αντικείμενο και σκοπός της Θεϊκής αγάπης [Θυσία Χριστού], προορισμένο να αναπτύσσει μια απόλυτη σχέση προς τον Θεό ως Πνεύμα και να έχει το Θεϊκό Πνεύμα εγκάτοικο μέσα του ΄ δηλαδή ο άνθρωπος είναι καθ΄ εαυτόν ΠΡΟΟΡΙΣΜΕΝΟΣ για την

ανώτατη Ελευθερία . Όταν μέσα στην Θρησκεία σαν τέτοια ,ο άνθρωπος γνωρίζει αυτή την σχέση προς το Απόλυτο Πνεύμα ως ουσία του ,τότε ακόμα και αν βαδίζει στην σφαίρα της Κοσμικής ύπαρξης , έχει παρόν δίπλα του το Θεϊκό Πνεύμα ως υπόσταση του Κράτους ,της οικογένειας,της εργασίας ,της ηθικής σχέσης των κοινωνικών τάξεων και πολιτειακών θεσμών κ.λ.π.. Αυτοί οι Θεσμοί οφείλονται στην καθοδήγηση εκείνου του Πνεύματος και συγκροτούνται σύμμετρα προς αυτό ΄ μέσω της ύπαρξής τους το Ηθικό φρόνημα γίνεται μόνιμος κάτοικος μέσα στο άτομο ,έτσι ώστε μέσα σ΄ αυτή την σφαίρα της επιμέρους ύπαρξης ,της παρούσας αίσθησης και θέλησης το άτομο είναι πράγματι ελεύθερο . Η Ελευθερία είναι η πραγματικότητα των ανθρώπων ,όχι η πραγματικότητα την οποία αυτοί έχουν ,αλλά η πραγματικότητα που αυτοί Είναι . >> Και πάρα κάτω : << Αυτή η θέληση για ελευθερία δεν είναι πια μια ορμή που απαιτεί την ικανοποίηση, αλλά είναι ο σταθερός χαρακτήρας – η Πνευματική συνείδηση που έχει γίνει ένα Είναι απαλλαγμένο από ορμές – .Αλλά αυτή η Ελευθερία που έχει το περιεχόμενο και τον σκοπό της Ελευθερίας ,είναι κατ΄ αρχήν μόνο μια Έννοια ,ένα αξίωμα του Πνεύματος και της καρδιάς, προορισμένο να αναπτυχθεί τόσο ,ώστε μέσα στο Κράτος να καταστεί μια αντικειμενικότητα ,μια νομική, ηθική ,θρησκευτική ,αλλά και επιστημονική Πραγματικότητα .

ΣΗΜΕΙΩΣΗ 1 : Όπως θα διαπιστώσατε , τόσο ο Λούθηρος όσο και ο Χέγκελ έχουν μεγάλο βαθμό δυσκολίας στην κατανόησή τους . Και αυτό συμβαίνει γιατί ,όπως έλεγε ο Λούθηρος ,ο άνρωπος κατέχεται από το σαρκικό πνεύμα δηλαδή από τον διάβολο και ο Λόγος του Θεού δρά σε ένα εχθρικό έδαφος .Διαφορετικά θα μπορούσε πολύ εύκολα να κατανοήσει την αλήθεια .Εγώ ο ίδιος επί πολλά χρόνια ταπεινώνομε μελετώντας τους και μπορώ να ομολογήσω ότι έχω φθάσει μόνο στις ΄΄απαρχές ΄΄του Πνεύματοε [Ρωμαίοι 8,23] .Συνεπώς όχι απλά συνιστώ, αλλά βιάζω όλους κατ΄ αρχάς να μελετήσουν το έργο του Χέγκελ ,που μόνο ψήγματα κατάφερα να φέρω μπροστά και να επιμείνουν συνεχώς σ΄ αυτή την κατεύθυνση .

ΣΗΜΕΙΩΣΗ 2 . Εάν με αξιώσει ο Κύριος θα κάνω μια ιστοσελίδα για να ανεβάζω κηρύγματα του Λουθήρου [Λούθηρος,Χέγκελ ,Κηρύγματα] που να γίνει βάση σχολίων και συζήτησης . Εύχομαι και ελπίζω ωστόσο να βγούν νεώτεροι μου , που να θελήσουν να κηρύξουν το Ευαγγέλιο της σωτηρίας .Γιατί ο θερισμός είναι πολύς και οι εργάτες λίγοι

24 _ _ ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Συνεπώς με την αληθινή διδασκαλία και την Γνώση ,ο υποκειμενικός

Ιδεαλισμός ,η Μεταφυσική των ‘’αγιοτήτων’’,του Νόμου και της εξ έργων σωτηρίας και ο Υπερβατικός Ιδεαλισμός της Άμεσης Πίστης θα δώσουν την θέση τους στην κατά Χάρη σωτηρία δια Πίστεως, που ενεργείται με την κατάργηση του Νόμου διά της Θυσίας του Χριστού στον Σταυρό ,δια της Πρόγνωσης και του Προορισμού του Θεού στην Σωτηρία και στην αντικειμενική Θρησκεία της Αγάπης και του Καλού να υφίσταται και να ενεργείται από αυτόν τον Κόσμο και στην Αιωνιότητα .

1. Όπως αναφέρεται στο Σύμβολο της Πίστεως, πιστεύουμε ‘’στη μία, Αγία Καθολική και Αποστολική Εκκλησία ‘’που είναι αυτή όπου κηρύττεται ο Πραγματικός Λόγος του Θεού .Η Μεγαλοπρέπεια του Ναού και η Φήμη του δεν έχουν καμιά αξία, και όταν ο Λόγος λείπει ,ο Χριστός φεύγει και ο Ναός γίνεται Μουσείο ή τον παίρνουν οι Τούρκοι να τον κάνουν Τζαμί. Μέσα στην Μία Εκκλησία υπάρχει πάντα ο κακός Λόγος και πρέπει να υπάρχει η κρίση , που πρέπει να θέσει κάθε άνθρωπος στον εαυτό του ,δηλαδή όχι μόνο θεωρητικά, αλλά πραγματικά και την Αντίθεση στην ζωή του και αυτό είναι ύψιστα υγιές και δείχνει μία ζωντανή Εκκλησία που προσπαθεί να καθαρίσει τον εαυτό της από το ψέμα . Όμως οι Καλόγηροι μισούν την αντίθεση ,και όπως είδαμε στην Διατριβή υπέρ της ‘’ελεύθερης βούλησης ‘’του Έρασμου, προσπαθεί να την αποφύγει υποβιβάζοντας την στο επίπεδο διαφορετικών γνωμών , συγκρίσεων και σε ένα Θεό που η ‘’ελεύθερη βούληση’’ δεν μπορεί να αποδείξει ότι υπάρχει ,και δημιουργεί ένα συμβολικό και ψεύτικο Θεό, που κόβει βόλτες στον Ουρανό, περιμένοντας τον άνθρωπο να Τον καθορίσει. Αντίθετα ο Λούθηρος στο βιβλίο του ‘’δουλεία της θέλησης’’ ,όπως είδαμε, αποδεικνύει ότι η θέληση του ανθρώπου είναι δουλωμένη στο κακό από την μάνα της και όταν ελευθερώνεται από το κακό εξ αιτίας της Σταυρικής Θυσίας του Χριστού, δουλώνεται ξανά στο θέλημα του Θεού που είναι Βασιλική Ελευθερία. Έτσι αυτοί που πιστεύουν στην ‘’ελεύθερη βούληση΄΄ πρέπει να θεωρούνται σαν άθεοι και ο Λούθηρος αξιώνει όλους τους ανθρώπους ,μάλιστα τους βιάζει, να υποτάσσονται στην αλήθεια , ότι ο Θεός προγνωρίζει, προορίζει ,καλεί και δοξάζει αυτούς που στην αιώνια πρόγνωση και τον προορισμό Του έχει χαρίσει την Πίστη της Σωτηρίας [Ρωμαίοι 8,29] .’’Γιατί ο Αβραάμ επίστευσε και λογαριάστηκε αυτό Δικαιοσύνη’’ [Ρωμαίοι 4,3] .Αυτή ήταν η Πίστη που του χαρίσθηκε και τον βεβαίωνε ότι οι Υποσχέσεις που του δόθηκαν από τον Θεό ήταν αληθινές.

2. Αποδείχθηκε ότι η Φιλοσοφία αληθεύει την Χριστανική Θεολογία και αντίστροφα η Χριστιανική Θεολογία κάνει φανερή την Φιλοσοφία στην πράξη ‘ όχι μόνο δεν είναι αντίθετες ,αλλά ως προς το περιεχόμενο

ταυτίζονται και η μία είναι η βεβαίωση και ο φωτισμός της άλλης ’ και θεωρώ ότι καλύτερη μαρτυρία από αυτή που δίνουν αυτά τα δύο Κοσμοϊστορικά Πρόσωπα ,ο Λούθηρος και ο Χέγκελ ,με βάση την Αγία Γραφή και το Άγιο Πνεύμα δεν θα δοθεί, παρά μόνο με την έλευση του Χριστού . Συνεπώς και εγώ αξιώνω ότι ο Θεός προσδιορίζει όλα τα πράγματα να περνούν κατ΄ την αναγκαιότητα Του και βιάζω όλους τους ανθρώπους να υποτάσσονται στην αλήθεια ότι η Σωτηρία είναι δια Πίστεως μόνο και όχι με έργα, τα οποία έπονται της Πίστης ,σαν το καλό δένδρο που φέρει καλούς καρπούς και ότι η Βούληση του ανθρώπου είναι ελεύθερη όταν ανυψώνεται και ταυτίζεται με την Βούληση του Θεού . ΑΜΗΝ.

Σαν επίλογο ,επίσης ,θα φέρω στην μνήμη κάποια κομμάτια που έχουν ειπωθεί προηγουμένως :

1. Δεν μπορούν να υπάρχουν δύο διαφορετικές Συνειδήσεις ,μία Θρησκευτική και μία Ηθική που να είναι διαφορετικές ως προς το περιεχόμενο .
2. Ανήκει στο Θρησκευτικό περιεχόμενο σαν καθαρή αλήθεια, που είναι καθ΄ εαυτή και δι΄ εαυτή ,συνεπώς ύψιστη αλήθεια ,να επικυρώσει την Ηθικότητα ,που στέκει μέσα στην εμπειρική πραγματικότητα ‘ έτσι η Θρησκεία είναι για την Αυτοσυνείδηση η βάση της Ηθικότητας και του Κράτους .
3 .. Εξ αυτής της πρώτης και ύψιστης σχέσης της εξωτερικότητας [με την Όστια,τον Άρτο , στο Δείπνο του Κυρίου] απορρέουν όλες οι άλλες εξωτερικές σχέσεις ή οι ανελεύθερες ,μη Πνευματικές και δεισιδαίμονες προλήψεις . Προπάντων μια Λαϊκή Τάξη, η οποία λαμβάνει την γνώση της Θεϊκής αλήθειας ,καθώς και την κατεύθυνση της θέλησης και της Συνείδησης απ΄ έξω από αυτήν, από μια άλλη Τάξη ,η οποία στην κατοχή εκείνης της γνώσης δεν έφθασε με μοναδικά Πνευματικό τρόπο ,αλλά ουσιαστικά χρειάσθηκε μια εξωτερική τελετή Αγιοποίησης [Χειροτονία]. Επιπλέον ,εν μέρει ο μη Πνευματικός τρόπος της προσευχής ,που ή κινεί μόνο το στόμα ή που είναι κενός ψυχής ,τόσο που το υποκείμενο αρνείται να διευθύνει άμεσα τον εαυτό του στο Θεό και παρακαλεί άλλους να προσευχηθούν γι΄ αυτόν ,η λατρεία που στρέφεται σε θαυματουργές εικόνες ,όπως επίσης και σε κόκκαλα αγίων και στην αναμονή θαυμάτων εξ αιτίας αυτών, γενικά η δικαίωση ενώπιον του Θεού με εξωτερικές πράξεις ,ο μισθός που οφείλει να αποκτηθεί δια των πράξεων και μπορεί να μεταφερθεί σε άλλους ,όλο αυτό προσδένει το Πνεύμα σε μια εξωτερικότητα ,όπου η Έννοιά Του ενδόμυχα παραγνωρίζεται και αναποδογυρίζεται και Δίκαιο και Δικαιοσύνη ,Ηθική

ζωή και Συνείδηση, Υπευθυνότητα και Καθήκον είναι διεφθαρμένα στην ρίζα τους .

4 Αλλά μέσα στο Πνεύμα υπάρχει ακόμα και μια άλλη δύναμη ενάντια σ΄ αυτό το εξωτερικό και ξεσχισμένο Είναι ‘ συγκεντρώνει τον εαυτόν της η Συνείδηση εντός της εσωτερικής της ελεύθερης πραγματικότητας ,αφυπνίζει την Σοφία του Κόσμου στο Πνεύμα των Κυβερνήσεων και των λαών ,δηλαδή στη Σοφία σ΄ αυτό που είναι στην πραγματικότητα καθ΄ εαυτό και δι΄ εαυτό Δίκαιο και Λογικό .Δίκαια ονομάστηκε η παραγωγή της σκέψης και ιδιαίτερα της Φιλοσοφίας, Σοφία του Κόσμου .

5. Στην πράξη τέτοιες Κυβερνήσεις ,οι οποίες με θεσμούς πάνω στην δουλεία του Πνεύματος ,το οποίο θα έπρεπε να είναι από την άποψη της Δικαιοσύνης και Ηθικής ελεύθερο ,αυτές θεμελιώνονται πάνω σε Θεσμούς αδικίας και σε μια κατάσταση Ηθικής διαφθοράς και βαρβαρότητας. Αυτές οι Κυβερνήσεις δεν γνωρίσουν ότι έχουν εντός του εαυτού των, μέσα στον φανατισμό ,την πιο τρομακτική δύναμη ,που δεν εμφανίζεται ως εχθρική εναντίων τους ,στο βαθμό που είναι μεροληπτικοί σε σχέση με την αδικία και την ανηθικότητα .

6. Αλλά με την εισαγωγή του Θεϊκού Πνεύματος μέσα στην Πραγματικότητα και της απελευθέρωσης της Πραγματικότητας μέσα στο Θεϊκό Πνεύμα ,αυτό που μέσα στον Κόσμο οφείλει να είναι αγιότης, αντικαθίσταται από την Ηθικότητα .

7. Το Θεϊκό Πνεύμα πρέπει να διαπερνά μόνιμα την Κοσμική ζωή .Έτσι η Σοφία γίνεται συγκεκριμένη και προσδιορίζει την δικαίωσή της στον ίδιο τον εαυτόν .Αλλά αυτή η συγκεκριμένη εγκατοίκηση ,είναι οι ενδεικτικές μορφές της Ηθικής ζωής ,η Ηθικότης του Γάμου ,έναντι της αγιότητας του άγαμου βίου ,η Ηθικότης του Πλούτου και του κέρδους, έναντι της αγιότητας της φτώχειας και της τεμπελιάς της, η Ηθικότης της αποδιδόμενης υπακοής στο Δίκαιο του Κράτους ,έναντι της αγιότητας η οποία είναι κενή από δικαιώματα και καθήκοντα ,ενάντια στην αγιότητα της δουλείας της Συνείδησης .

8. Είναι μόνο μια Ιδέα αφηρημένη και κενή να φανταζόμαστε τα άτομα να δρούν σύμφωνα με την αίσθηση και το Γράμμα τις Νομοθεσίας ,και όχι σύμφωνα με το Πνεύμα της Θρησκείας ,η οποία συνιστά την εσώτατη Συνείδησή τους και την ύψιστη υποχρέωση .Οι Νόμοι σ΄ αυτή την αντίθεση ,ενάντια σ΄ αυτό που η Θρησκεία έχει επικυρώσει σαν άγιο ,φαίνονται να είναι φτιαγμένοι από τον άνθρωπο ‘ δεν θα μπορούσαν όταν επικυρώνονται και εισάγονται εξωτερικά να

αντιτάσσουν διαρκή αντίσταση στην αντίφαση και στις προσβολές του Θρησκευτικού Πνεύματος .

9. Πρέπει να θεωρείται μια τρέλα της σύγχρονης Εποχής ,να μεταβάλουμε ένα σύστημα διεφθαρμένης Ηθικής ζωής και το Σύνταγμα του Κράτους και της Νομολογίας, χωρίς να μεταβάλουμε την Θρησκεία, να κάνουμε μια επανάσταση, χωρίς να έχουμε κάνει μια Μεταρίθμηση, να σκεπτόμαστε ότι με την γερασμένη Θρησκεία , μπορεί να σταθεί ειρηνικά ένα αντίθετο Σύνταγμα Κράτους.

10. Ο Πλάτωνας εκστομίζει πολύ εμφατικά ότι η Φιλοσοφία και η Δύναμη του Κράτους πρέπει να ταυτίζονται ‘ ότι η Ιδέα πρέπει να είναι η Κυβερνήτρια για να μπορεί η δυστυχία των λαών να δει ένα τέλος. Διακήρυξε έτσι μέσα σ΄ αυτή την έκφραση ,ότι μέχρις ότου οι Φιλόσοφοι δεν θα διοικούν τα Κράτη ή εκείνοι που τώρα είναι Βασιλείς ή Ηγεμόνες δεν θα φιλοσοφούν κατά τρόπο σοβαρό και καταληπτό ,ούτε το Κράτος, ούτε το ανθρώπινο Γένος θα απελευθερωθούν από το κακό ,ούτε θα μπορούσε η Ιδέα στο Συνταγματικό Κράτος να ευδοκιμήσει και να δει το φώς του ήλιου .

Τ Ε Λ Ο Σ